

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sine

QUA

Non

A NOVEL BY NENIA CAMPBELL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SINE QUA NON
tarafından NENIA CAMPBELL

Nenia Campbell
Telif Hakkı © 2024 Nenia Campbell
Tüm hakları saklıdır.

BABAMIN ANISINA

*Bu kitabı okumanı istemezdim ama keşke
burada olup bunu benimle birlikte kutlasaydın.*

Kapağı yaptığınız için teşekkür ederim.

Seni çok ama çok özledim.

PLAYLIST

Salvatore // Lana Del Rey

Lose Myself // SWIM

Acı Badem // Labirent Kulak İğneleri

// Nothing But Thieves

Erode // TENDER

Bitter // Saray

Trouble // TENDER

Who Do You Want // Ex

Habit Faded // Crypto

Cities // Toby Mai, Two

Feet Die For You // The

Weeknd sine qua non //

Johnny Rain

boys, bugs, and men // Paris Paloma

Daddy Issues // The Neighbourhood

abuse me // Ex Habit

Violet City // Mansionair

Lips On You // Maroon

5

We Could Leave // Mansionair

Dangerous Hands // Austin

Giorgio You Were Mine // Tami

Neilson Secrets // OMIDO

Doesn't Rain in Hell // Elvis Drew x AVIVIVAN

Unmade // Thom Yorke (end credits)

K A R N I N G

Bu bir karanlık kurgu eseridir ve bazılarının rahatsız edici bulabileceği içerikler barındırmaktadır. Bu, aşığıdakileri içerir ancak bunlarla sınırlı değıldir: geçmiş anlatımları

istismar ve ihmal, bir ebeveynden duygusal istismar, şüpheli rıza, zehirli ilişkiler, şantaj ve gasp, alkol kullanımı,

aşığılama (rızaaya dayalı), aile travması, seks işçiliğine atıflar ve Şahsen tasvip etmediğim ahlak dışı veya ideal olmayan şekillerde davranan insanlar. Bu konulardan herhangi biri sizi üzecekse lütfen bu kitabı okumayın. Akıl sağlığını her şeyden önemlidir.

Teşekkürler ve iyi günler dilerim.

Önsöz

Kartlarımızı doğru oynarsam bu yeni bir hayat için bir bilet olabilir.

Danielle Beaucroft şimdi bile her şeyi görebiliyordu -kulüpte onunla tanıştığı ve onu kurtaracak prens olduğunu düşündüğü kasırgalı kur yapma sürecini- Vegas Strip'in neredeyse parmağına taktığı elmas kadar şiddetle parıltıyan göz kamaştırıcı ışıklarını- *hayatında* hiç hatırlayamadığı kadar iyi becerildiğini.

Neredeyse, diye kendini düzeltti, ama bu düşünce beraberinde acıyı da getirdi ve onu hızla bir kenara itti.

Eski kocası ona biftek ısmarlamış, yanında da şampanya içirmişti. Şimdi elinde ne vardı? Şiddetli bir çılgılık atarak, parasının yetmediği Tayland yemeğinden arta kalanları saten astarlı jüt çöp kutusuna süpürdü. Sosa bulanmış soğuk erişteler.

Nankör çocuğu sayesinde her şey bir çuval tuğla gibi çökmüştü.

Geçen gün onun bir resmini görmüştü. Haberlerin az olduğu bir gün olmalıydı çünkü *Hollybrook Herald gazetesi* çocukları kurtarmak için düzenlenen bir yardım galası hakkında bir haber yayınlamıştı. Üvey oğlu Nicholas ön plandaydı, satmak zorunda kaldığı araba kadar pahalıya mal olmuş gibi görünen bir takım elbise giymişti ve Justine de onun yanında duruyordu, çocukken ne zaman giyinmeye zorlansa yaptığı gibi omuzlarını kıvırıyordu.

"Kollarını gevşet Justine, Tanrı aşkına. Kambur gibi mi görünmek istiyorsun?"

Kızının göğüs dekoltesine yerleştirilmiş kolyeyi, bileklerindeki kelepçe kadar ağır bilezikleri de tanıdı. Bu elmaslar eskiden *onunmuş*. Ama Damon ilk karısının mücevherlerini vasiyetinde Nicholas'a bırakmıştı ve görünüşe bakılırsa şimdi onlar herhangi bir Beaucroft fahişesine hizmetlerinden dolayı verilecek madalyalardı.

Kendini asla idare edemez, diye düşündü Danielle acımasızca, dekolteli Grek elbisesini bir kıskançlık titreşimiyle hatırlayarak. *O kadar para veriyor ama üzerine tam oturan bir elbise bile bulamıyor*. Kendi başına seçmiş olması pek mümkün değildi. Danielle o güne kadar

Erkeklerin bu bakışı tanıması, bir erkeğin yönetme işini kendi üzerine almaya karar verdiğini anlaması gerekirdi. Kızına baktığında Nicholas'ın gözlerinde bunu görebiliyordu.

Küçük ikiyüzlü.

Danielle avucunun içine nefes aldı ve burnunu kırıştırdı. Soğanlar. Soğanlar bir hataydı. Kapısına tabela asan ilk yeri aradığı için başına gelen buydu. Gözlerini devirerek en-suite banyosuna yöneldi. Tek yatak odalı dairesindeki tek banyoydu ama en-suite kulağa daha hoş geliyordu. Daha klas. Kendini de idare etmesi gerekiyordu.

Justine'in aksine, bu işte iyiydi. Bu yüzden Beat & Tease'deki erkekler, kötü topuklu ayakkabıları ve çirkin kahverengi rujlarıyla müşterilerle sarhoş olan ve sanki eğlenmeye gelmişler gibi barmenlerle flört eden on dokuz yaşındaki değersiz kızlar yerine hep *onu* soruyorlardı.

Onlar sadece dansçı değillerdi. Bir *fantezi* satıyorlardı. Erkeklerin ne için para ödediğini anlamıştı ve bu rolü herhangi bir aktris kadar iyi oynamıştı. Ve tüm iyi aktrisler gibi, kupalar, ödüller vardı. Damon'ı elde etmişti-

Damon onu yakalayana kadar.

Tanrım, berbattı. Şu anda bulunduğu yere gelebilmek için kaç erkeğe sakso çekmek ya da onlarla yatmak zorunda kalmıştı? Ve bu erkeklerin kaç işin içinde bir çocuk olduğunu öğrenir öğrenmez kaçıp gitmişti? Oh, güzel bir akşam yemeği ya da benzin parasıyla onu satın alacak kadar mutluydular ama içten içe her erkek kendisinin ilk ve tek olduğuna inanmak istiyordu.

Bu erkekler için, kadın sizden meyveli gevreği uzatmanızı isterken, mutfak masasının karşısından başka bir erkeğin hünerlerini hatırlatan kadına bakmaktan daha büyük bir ruh hali katili olamazdı.

Bekâr bir anne olmayı o istememişti. Çok az insanın bunu istediğini tahmin *ediyordu*, ama çoğu insan onun gibi kötü şansa sahip değildi. Çoğu insan aptaldı.

Kutu sarısı saçlarını, iki aylık kirasına mal olan ve çocuğuyla birlikte maya ve talaş tadında sade paketlenmiş makarna yemesine neden olan göğüs ameliyatını gördüklerinde ona nasıl baktıklarını gördü. İnsanların ne olduğunu umursadığı türden işler ona teklif edilmedi.

Beyninin içinde olup bitenler, *kızı* gibi değil. Hepsi onun ucuz bir sürtük olduğunu düşünüyordu.

Kaşlarını *çatmayı bırak*, dedi kendi kendine, dişlerini vahşice fırçalarken.

Kırıksıklıkların olacak.

O, Danielle, onları Mission'daki o berbat küçük daireden çıkarmak için çalışmış ve fedakârlık yapmıştı. Justine'den tek istediği de bu iyiliğe bir kez olsun karşılık vermesiydi. O da tıpkı diğerleri gibi o evde büyümüş, tasarımcı etiketleri ve altın takılarla süslenmiş, gerçek bir Louis Vuitton çanta taşımıştı. Ve onların parasıyla o lüks UC okuluna gidecek kadar da mutluydu, yüzüne boya sürerek etiketlenmesine izin verdiği protestolara katılıyor, %1'i protesto eden pankartlar taşıyor ve Damon'ı çileden çıkarıyordu.

"Bu nankör küçük sürtük kendini ne sanıyor?"

Danielle hiçbir şey söylememişti, çünkü gerçekten bir anlamı yoktu. O da bilmiyordu. Hayatı boyunca, annesinin eline yapışan, onun *nefes almasına* asla izin vermeyen, itaatkâr küçük bir kız olmuştu. Sonra küçük aklını kaybetmiş gibiydi, skandal üstüne skandala karışmış, isimlerini, ailelerini, markalarını mahvetmişti. Geri dönerek bunu düzeltebilirdi ama asla yapmadı. Ta *ki* annesi Nicholas'a yalvarmak zorunda kalana kadar. Küçük Bayan Beni Aklından Çıkarma, onun kulak verdiği tek kişiydi. Ve onunla konuştuğunda, Jay olmadan para olmayacağını çok açık bir şekilde, müstehcen bir şekilde ifade etmişti.

Kaçtıktan ve herkesi o korkunç parti ve sonrasında yaşananlarla baş başa bıraktıktan sonra Danielle, Justine'in yapabileceği en son şeyin geri dönüp kardeşiyle uğraşmak olduğunu düşündü. Justine onu kızdırmasaydı Damon onu asla mirasından mahrum bırakmazdı.

Ama sonunda kızı aramayı bıraktı ve Danielle beklemekten, kendi üvey kardeşini becerdiği çok açıkken hâlâ onunla bir hayal kırıklığı gibi konuşmaya cüret eden çocuğa hizmet etmekten yoruldu.

Sarkan çilek tılsımlı eski kırık iPhone'unu eline aldı ve Justine'in numarasını çevirdi. Telefon birkaç kez çaldı, bu da kızı açmazsa ne yapacağına dair hiçbir planı olmadığını fark etmesine neden oldu, ama sonra bir *tık* sesi duydu.

"Alo? Anne? İsteyim. Neye ihtiyacın var?"

Memelerini topluma açmış bir kızdan çok fazla tavr.

Sayfalar. Nazikçe homurdandı. "Telefonu kardeşine ver. Onunla para hakkında konuşmam gerek."

Bir duraklama oldu. "Gerçekten bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorum. Seninle konuşmak istemiyor."

"Bu bir iş numarası, değil mi? İşimiz var. O bunu biliyor."

"Seninle iş yapmak istemiyor." Justine'in sesinde şimdi bir soğukluk notası vardı.

"Dava ne olacak?" Sesi yalvarırcasına yükseldi, neredeyse kız gibi oldu. Eskiden müdavimleriyle böyle konuşurdu. Hâlâ da öyle. "Hatırladın mı bebeğim? Beni mahvedeceğini söyledi ve mahvedeceğini biliyorsun. Kendimi korumak için o paraya ihtiyacım var."

"Nick, siz onu rahat bıraktığınız sürece davadan vazgeçmeye hazır."

Demek Nick seni eskortu olarak ayarladı. "Bunu bana söylememiştin. Aramalarıma cevap vermiyorsun."

"Sana söyledim," dedi kızı suratsızca. "Ama sen sürekli parayı soruyordun."

"O *benim* param. Eğer baban konuşabileceğimiz kadar uzun yaşasaydı, fikrini değiştirirdi. Masraflarım var. Sokakta yaşayamam. Yani, Tanrı aşkına, Justine. Seni ekranı kırık bir iPhone 4 ile arıyorum."

"Bu onun parası anne. Onunla ne isterse yapabilir, bunu sana daha önce de söylemiştim." İçini çekti. "Telefonun için üzgünüm ama ucuz bir telefon yüzünden kendini sokakta bulmayacaksın, değil mi? Yani, bir dairen var, değil mi? Bana olduğunu söylemiştin. Kira ödendi mi?"

Danielle hiçbir şey söylemedi, kızı saçmaladıkça konuşamayacak kadar sinirlenmişti. "Eğer işler gerçekten kötüye giderse, belki mücevherlerinin bir kısmını satıp Kendine biraz daha zaman tanı. Bunun dışında başka ne yapabilirim bilmiyorum. anlatacağım."

Bu zenginlikti. Kız henüz otuzlu yaşlarındaydı, başının üzerinde bir malikane çatısı ve bütün gün kışının üzerinde oturup evrak doldurduğu rahat bir ofis işi vardı ve *ona* parasını nasıl yönetmesi gerektiğini mi söyleyecekti?

Sakinleştirici bir nefes almak için kendini zorladı. "Bebeğim, sen benim kızımsın. Beni umursamıyor musun?"

"Evet," dedi Jay, öyle kararsız bir ses tonuyla ki, kazanmış olabileceğini düşündü. "Ama elim kolum bağlı. Nick bu konuda geri adım atmayacak. Siz seçimlerinizi yaptınız ve vasiyetname yıllar önce ilgili tüm avukatlar tarafından karara bağlandı. Bunu değiştiremem."

Danielle, "Ama o seni *dinliyor*," diye itiraz etti. "Bana vermesini *sağlayabilirsin*

Bir şey yapamaz mısın? Sadece kibarca sor."

"Hayır," dedi Jay sertçe. "Bunu yapamam. Onunla değil."

"Justine-"

"Gitmem gerek. Güle güle."

Telefon elinde kapandı.

Danielle bir çığlık atarak duvara **f ı r l a t m a d a n** önce ona inanamayarak baktı.

Birkaç dakika sonra sakinleşti. Makyaj aynasında, dağınık ve taranmamış saçlarının çevrelediği kırmızı yüzünü görmek büyük bir şok yarattı. *Kim bu cadı?* Danielle dehşetle düşündü, sonra ayıltıcı bir sarsıntıyla onun kendisi olduğunu fark etti.

Justine onu buna itmişti.

Ama gösteri devam etmek zorundaydı. Kızının inandığının aksine, ödemesi gereken faturalar vardı ve kirayı bir ay geciktirmişti.

Şanslıydı ki, her teknoloji yöneticisi gibi evden çalışabiliyordu.

Danielle bir kavanoz Kore soğuk kremi açtı ve hasar kontrolü yapmaya başladı.

Damon öldükten sonra Nicholas onu kapı dışarı etmek için hiç vakit kaybetmemişti. Bunu bir erkek gibi yüz yüze bile yapmamıştı. Kilitleri değiştirmek için onun alışveriş gezilerinden birine çıkmasını beklemişti. Anthropologie'den eve döndüğünde tüm eşyalarının kaldırılma yığılmış olduğunu görmüştü ve kapıyı çarpıp küfür edip kıyameti kopardığında, adam polisleri çağırmış ve geceyi hapiste geçirmişti. Şimdi onun sayesinde lanet bir sabıka kaydı vardı.

O zamandan beri, tekrar ayağa kalkmak için elinden geleni yaptı. Bir süre uçucu yağ satmayı denedi ama sonra menajeri

Elindekini bile satmadan daha fazla ürün alması için onu sıkıştırıyordu ve sonunda deliğe girmeyecekti.

Ylang ylang ve bir kutu beyaz zinfandel'in verdiği güçle, çaresizlik içinde Google'da "yakınımdaki striptiz kulüpleri "ni aratmış ve "camgirling" diye bir şey olduğunu öğrenmişti. Okuduklarına göre striptizden pek de farklı değildi. Ve daha güvenliydi de. Bir paravanın arkasında olduğunuzda, erkeklerin size el sürme tehlikesi yoktu.

Danielle yatak odasını bir stüdyoya çevirmiş ve Target'tan aldığı peri ışıklarıyla donatmıştı. Azalan parasıyla dantelli beyaz bir yorgan ve kaliteli bir kamera satın aldı. Her gece birkaç saat boyunca, eskiden akşam yemeği ve benzin için yaptığı şeyi yaparak haftada birkaç saatini harcamak ona sürekli nefes nefese erkek akışı sağladı.

Justine'in striptiz kulübündeki o gecelerde, mağdur küçük bir aziz gibi onu beklemek için nasıl ısrar ettiğini hatırlayarak ağzı kısa bir süre gerildi.

Eskiden anne olma fikrini severdi, üzücü olan da buydu. O zamanlar bunun bir koca ve güzel bir evle birlikte paket bir anlaşma olacağını düşünüyordu. Ama ondan sonra bile, kızın kara gözlerine ilk kez baktığında ve *bunu ben yaptım* diye düşündüğünde, bir gurur dalgası hissetmişti. Tüm hemşireler "Çok güzel" demişti ve içi beklenmedik bir şekilde şiddetli bir sevinç patlamasıyla dolmuştu. *Elbette öyle*, diye düşünmüştü. *O benim kızım*.

Ama şimdi, kıza her baktığında sadece babasını görüyordu
-Anthony: Trinidad ve Tobago'dan uzak Çin kökenli bir müzisyen. San Diego'da bir plajda Black Magic Woman'ın reggaeton versiyonuyla ona serenat yapan Anthony, şimdi düşündüğünde hâlâ gözlerini buğulandırıyordu. Üniversite parasını biriktirmek için tahta kaldırımda çalışıyordu ama o, sümüklü veletlere dondurma dağıtmaktan çok daha ilginçti.

Bütün bir altın yazı onunla ve üç oda arkadaşıyla birlikte geçirmişti. İçlerinden biri ev sahibini tanıdığı için yok pahasına kiraladıkları sahil kenarındaki bungalovda ufak tefek işlerde çalışıyor ve kıt kanaat geçiniyorlardı. İçlerinden biri kızıl saçlı ve güneşten yanmış, kaval kemiğini kırmış ve şimdi marinadaki teknelerde çalışan Avustralyalı eski bir sörfçüydü. Diğerleri ise nikâhsız eşiyile birlikte turistler için bir büfe işletiyordu ama gelirinin çoğu ottan geliyor gibiydi.

hepsi bol bol sigara içti.

Danielle, Anthony'nin tahta kaldırımlarda neredeyse gitarı kadar büyük bir boombox'ın yanında oturarak çalmasını dinlemiş ve onun müziğiyle dans edip sallanırken onun ilgisinin ısıltısının tadını çıkarmıştı. Barlarda sahne aldığında ne yapacaklarını bilemedikleri kadar çok bedava içki almışlardı ve herkes isimlerini öğrenmek istemişti.

Sonsuza kadar böyle yaşayabilirim, diye düşündü safça. Tam burada, bu sahilde.

Ve sonra, bir gün, Anthony ortadan kayboldu.

Yıllar sonra onu araştırmaya karar verdiğinde, kalp krizi geçirdiğini öğrenmişti. Sadece otuz iki. Ne büyük kayıp. Kendinden başka kimseye gerçekten güvenemezdin. Öyle ya da böyle seni hep terk ederlerdi. Ağzı acı acı burkuldu.

Kendi çocuklarınız bile hain olabilir.

Bazı ışıklarda ona çok benziyordu - kıvrıkcık saçlarındaki lüleler, hafif çarpık burnunun keskin çıkıntısı ve kaşlarını çatığında alnının kırışması. Bunların hepsi ona aitti. Ama yüzünde de vardı. Anthony'nin yüzü inanılmaz derecede etkileyiciydi ve onun bu yönünü çok severdi, ama bunu kızında görmek bir bıçak gibi delip geçti.

Erkekler Justine daha liseye başlamadan ona bakmaya başlamıştı. Hatta bazı müdavimleri ona bağırırken Jay başını eğmiş, acınası bir şekilde eteğine yapışmıştı. *Sokaklarda diri diri yenecek, diye düşündüğünü* hatırlıyor, kızının güzel yüzüne bakıyor ve uzak bir endişe hissediyordu. *Ve önce onun büyümesini bile beklemeyecekler.*

Ama Justine'i getirmek ona müşterilerinden sempati ve daha iyi bahşişler kazandırmıştı, bu yüzden sarhoş sataşmalarına tahammül etmiş ve evet, hatta bazen teşvik etmişti. Korunaklı ve naif bir şekilde büyümektense erkeklerin nasıl olduğunu şimdi öğrenmesi daha iyiydi.

Evliliğin tüm sorunlarını çözmesi gerekiyordu. Aynı anda birden fazla erkeğin iştahını kabartmak ve eve döndüğünde çökmüş bir apartman dairesi ve somurtkan bir çocukla karşılaşmak yerine, eğer isterse kızından -ve üvey oğlundan- tamamen uzak durmayı seçebileceği kadar büyük ve güzel bir evde, çabalarını *tek bir erkeğe* odaklayabilirdi. İstiyordu da.

Hem bakire anne hem de fahişeye olmaktan çok ama çok yorulmuştu.

Damon Beaucroft onu Las Vegas'ın otel ve kumarhane sahnesine götürüp ertesi gün düz yürüyemeyeceği kadar sert becerdiğinde, kendini aşık olduğuna ikna etmişti. Adam yaşlıydı, ne olmuş yani? Bir tutam saç ve büyük bir aleti vardı ve parmağındaki buz, gezinen gözleri ve garsonları tehdit etme ya da korkutma eğilimi gibi bazı daha az olumlu özelliklerini silecek kadar büyüktü.

Ergenliğinin sonlarından beri peşinde koştuğu mutluluğu nihayet bulduğuna, kendisini seçen bir erkekle güneşin altında dans eden o kız olmak istediğine neredeyse kendini inandırmıştı.

Ta ki yeni kocasının çocuğuna nasıl baktığını fark edene kadar.

İnsanlar onun aptal olduğunu düşündü. *Damon* onun aptal olduğunu düşünüyordu, hatta onun hilesi ortaya çıktıktan sonra bile. Belki bir kulede hüznle çürürken zevk için eski kitapları okumuyordu ama bu gözünün önündekini göremediği anlamına gelmiyordu.

Damon artık ortalıkta olmadığından, tüm suç onun üzerine kalmıştı. Kendisine fahişeye ve kötü anne diyen fısıltıları duyuyordu. Ama nankör sapık kocası için göz alıcı sosyete karısı rolünü oynarken Justine'i meşgul etmiş ve ayak altından çekmişti. O berbat Tarih Derneği toplantılarına gitmeyi gerçekten istediğini mi sanmıştı? Sadece mimozalar ve önemsiz dedikodular onları uzaktan bile katlanılabilir kılmıştı. Bu ağ kurmakla ilgiliydi.

Damon onun yemek yediği yere sıçmayacak kadar akıllıydı -ya da o öyle sanıyordu- bu yüzden kocası Justine'e hediyeler almaya ve ona "canım" demeye devam ederken bile biraz daha genç giyiniyordu, sanki odadan her çıktığında onun kışına bakarak boynunu kırmıyormuş gibi. Ama üvey oğlunun gözlerinde de aynı bakışı fark ettiğinde, camlar kırılana ve berbat ailesinin her bir üyesinin kulaklarından kan gelene kadar çığlık atmak istemişti.

Nicholas ve Justine'in gerçekten ne zaman yatmaya başladıklarından emin değildi. Kızı o kadar küçük bir hanımdı ki, *Damon* şüphelerini ilk dile getirdiğinde ona inanmamıştı bile. "Sanki inanacakmış gibi," diye alay etmişti Danielle. "Bir rahibe bile bu kızın yüzünü kızartabilir."

Ama Damon ısrarcı ve çılgınca kızgındı - mantıksızca kızgın. Daha az endişeli bir baba, daha çok kıskanç bir aşık. "O zaman seni de kandırmış.

Zor olduğundan değil. Kızın da senin gibi arkadan bıçaklayan küçük bir fahişe. Oğlumun onu evinin her yerinde becermesine izin verdi ve şimdi dizlerinin üzerinde sürünerek bana geri gelse bile benden bir kuruş alamayacak."

"Kıskanmış gibisin," diye tükürdü Danielle, ama çizdiği zihinsel tablo onu rahatsız etmişti. "Neden Damon? Çocuğuma hiç dokundun mu?"

Damon iğrenç bir şekilde gülmüştü (ama reddetmemişti, hatırlamadan edemedi; masum bir adam reddetmez miydi?). "Öyle olsaydı, tatil köyünde üzerime geldiğinde yapardım."

"Ne?"

"Oh, utanmazdı. Kurtlar sofrasında kaybolmuş bir kuzu gibi, küçük, dayanıksız bir sundressle barın etrafında dolanıyordu. Onu odasına geri götürmeye çalıştığımda, benden gerçekten istediğinden emin olduğunu bile sanmadığım şeyler istedi. Oğluma nasıl ulaştığını sadece Tanrı bilir. Daha araba kullanmayı öğrenmeden önce onu parmağında oynatıyordu."

Danielle'in midesi bulandı. "Jay on sekiz yaşına kadar kimseyle çıkmadı bile."

"Belki de nedeni budur. Nicholas hala etkilenebilir genç bir adam. Benim cesaretime ya da tecrübeme sahip değil. Eğer güzel bir kız ona duymak istediklerini söyler ve geçici heveslerini tatmin edeceğine söz verirse, sanırım ona her şeyi verir."

İçindeki his daha da yoğunlaştı. "Yalan söylüyorsun. Jay bunu yapmaz. O çok iyi bir kız."

"Belki de eskiden öyleydi." Ona soğuk ve eğlenceli bir bakış attı, tiksintisini anladı. "Ama bu konuda pek yardımcı olmadın, değil mi canım? Nasıl yaramazlık yapılacağını nereden öğrendiğini sanıyorsun? Sen dışarıda her havuz çocuğunu becerirken, o küçük oyunlarıyla oğlumun zihnini çarpıtıyordu. Ona baba diyor, sanki bu onu daha az erkek yaparmış gibi, oysa ihtiyacı olan şey onu sıkıca tutacak bir erkek ve

."

Danielle ona tokat atmış, o da öfkelenerek viski şişelerinden birini alıp Danielle'e fırlatmıştı. Şişe başının üstündeki duvara çarpmış ve işte o zaman gerçekten korkmaya başlamıştı. Adamın gözleri onu incelediğinde, karanlık ve memnuniyetsizdi.

"Yaşlanmıştın Danielle. Ve sıkıcı."

Aynı akşam, iki bavul ve onu Bayview Hotel'e götürmeye hazır bir taksiyle dışarı çıktığında, kırık camlar topuklarının altında çıtırdıyordu; kocasının çocuklarıyla ilgili açıklamaları, onun burada kalıp onları izlediğini düşündüğü için gözüne uyku girmiyordu.

Toparlanırken henüz bu sonuca varmamıştı ama karşılaşmanın mide bulandırıcı korkunç duyguları zehirli bir miasma gibi etrafını sarmıştı ve gözlerinde yaşlar oluştuğunu hissedebiliyordu.

"Ne kadar uygun." Nicholas babasıyla aynı soğuk gri gözlerle onun gidişini izliyordu, gömleksizdi, kollarını kavuşturmuştu. Kızının onun altında sıkıştığını hayal etmemeye çalışarak ona ihtiyatlı bir bakış fırlattı.

"Uygun olan nedir?"

"Sen, geceyi şehirdeki tüm diğer terk edilmiş metreslerle geçiriyorsun." Sanki onun rahatsızlığını hissetmiş gibi, ellerini kalçalarına koyarak bakması için cesaretlendirdi. "Buraya Payview Oteli diyorlar."

"Konuşmayı seven birisin." Kelimeleri daha iyi düşünmeden ağzından çıkmıştı.

Adamın gözlerindeki parıltı ona, tahta bloğundan şiddetle kayan bir bıçak bıçağının hızlı gümüş parıltısını hatırlattı. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Bunun anlamı, kızımın gerçekten neden gittiğini biliyorum." Eli kapının tokmağında sıkılaştı ve adamın ağırlığı yaylanacakmış gibi kayarken kapıya biraz daha yaklaştı. "Her zaman kendini bir bok sanırdın. Bay Tanrı'nın Kadınlara Hediyesi. Görünüşe göre tek terk edilen ben değilim."

Ağzı seğirdi - bir gülümsemeye değil, ona tamamen yabancı, soğuk ve dehşet verici bir ifadeye dönüştü. Yırtıcı bir yüz buruşturma.

"Çık dışarı."

Ama bu, yıllarca otoritesini hiçe saydıktan sonra ona verdiği ilk yanıtı ve şimdi geri adım atacak değildi.

"Senin gibi çok adam gördüm. Yakacak paraları olduğu için herkesin zamanına layık olduklarını düşünüyorlar. Ama inan bana, herkes onların bir şaka olduğunu düşünüyor. Yoksa seni kız kardeşinin eşyalarını karıştırırken görmediğimi mi sandın? Onun yatağında uyurken? Seni zavallı küçük sürüngen. Gitmesine şaşmamalı."

Bir an için orada gerçek bir acı gördü, sıcak, çığ ve tatmin edici. Sonra yüzü sertleşti ve taşlaştı -tıpkı babasınıninki gibi. "Çık dışarı," diye tekrarladı Nicholas. "Yoksa canını yakarım."

Burası senin evin değil, diyecekti neredeyse, ama adamın yüzündeki bir şey onu durdurdu; soğuk, ağırbaşlı bir tehditti bu ve ona çok yetişkin biri gibi geldi. Onlu yaşlarının sonundaki bir çocuktan çok babası yaşındaki bir adama aitti. *Bana gerçekten zarar verebilirdi*, diye fark etti. *Bir kalp atışında*.

Her neyse, taksisi bekliyordu, bu yüzden vücudundaki her içgüdünün ona yapmaması için bağırmasına rağmen ona sırtını döndü ve geceyi otelinde, kocasının sözlerini zihninde tekrar tekrar çevirirken kuştüyü yorganın yatıştıramadığı bir ürpertiden titreyerek geçirdi.

(Ona baba diyor)

Bu, Nicholas'ın babasının ölümünden sonra onu evden kovmasına kadar onunla yaptığı son gerçek konuşmaydı. Onu para için arayana kadar bir daha konuşmamışlardı.

Danielle onu araştırdığında, hatırladığı cılız, serseri gözlü küçük pisliği değil, rahmetli babasının daha genç, daha yakışıklı bir versiyonunu gördüğünde şok olmuştu. Damon'ın cinsel taciz skandalına ve ardından gelen davaya rağmen Nicholas bir şekilde söylentilerin en kötüsünden çoğunlukla yara almadan kurtulmayı başarmıştı. Cenazede, bir kurşunu bile göremeyeceği paranın büyüklüğü karşısında hayrete düşmüştü: Damon hepsini Nicholas'a vermişti, ama Nicholas'ın umurunda değildi. Böyle görüldüğüne göre umursamasına da gerek yoktu.

Sadece kızıyla *konuşmak* için on bin dolar. En son bir müşteri ona bu kadar para verdiğinde, eve acıyan bir kış ve yapış yapış bir göğüs dekoltesiyle dönmüştü. Justine'in ona ne yaptığını ve onu bu kadar çaresiz bıraktığını hayal bile edemiyordu.

(onu parmağında oynatıyor)

Damon muhtemelen cehennemde kısık sesle gülüyordur.

Ama bu şaka üçüne de yapılmıştı, çünkü kızının gölgesinde yaşamaktan, ona ait olanın kırıntıları için yalvarmaktan bıkmıştı. Artık meseleyi kendi ellerine alma zamanı gelmişti.

Biri kapıyı çaldı. Danielle sert bir nefes verdi ve ince dantel kenarlarını düzeltmeden önce saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti.

kolsuz bluzunu giydi, kenarlarının dökümlü harem pantolonunun üzerinde düz durduğundan emin oldu. Gözleri yarısı erimiş Tayland çayına takıldı ve onu atmak için harekete geçti, ancak bir parça buz çıkarıp her bir meme ucuna kısa bir süre tutmadan önce değil.

Gözetleme deliğinden baktı ve evet, tam da beklediği kişiydi: hafif lekeli beyaz şövalyesi, onu kurtarmaya gelmişti.

Bir gülümseme yapıştırarak kapıyı açtı. Basamaktaki genç adamın elinde ucuz bir şarap şişesi vardı ve eğer yırtık kot pantolonu bir gösterge ise, çakal gözlerinin heyecanla genişlediğini gördü. Biraz daha uzun durdu ve göğüslerini dışarı çıkardığından emin oldu.

Yaşlı ve sıkıcı olduğumu düşünmüyorsun, değil mi bebeğim?

"Vay canına," dedi, sesi kısık bir şekilde kızın göğüslerine bakarken.

"Görünüyorsun-" "Biliyorum bebeğim. Seni görmek de güzel." Kapıdan uzaklaştı,
Ağızına ulaşmak için parmak uçlarında durdu, baskıyı hissedebildiğinden emin oldu.

Ona doğru eğilirken vücudunu adamın sıksa gövdesine yasladı. Kot pantolonunun üzerinden sikini sıkamak için uzandığında, adam inledi.

"İşten yeni çıktım," diye itiraz etti, bu da onu memnun etti.

"Bana bahsettiğin iş bu mu? Benim için aldığın iş mi?"

"Evet. Beş bin dolar."

"Bana indirim sözü vermiştin."

"Yediden aşağı," diye itiraz etti. "Daha aşağıya inmez." İşe yaramak zorunda, diye düşündü.

Onun ürperdiğini hissetti ve elinden tutup eve çekerken gülümsedi, üstünün kayışlarını aşağı kaydırıp ve pantolonu ıslanana kadar kot pantolonunu acımasızca okşadı. "Siktir," diye bağırdı ama kadın onu bir öpücükle susturdu.

"Umarım fotoğraf makineni getirmişsindir. Beni tekrar hayal kırıklığına uğratmazsın, değil mi?"

Birinci Bölüm

"Nicholas? Ben Arthur. Hafta sonu olduğunu biliyorum ama Operasyon Başkan Yardımcımızın istifa ettiğini bilmen gerektiğini düşündüm."

"Eileen mi yaptı?" Nicholas masasında doğrulup oturdu. "Neden?"

Arthur durakladı. "Yaratıcı farklılıkları gerekçe gösterdi. Kayıt dışı olarak, o çok Hristiyan."

Nicholas gözlerini
kapadı. "Ve skandalla
birlikte-"

"Tahmin edebiliyorum." Diğer adamın sözünü kesti, gerçek ya da varsayılan başka suçlamalar duymak istemiyordu. "Sanırım başka birini işe alana kadar buna katlanmamız gerekecek."

Elini yüzünde gezdirdi ve gözlerini tavana dikti. *Hay sikeyim.*

"Kötü haber getirdiğim için üzgünüm."

"Hayır, haber verdiğiniz için teşekkürler. Bir temizlikçiyle video görüşmesi yapmak üzereyim, bu nedenle bu konuyu daha detaylı görüşmek için Pazartesi gününe kadar beklememiz gerekecek. O zaman bir hareket tarzı planlayabiliriz."

Nicholas telefonunu masanın üzerine bıraktı. Parmakları telaşla tıkırdamaya başladı ve ofisin duvarında asılı duran saatin ritmini bilinçsizce taklit ettiğini fark edince sinirle homurdandı. Bu saat babasının, açık artırmada azalan bir mirastan satın alınmıştı. Keşke daha önce kaldırmayı akıl etseydi diye düşündü. Artık çok geçti.

Bilgisayarındaki video uygulaması titreyerek odaklandı ve yirmili yaşlarının başındaki iğrenç derecede ciddi görünümlü bir kız belirdiğinde yüzünü nezakete yaklaşan bir resme dönüştürdü. Sanki *The Virgin Suicides*'ın yeniden çekimi için oyuncu arandığını duymuş ve kaçırmış olmaktan korkuyormuş gibi tenisçi saç bandını düzeltti.

Nicholas onun bir hizmetçiye pek benzemediğini düşünüyordu.

"Bay Beaucroft," dedi hevesle. "Merhaba! Sizinle çalışma fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Onunla mı? Ters bir şekilde başını salladı, sinirlenmişti. Neden işi çoktan almış gibi konuşuyordu? Başkasının tuvaletini temizlemek için bu kadar heyecanlanan kimdi? Birbirleriyle işbirliği yapacaklarını mı sanıyordu?

Fabuloso?

Ve Başkan Yardımcılığı pozisyonu için yapılacak görüşmelerde bunun daha yüksek riskli bir versiyonunu yaşamak zorunda kalacaktı. Satış ve pazarlama ekibi tam bir parazitti.

"Daha önce temizlik deneyiminiz var mı?"

"Paris'te bir ailenin yanında au pair olarak çalışıyordum."

"Bu, Seine nehrinde kürek çeken Fransız veletlerini izlemekten biraz farklı. Benim çok büyük bir arazim var ve her santimetresinin temizlenmesini beklerim. Granit cilalamayı biliyor musunuz?" diye sordu aniden. "Parkeleri temizlemeyi? Toz alabilir misin?"

Gülümsemesi durakladı. Onu bu işe kimin bulaştırdığını merak etti.

"Dur tahmin edeyim," dedi, kadın bocalamaya devam edince. "Hiç hizmetçilik deneyiminiz yok."

"Ben hızlı öğrenirim." Sesi meydan okur gibiydi, bu da bunu kendi kendine yaptığını gösteriyordu. Stajyer kabul etmiyorlardı, bu yüzden Nicholas eğer biri işbirlikçi ve çaresizse, bir temizlikçi işini ele geçirip onu ücretli bir giriş seviyesi pozisyonuna yükseltmeye çalışabileceğini düşündü. "Üniversite diplomam var," diyordu şimdi, "dosyalama yapabilirim, kâğıtları daktilo edebilirim-"

"Bir sekreterim var. İhtiyacım olan şey bir hizmetçi." "Ama ben-"

Nicholas görüntülü aramayı sonlandırarak onu protestosunun ortasında bıraktı. Ne büyük bir zaman kaybıydı. Şimdiye kadar altı aday başvurmuştu ve hiçbirini aradığını bulamamıştı. Yetkinlik ve sağduyu, tek istediği buydu. Keşke Carmela misafiri hakkındaki küçümseyici yorumlarını kendine saklasaydı. O zaman burada açgözlü ve hırslı üniversite öğrencilerine maruz kalmazdı.

Ve şimdi, *Eileen* işi bırakmıştı.

O kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki sandalyesi birkaç adım geriye fırladı ve masanın keskin köşesinden dolanarak saati duvardan çekip aldı. Saatin asılı olduğu çivi sıvayı yırtarak alçıpan parçalarını rahmetli babasının halısının kan kırmızısı liflerinin üzerine döktü.

Al sana pislik, diye düşündü.

Saati bir futbol topu gibi kolunun altında taşıyarak koridorda yürüdü, sert güneş ışığına gözlerini kırıştırarak ön kapıya kadar gitti. Hava çok sıcaktı.

Toz ve polen kokuyordu, bahar sıcığında parıldıyordu, ancak yakındaki okyanustan gelen esintide hala tuzlu bir esinti vardı.

Tozlu yolda yürümeye devam ederek çöp kutularının tepenin dibinde Cuma günü alınmak üzere beklediği yere geldi. Saati gri çöp kutusuna çarptı ve kapağı yerine yerleştirdiğinde tik tak sesi nihayet sustu. Sadece kendi nabzının zonklaması onunla alay etmek için kalmıştı.

Babasından miras kalan eve geri dönerken, tavandan sarkan Chihuly heykeline baktı. Güneş camdan geçtiğinde şiddetli bir neon ışıyla parlıyordu. Yıllar geçtikçe, ana kapıdan her girdiğinde onun organik ve belli belirsiz tehditkâr silüetine alışmıştı. Ancak yarı saydam bir gölgeyle yıkanan ziyaretçiler, omzunun üzerinden ona baktıklarında sık sık tedirginliklerini belli ediyorlardı.

Jay'in bundan hoşlanmadığını biliyordu. Ona göre bu babasından kalan bir kalıntıydı. Ama onun yerine geçecek saat hakkında gelişigüzel konuştuğunda, Jay ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış atmıştı. Burada olsaydı, saati atmasına engel olur ve muhtemelen görüştüğü kişiye kaba davrandığı için ona kızardı ama burada değildi. Çiftçi pazarındaydı. Adam onu götürmeyi teklif etmişti ama o yürümek istediğini söyledi.

Ama o gerçeği biliyordu. Onun kendisini almasını istememişti çünkü toplum içinde onunla birlikte görünmek istemiyordu. Onun uğruna on milyon doları geri çevirmişti ama onu tam olarak kabullenmemişti. Bir yanı hâlâ kapalıydı ve ona saklamaya çalışmadığı bir dikkatle her baktığında bunun ortadan kalktığını *görebiliyordu*.

Hırıltılı adımları onu yatak odasına götürdü. Kediye içeride tutmak için kapı kapalıydı. Kapıyı açtığında, koyu gri kedisi yatağın altından başını çıkarmış, düşünceli gözlerle onu izliyordu.

Burası onun gibi kokuyor, diye düşündü hüznle, kapıyı arkasından kapatırken.

Elma frezya, hindistan cevizi, tozlu güneş ışığı.

Başını eğerek aynalı dolabı, yastıklı pencere koltuğunu, duvarlardaki soluk ayçiçeği motifini inceledi. Eşyalarının çoğu, artık onun adına kiralanmış olan San Francisco'daki kulübesindeydi; bu yüzden oda, iki binli yılların sonlarında bıraktığı haliyle, iki binli yılların sonundan beri yanında getirdiklerinin garip, donmuş bir karışımıydı.

Şehir.

Gözleri fantastik romanlarla dolu komodine takıldı ve Eski romanlar. Bir tanesini okuyordu; komodinın üzerinde, Kindle'ının ve onun sahip olduğunu bilmediği kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin yanında yüzüstü duruyordu.

Yaklaşık dokuz yıldır ayrıydılar ve o pek çok açıdan aynıydı, değişen bir şey bulmak her zaman şaşırtıcı oluyordu. Bir zamanlar onu herkesten daha iyi tanıyordu. Artık durumun böyle olmayabileceğini fark etmek rahatsız ediciydi.

Ama onun teklifini geri çevirdiğinde, "Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olacak" demişti.

Hazırlıksız yakalanmıştı. Kalmaya karar vermişti. Ona göre bu, onun olmaya hazır olduğunun zımni bir beyanıydı.

"Düşünecek ne var ki?"

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için kendi başıma yaptığım her şeyi bir kenara bırakmamı istiyorsun ve bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Gözlerini elindeki kutuya indirmişti, onu şiddet gibi acı veren bir özenle tutuyordu. "Cevabım hakkında düşünmem gerek."

Ne kadar? Neredeyse soracaktı.

Arabanın içindeydiler ve adam gaza basmış, direksiyonu boğazına kadar kavramıştı.

Beni daha ne kadar bekleteceksin?

"Nick." Sesi temkinli ve korkmuştu. "Çok hızlı gidiyorsun." Kilometre sayacına bir bakış attıktan sonra bir çığlık atarak frene bastı, iğneyi 90 işaretinden geri getirerek.

"Nick?"

(Lütfen bana zarar verme)

"İstediğin kadar zamanın var." Kelimelerin tadı talaş gibiydi. Eve gidene kadar ona bir daha bakamadı, bu da Jay'i acıma duygusuyla doldurmuşa benziyordu çünkü koridorda onu kovalamış ve fikrini değiştirmek üzere olduğunu düşünmesine neden olan bir ses tonuyla "Bekle" demişti, o da beklenti içinde ve zafere hazır bir şekilde dönmüştü ki Jay dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Neden?" diye sormuştu, karanlık ve gölgeli koridorda ondan bir adım geri çekilerek,

O da oldukça sert bir şekilde "Çünkü istiyorum" diye cevap vermişti.

O gece ona acıdığı için mi onunla yatmıştı? O hayalet heykelin altında, mermer basamakların etlerinde bıraktığı çukurlar giysilerinin altında leylak rengi morluklara dönüşürken, çoktan ne zaman gideceğini düşünmeye başlamış mıydı?

"Tanrım, kıpırdayabileceğimi sanmıyorum," demişti daha sonra, saçları bembeyaz mermerin üzerinde karmakarışık bir leke gibi duruyordu. "Havuzdaki o geceden beri bana hiç bu kadar sert davranmamıştın."

"Nasıl seviştiğime bu kadar dikkat ettiğini fark etmemiştim."

Jay tek kolunun üzerinde yuvarlanarak ona baktı. "Sana ne oldu böyle?"

Sen, diye düşündü ama bunu söylememesi gerektiğini daha iyi biliyordu, bu yüzden saçlarıyla oynarken hiçbir şey söylemedi, saçlarının zengin dokusuna o kadar odaklanmıştı ki Jay kaşlarını çattı ve elini çekti. Kızın etkileyici gözleri, yüzünü kavurucu bir aşinalıkla izledi ve varlığının üzgün çekirdeği hariç her şeyi sıyrıp attı. Kız yüzüne dokunduğunda kaşlarını çatarak başka tarafa baktı.

"İyi misin?"

O seni istemiyor. Kafasının içindeki kelimeler babasının sesiydi, soğuk ve eğlenmiş. İçine çek, evlat. Sahip olabileceğin tek şey bu. İstemeden de olsa gözlerini indirdi ve kızın vücudunun ayla yıkanmış hatlarını, dolgun göğüslerini inceledi. "Evet. Hadi yatağa gidelim. Seni ben taşıyacağım."

"Tamam, ama dikkatli ol. Aman Tanrım! Nick!"

Adam onu kolayca havaya kaldırınca kadın telaşla adamın omuzlarına tutundu ve adamın sıcak, çıplak tenini kendi tenine değdirme hissi adamın içinde bir yangın gibi yayıldı ve onu çaresiz bıraktı.

Bana istediğimi vermesi için beni sevmesine gerek yok.

Onun yatağında olması önemli değildi. Camla da ayrılmış olabilirlerdi.

Kadın uykuya daldığında ve bacaklarındaki tüm sertlik buzul gibi eridiğinde, adam onu kendine doğru çekti ve iç çekerek yüzünü saçlarına gömdü.

"Gitme." Hâlâ onun yüzüne söylemeye hazır olmadığı bazı şeyler vardı. Eski acıların hayali skorları hâlâ kalbinde kabarcıklar oluştururken değil. Ama şimdi onu içine çekerken, tatlılığında boğulurken bunu ona söyleyebilirdi. "Lütfen, benim için kal. Sev beni. Beni sevmeni istiyorum."

vegan ve sütsüz. Tabaklarda aquafaba ile yapılmış ve hindistan cevizi kreması ile doldurulmuş makaronlar, elma pürelı muzlu ekmek ve parlak sır katmanları ile parlatılmış büyük kek tekerlekleri vardı. Tezgâhın arkasındaki kadın onu yakından izledi. "Beğendiğiniz bir şey var mı? Fiyatlar panoda yazıyor."

Jay onun manikürlü tırnağını takip etti ve neredeyse şok geçirecekti, ta ki artık bunu karşılayabileceğini hatırlayana kadar. "Vegan çikolatalı pasta kırk dolar mı?"

"Bütün pastayı alamayacaksanız dilim dilim de satıyoruz."

Kastettiği bu değildi ve yanaklarına renk geldi. Yere bakıp kıyafetini kontrol etme dürtüsüne direnerek, çantasından kredi kartını ararken gülümsemesini korudu. Nicholas bunu beğenecekti. Şekerlenmiş ahududular aslında meyve parçacıklarıydı ve hayatı boyunca bu adamın üzerinde şeker olan hiçbir şeyi geri çevirdiğini görmemişti.

"Ben bir tane alacağım."

Belki bir barış teklifi onu içinde bıraktığı huysuz ruh halinden kurtarabilirdi.

Çocuklar yolun karşısındaki çimenlik alanda oynuyordu ve Jay kasiyer alışverişini tamamlayıp pastayı paketlemeye başlarken onları takip etti. Onların kaygısız neşesini, küçük bedenlerinin rahatlığını kıskanıyordu. Onları korumak da içini acıtıyordu, çünkü kimse onu korumamıştı ve saflığının onu getirdiği yere bak.

Kendini bir kamera objektifiyle karşı karşıya buldu ve gözlerini hızla kırıştırdı, nefesi irkilerek kesildi. Adamın demir grisi saçları vardı ve kollarının altında terden kararmış bir chambray gömlek giymişti. *Sadece etkinliğin fotoğraflarını çekiyor*, dedi kendi kendine, kulaklarındaki çınlamayı bastırmak için. *Hepsi bu kadar*. Ama sonra başka bir adamın sesinin fısıldadığını duydu: *"İşte bakış bu*.

(Bir meleği becermek istemiyorum)

"Jay? Aman Tanrım, Jay? Sen misin?"

Gözlerini, stantları incelemek için uzaklaşmış olan fotoğrafçıdan ayırdı. Kalbi küt küt atarken, adını söyleyenin kim olduğunu görmek için döndüğünde kek satıcısından kredi kartını alırken elinin ne kadar kötü titrediğini fark etmedi.

"*Sensin*." Kadın sesi yankılı ve biraz da kendini beğenmiş bir şekildeydi ve Jay boynunu büktüğünde kendini göz alıcı görünümlü bir kadına bakarken buldu

uzun siyah saçları kestane rengi röflelerle donanmış bir kadın. "Merhaba?" Jay biraz paniklemiş bir halde, "Merhaba," dedi.

"Bizi çoktan unuttuğunu söyleme, Jay. *Benim*. Angie. Angela Diamante. Şey-" alıştırma yapar gibi bir kahkaha attı "-artık Angela Valdez."

Bu isim ona balyoz gibi indi. "Valdez," diye tekrarladı. "Yani _."

"Michael, bu doğru. Onu unutman mümkün değil." O konuştu meydan okuma gibi kelimeler, ve belki de öyleydi. *Eskiden kocam Jay ile öpüşürdün. Hatırladın mı?*

"Vay canına, bu çok uzun zaman önceydi," diye mırıldandı kayıtsızca. Bir şey onu arkasından dürttü; pasta, Tanrı'ya şükür. Kutuyu beceriksizce aldı, satıcının hevesle dinlediğinin farkındaydı, bu da buradan defolup gitmesi için daha fazla nedendi. Ayaklarını sürüyerek uzaklaşmaya çalıştı ama Angie kaçacağını tahmin ederek agresif bir yan adımla onu engelledi.

"Buraya gel, daha az kalabalık. Çok uzun zaman oldu, değil mi? Michael ve ben ilk çocuğumuzu yeni doğurduk. Seni bebek partisine ve düğüne davet edecektim ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Sanki yeryüzünden silinmiş gibiydin!"

Jay hiçbir şey söylemedi.

"Pekâlâ." Angie öksürüyormuş gibi yaparak Jay'in kolundaki kutuya baktı. "Bunca zaman sonra neler yapıyorsun? Görünüşe göre kutlayacak bir şeyin var."

"Hayır. Düşünmeden aldım."

"Burası bu yönden tehlikeli." Jay sessizce başını salladı ve umutsuzca kalabalığın içinde kaybolabileceği bir açıklık aradı. "Seni *Hollybrook Herald*'ın kapağında gördüm. Oscar de la Renta'ya benziyordu. Öyleydi, değil mi? *Tırnaklarına* bir bak."

Angie onu bileğinden yakaladığında elini geri çekmemek için tüm çabasını harcadı. Ağrıyan bir noktaya dokunmuştu. Çocuk kanseri yararına düzenlenen galaya gitmeyi kabul eder etmez -çünkü hasta çocuklar içindi, nasıl *hayır* diyebilirdi ki- ona bir kuaförden randevu alarak sürpriz yapmış ve kendi makyajını yapabileceği konusunda ısrar etmeye çalıştığında da bunun iade edilemez olduğunu söylemişti.

Oraya vardığında çalışanlar dışında bina tamamen boştu ve bir hata olduğunu düşündü - ta ki çalışanlar onu şampanya ve çantasından daha pahalı görünen altın varaklı hamur işleriyle karşılayana kadar. O zaman fark etti: Müşteri eksikliğinden değildi; Nicholas burayı satın almıştı. Orada bulunduğu süre boyunca Jay, onu hedef bluzu ve çiğnenmiş tırnak etleri yüzünden yargıladıklarını düşünerek dehşete düşmüştü ama onlara ödediği korkunç meblağ her neyse, ona iltifat etmelerini sağlamıştı.

O gece o kadar öfkeliydi ki, onu devasa süslemelerden birinin arkasından dans pistine sürüklediğinde kollarında kendini tutmak için yapabileceği tek şey buydu. *Ne istediğimi biliyordun*, diye düşündü, kendini utanmış ve ihanete uğramış hissederek. *Ama yine de bunu yaptın*.

"Altı kişi beni kenara çekip kim olduğunu sordu, Jay. Benimle dans etmek zorundasın. Bu etkinliğe daha yeni elli bin dolar bağışladım ve artı birimin bir eğretili otunun arkasına saklanmasına izin verilmiyor. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum," diye ekledi duygusuzca. "Onlara kız kardeşim olduğunu söyledim."

Jay ona, bahsettiği insanlardan ikisinin onu çoktan bulduğunu ve "ajansının" adını sorduğunu söyleme zahmetine girmede. Pahalı mücevherleri ve alyansının olmayışıyla birlikte, insanların onunki gibi bir elbise giyen bir kadın hakkında yapacakları tek bir varsayım vardı ve bu da onun kız kardeşleri olduğu konusunda kesinlikle yalan söyleyecek erkeklerden saat başı para almakla ilgiliydi.

Sessizliğini sürdürdüğünde adamın yüzündeki gülümsemenin nasıl kaybolduğunu hatırlayınca içinden bir suçluluk duygusu geçti.

"Sorun ne?" diye sordu.

Ve o da arkasını döndü. "Gitmek istiyorum."

(Size benzeyen bir kız gördüklerinde bir erkeğin aklından geçen düşünceleri bilemezsiniz)

"Bunları nerede yaptırdın?"

"Özür dilerim?" Jay gözlerini kırıştırarak

Angie'nin beliren yüzüne baktı. "Tırnakların."

"Oh, La Vie, sanırım."

"Sadece randevu ile gitmiyorlar mı? Böyle yerlere gittiğine göre herkesin düşündüğünden daha iyi durumda olmalısın." Gülümsedi, sanki

tüm eski arkadaşlarının onun bir ezik olduğunu düşündüğünü ima etmemiştir. "Oh, Michael'ı görüyorum. O da sana merhaba demek isteyecektir. *Michael!* Buraya gel, tatlım. Az önce kimi bulduğumu asla tahmin edemezsin. Bu Jay. *Liseli* Jay."

Kahretsin. Jay, Angie'nin seçtiği adama baktı. Onu tanımak zor değildi: saçları biraz azalmış ve ortası kalınlaşmıştı, ama bunun dışında Michael Valdez neredeyse hatırladığı gibi görünüyordu. Açık kahverengi ten, kıvrıkcık saçlar ve ona her zaman onay bekleyen iyi eğitilmiş bir köpeği hatırlatan hafif şaşkın bir ifade.

"Vay canına Jay," dedi adam, kıza öyle bir baktı ki kız bir adım geri çekilip kollarını kavuşturdu. "Harika görünüyorsun. Yani, vay canına. Bu kadar uzun zaman geçmiş olması inanılmaz. Seni görmek harika."

Angie ona yan gözle baktı ama o bunu fark etmedi. "Seni görmek güzel. Sanırım bunca zamandır kendini nerede sakladığını bana söylemek üzereydin."

"San Francisco. Ama şimdilik döndüm. Her neyse, ikinizle de karşılaşmak çok güzeldi ve tebrikler." Jay onun bir tutam saçını parmağına doladığını fark etti ve aceleyle rahatsız edici elini indirdi. "Gerçekten gitmeliyim-"

"Eve geri taşındığını duydum. Nicholas ile mi yaşıyorsun?"

Bunu gerçekten burada mı yapıyorsun, Angie? Jay gülümsemesinin ardında dişlerini sıktı. "Neden olmasın? Burası büyük bir ev. O teklif etti, ben de kabul ettim."

Onun istediği gibi değil.

"Babanla yaşadığınız o korkunç olaydan sonra barışabildiğinize sevindim." Angie Michael'a abartılı bir sempati ifadesi verdi. "Bütün kasaba şok geçirdi."

"Üvey baba," dedi Jay. "O benim babam değildi."

"Michael kendini çok suçlu hissetti." Angie elini onun omzuna koydu ve Michael omuz silkmese de Jay onun gözle görülür biçimde gerildiğini gördü. "Her zaman eskiden ne kadar yakın olduğumuzdan ve yapabileceği bir şey olmasını dilediğinden bahsederdi."

"Neden kendini suçlu hissettiğini bilmiyorum," dedi Jay ve gözlerini onunkilerden kaçırды. "Sadece bir yıl kadar çıktık. Ailelerimiz sadece birlikte iş yapıyordu. *Bunun ona hiçbir yansıması olmadı.*"

"Nicky nasıl bu arada?" Angie tatlı tatlı sordu. "Görüştüğü biri var mı? Gala için ona eşlik ettiğini duydum."

Lanet olsun sana, Nicholas. "İlişkileri hakkında pek konuşmayız."

"Hizmetçimiz onu süpermarkette görüyor. Her zaman yalnızdır. Partilerde bile asla bir eskort getirmezdi. Bunun her zaman çok güzel olduğunu düşünmüşümdür. Üzgün. Kimse onun standartlarını karşılayacak kadar iyi değilmiş gibi görünüyordu. Ama en azından şimdi sen varsın."

Jay yutkundu. "Sanırım."

"Siz ikiniz bir ara ziyarete gelmelisiniz." Pantolonunun cebinden bir kartvizit çıkarıp Jay'in eline tutuşturdu. *Diamante Yemek Grubu.* "Şehir merkezindeki bazı işletmelerin sahibiyim - iki restoran, bir fırın ve bir bar. İnanabiliyor musun, onları Michael inşa etti. Ben inanamıyorum, her ne kadar bu şekilde bir araya gelmiş olsak da. Gerçi şu anda pek bir şey inşa edilmiyor."

"Kara falan yok." Michael hâlâ ona bakmakta zorlanıyor gibiydi ama Jay onun sesindeki gerginliği hayal ettiğini sanmıyordu. *Ağrıyan bir yer olabilir mi?*

"Şansımız varken elimizdekini değerlendirdiğimiz için şanslı değil miydik bebeğim?" Angie çantasından telefonunu çıkarırken Jay'e kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre bakıcının gitmesi gerekiyor, bizim de öyle. Ben arabayı getiririm. Ve cidden, bir ara sohbet etmek için bara uğra Jay. Çocuklar bira içerken kaçırdığımız her şeyi konuşabiliriz."

"Evet, kulağa harika geliyor." *Kulağa korkunç geliyor.*

"Tüm sırlarını duymak için sabırsızlanıyorum." Angie Jay'in kolunu okşadı. İrkildi.

Angie, daha çok dişlerini gösteriyormuş gibi hissettiren bir gülümsemeyle çakıllı otoparka doğru fırladı. Yarı yolda durakladı, kocasının onu takip etmediğini fark edince omuzları gerildi.

Çünkü hâlâ orada duruyordu.

"Onun için üzgünüm." Michael boynunu kaşıdı. "Her zaman biraz rekabetçi olmuştur."

"Onun peşinden gitmelisin." Jay, yüzünde bakması acı veren incinmiş bir öfke ifadesiyle Angie'nin etrafında dönmesini izledi. "Üzgün görünüyor."

"Dokuz yıl ortadan kaybolduktan sonra söyleyeceğin tek şey bu mu?" Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve ona kendi hayaletiymiş gibi baktı. Belki de onun için öyleydi. *Liseli Jay* hiç karşılık vermemiş ya da eleştirmemişti. "Nasıl olduğumu sorabilirdin."

"Tamam, seni görmek güzel. Çocuğun için tebrikler. Sen ve karın nasılsınız?"

İç çekti. "Demek böyle olacak, öyle mi?"

"Benden ne istediğinden pek emin değilim."

Michael püsküllü makosen ayakkabısıyla gevşek kayalara basarken bir taş kaldırıma sürtündü. Nicholas böyle ayakkabılarla dalga geçirdi. Mokasen ayakkabıların tekne satın alan ama sudan korkan erkekler için olduğunu söylerdi ki bu kadar komik olmamalıydı.

"O bana sahip değil, biliyorsun. Hiçbirimiz çıkmaya başlamadan önce hepimiz arkadaştık."

Siz arkadaşınız. Ben sadece üvey babamın soyadı iş anlaşmalarında iyi görüldüğü için etrafta dolaşmasına izin verdiğiniz bir yabancıydım. "İnsanlar büyür. Birbirlerinden uzaklaşırlar. Bu normaldir."

"Bu normal değil. Kimseye tek kelime etmeden gittin. Annen bile nereye gittiğini bilmiyordu ve inan bana, insanlar sordu." Michael başını salladı ve Jay'in kendisinin de onlardan biri olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Annesinin o gece hakkında neler söylemiş olabileceğini düşünmek, içindeki tüm sıcaklığı boşalttı. "Onuncu yıl buluşmasını kaçırdın. Burayı terk ettin."

"Çünkü burada benim için hiçbir şey kalmamıştı!"

"Vay canına, teşekkürler Jay. Bizim bir hiç olduğumuzu düşünmene çok sevindim." Michael otoparkı kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı ama Angie arabayı almak için çoktan çıkmıştı, Jay öyle tahmin etti. Eve dönüş yolunda kavga çıkmazsa çok şaşıracaktı. "Sorun ben miydim?"

"Bunun seninle bir ilgisi yoktu."

"Peki, o zaman bana ne olduğunu anlatabilir misin? Çünkü anlamaya çalışıyorum." Tereddütle ona doğru ilerledi, kız sadece bakınca uzattığı elini indirdi. "Anlamak istiyorum. En azından seni kahve içmeye götüreyim. Belki yardımcı olabilirim."

Jay geri adım attı. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Karımın barı o zaman. Sizi o davet etti. O çalışırken gelebilirsin, ben de sana bir içki ısmarlarım. Yirmi birinci yüzyıldayız, Jay. Erkekler ve kadınlar arkadaş olarak dışarı çıkabilir ve bir iki kadeh içebilir. Senin feminist olduğunu sanıyordum."

Ben bir feministim, biliyorsun, dedi galadaki adamlardan biri, ona derisinden sürünme isteği uyandıran bir şekilde bakarken. *Sana bir erkeğin bir kadına davranması gerektiği gibi davranacağım.*

Hoşnutsuzluğunu gizlemeyi pek başaramadı. "Tanrım, Michael."

"Ne? Hamle yapmıyordum ki." Gözleri kayarak gergin bir şekilde güldü. "Sadece aramızdaki şeylerin bu şekilde sona ermesinden nefret ediyorum. Senden gerçekten hoşlanmıştım."

"Özür dilerim," dedi Jay otomatik olarak.

"Evet, senin aynı şekilde hissetmediğini biliyorum. Ama sorun değil. Harika görünüyorsun. Her zaman öyleydin. Nicholas'la aranızın bu kadar iyi olmasına sevindim. Annesinin mücevherleri sana çok yakışıyor."

Sesindeki acılık canını yakacak kadar keskindi; sanki karısını ganimet avcısı bir eş sanıyordu. Karısının kendisini bekleyen siyah Solara'sına doğru yürüdü. Camlar açıldı, bu yüzden arabaya bindiğinde karısının, tamamen şakacı olamayacak kadar sert bir şekilde adamın omzuna vurduğunu gördü. Başları kısa süreliğine birbirine eğildi ve Jay Angie'nin ne söylediğini sadece hayal edebiliyordu.

Harika görünüyorsun. Pastayla geri dönmek istemediği için tek eliyle Uber çağırdı. Kim kendi karısının önünde başka bir kadına bunu söyler ki? Karısının *kabul* edeceğini mi düşündü?

Jay minnetle kaldırıma yanaşan yıpranmış Honda Civic'e bindi. "Justine?" diye sordu şoför ve Jay onu düzeltme zahmetine girmeden başını salladı. Nicholas'ın evinin önüne geldiklerinde malikâneye gözlerini dikmiş bakan kadını da fark etmemiş gibi yaptı. Tüm o gösterişli beyaz sütunları ve camlı pencereleriyle, çorak bir araba yolunun ve eğri büğrü çöp tenekelerinin arkasından bakıldığında, sokaktan bile heybetli bir görüntüyüdü.

Kaşlarını çatarak kek kutusunu bir koluna geçirdi ve kapakları düzeltmeye başladı. Bir tanesi geri fırlayıp duruyordu. Altındaki bir şey kapanmasına izin vermiyordu. Kapağın altına baktığında, oldukça özenle oyulmuş ahşap bir şey gördü. Bu bir saat miydi? Nick'in ofisindeki mi? Hâlâ çalışıyordu; tik tak seslerini duyabiliyordu. Neden onu atmıştı?

Nick neden bir şey yapıyor?

Verandaya doğru ilerledi ve atılmış saatin tik taklarını çöp kutusuna bıraktı. Tembel bahar esintisi klor ve yasemin kokularını taşıyordu ve kapıyı açmak için yedek anahtarı kullanıp kendisini tam olarak bir yuva olmayan bu eve çağırın ilk şey olan o tanıdık mavi ışık pusunun içine adım atarken omurgasından aşağıya doğru küçük bir ürperti yayıldı.

"Döndüm!" diye seslendi gereksiz yere, pastayı tezgâha bırakırken. Nick'in izleri vardı ama oturma odasında değildi ve babasının ofisi olan yerin kapısı ardına kadar açıktı ve belli ki boştu. "Nick? Evde misin?"

"Ben geldim." Adam yalınayak mutfığa girip lavabodaki bulaşıklarla meşgul olurken gözlerini kaçırdı. "Çiftçi pazarı nasıldı?" Bir dirseğini tezgâha dayadı ve başını eğerek onun çevresine doğru eğildi. Pazuları eski tişörtünün kollarını tehlikeli bir şekilde geriye atıyordu. "Hödükler akın akın geldiler mi?"

Daha sert fırçaladı. "Sen bir köylü bile görmedin. Ve evet, temelde Hollybrook'ta kimin kim olduğu gibi saçma sapan bir etkinlikti. Nefret ederdin. Görüşme nasıldı?"

"Uygun değildi."

Sesi sinirli geliyordu. Kendisine olup olmadığını anlayamadı. Belki de teklif ettiği gibi onun da gelmesine izin vermeliydi ama Michael ve Angela'yla karşılaşması bir felaket olurdu. Nicholas sıkıldığında tehlikeliydi ve kendi eğlencesi için kaos yaratmayı severdi.

Omuzlarını dikleştirerek devam etti: "Aslında orada Michael ve Angie ile karşılaştım."

Nicholas yaklaştı. Teni karıncalandı. "Michael, yani eski sevgilin mi?" "Evet. O şimdi evli. Bir çocukları var."

Bir elini tezgâhın üzerine koydu. İnce kazağının arkasından onun göğsünün sıcaklığını hissedebiliyordu. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Bunu gerçekten düşünmemiştim." "O zaman neden bu konuyu açtın?"

Adamın sesindeki karanlık bir nota kadının omzunun üzerinden dönmesine neden oldu. Başparmağını tasarımcı kot pantolonunun kemer köprülerinden geçirmişti, bakışları lazer odaklıydı

onunkinde.

"Saklamam mı gerekiyordu?" Sesini hafif tuttu.

Ensesindeki ürperti arttı; ensesindeki ince tüyleri karıştıran onun nefesiydi. "Bu sonuca varman ilginç. Eski sevgilin için hâlâ bir meşale taşıyor musun? Onu pazarlık yaparken gördüm. Acınacak haldeydi. Ondan seni bağlamasını istesen, yardım için babasına koşardı."

"Yapma." Öne doğru eğildi, sanki taştan güç alabilecekmiş gibi avuçlarını granit tepeye dayadı. "Böyle davranmaya devam edeceksen seninle konuşmayacağım."

"Ne gibi?"

"Ne yaptığını biliyorsun." Jay tekrar döndü. "Ben sana ait değilim, Nicholas. Sırf senin çatın altında yaşıyorum diye bana sahip değilsin ve kesinlikle kıskanç bir koca gibi kiminle konuştuğum konusunda beni takip edemezsin-" Sözüünü kesti.

"Hayır, devam et, cümleyi bitir. Ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

Jay dudağını ısırıldı.

"Sana zaman vermeyi kabul ettim. İhtiyacın olan tüm zamanı." Gözleri dikkatle kızın boğazına, ince gümüş bir zincirle boynuna taktığı yüzüğe gitti. "Ama teklifimi bir bardak su gibi suratıma fırlatamazsın."

"Haklısın," dedi gözlerini kaçırarak. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"Asla yapmazsın, küçük kuş." Atletinin askısını çekiştirdi. "Peki yaşlı topal kimle evlendi? Sanırım babasının işine yarayacak biriyle."

"Angie."

"Vay, vay. Ribauntta ince bile değil."

Jay omuzlarını silkti ve bir tabak aldı.

Nicholas iç çekti. Sonra ellerini belinde hissetti, kumaşı tenine bastırıyordu. Avuç içleri giysilerini dağlıyordu ama Nicholas onu görmezden geliyor, nasıl kullanıldığını bile bilmediği pahalı, yeni model bulaşık makinesine bulaşıkları yerleştiriyordu.

"Jay." Elleri hareket ettikçe lavabodaki köpükler bulanıklaştı. "O tabağı bırak ve bana bak."

"Neden?" diye sordu, kendini çok sert bir şekilde tutarak. "Bu her neyse, yüz yüze gerçekleşirse sonuç değişecek mi?"

İki parmağını üstünün yukarı kalktığı göbeğinin üzerinde gezdirdi. Kadın tekrar sarsıldı ve eli hâlâ kadının etrafında sarılı değilken, suyu kapatmak için öne doğru uzandı. Şimdi tezgâha aynı hızda bastırılmıştı, leğen kemiği graniti kesiyordu. Adamın kalçalarının kıcının yuvarlak kıvrımlarına değdiğini hissedebiliyordu.

"Seninle konuşuyorum."

O tanıdık karanlık tonda bir ürperti omurgasından aşağı indi. Yine de başka bir tabağa uzandı, ama eli dengesizdi ve adam onu bileğinden yakaladı, bir santim bile geri çekilmeden yavaşça döndürdü, böylece onu kendisine doğru çekerken vücudunun her santimini hissetti.

"Neden böyle nefes alıyorsun?" Kelimeler kulağına sertçe çarpıyordu. "Bu seni tahrik mi ediyor?"

"Canın cehenneme."

Homurdanarak eğildi ve elini kadının kıcının altından geçirerek onu tezgâhın üzerine öyle bir bıraktı ki göğüsleri zıpladı. Ellerini kızın ellerinin üzerine koydu, yüzü kızın yüzünün önünde gezinirken onları gevşekçe taşa sıkıştırdı. Kadın başka tarafa bakmaya çalıştı ama adam bir elini serbest bırakarak çenesini yukarı kaldırdı ve parmaklarıyla çenesinin çukuruna hafifçe vurdu.

"Nedir bu?"

"Hiçbir şey." Gözlerini kaçırdı. "Ne yapacaksan yap."

Gözleri spekülâtif bir şekilde kısıldı. Ama kız daha konuşmadan Nick dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonunu öyle bir indirdi ki kız neredeyse tezgâhtan aşağı kayacaktı. "Nick-"

Parmaklarını kadının içine soktu, bacaklarının arasına diz çöküp omuzlarından birini ve kalçalarını açık tutmak için destekli ön kolunu kullanırken onu genişçe açtı.

"Her ne yapacaksam mı?"

İçinde hareket eden parmaklarının öpücüğü utançla başka tarafa bakmasına neden oldu, ancak karnını yalayan yavaş yanan ısıyı, zevkinin yumuşak seslerini gizleyebildiğinden daha fazla inkar edemezdi. Bu da

Çaresizdi, bunu ne kadar çok istiyordu.

Bu onu korkuttu.

(Herkesin düşündüğünden daha iyi yapıyor olmalısınız)

Oltaya takılmış bir balık gibi iki büklüm oldu ve Nicholas'ın elleri bu senaryoyu tek doğal sonucuna ulaştırmak niyetiyle sıkılaştı.

(annesinin mücevherleri sana yakışıyor)

"Michael bana çıkma teklif etti," diye nefes nefese kaldı.

"Ne?" Hırıltı şeklinde çıkan bu ses, kadının omurgasından aşağıya doğru bir ürperti gönderdi.

"Karısı oradaydı. Bana tam onun önünde sordu ve bu bana kendimi - Ah, *Tanrım-Nicholas-* gibi hissettirdi."

Vahşi bir hırıltıyla onu öne doğru çekti, yüzünü kalçalarının arasına gömdü ve şişmiş klitorisini öyle sert öptü ki, şoktan dudağını ısırıldı. Kalçaları kalktı, dilinin ısrarlı baskısını karşılamak için yükseldi ve onu eşit bir eğimde tutmak için elini kıcının altına kaydırmasını istedi.

Çok iyi hissettirdi, ceza gibiydi. Muhtemelen öyleydi. Jay tezgahı kavradı, kalçalarını kaydırmaya çalıştı ama adam hareket etmesine izin vermedi.

"Nick, lütfen."

"Ne oldu? Acıyor mu?"

Jay cevap vermeye çalıştı ama onun yerine bir inilti çıktı.

"Oh, anlıyorum. Babanın yüzünü sikmekten hoşlandığın için utanıyorsun."

Adamın acımasızlığı kadının ulaşamayacağı kadar derin ve karanlık yerlerini sızlattı. Bir eliyle dolabı kavradı, diğer eli hâlâ adamın saçlarına dolanmıştı ve tehlikeli bir şekilde kenara doğru kayıyordu.

"Siktir, aman Tanrım-"

"Bana bunu yapıyorsun, Jay." Dişlerinin serin minesini hissetti ve ardından dilinin yumuşak baskısıyla birleşen emiş, onu devirdi ve ikinci kez çiğ bir hıçkırıkla boşalmasına neden oldu. Adamın alçak sesle onaylaması onu artçı bir şok gibi sarstı. "P a r ç a l a n m a k iyi hissettirmiyor mu?"

Bir çığlık atarak öne doğru atıldı, parmakları adamın kafa derisine doğru düzleşirken tırnaklarına kadar dolabın sert alt tarafına tutundu.

zonkluyordu. Klitorisi, dilinin telaşsız vuruşları altında bembeyaz bir yıldızdı, her şey yanarak ham, titreyen sinirlere dönüşüyordu.

"*Tekrar*. Bana güzel küçük fahişemin nasıl boşalmayı sevdiğini göster." "Ben-lütfen-"

Onu tekrar öptü, biraz daha sert, biraz daha acımasız ve kadın bir hıçkırıkla daha çözüldü. Bu sefer parmaklarını sırtında gezdirdi, alını göbeğinin hemen altında durdu, nefesi hızlı ve hafifti. *Tanrım*. Parmakları hâlâ elinde tuttuğu bir avuç saç sıkıca kavradı. Nick-

"Lütfen." Gözlerini sıkıca kapattı. "*Lütfen*." "Bu benim."

"Aman Tanrım."

"*Sen*
benimsin."

"*Nick*-"

"Onu öldürebilirim."

Kış buzu kadar net ve parlak olan kelimelerin yanlış anlaşılması imkânsızdı. Ama Jay anladı, orgazmının puslu sisi hızla dağılırken gözlerini hızla kırıştırdı.

"Ne?"

"Lanet olası eski sevgilin."

Her bir ter damlası teninde soğuk bir etki bıraktı. "Hayır," dedi, ondan uzaklaşırken bile bunun sadece ona izin verdiği için olduğunu biliyordu. "Böyle şeyler söyleme. Şaka olarak bile. Hiç komik değil."

"Hayır, komik olan seninle yüksek fiyatlı bir eskortmuşsun gibi konuşabileceğini sanması." Gümbür gümbür ona baktı. "Öyle mi oldu? Sana dokundu mu?"

"Hayır! Öyle değildi." Kot pantolonunu tutup kalçalarına doğru çekti. "Nick, sadece o değil. Bütün kasaba böyle. Gittiğim her yerde insanlar bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Beni yargılıyorlar. Bizi yargılıyorlar. Galada-" Tereddüt etti, adamın sözlerinin keskinliği -onu *öldürebilirdim*-yönünü değiştirmesine *neden oldu*. "İnsanlar senin gibi bir adamı benim gibi bir kadınla görüyor ve onlar-"

"Ne?" Sesi alçak ve tehlikeliydi. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi ama gözleri, Tanrım, *gözleri*. Onu zalim olmaya kışkırttı, onunla alay etti.

ve artık onun oyun oynayıp oynamadığından ya da söz konusu olanın kendi kanı olup olmadığından bile emin değildi. Böyle gözlerle değil.

"Burada bedava kalmama izin verdiğini düşünmüyorlar," diye temkinli bir şekilde sözlerini tamamladı.

Gözlerindeki karanlık parıltı söndü. Ayağa kalktı, kadın elbiselerini tekrar yerine çekştirirken pantolonunun tozunu aldı. Artık ona dokunmadığına göre, adamın cüssesini ve boyunu ne kadar iyi silahlandığına ve her ikisini de ona karşı ne kadar kolay kullandığının daha iyi farkındaydı.

Bunu yaptığında bazen ne kadar hoşuna gittiği onu rahatsız ediyordu.

Sıradan bir eşya olmak istemiyordu. Onurlu bir yere konmuş, değerli bir eşya olsa bile. Eşyalar eski saatler gibi atılabilirdi. Seks sırasında kontrolü teslim etmekten hoşlanıyor olması, itaatkâr bir eş olmak istediği anlamına gelmiyordu.

"Anlıyor musun?" diye sordu, adam konuşmayınca.

"Mükemmel." Başını koridora doğru eğerken parmaklarını kızın bocalamasına neden olacak şekilde yaladı. "Benim odam. Şimdi."

"Bana Michael'a aptalca bir şey yapmayacağını söyle."

Gözleri kısılmıştı. Adam saldırdığında, kızın kaçacak zamanı bile olmadı. Adam, kızın tepki vermesine ya da çığlık atmasına bile fırsat vermeden onu iki metre on santimlik kollarının arasına aldı. Onu koridordan aşağıya ve merdivenlerden yukarıya bir vahşi gibi taşıırken, büyük yatak odasının kapısını kör bir aceleyle tekmeleyerek açtıktan sonra, hafızalı süngerin sırtına çarptığını hissedeceği kadar sert bir şekilde yatağa fırlatırken, bu gecikmiş bir patlama oldu.

Kollarını kavuşturdu ve gömleğini başının üzerinden çekerek yana doğru savurdu. Onun bakışlarını yakalayınca fermuarının düğmesini açtı ve fermuarı aşağı çekti.

"Kıyafetlerini çıkar. Hepsini. Onun adını bir daha duymak istemiyorum."

Jay beklerken ona baktı, sonra kapıya göz attı. Bu oyunu daha önce de oynamışlardı; kız kaçarsa, adam onu kovalayacaktı; kız onunla kavgaderse, adam onu tutacaktı. Aralarındaki rıza çizgisi o kadar inceydi ki bazen Jay çizginin nerede olduğunu bile göremiyordu.

Hala yataktaydı, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı, ısı

Gözlerini kaçırmadığında yüzüne yayılıyordu. "Onunla yatmadım bile," dedi ve yıldız desenli atletinin eteklerini tutarak onu da çıkardı.

"Biliyorum."

Kollarını kavuşturarak sütyenini çıkardı. Adam yaklaşırken çıplak sırtından aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. Adam yatağın altına uzanıp kelepçeleri çıkardığında kalp atışları bir kademe daha hızlandı. Ellerini göğsünden çekip elinin topuğuyla kaburgalarına vurarak onu geriye doğru ittiğinde, midesinin hararetli bir serbest düşüşe geçtiğini hissetti.

Adam onu detaylı eğimleri ve parşömenleri olan ahşap direklere zincirlerken tavana baktı. Sonrası öyle olmasa bile bu kısım her zaman nazikti. Sol elini bağladıktan sonra, daha önce onu zapt ederken pek çok kez yaptığı gibi, elinin arkasına bir öpücük kondurdu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu aniden.

"Bu mu?" Elinin arkasını öpmek için tekrar eğildi, bu sefer dişlerinin kızın tenine değmesine izin verdikten sonra geri çekildi. "Çünkü senin tatlı olduğunu düşünüyorum."

Tatlı. Bu kelime boğazında bir diken gibi hissediyordu. Lisedeyken de insanlar ona böyle sesleniyordu ama bu ona her an geri alınabilecek bir statü gibi geliyordu. Michael ne zaman onunla yatmasını istese - aslında yalvarsa - hayır demişti, eğer duyulursa tatlı kız olmaktan çıkacağından korkuyordu. *O* şeyleri yapan kız olacaktı. İsmi tuvalet kabinlerine kazınan ve tribünlerin altındaki erkekleri uçuran türden bir kız.

Tıpkı annen gibisin, diye fısıldamıştı beyninin bir parçası hep. Ölü annesinin elmaslarını takarken üvey kardeşinin onu becermesine izin verdiğinde, bu ses sağır edici olmuştu. *"İyi kızlar erkekler için kıyafetlerini çıkarmaz"* diye bağırırmıştı.

"Ben tatlı değilim," dedi Jay.

"Öylesin." Nicholas kalçalarının üzerinde sallanınca yerinden sıçradı. Nicholas eğilip ağırlığını kullanarak onu yatağa doğru iterken göğsündeki ve kalçalarındaki kaba tüyler hassas tenine battı. Meme uçlarından birine eğildi ve hafifçe ısırdı. "Sen tanıdığım en tatlı kızsın."

"Hayır," dedi Jay.

Diğer göğsüne dönmeden önce ona baktı. "Eminim o da öyle düşünüyordur. Muhtemelen gizliden gizliye senin hâlâ o saf küçük melek olmanı umarken mastürbasyon yapıyordur."

Jay ellerini sıkarak kendini derin bir nefes almaya zorladı. Bir çürük gibi canını yakan o öpücüğe doğru eğilmemek için. "Neden bu kadar kıskançsın?"

"Neden olmayayım ki?" Nicholas dilini ısırdığı, şimdi tüyleri diken diken olan derinin üzerinde gezdirdi. Jay prezervatif paketinin yırtılma sesini duydu, ardından Nicholas acı verici derecede yavaş bir hamleyle kızın içine girerken alçak, erkeksi bir zevk sesi duydu. "Ben sahip değilken o sana sahipti." Eli aşağı kayarak kalçasını kavradı ve kemikten oluşan kuşağı ısırıldı. "Sen onundun."

"Onunla yatmadım."

Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı ve adamın gözleri yukarı kalktı. Yüz ifadesi onu korkuttu ve gergin bir şekilde bağlarını çekti. Çıplak olduğunda, derisinin altında uğuldayan dizginlenemez gücü hissedebiliyordu; o güçlü omuzlarında ve uzun, güçlü bacaklarında taşıdığı gerilimi. Bazı erkekler kıyafetleri olmadan daha küçük görünürdü.

Nicholas daha büyük görünüyordu.

Adamın eli saçlarına doğru kayarken Jay gözlerini kapattı, daha sert nefes aldı, yanağını, çenesini okşamadan önce gevşek telleri yüzünden uzaklaştırdı.

Bunun için buradasın.

"Titriyorsun." Başparmağı dudağının üzerinde gezindi. "Bana bakmak istemiyor musun?"

Ona söyleyebileceği onca şey varken, bu onun içini parçalayan şeydi.

Çıkardığı ses onu duraklattı. Ve sonra içini çekti. "Şşşt. Sakin ol, küçük kuş. Çok yakınım. Hiçbir şey yapmana gerek yok."

Adrenalin damarlarına hücum etti ve adamın dudakları onunkilere çarpıp bir sonraki sert vuruşta ağzının içinde nefesini tutmasına neden olduğunda hâlâ o güçlü korku dalgasının etkisindeydi.

"İşte bu-" Sahiplenici bir tavırla çenesinin izini sürdü. "Çok güzelsin."

Hayır, diye düşündü Jay. *Olmak istemiyorum*. Gözleri hâlâ kapalıydı, başını çevirdi, bu kez davet etmek için geriye yatırdı ve sadece vücudunu çok iyi tanıyan biri o kısa duraklamayı fark edebilirdi.

parmaklarıyla boğazını sıktı.

"Hayır," dedi titreyerek. "Baba, hayır-"

İnledi ve ağzını onun şakağına bastırdı. Adamın ağırlığı onu boğuyordu ve Jay onun içinde işini bitirip vücudu onunkini tamamen kapladığında nefesi kesildi. Adamın kalp atışlarının göğsüne vuruşunu hissedebiliyordu.

Artık saklanacak bir şey yoktu, bu şekilde olmazdı. Ondan istediğini alan, şimdiye kadar sahip olduğu en tatmin edici aşık, karnında o tanıdık acıyla çiçek açarken olmazdı. Ve en zalimi.

Yine de yaptığı en acımasız şey, ona sevdiğini söylemekti. Onu.

Gözlerini açtı ve onun kendisini izlediğini gördü. Göz bebekleri büyüktü ve karanlıktı, neredeyse griyi gölgede bırakıyordu. Adam hâlâ onun içindeydi ve birdenbire onun yakınlığına ve vücudunun göğsünden kalçasına kadar kendisinininkiyle ne kadar düzgün bir şekilde hizalandığına vuruldu. Adamın kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Ağzı gülümsemek için fazla kasvetli ve sert bir şekle büründü ve kulağını öpmeden önce kulak memesini hafifçe ısırdı. "Sen kime aitsin?"

Jay dudaklarını ayırdı ve onun saygıyla dudaklarının şeklini izlediğini hissetti. Parmaklarının tadı hâlâ onunki gibiydi.

"Sen, baba."

İkinci Bölüm

"Dikkatin dağılmış görünüyor."

Jay saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve açık olan çok sayıdaki sekmeden başını kaldırdı. "Merhaba Arthur. Hayır, ben iyiyim. Ben sadece-" *Sosyete sevgilisini oynamaktan bitkin mi düşmüştü? Üvey kardeşimi becermekten mi?* Gözleri masasının üzerindeki şeker kavanozunda ve üzerinde 'Dünyanın En İyi Kedi Teyzesi' yazan kupada gezindi. "Meşgulüm," diye yarım yamalak bitirdi. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Gülümsemesi korkunç derecede sempattı. "Saat ikiye kaçırdın."

Ama o toplantı ikiye kadar değil, diye düşündü anlamsızca. Açık takvimine bakmak için döndü ve işte oradaydı, kırmızıyla vurgulanmıştı. *Arthur & Jay: 2PM.*

"Aman Tanrım," dedi. "Saat iki buçuk. Çok, çok özür dilerim-"

"Her şey yolunda Jay." Dinlemiyormuş gibi davranan Annica'ya baktı. "Zaten üzerinden geçmemiz gereken bir şey yoktu ve ben de iptal etmeyi düşünüyordum."

Jay buna bir an bile inanmadı. "Bir daha olmayacak." "En iyi işçiler bile bir gün izin almayı hak eder."

"Haklısın. Vakit bulur bulmaz bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz." *Her şeyi berbat etmediğim bir zaman.* "Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Gülümsemesi hafifçe alaycı bir hal aldı. "Nicholas gibi konuşuyorsun. Bu kadar iyi anlaşmanıza şaşmamalı. Aynı kumaştan kesilmişsiniz. Uygun teşvik verildiğinde ikiniz de kendinizi mezara kadar çalıştırırsınız."

Jay ikinci kattaki köşe ofisine doğru yürürken takım elbisesinin arkasına baktı. *Aynı kumaştan mı?* diye merak etti, afallamıştı. *Nicholas mı?*

Onu bir müşterisiyle telefonda konuşurken görebiliyordu, dirseklerini masasına dayamıştı. Kadın onu izlerken, adam tek eliyle kahve fincanına uzandı ve boş olduğunu unuttuğunu belli edecek şekilde fincanı yere bıraktı.

Sanırım Annica hâlâ kahve 'yapmıyor', diye düşündü, bilinçsizce gülümseyerek.

Yüzeye çıktığı anda gülümsemesi soldu.

San Francisco'daki işine gelip ona geri dönmesi için şantaj yapmasının üzerinden kırk sekiz gün geçmişti. O boş alışveriş merkezinde ona evlenme teklif edeli iki hafta olmuştu.

Kavgalarının üzerinden üç gün geçti.

Aynı kumaştan kesilmiş olmak komik bir kelime seçimiydi, çünkü kan bağları olmasa da kardeş gibi birlikte yetiştirilmişlerdi.

İlişkilerini daha da karmaşık hale getirmeye yönelik ilk girişimini geri çevirdiğinde, reddedilmeyi kişisel olarak algılamıştı. Saplantılı ve tehlikeli bir hale gelmişti.

Kendi kişisel işkencecisi.

Bütün bir yaz boyunca onun merhametine kalmıştı -ki bu talihsiz bir durumdu, çünkü adamın hiç merhameti yoktu. Onun masumiyetini ve daha sonra da ruhunu almıştı.

Şimdi, onun kalbinin de peşindeydi.

Adam tekrar hayatına girdiğinde, yıllar önce onu terk etmesinin intikamını almak için onu aşağılayacağından korkmuştu. Onun küçük şantaj metresi, ikinciye al. Ama, kafa karıştırıcı bir şekilde, ona bir iş vermişti. Ve korktuğu gibi onu masanın etrafında kovalamak yerine, bu konuda tam bir profesyonel gibi davranmıştı.

Profesyonel, ama hoş değil, hayır. Asistanı olarak onu ofiste koşturuyor, kahvesini getiriyor, aynı zamanda müşteri dosyalarıyla ilgileniyor ve yeni müşteriler buluyordu. Önceki işinde hiç bu kadar sorumluluk almamıştı ve şimdi bile Arthur'un altında çalışırken, çalışma temposunun oldukça yavaş olduğunu düşünüyordu. Nicholas'la birlikte, onu meydan okumaya zorlamıştı. Ona ve kendisine yenilgiye boyun eğmeyeceğini kanıtlamak için.

Ne de olsa onu sırt üstü yatırmak onun için hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Yüzü kızardı ve kucağına baktı.

Bu hafta her gece onunla yattı.

İlişkilerinin reklamını tam olarak yapmıyorlardı ama insanlar konuşuyordu. Daha geçen gün bir grup kadın dinlenme odasında Nicholas'ın asistanları tek kullanımlıkmış gibi nasıl gözden çıkardığı hakkında dedikodu yapıyordu.

"Bu yıl üç sekreteri oldu! Buna inanabiliyor musunuz?"

"Belki de onları kazıklıyor ve onlara para ödüyordur."

"Madison!" Üçüncü kadının gözleri Jay'e doğru kaydı.

Onun odada olduğunu fark ettiklerinde çok ileri gittiklerini anlayan insanların gergin kahkahalarını atmışlardı.

"Günaydın Jay," demişti üçüncüsü, fazla parlak bir sesle, diğerleri kahvelerine bakarken ve Jay, işverenine asla kazık atmayacak birinin sesine benzediğini umduğu bir sesle "Merhaba," demişti.

Ne düşünürse düşünsün, işine mal olsa ya da onu bir şakaya dönüştürse ona kızardı. Belki şimdi, henüz gülün çiçeği açmamışken bunu yapacağını düşünmüyordu ama o, karşısındakinin istediği kişi olmaktan çıktığınız anda aşkın ne kadar çabuk kızgınlığa, hatta düpedüz nefrete dönüşebileceğini herkesten iyi biliyordu.

Bir noktada ona bir cevap vermek zorunda kalacaktı. Sadece ne yapacağını bilmiyordu. Onu kimsenin görmediği bir şekilde, çoğu zaman müstehcen hissettiren bir netlikle görüyordu. Ona karşı rol yapmak zorunda değildi ama bu tür bir dürüstlük sizi bağlayan iplerle birlikte gelirdi ve annesinin babasının kontrolü altında solduğunu gördüğü yıllardan sonra, trajik bir son anlamına gelse bile Nicholas'a kendisi üzerinde aynı gücü vermeye isteksizdi.

Beni bekleyeceğini söyledi. Peki neden zamanım tükeniyormuş gibi hissediyorum?

Odanın öbür ucunda Nicholas'ın masasından kalkıp koşarak merdivenlerden indiğini gördü. Doğrulup oturdu. Nicholas ona doğru yöneldiğinde paniği arttı, ama onunla konuşmak yerine arkasından dolandı. Sandalyesinin arkasına yaptığı ani bir baskı, kollarından birini ya da ikisini birden orada rahatça dinlendirdiğini gösteriyordu. Hafifçe arkasına yaslanırsa başı adamın göğsüne degecekti.

"Ne-" diye söze başladı, ancak Annica'ya doğru konuşunca kısa düştü.

"Sana gönderdiğim dosyaları aldın mı?"

Jay ekrana sertçe bakarken Annica kulaklıklarını çıkardı. "Evet." Diğer kadın ona doğru baktı ve yavaşça iki adım attı. "Henüz onlara bakmadım. Gün sonuna kadar inceleyebilir miyim?"

"Mümkün olan en kısa sürede yapılmasını tercih ederim." Nicholas saçının bir kıvrımıyla oynamaya başladığında ensesi karıncalandı. "Saat dörtte buluşacağım yatırımcılar için buna ihtiyacım var."

Ekran gözlerinin önünde bulanıklaştı. *Aman Tanrım.*

Kadın bir şey söylemeye fırsat bulamadan kendini tuttu, doğrulurken giysileri hışırdadı. Sandalye çok yüksekmiş gibi görünen bir gıcırtyla yeniden oturdu. "Bununla ilgilenebilir misin?"

Annica, Jay'ın omzunun üzerinden baktı. "Şimdi yapacağım." "Güzel."

Konuşmak için kendine güvenemeyen Jay sandalyesinden aniden kalktı ve banyoya doğru giderken ikisinin de gözlerini üzerine çekti. Aynaya bir kez baktığında yanaklarının kızardığını gördü ve küfrederek sakinleşmeye çalışırken kendini hızla tuvaletlerden birine kilitledi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Jay, Nicholas'a yazmaya başladığı ve "Ofiste bana dokunmayacağına söz vermiştin" diye başlayan mesajı silerken iki kadın içeri girdi.

Onun ne diyeceğini biliyordu. *Muhasebenin önünde seni masanın üzerine yatırmış değilim.*

Dış kapılar büyük bir gürültüyle açıldı. Jay, sesleri fayanslarda yankılanacak kadar yüksek sesle konuşan bir grup kadın içeri girerken elini tezgâhın kapısından geri çekti.

"Bu gece içki içmek için ne zaman buluşuyoruz?"

"Saat tam beşte. Stacey geçen hafta kotayı dolduramadığım için bütün gün peşimdeydi. Bu gidişle yediden önce çift yumruk olacağım."

"Stacey o kadar da kötü değil. Steve Jensen çok daha kötü ve Mr. Beaucroft aslında birine çılgılık attırdı. Güvenlik ona dışarı kadar eşlik etmek zorunda kaldı." "Bana çılgılık attırsa bile umurumda olmazdı. O çok iyi. Yapamam.

evli olmadığına inanıyorum." Kadınlar birkaç sıra halinde bitişik tezgahlara girdiler.

Aşağı. "Lafı açılmışken, her sabah birlikte geldiği kadın kim?" Jay dondu kaldı.

"Hangi kadın? Onu sadece yalnız gelirken gördüm."

"Arabayla birlikte geliyorlar. Beş dakika kadar arabada bekliyor ve ondan sonra içeri giriyor. Garip bir durum. Birlikte de çıkıyorlar. Bir gece çantamı unutmuştum ve güvenlik beni saatler sonra içeri almak zorunda kaldı. Pencerenin önünden geçerken, onu kızla birlikte çıkarken gördüm."

"Ohhh, kimden bahsettiğini biliyorum. Uzun boylu mu? Kıvrıkcık saçlı? Bu onun kız kardeşi-Kay."

"*Sekreter* mi?" İlk kadın alay etti. "Akraba gibi görünmüyorlar."

"Gerçek kız kardeşi değil. Üvey kız kardeşi. Bütün aileleri çok garip. Güya anne bir tür porno yıldızıymış ve baba da bir seks şirketinde çalışıyormuş. skandal."

"Peki bunu nereden biliyorsun? Bir yıl öncesine kadar buraya taşınmamıştın bile."

"Kız kardeşimin çalıştığı bara gelen bir adam var. Birlikte okula gittikleri ve eski günlerden bahsetmekten vazgeçmeyen bir herif." Alaycılığı bir azarlama gibi yankılandı. "Yaşlı kadınlara asılmakla meşgul olmadığı zamanlarda, Bay Beaucroft'un kız kardeşine karşı her zaman aşırı sahiplenici olduğunu söylüyor. Gerçekten garip bir şekilde."

"Ben olsam etrafta dolaşıp insanlara bunu söylemezdim." Kabin kapısı çarparak kapandı. Jay akan suyun sesini duydu. "Bir davadan yeni kurtulduğunu duydum. Sıradaki sen olabilirsin."

"Öyle mi? Sana iyi şanslar. Kirayı zar zor ödeyebiliyorum." Topukları yerde yankılandı. "Umarım bu sefer bize happy hour fiyatı uygulamayı unutmazlar," dedi diğer kadın, sesi soluklaşarak. "Mary-Beth'in bu sefer ödediğinden emin ol. İçkilere yine adam başı yirmi dolar veremem. Belki de batakhaneler doğru yoldadır - anne sorunları olan üzgün sürüngelemlerle dolu olsalar bile."

Kapı büyük bir gürültüyle kapandı ve Jay yalnız kaldı.

Ellerini yıkadı ve çok parlak ışıkların altında gözlerini kırptırarak masasına geri döndü. Birisi ona merhaba dedi ve tek yapabildiği bir el sallamak ve sıkı bir gülümseme oldu. "*Gerçekten garip bir şekilde.*" Kadının alaycı ve bilmiş ses tonunu aklından çıkaramıyordu.

Günün geri kalanı bir tür füğ halinde geçti. Kendini konuşmaları dinlerken buldu ve Nicholas'la ilişkisinin gerçek doğası hakkında kaç çalışanın şüphesi olduğunu merak etti. Arthur elinde evrak çantasıyla ona iyi akşamlar dilediğinde yerinden sıçradı. Annica çoktan sessizce uzaklaşmıştı ve şimdi Nicholas -ve Arthur- dışında yapayalnızdı.

"Çok geç saatlere kadar çalışma," dedi Arthur. "Ne dediğimi unutma, Jay. Hatta

en parlak yıldızlar günün sadece yarısında çalışır."

Aslında yıldızlar ölene kadar yanmayı bırakmazlar.

Jay el sallayarak veda etti ve Nicholas'ın ofisine baktı. Işığı kapatmıştı ama karanlıkta bilgisayarında bir şeyler yaptığını siluet halinde görebiliyordu. Yatırımcılarıyla yaptığı toplantının nasıl geçtiğini merak ediyordu. İnsan Kaynakları görevini kötüye kullanmasından sonra onu sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyordu.

Ona sormalıyım. Çantasında telefonunu aradı, en son kontrol ettiğinden beri bir mesaj gelip gelmediğini merak ediyordu. Genelde ne kadar gecikeceğini ona söylerdi. Jay yine de beklemeye aldırılmazdı. Ne kadar geç kalırsa, ayrıldıklarını görmek için etrafta o kadar az insan olurdu.

Yeni bir mesaj almıştı ama Nicholas'tan değildi. Annesindendi.

Kendi annene nasıl böyle davranabilirsin? Eskiden çok iyi bir kıydın.

Seni bencil, nankör küçük velet.

Nicholas, onunla mahkemede savaşacak parası olmayan annesini iflas ettirmekle tehdit etmişti. Annesi onun adına araya girmesi için yalvarmıştı, bu da Jay'in üvey kardeşiyle arasında geçenler hakkında gerçekten ne kadar şey bildiğini merak etmesine neden olmuştu.

Ona ne yaptığını biliyor ve buna rağmen onu satıyor muydu? Bu korkunç bir düşünceydi ama tekrar tekrar aklına geliyordu. Hayır, "merhaba, nasılsın, nasıl gitti?" Sanki detayları bilmek istemiyor gibiydi.

Ya da, diye düşündü Jay, kalbinde küçük bir burkulmayla, *sanki onları zaten tanıyormuş gibi.*

Nicholas sonsuza kadar onunla kalması için ona on milyon dolar teklif etmişti. Parayı reddettiğini öğrenirse annesinin ne yapacağını acı acı merak ediyordu.

"Jay?"

Suçlulukla sıçradı, ekranı bilinçsizce göğsüne doğru eğerken elleri sıkılaştı. Nicholas bir elinde evrak çantasını, diğerinde arabasının anahtarlarını tutuyordu ve biraz fazla yakın duruyordu. Tekerlekli sandalyesinde geri çekildi, böylece kalçaları yüzüyle o kadar aynı hizada değildi.

"H-hey."

"Hey." Gözlerinin çevresi biraz yorgun görünüyordu. Saatin geçliğinden ödün verircesine kravatı yoktu ve saat beş gölgesi vardı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Eşyalarını toplamaya başladı, adam ona doğru yaklaşırken aklından *süper sahiplenici* sözcükler geçiyordu. "Bilgisayarımı kilitlememe izin ver."

Nicholas beklerken telefonunu çıkardı. "Kime mesaj atıyordun?"

"Annem arıyor. Bütün hafta peşimdeydi. Cevap vermedim." "Güzel."

Telefonunda bir şeye dokundu. "Yapma."

"Sanırım hâlâ paraya kafayı takmış durumda."

"Tabii ki öyle. Sen çok iyi bir yatırım fırsatısın." "Benim hakkımda böyle konuşma, sanki takas edilebilirmişim gibi. Ondan nefret ettiğini biliyorum.

ama bunu yapmak için beni bu şekilde küçültmeyin."

Gözlerindeki buz biraz çözülse de ağzı sabit bir çizgi olarak kaldı. Onun evlenme teklifini düşünüp düşünmediğini merak etti. Eğer öyleyse, bu konuyu burada açmazdı. Piyonlarından herhangi birinin en ufak bir reddedilme ihtimalinden bile haberdar olmasına izin vermeyecek kadar gururluydu.

"Bu annene karşı yapılmış bir hakaretti," dedi biraz soğukkanlılıkla.

"Sana değil." "Ne demek istediğini biliyorum. Sırf annem gibi davranmadığım için kolay lokma olduğumu düşünüyorsun.

Öfkemi senin yaptığın gibi odaya duyurmak istemiyorum. Annemle başa çıkabilirim."

Tüm aramalarından kaçarak.

Nicholas telefonunu tekrar cebine soktu. Artık onun yüz ifadesini hiç okuyamıyordu. İsteddiği zaman kendini ulaşılmaz kılabilirdi.

"İşin bittiyse gidebiliriz," dedi. "Peki,"

dedi kadın gergin bir şekilde.

Yürümeye başladı, karanlık monitörlerin sessiz sıralarının yanından geçerken çantasını omzuna attı. Hareketlerindeki keskinlik sinirli olduğunu gösteriyordu. Böylece iki kişi oldular.

Nicholas kapının alarm kodunu tuşladı. "Eve dönerken yemek yeriz diye düşünmüştüm. Bugün yemek yemeye vaktim olmadı ve senin de olduğunu sanmıyorum."

Hâlâ sinirli olan kadın, sesini medeni tutmaya çalışarak, "Aklınızda neresi vardı?" diye sordu.

Kapıyı kapattı. Otopark, sokak lambalarının ışığında turuncuya bürünmüştü. Çalılar arasında cırcır böcekleri cıvıldıyordu ve otoyolun uzaktan gelen uğultusunu duyabiliyordu. Otoparktaki tek araba onun Tesla'sıydı. Karanlıkta arabasına yaklaşırlarken biraz daha yaklaştı.

"Accia," dedi.

Şehirdeki en pahalı ve en görünür restoran mı? Jay neredeyse itiraz edecekti ama sonra vazgeçti. Şu anki ruh haliyle bunu sadece başka bir kavganın başlangıcı olarak kabul ederdi.

Şu anda bir tane başlatmaya çalışıyor bile olabilir.

On milyon dolardan fazla parası olan bir adam için 100 dolarlık bir akşam yemeği toplam varlığının sadece %0,001'i kadardı. Onun gibi 401k'sı da dahil olmak üzere 30.000 doları olan birinin, 6 dolarlık bir burrito toplam net servetinin %0,02'sini oluştururken düşünebileceğinden çok daha rahat bir hoşgörü.

Nicholas'ın da zihninde benzer bir hesaplama yapmış olmasından endişeleniyordu. Bu son çabalarından bazıları sadece kur yapma girişimleri değil, bir satın alma girişimiydi.

"Accia iyi," dedi, bunun onu kızdıracağından şüphelenerek.

"Yeni bir vegan carpaccio'ları var." Ona bakmadan motoru çalıştırdı ama yüzünün bronzlaşmış derisinde gerginlik vardı. "Karpuz turpları ve pancarla yapılıyor, badem ezmesi ve soya yoğurdu sosu var."

Ardından gelen sessizliğin içine düştüğünü hissetti ve hırpalanmış eski çantasını bir can simidiymiş gibi kavradı. Sanki onayını almak istercesine ona bakıyordu.

Bırak seninle ilgilensin. Sesi annesinin sesine benziyordu. Kolay olurdu ve o da bunu istiyor. Gerçekten o kadar kötü mü olurdu?

"Reklam metinlerini yazman için de sana para ödediler mi?"

"Hayır, mavi alakarga." Sesi eğlenmiş gibi geliyordu, her ne kadar hafif yüreklilik çabası düz ve düşmanca görünse de. "Sadece seni çok iyi tanıyorum."

Araba bir çukura çarptı ve yüzüğü kadının köprücük kemiğinden sekerek çenesine sertçe çarptı.

"Harika," dedi tekrar. "Sabırsızlanıyorum."

Tabii ki kolay olacak. Ve beni sevmek zorlaşır zorlaşmaz, duracak.

Nicholas arabayı park etti. Şehir merkezindeydiler ve daha az işlek caddelerden birine park etmişti. Ana Cadde'yi sürekli ıslıl ıslıl gösteren sokak lambalarından uzaktaydılar ve kapalı bir suşi barının neon tabelası tek ışık kaynağıydı, kırmızı neon onun profilinde parılıyordu.

"Neyin var senin?" "Ben iyiyim."

Adam orta konsola doğru eğildi - sanki kontrol edecekmiş gibi, diye düşündü histerik bir şekilde. Avucu bacağından yukarı kayd, nasırları ince ipeğe takıldı. Çoraplarının kayışını uyluğunun iç kısmına geçirdi. "'İyiyim' demeyi kes. İyi falan değilsin. Bu annenle mi ilgili?"

Eteğini aşağı çekti. Elinin üstünden, çünkü elini oynatmadı. Midesi serbest düşüşe geçecekmiş gibi hissediyordu. "Hayır. Arthur'la bir toplantıyı kaçırdım, hepsi bu."

Nicholas ikna olmuş görünmüyordu. "Önemsiz biri mi?"

"Mesele bu değil. Dikkatim dağınıktı, hatalar yapıyordum. İstemiyorum-"

Adamın iç çamaşırının üzerinden kendisine dokunduğunu hissettiğinde sesi kesildi.

Senin sorunların onun umurunda değil. Sadece metresini becermek istiyor.

"Buraya gel," dedi.

Kadın isteksizce onları ayıran neon ışığının dalgalanan bandına doğru eğildi. Gölgelelerin içinde, mesafenin geri kalanını kapatmadan önce ağzı kıvrıldı. *Tanrım*, diye düşündü Jay, adam sutyenini bluzundan aşağı doğru çekerken onu ensesinden sıkıca kavradı. Soğuk, sulu ipek çıplak tenine sürtünerek meme uçlarına zevkli bir his fırtınası gönderdi.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle, küçük kuş." Nicholas onun ağzına karşı konuştu, göğsünü sıktı ve onu o kadar derinden öptü ki cevap vermek imkânsız hale geldi. Nicholas'ın bluzunun küçük düğmelerini çözmeye başladığını hissetti. "Neden dikkatin dağınık?"

Senin yüzünden. O kadınları ve Angie'nin ona nasıl kuru, bilmiş bir eğlenceyle baktığını düşünüyordu.

Muhtemelen tam olarak buna benzer bir şey hayal ediyorlardı. "Kendimi çok başarısız hissediyorum," diye hıçkırdı.

"Sen başarısız değilsin."

"O zaman neden kendimi bu kadar *kötü* hissediyorum?"

"Bilmiyorum." Eteği tekrar yukarı kalkmış, jartiyerleri ortaya çıkmıştı. Adam elini kalçasının üst kısmına koydu. Oturduğu yerin şişmiş klitorisine yaptığı baskı kalçalarını oynatmasına neden olurken, adam tekrar ona doğru eğildi ve dudakları çıplak boğazını sıyrırken gömleğini iterek açtı. "Belki daha iyi öpebilirim."

Arabanın üzerinde bir gölge süzülürken kararsız bir nefes onu terk etti ve bacaklarını açmış, eteğini kalçalarına kadar çekmiş, bluzunu çıkarmış halde ne kadar *utanç* verici görüldüğünü soğuk bir dehşetle fark etti. Ya dışarıda birileri onu izliyorsa, o da kendini ona öylece sunuyorsa- adamın nefesinin açıkta kalan sol göğsüne değdiğini hissettiğinde beyni kısa devre yaptı.

(sürtük kız)

Ayağa kalktı, sütyenini tekrar yerine geçirirken başları neredeyse çarpışıyordu. Adamın ağzı hiç istifini bozmadan çenesinin üzerinden geçerek boynunun yan tarafına indi. Parmakları külotunun bacağından içeri kayarken bir ısırığın yumuşak baskısını hissetti. Ve sonra, içine kayarken daha sert bir tane.

"Yapma!" Onun çenesini kavradı ve kaldırdı. Adam kolyesini dişlerinin arasına almıştı. Bu görüntü kadının karnına bir arzu oku fırlattı. "Yapma bunu. Burada olmaz."

Yüzük göğsüne çarptı, hâlâ nemliydi. "Bu seni biraz rahatlatılabilir."

"Ben çok rahatım!"

"Elbette öylesin, mavi alakarga."

"Bu bir oyun değil." Keşke sesi bu kadar soluksuz çıkmasaydı. "İnsanlar bizim hakkımızda konuşuyor. Birlikte yaşadığımızı ve her sabah nasıl aynı arabadan indiğimizi konuştuklarını duydum."

Eğlenen gülümsemesi kayboldu. "Kim konuşuyor lan bundan?"

"Hepsinin adını bilmiyorum." Kadınlardan bahsetmeye korkuyordu

daha önce işte görmüştü. Yüzü çok iyi tanıdığı bir öfkeye dönüşmeye başlamıştı. İçindeki şiddet potansiyeli karanlık bir nehir gibi akıyordu. "İnsanlar."

"Eski arkadaşların gibi insanlar mı?"

"Ne? Hayır." Çok çabuk inkâr etmişti. Adam şimdi yırtıcı görünüyordu. "Nicholas, Michael ve Angie değildi."

"Jay," dedi uyarırcasına.

"Bunu tartışmak istemiyorum. Gidip güzel bir akşam yemeği yiyelim ve bunu yaptığımızı unutalım." Parmakları beceriksizce gömleğinin düğmelerine uzandı. "Bu akşamı hâlâ kurtarabiliriz."

"Biri seni üzen bir şey söyledi ve kim olduğunu bilmek istiyorum."

Gerçekten ne istediğini biliyorsun. O ses geri geldi, tiz ve alaycı. Dikkatini dağıt.

"Nicholas," dedi, çok yüksek sesle, onun için olduğu kadar kendisi için de bir uyarı. "Bırak onu."

"İş yerinden biri miydi?"

"Hayır."

"Sana inanmıyorum."

"O zaman fark etmez." Saçlarını geriye doğru çekip çantasından çıkardığı bir tokayla tuttururken göğsünün hafifçe sıkıştığını gördü. "Bu konuyu açmamalıydım."

"Jay," dedi, bu kez içinde bir hırıltı vardı. Ama dikkati dağılmıştı, kadının ellerini izliyordu. "Seninle konuşmaya çalışıyorum."

"Ya hiç konuşmasaydık?"

Parmaklarını adamın yün pantolonundaki büyük şişkinliğin etrafına doladı. Adam o kadar büyüktü ki, tenine değmemesi için fermuarı geri ve aşağı çekmesi gerektiğini biliyordu.

"Ya onun yerine bunu yapsaydım?"

"Jay," dedi tekrar, kalın ve gergin bir sesle.

O kadar yakındılar ki, kız onun aletinin damarlı gövdesini sıyırdığında nefesinin kesildiğini hissetti. Parmaklarını onun etrafına sardığında ve buruşuk, kadifemsi tabanından tüm uzunluğunu izlediğinde elini doldurdu.

kaygan, küt kafasına kadar. Adamın iri omuzlarından bir ürperti geçerken dişlerinin sıkıldığını gördü.

"Tanrı aşkına-"

"Evet, baba?" Kadın daha yakına eğildi ve adam çaresizce ona baktı. "Beni istiyor musun?"

Kalçaları sarsıldı. Kadın bileğini kullanarak adamın fermuarını daha da açmak için kullanırken adamın yüzüne garip, neredeyse sırlı bir ifade çöktü. Pantolonunu yarıya kadar açmayı başardı ve daha başını adamın kucağına indirmeye yeni başlamıştı ki adam elini çekti, parmakları bileğinin alt tarafını ısırdı.

Canını yaktı, ama çekilmeye çalıştığında, adamın eli bir pranga gibi hissedene kadar sıkıldı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sertçe sordu.

Jay dudaklarını yaladı ve gözlerinin hareketi kaydettiğini gördü. "Senin sikini yalayacaktım," dedi, kelimeler ağzında sert ve yabancıydı.

"Tanrım, *lanet* olası *İsa*'ydın." Sikinin başından frenulumuna doğru bir ön sperm damlası yuvarlandı, shaftından aşağı kayarak sadece fermuarına ıslandı. "Siktir," diye tısladı. "Lanet olsun."

"Nick-"

Başını şiddetle salladı. Göğsünün hızla yükselip alçaldığını gördü. Yüzünü buruşturarak, pantolonunun fermuarını tekrar çekmeden önce kendini büyüleyici derecede kaba bir şekilde düzeltti. Onu bırakma şekli bir azarlama gibiydi. "Arabadan in, Justine. Şimdi."

Tam adı dudaklarından dökülen bir tokat gibi çarptı.

Bak ne yaptın. Onu kızdırdın.

Ama başka bir yanı fısıldadı: "*Zorlayıcı olduğunda daha da iyi, değil mi?*"

Jay Tesla'dan dışarı kaydı, soğuğun ısırmasıyla biraz titredi. Dudaklarını birbirine bastırdı, soğuğa dayanmaya kararlıydı ama Nicholas fark etti. Her şeyi fark etmişti.

Taş gibi bir yüzle takım elbise ceketini silkti ve sıcak yünü omuzlarına doladı. Jay kısık bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi ve cevap vermeyince boğazına keskin bir şey takıldı.

arabayı kilitledi. Tek kelime etmeden parmaklarını kızın pazusuna doladı ve onu sertçe kaldırma doğru yönlendirdi.

"Nicholas-"

"Yapma." Sözcük, bir bardağın içindeki buz gibi sessizliğin içine düştü.

Adamın pantolonunu saran şişkinliğe baktı ve hiçbir şey söylemedi, bir zamanlar bunların hiçbiri onun suçuymuş gibi hissetmezken şimdi bu kadar suçlu hissetmesinden nefret ediyordu. Restorana vardıklarında daha sakindi ve hatta hostese gözlerine ulaşmayan bir gülümseme göndermeyi bile başarmıştı. Ama Jay vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu ve bunun sona ermekten çok uzak olduğunu biliyordu.

Sonunda şirketin zorunlu kıldığı "duyarlılık eğitiminin" sonuna yaklaşıyordu. Haftada birkaç saat boyunca onu sekreterleriyle kapkaç yaparken yakalanan bir grup üzgün yaşlı adamla birlikte bir odaya kapatıyorlar, burada üçüncü sınıf Hollywood aktörlerinin yer aldığı PSA videoları izliyorlar ve "mikroagresyonlar" ve "hesap verebilirlik" hakkında konuşan konuk konuşmacılarla özür turu seminerlerine katılıyorlardı, bu sırada gözetmen VHS oynatıcıdaki takibi ayarlamak veya sınavları dağıtmak için arkasını döndüğünde gizlice telefonunu kontrol ediyordu.

Meghana'nın dalkavuklarından biri danışmanlık pozisyonu alması fikrini ortaya attığında çok öfkelenmişti. Adam sanki onun yaptığı da aynı kefedeymiş gibi konuyu babasına getirecek cesareti bile bulmuştu. Ayağa kalkıp odadan çıkmıştı çünkü kalırsa ikinci kattaki pencereden bir şeylerin - ya da birilerinin- fırlatılacağını biliyordu.

Bugün yatırımcılarla yaptığı toplantı, haftalardır kafesinden çıkmasına izin verilen ilk toplantı olmuştu. Bunun onu ne kadar yorduğuna şaşırmıştı. Onların çeşitli sunumlarını dinlerken, Annica daha sonra gözden geçirmesi için notlar alırken, dikkatini zar zor toplayabiliyordu. Neden dikkat etsin ki? Hepsini daha önce duymuştu. Herkes kendi misyon ifadesinin en önemlisi olduğunu düşünüyordu. Hepsi de onun parasını almaya *hakları* olduğuna inanıyordu.

Nicholas yaban mersinli mimozasını yudumlayan Jay'e asık suratlı bir bakış fırlattı. Saçları adamın parmakları yüzünden dağılmıştı. Şu anda bile onun çoraplı kalçalarını düşünmek bile onu tahrik ediyordu.

Evet, baba?

Çenesi öyle bir sıkıştı ki, acı yüzünün yan tarafına doğru fırladı.

"Akşam yemeği için çok kalabalık değil," dedi, dudakları titreyerek Küçük bir gülümseme, sanki az önce o ağzıyla ona sakso çekmeyi teklif etmemiş gibi.

Adam ona baktı. Gülümsemesi titredi ve oturduğu yerde kıpırdandı, o kadar suçlu görünüyordu ki, eğer pantolonundaki zonklama ağrısının nedeni o olmasaydı, adam eğlenirdi.

"Daha önce soracaktım. Toplantınız nasıl geçti?"

"Muhtemelen senin düşündüğün kadar iyi oldu." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve korkunç baskının bir kısmını hafifletmek için uyluklarını açtı.

Bardağın kenarındaki şekeri yaladı ve adam bir kez daha kendisinden esirgediği saksoyu düşününce karnına bir ağrı daha saplandı. "Gerçekten o kadar kötü müydü?"

"Toplantılarımın nasıl olduğunu hatırlıyorsunuz. Zengin adamlar, ellerini uzatarak yaklaşırlar, paraya karşılık para takas etmek isterler. Sonra biri pes edene kadar hepimiz birbirimizi vahşice becermeye çalışırız." Koltuğunda sabırsızca kıpırdandı. "Pazarlık süreci asla değişmez. Sadece riskler değişir."

Gözlerine üstü örtülü bir bakış yerleşti. "Bu çok kaba. Bu işte iyi olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim." Tıraşsız yüzünü eliyle ovuşturdu. "Ama sanırım zevkimi kaybediyorum."

Garson mezelerle birlikte geldi. Jay vegan hindistan cevizi kreması soslu hardal yeşillikleri salatası ve kızarmış deniz tarağı sipariş etmişti.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi ve kendini onun dudaklarının her lokmanın üzerinde katlanma şeklini izlerken buldu. "İşini sevdiğini sanıyordum. Aslında bu yönüne hayran kalmıştım. Babanın şirketini yönetmek için kendini nasıl değiştirdiğini görmek etkileyiciydi."

Dilinin üzerindeki deniz tarağı kurşun gibi ağır geldi. Kendini yutkunmaya zorladı ve şaraptan uzun, canlandırıcı bir yudum aldı. "Seni tekrar hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm o zaman."

"Oh, Nick, hayır. Kastettiğim bu değildi."

Öyle değil miydi? Çatalını ve bıçağını bıraktı, garsona izin vermek için arkasına yaslandı.

Şarabını yeniden doldurmak için. Kendisiyle toplum içinde görünmesi için onu zorlamak zorundaydı. İkisi de yalnız olmadıkça, karanlıkta ona dokunmazdı. Bu utanç değil de neydi?

Gözleri kızın ince boynuna takmaya başladığı yüzüğe gitti. Küçük yapay elmaslar loş ışıktaki o kadar çekici bir şekilde parlıyordu ki, parmağında görmeyi arzuladığını fark etti. Ama onun bu konudaki sessizliğinin, aklından geçenlerin hoşuna gitmeyeceği anlamına geldiğini biliyordu. Evlenme teklif edeli haftalar olmuştu. Lanet olası *haftalar*.

Onu daha ne kadar bekletmeyi planlıyordu?

"Yani duyduğuma göre toplantınız kötüymüş ve sevmediğiniz bazı insanlarla uğraşmak zorunda kalmışsınız." Başını öne eğdi. "Bugün başka bir şey oldu mu?"

"Ev sahibiniz aradı. Burayı satmadan önce size otuz gün süre veriyor."

"Ev sahibim mi? San Francisco'daki dairem için mi?"

"Evet, görünüşe göre kiraya zam yapılmış ve o da kaçıp gitmek istiyor." Şarabını aldı, kenarından onu izliyordu. "Görünüşe göre kalacak daha kalıcı bir yere ihtiyacın olacak."

"Seni neden aradı? Senin numaranı nereden biliyor?"

"Çünkü kira kontratını satın aldım. Alacağımı söylemiştim."

"Evet, ama bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim. Sen asla tekrar bahsetti." Yüzü sıkıntılı bir hal aldı. "Dairemin sana ait olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Öfke içinde titreşti. "Buradayken bu konuda endişelenmeni istemedim."

"Neden burada olduğumu unuttun mu?"

Çirkin bir sessizlik oldu. Kızın küçük bluzunun altından göğsünün inip kalkmasını izledi ve kızın kendisine bu kadar kızgın olduğunu görmek onu tahrik etmemeliydi. Ama tahrik etti.

Arabada her ne yapmaya çalıştıysa, bu tamamen onun işiydi. *Gerçek*
On

u. Bu onu daha da zorlamak istemesine neden oldu.

"Sadece seni becermek için on milyon dolar ödeyecektim, Jay. Bu

ne kadar 'unutulabilir' olduğunu düşündüğüm hakkında sana bir fikir verecektir." Kadın kaskatı kesildi ve adam hemen üzüldü.

"Hanımefendi? Tabağınız?" Garson kızın güzel yüzündeki telaşı fark etti ve hemen samimileşti. "Sizi korkutmak istememiştim. Bitirdiniz mi? Bunu götürebilir miyim?"

Jay sıkıca başını salladı. Garson bir içki daha isteyip istemediğini, yemeğin hoşuna gidip gitmediğini sordu. Jay, kendisi için tasarlandığını bildiği bir meydan okumayla evet dedi.

Garson nihayet gittiğinde, "Çok zalimce davranıyorsun," dedi. Tüm söylediği buydu ama adam bunun acısını bir kırbaç gibi hissetti, hissettiği tüm anlık memnuniyet sahte deri üzerindeki fabrika boyası gibi dökülüp gitti. Bu onu daha kötü hissettirdi ve bu da onu öfkелendirdi.

"Bunu arabada başlattın."

O cevap veremeden ana yemekleri geldi. Onun vegan carpaccio'su, sosa bulanmış parlak kök sebze halkalarıyla bir Jackson Pollock tablosuna benziyordu. Kendi levrek tabağı, bol miktarda bitki garnitürüyle bile kıyaslandığında oldukça durgun ve donuk görünüyordu.

"Haklısın." Sert bir şekilde konuştu. "Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Sanırım ikimiz de ne düşündüğünü biliyoruz."

G ö z l e r i n i kaçırdı, yüzüne renk gelmişti. "Bunun bir anlamı var mı? sohbet mi? Yoksa sadece kavga etmek için mi beni yemeğe

çıkardın?" "Evlen benimle," dedi.

"Pardon, ne dedin?"

"Evlen benimle. Bundan çok yoruldum. Beklemekten yoruldum. Gizlice dolaşmaktan yoruldum. Bana evet de. Karım olmanı istiyorum."

"Cevabımı düşünmem gerektiğini söylemiştim."

"Bu bir evet ya da hayır sorusu."

"Evlilik ömür boyu sürecektir bir bağlılıktır," dedi. "Ve iki eşit kişi arasında bir ortaklık olması gerekir. *Eşitler*, Nick. Beni bu şekilde gördüğünden pek emin değilim. Bana istediğin gibi hareket ettirebileceğin bir nesneymişim gibi davranıyorsun."

"Seni bir nesne olarak görmüyorum. Sana bakmaya gücüm yeter. Arada fark var."

"Ama senden benimle ilgilenmeni beklemiyorum. Bekçi bir kadın olmak ve bütün günümü tarih derneğinde ya da kuaförde geçirmek istemiyorum. Ben annem değilim."

Esprili bir şekilde güldü. "Sonunda bir konuda anlaştık."

Jay çenesini düzeltti. "Gördün mü? İşte bu. Diğer kadınlara karşı çok saygısızsın. Bundan hoşlanmıyorum. Benim hakkımda böyle konuşmanı istemiyorum."

"Buradan Vegas'a kadar her sahnede üstsüz dans edebilirsin küçük kuş, yine de küçük parmağında o kurumuş ihtiyardan daha fazla klas olur. -" Kadının yüzündeki karanlık ifadeyi yakalayan adam sözünü kesti. "Sonuç olarak, bir çekmeceye kapatabileceğim bir koltuk altı aramıyorum. Ben babam değilim. Bana ayak uydurabilecek, bana meydan okuyabilecek birini istiyorum. Asla göremeyeceği ölüm gezegenleri için ağlayan birini. Seni istiyorum." *Her zaman istedim.*

Kucağına baktı. "O kadar basit değil."

"Evet, öyle." Tadını kaybetmiş olsa da bir parça balığı limonlu tereyağına batırdı. "Carpaccio nasıl? Beğendiniz mi?"

"Çok iyi." İç çekti. "Ama senden hoşlanmam için bana bir şeyler vermek zorunda değilsin."

İrkildi ve bunun için kendinden nefret etti, çünkü kadın kazanmış gibi hissetti. "Şimdi yine manikür salonu hakkında mı tartışacağız?"

"Bu sadece bir manikür salonu değildi. Bana istemediğim halde 20.000 dolarlık bir makyaj yaptırdın ve sonra beni tüm zengin arkadaşlarının önünde sanki yeni bir arabaymışım gibi gezdirdin."

"Peki bundan nefret ettin mi?" diye sordu. "O kolyeyi boğazına doladığımda ve sen o partiye benim kolumda girdiğinde, bir parçanın bunu nefes almak kadar kolay benimsemediğini söyleyebilir misin, çünkü sen de en az benim kadar buraya aitsin?"

Jay cevap vermedi.

Ama buna ihtiyacı yoktu, çünkü o geceyi mükemmel bir şekilde hatırlıyordu. Saklanmaya karar verene kadar zarif ve çarpıcıydı. Ve birlikte dans ettiklerinde -tamamen saygın bir şekilde- diğer konuklar hiçbir şey anlamadan bakarken, onu tropik bir su gibi kıvrımlarının üzerine dökülen o ışıltılı elbisenin içinde incelemiş ve *sonsuz dek bunu* düşünmüştü.

Kolunun birini arkaya atarak sandalyeye yaslandı. "Ne oldu?"

Seni gerçekten rahatsız eden bir şey mi var, Jay? Seni bir ödöl eşine dönüştürmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun? Çalışmana izin vermeyeceğimi mi sanıyorsun? Benimle birlikteyken Arthur'un asistanı olmaya devam etmek istiyorsan, bu tamamen sana kalmış. Benim için hiç fark etmez."

"Eskiden buna inanmazdın."

"Ben değiştim. Seni becermekten ve sana bir şeyler almaktan zevk alabiliyorum-" "*Nicholas*-"

"-ve hala seni eşitim olarak görüyorum," diye bitirdi. "Paramın peşinde olmadığını biliyorum. Bunu defalarca kanıtladın. Ama bu paranın tadını çıkarmakta özgür olmadığın anlamına gelmiyor. Seni mutlu görmek hoşuma gidiyor. Ve," diye durakladı, "mutlu olmayı hak ediyorsun."

Kadının yüzü yumuşadı ve adam göğsündeki gerginliğin hafıflediğini hissetti.

Ama sonra şöyle dedi: "Yani bir kadın bir erkekle parası için evlenirse onunla eşit olmuyor mu?"

"Oh, Tanrı aşkına." Şarap kadehini yere çarptı ve birkaç damla beyaz masa örtüsünün üzerine sıçradı. "Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa evlilik sözleşmesi yaparız, gerçi bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum. Sana ne istersen veririm."

"Bu konuyla ilgili çünkü benim sizinle eşit olmam, görünüşe göre beni koyduğunuz bu tamamen keyfi erdem kaidesine bağlı."

"Kaide falan yok. Siktiğimin yüzüğünü bile takmayacaksın. Doğru düzgün değil." Ağır bir nefes verdi. "Belki de bu tartışmayı yapmamalıyız bile. Cevabın hayır olacaksa ne yapıp yapmadığımızın pek bir önemi yok."

"Hayır demedim. Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bana yaşattığın onca şeyden sonra bunu bana verebilir misin?" Kadın ona baktı, yüzü sıcak ve kızarmıştı. Adam şarabını yudumladı ve cevap vermemeye karar verdi. Jay artık üzgün görünerek, "Eğitim nasıldı?" diye sordu.

"Harika," dedi düz bir sesle. "Bize mikro saldırganlıklar hakkında ders verdiler ve sonra hepimizin eline küçük bebekler verip sanki hepimiz anaokulundaymışız gibi kişisel baloncuklardan bahsettiler."

"Hassasiyet eğitimi şaka değildir, Nicholas."

"Beni kandırabilirdin." Şarap kadehini doldurdu ve bu konuşma için yeterince sarhoş olmadığına karar verdi. "İstifa etmemi önerdiler."

Yüzü düştü. "Tanrım, çok üzgünüm. Duygusuz bir kurbağa olsan bile işinde gerçekten iyisin." Kadın dalgın dalgın kolyesiyle oynarken, adam gümüşün kırmızı kıvılcımlarla parlamasıyla göğüslerinin neonla nasıl yıkanmış gibi görüldüğünü hatırladı. Gözleri onunkilere kaydı. "Bu yüzden mi böyle tuhaf bir ruh hali içindesin? Tahtaya kızgınsın ve hıncını benden mi çıkarıyorsun?"

Nicholas tabağını itti. "Operasyonlardan Sorumlu Başkan Yardımcımız istifa etti. Arthur ve ben şimdilik boşluğu dolduruyoruz. Diğer yöneticilere daha yeni duyuruldu. Resmi olarak bunun nedeni 'kariyer yolunu değiştirmek' istemesiymiş, ama aslında benim işlerimi nasıl yürüttüğümle ilgili bir sorunu varmış."

Jay dudaklarını birbirine bastırdı. "Senin sık ya da sıkil yaklaşımından hoşlanmıyor mu?"

"Onun gibi bir şey. Ama yönetim kurulu onu sevdi. Beni deli eden yeni pazarlama müdürünü de sevdiler. O beyinsizin yaptığı ilk şey ofisime gelip son on yıldaki tüm OKR'lerimizi görmek istemesi oldu. Annica'ya dosyaların kopyalarını çıkarttırdım ve ofisine bıraktım. Sürünerek bana geri dönmesi ve bağlam olmadan bunları anlayamayacağını itiraf etmesi için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini görmeyi bekliyorum."

Jay ona bıkkın bir bakış attı ama ağzının kenarları seğiriyordu. *Bunu gördüm*, diye düşündü ve ciğerlerindeki gerginlik sonunda azaldı. "Sen tam bir piçsin."

"Hepimiz senin gibi tatlı ve hafif olamayız."

"Maaş seviyenizin altındaki insanlarla kavga etmek yerine, neden en azından eğitiminizden bir şeyler öğrenmiş gibi davranmıyorsunuz? Kendinizi biraz alçaltın. Farklılıklara sahip çalışanlarınızdan bazılarını ön plana çıkarmak için bir şirket girişimine öncülük edin veya bazı kültür atölyeleri düzenleyin. Sonra da İK'ya bu fikri onlar sayesinde bulduğunuzu söyleyin. Sevinçten sırtüstü düşeceklerdir."

Nicholas durakladı. "Bu harika." "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok."

"Harika olmasına şaşırmadım. Ben senin bu kadar hesaplanıyor."

"Sanırım ben de değiştim."

Nicholas onun mimoza bardağını döndürmesini, küçük yaban mersinlerinden birini girdapta yakalamasını izledi. Öyle olduğunu düşündü. *Ve her lanet gün, sen*

beni sana daha çok aşık ediyorsun.

"Dairenle ilgili ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Nakliyeciyi mi tutayım? Uğraşacak başka bir şey daha var. Bir yolunu bulurum."

"Başa çıkmak" zorunda olduğunu hissettiği şeylerden birinin de kendisi olup olmadığını merak ederken boynundan aşağı bir sinir sızısı süzüldü. "Halletmek için birkaç gün izin al o zaman."

"İş kaçırırım."

"PTO'nuz var. Arthur kendi başının çaresine bakabilir, daha önce de baktı. U-Haul'u ayarlayıp uçuşunuzu ayarlayacağım. Döndüğünde eşyalarını buraya koyabilirsin."

"Gitmeme izin verecek misin?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Kadının gözlerindeki bakış onu ürpertti. Çaresiz görünüyordu. "Sen benim tutsağım değilsin. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Kuralları değiştirip duruyorsun. Beklentilerinizin ne olduğunu bilmiyorum."

O beni seçti, diye hatırlattı kendine. Kalmayı seçti.

"Geri gelecek misin?"

"Evet, Nick." Sesinde biraz acı bir nota vardı. "Tabii ki yapacağım."

Üçüncü Bölüm

Restoranda yaşadıkları o duygu yüklü tartışmadan sonra, ikisi de o büyük evde temkinli kediler gibi birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlardı. Nicholas hatalı olduğunu biliyor gibiydi; ertesi gün onun en sevdiği şeylerden bazılarının marketten teslim edilmesini ayarlamıştı. Bir özür dilemeyi tercih ederdi ama Nicholas bu konuda hep kötü olmuştu. Küçük bir çocukken bile, aşırı istekli, neredeyse işlemci biriydi. Babasından öğrendiği başka bir şey olmalıydı.

Yaptığı şey için üzgün olduğundan çok, ona kızgın olduğu için üzgün olduğundan şüpheleniyordu. Ve bu onu kızdırmalıydı - Tanrım, gençken onu *çok* kızdırmıştı - ama şimdi sadece üzüyordu, çünkü bu, hayatında hiç kimsenin onu affetmenin şartlara bağlı olması gerekmediğini gösterecek kadar sevmediği anlamına geliyordu.

Konuşmayı seven birisin.

Jay ensesini ovuşturarak Arthur'un programıyla yirminci kez oynadı. Son çuvallamasından sonra işini şansa bırakmıyor, *tüm* çalışmalarını iki kez kontrol ediyordu. Bu da günün sonunda genellikle tamamen bitkin düştüğü anlamına geliyordu ama iyi durumda kalmak için buna değerdi.

Eğer o sabah annesinden onu bekleyen bir mesaj daha olmasaydı kendini bu kadar kötü hissetmeyecekti. *Bu mesaja cevap verme zahmetine girme Justine. Bensiz gayet iyi idare ettiğini görebiliyorum.*

Annesinin *Hollybrook Herald*'ı okuyor olabileceği aklına gelmemişti ama elbette gelmeliydi. Annesi bu elmasları anında tanırdı.

Belki de düşündüğünden daha çok annesine benziyordu. Nicholas'ı kendisini satın almaya çalışmakla suçladığı onca zamandan sonra, arzusunu ona karşı kullanarak aynı çıkarıcı derinliklere inmişti. Bu kolay olmuştu. Ve bu onu *incitmişti* - onu en çok şaşırtan da buydu.

Gözlerindeki ihanet. *Öfkeyi.*

O sabah işe doğru yola çıktıklarında, kızın içinde şöyle bir his vardı

ona hâlâ kızgındı. Kız anahtar deliği bir bluz ve kısa bir etek giymişti ve adam sadece kırmızı ışıktaki kızın bacaklarına kısa bir bakış atmıştı, ta ki kız otoparkta eteğini aşağıya doğru çekiştirene kadar.

Sonra boğazından onaylama ya da azarlama olabilecek alçak bir ses çıkardı.

Kız arabadan kaçamadan, adam uzandı ve kızın çoraplarından birini kalçasının arkasına, park yerinin tam ortasına sıkıştırdı. Sertçe.

Jay irkildi ve suçlayıcı bir ifadeyle omzunun üzerinden ona baktı. Adamın bir kolu direksiyonun üzerine sarkmıştı. Diğeri orta konsola dayanmış, onu tekrar yakalayabilecekmiş gibi bükülmüştü.

"Bana jartiyerlerini göstererek bundan kurtulabileceğini sanma."

Jay onun nefes almayı bıraktığından oldukça emindi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Böyle mi oynuyorsun?" Ona yavaşça bir göz attı ve onu karanlık odalara çekip duvara dayadığı onca zamanı düşünmesine neden oldu. "Ya da belki de gizlilikten sıkıldın ve babanın eteğini herkesin görebileceği bir yere fırlatmasını istiyorsun."

Onu soğuk suya batırmış gibi hissetti.

(Eskiden çok iyi bir kızdın)

Adamın kahkahası üzerine kapıyı çarpıp çıktığında - lanet olsun ona, diye düşündü öfkeyle - yüzü alev alev yanıyordu ve birkaç dakika sonra adam içeri girdiğinde ona bakmaya cesaret edemedi.

Korkak.

Sabah Arthur'la bire bir görüşme vakti geldiğinde, sadece bir kişinin ona bugün tamamen berbat olmadığını söylemesinin verdiği rahatlama için bile olsa rahatlamıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ona, gerçekten ne kadar rahatladığını gizlemek için hafif bir kahkaha atarak. "Üzerinde çalışabileceğim başka fırsatlar yok mu? Şu anda pek çok uluslararası müşteriyle ilgilendiğini biliyorum. İsterseniz onların portföylerinden bazılarıyla ilgilenebilirim."

"Her şey yolunda Jay. Hepsi bitti ve tozlandı. Başka bir şey var mıydı?"

"Evet, aslında. Bir haftalık izin kullansam sorun olur mu?"

"Elbette. Tavsiyemi dikkate aldın ve sonunda kendine rahatlatıcı bir tatil ayarladın mı?"

"Ne kadar rahatlatıcı olacağını bilmiyorum." Not defteriyle oynadı. "Birkaç günlüğüne San Francisco'ya dönüyorum. Eski ev sahibim eşyalarımı istiyor, böylece evi satabilecek ve demir tavında dövülecek."

"Bu çok kötü. Nerede yaşıyorsun?"

"Cesar Chavez'in güneyinde, Bernal Hill'in orada." Gözlerini kırıştırdı ve kendini tuttu. "Yani, Mission. Eğer gittiyseniz, tüm o duvar resimlerinin olduğu yer."

"Evet, uzun zaman önce. Haight'te yaşayan arkadaşlarım vardı. Şehrin oldukça pahalılaştığını duydum."

"Öyle. Çok fazla insan var ve yeterli sayıda uygun fiyatlı konut yok." Jay özlemle şehrin anonimliğini ve kalabalıklar arasında fark edilmeden yürümenin ne kadar ferahlatıcı olduğunu düşündü. Tek pişmanlığı, hareket etmeyi bırakıp *tadını çıkarmak* için yeterli zaman ve parasının olmamasıydı. İç çekti. "Bu gerçekten çok kötü. Orayı sevmiştim."

"Taşınma konusunda iyi şanslar. Umarım uzaktayken en azından biraz eğlenmeyi başarırsınız. Kesinlikle yapacak çok şey var."

Ve şimdi bunu karşılayabilirim, diye düşündü suçlulukla. Nicholas onun için sürekli para harcamasa bile, onunla kirasız yaşamak ona bir ton tasarruf sağlıyordu. Hayatı boyunca hesaplarında hiç bu kadar çok para olmamıştı. Damon her konuda olduğu gibi onun harçlığı konusunda da kontrolcüydü.

Arthur onun düşüncelerini bölerek, "Toplantı bittikten sonra PTO'nuzu gönderebilirsiniz," dedi. "Gün sonuna kadar onaylayacağım. Bu arada bir süreliğine aramızdan ayrılacağın için programına bir şey ekliyorum. Önümüzdeki hafta olması gerekiyordu ama katılmak istersen zaman çizelgesi açısından öne alabilirsin."

Telefonu çaldı. Bildirime bakarak "İdari Öğle Yemeği mi?" diye sordu.

"Evet, bu üç aylık tesis dışı bütçenin bir parçası. Tek yapmanız gereken öğle yemeği fişlerinizi saklamak ve alacak hesaplarına göndermek. Sen ve Annica tek C-suite yönetici asistanları olduğunuz için aynı 'takıma' yerleştirildiniz. Kişi başı 30 dolar."

"Vay canına," dedi Jay. "Bu çok cömertçe."

"Nicholas'ın fikriydi." Arthur sandalyesinde arkasına yaslandı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Bugün sakın bir gün ve programımda fazla bir şey yok. Bugün gitmeyi düşünebilirsin."

"Teşekkürler Arthur." Jay dışarı çıkarken neşeli görünmeye çalıştı ama içten içe öğle yemeğini döndükten sonraya erteleyebilmeyi diliyordu.

Yani masanda oturup güveç mi pişireceksin?

Annica'ya oryantasyonundan sonra teşekkür etmek için kahve içmeye çıkmayı teklif edip etmemesi gerektiğini hep merak etmişti ama Annica'nın tavırları pek de güven telkin etmiyordu ve kurumsal profesyonelliğin ötesine geçen tüm dostluk teklifleri reddedilmişti, bu yüzden sonunda kendini acınası hissetmesine neden olduğu için denemeyi bırakmıştı.

Nicholas evde Annica'dan "otomat" diye söz ediyordu, bu da etrafındaki kadınları aşağılamasının bir başka örneğiydi. Annica ona bunun zalimce olduğunu ve çok sık yaparsa yüzüne karşı böyle diyebileceğini söylediğinde, ölü bir monotonlukla "bip bip" demişti.

Bunu düşünme, diye düşündü ve gergin bir kahkaha atmadan önce bu düşünceyi kafasından kovdu.

Sandalyesini bir santim yana kaydırды ve başını eğerek Annica'nın çevresinde gezinmeye başladı. Gözleri Annica'ya doğru kaydı ve isteksizce kulaklığını çıkardı. "Ne?"

"Bugün öğle yemeği yemek ister misin?"

Kaşları bir araya geldi ve ağzı büzüldü. Bir an için neredeyse küçümser gibi göründü ama o kadar çabuk kayboldu ki Jay bunu hayal edip etmediğini merak etti. Ekranına bir şeyler yazdı ve Jay'e bakmadan, "Neden?" diye sordu.

Aman Tanrım, hayır diyecek. Ne kadar aşağılayıcı. Fincanını ve şeker tabağını düzeltti, boğazındaki gergin yumrunun etrafında konuşmaya çalıştı. "Offsite için mi? Gelecek hafta olması gerekiyordu ama ben izinli olacağım. Arthur öne almamızı önerdi," diye ekledi, isteğine otorite katmak için yaptığı bu zayıf girişimden utanarak.

Bu Annica'yı ikna etmiş gibi görünüyordu. Ekranında yazmakta olduğu pencereyi küçülttü. "Tamam. Suşi yiyebiliriz."

Jay kaçınılmaz oshinko veya avokado ruloları için pek havasında değildi ama Annica ne istediğini biliyor gibi görüldüğü için tartışmayacaktı. Sadece Annica'nın gitmeyi kesin bir dille reddetmemiş olmasından dolayı rahatlamıştı. "Şimdi gitmek istiyor musun?"

"Bana bir saat verin. Bay Beaucroft için bir şey üzerinde çalışıyorum. Öğlen gidebiliriz."

"Tamam," dedi Jay. "Bir saat o zaman. Sabırsızlanıyorum." Annica kulaklıklarını tekrar taktı.

Saat 11:59'a kadar onları çıkarmadı, sonra aniden çantasını yerden aldı ve hiçbir şey yapmadan ayağa kalktı. Bir belgeyi incelemekte olan Jay irkilerek başını kaldırdı. Annica kapıya yöneldiğinde bilgisayarını kilitleyip koridora fırlayacak zamanı bile olmamıştı.

Ana çalışma alanından geçerlerken Nicholas'ın ofisine doğru bir bakış attı ve masasının boş olduğunu şaşkınlıkla fark etti. *Başka bir toplantıda olmalıydı.* Rahatlamıştı. Bu iyiye işaretti. Belki de onu daha az yük olarak görmeye başlamışlardı. Yönetim kurulunun onu değiştirmeyi düşündüğü haberi büyük bir şok yaratmıştı.

Dikkatle Annica'ya döndü. "Daha önce hiç öğle yemeği yediğimizi sanmıyorum."

"Çok uzun zamandır burada değilsin."

"Hayır, sanırım değil." Jay kollarını kavuşturmaya başladı, sonra kendini tuttu ve yanlarına indirdi. *Bunun öğle yemeği yemekle ne ilgisi var?* "Ben burada büyüdüm ama."

"Burada büyümüş gibi görünüyorsun." Yüzünü buruşturarak kaldırımındaki bir dökülmenin etrafından dolandı ve Jay'e çarptı. Özür dilemedi. "Ben Ridgeview'de büyüdüm. Burası farklı."

"En sevdiğim vegan restoran orada. Ridgeview gerçekten güzel."

"Benim yaşadığım kısım değil. Tam bir çöplüktü. Dairemden nefret ederdim. Bir arkadaşarımdan biri beni bu işe yönlendirdi. Satın alma bölümünde çalışıyor. Stacey. Adı Samantha."

İsim tanıdık gelse de Jay başını salladı "Demek artık Hollybrook'ta yaşıyorsun? Orayı seviyor musun?"

"Yani, bu bir iş. Maaş yeterince rekabetçi ve yan haklar da iyi. Ama kimse sonsuza kadar sekreter olmak istemez. Benim hedefim

yönetimi."

Yürümeyi bıraktı. Dragon Sushi'ye varmışlardı. Jay önce tabelaya, sonra Annica'ya baktı ve geldiklerini bildiren zil başlarının üzerinde çalarken kararsızca gülümsedi.

Az önce bana hakaret mi etti?

Belki de kulağa geldiği gibi demek istememişti, dedi kendi kendine, buna gerçekten inanmıyordu. Annica "ejderha rulosu" diye bir şey sipariş ederken sırada onun arkasında duran ve duruşunu gözlemleyen Jay, Annica'nın neredeyse kızgın görüldüğünü düşündü. Bu ona annesinin bahşişler kötü olduğunda eve nasıl kötü bir ruh haliyle geldiğini hatırlattı, sanki onun sorunları herkesin sorunuymuş gibi.

O ve kasiyer sosları hesaplarırken Jay, Annica'nın ona özel hayatıyla ilgili herhangi bir şey anlatıp anlatmadığını hatırlamaya çalıştı.

"Bugün size ne getirebilirim?"

Çabucak gülümsedi. "Benim için sadece sade bir avokado rulosu, teşekkürler."

Adam kaşlarını kaldırdı. "*Sadece* avokado dürümü mü? Arkadaşın ejderha dürümü aldı. Sizi daha maceralı bir şeyler denemeye ikna edemeyeceğime emin misiniz?"

"Bilmiyorum." Annica'nın omuzlarının 'arkadaş' kelimesiyle sertleştiğini gördü.

"Tüm soslarımızı evde yapıyoruz," diye yalvardı.

Tezgâhın arkasındaki adam dürümlerini hazırlarken Annica telefonunda geziniyordu. Jay, Annica'nın beklemekten memnun olmayacağından şüpheleniyordu ama Annica'yla göz göze gelmeye çalıştığında Annica başını kaldırıp bakmayı reddetti.

"Ben veganım," dedi tereddütle. "Bu biraz zor olacak."

"Arka tarafta vegan mayonez ve sriracha var. Acı sevdiğiniz sürece aynı fiyata size özel bir kırmızı ejderha yapabilirim."

"Çok fazla sorun olmadığı sürece ..."

"Olmayacak," diye hevesle güvence verdi

ona.

"Tamam." Jay hesabı ödedikten sonra paranın üstünü bahşiş kavanozuna bıraktı ve onun bu hevesinden utandı. "Teşekkür ederim."

"Çok güzeldi." Jay balıkların yanında ona katılırken Annica'nın sesi düzdü

Tank. "O senin arkadaşın mı?"

"Hayır." Jay onun eteğini çekiştirdi. "Gerçekten bu kadar zahmete girmesini beklemiyordum."

"Bunu bir sorun olarak gördüğünü sanmıyorum."

Annica duvara asılı sahte bir Çin parşömenini incelemek için arkasını dönmeden önce kısa bir süre göz göze geldiler. Söylenmemiş suçlamasının düşmanlığı tenine elektrik gibi çarptı.

Jay tekrar tezgâha baktı, kasiyerin ikisine baktığını fark edince rahatsızlığı daha da arttı. "Burayı daha önce duymadığıma inanamıyorum."

"Mhm."

"Yine de dekor kesinlikle bir seçim."

"Bence sorun yok. Onlar bir suşı restoranı."

Vay canına. Tamam o zaman.

"Otuz sekiz ve otuz dokuz numaralı emirler!"

Kutularını almak için birlikte yürüdüler. Olamaz, diye düşündü, makbuzuna bakarken. *Adam üzerine telefon numarasını yazmıştı.* Çıkarlarken Annica'nın görmemesini umarak dikkat çekmeden buruşturdu ama sonra parasını geri almak için ona ihtiyacı olduğunu hatırladı.

"Nerede yemek istersiniz?" Fişi tekrar düzleştirip kare şeklinde katladı. "Dışarıda mı? İçeride mi? Pencereye yakın oturursak insanları izleyebiliriz."

"Aslında masamda yemeyi tercih ederim."

"Oh," dedi Jay. "Tamam. Sorun değil."

"Teşekkürler."

Senden nefret ediyor.

İkisi içeri girdiğinde Arthur başını kaldırıp baktı. Jay, onları bu kadar erken dönmüş görünce biraz şaşırmış gibi görüldüğünü düşündü. Annica hemen kulaklıklarını taktı ve Jay hüzünle monitörünün etrafına yapıştırılmış resimleri fark etti; Annica sporla ilgileniyordu.

Nicholas, o son ekmeğinin dolgularını karıştırırken toplantısından çıktı. Son tatsız lokmayı da yedi ve boş paketi masasının altındaki çöp sepetine attı.

Adamın gözleri dikkatini çekmiş gibi ona doğru kaydı ve Jay çok sert koltukta rahatsız bir şekilde kıpırdandı, daha önceki tehdidini hatırlayınca bacak bacak üstüne attı. Bu bir hataydı; gülümsemesi keskinleşti. Eğer bir kurt gülümseyebilseydi, diye düşündü Jay, Nicholas'a çok benzerdi.

Sonra biri adını seslendi ve adam arkasını döndü ve kadın yeniden nefes alabildi.

Ekranında Arthur'dan bir mesaj belirdi. *Öğle yemeği nasıldı?*

Harika! Yalan söyledi. Tarihi öne çekmeme izin verdiğin için tekrar teşekkürler.

Annica ayağa kalktı ve Jay dalgınca maden suyu şişesine uzanmadan önce onun gidişini izledi. Parmaklarının arasından kayıp masasının ve klavyesinin üzerine döküldü. Çünkü tabii ki dökülmüştü.

"*Kahretsin.*" Jay, kısa devre yapmadan önce klavyeyi sıvının sürünen yolundan kaldırdı. Masalarının arasında, peçetelerin ve dezenfektan mendillerin yanında bir rulo kâğıt havlu vardı ve Jay paspaslamaya başlarken, yakındaki komşularının ve muhtemelen her şeyi görüp fark ettiği için Nicholas'ın da eğlenmesine neden olacak şekilde bolca bir tomar kopardı.

Annica'nın masasına su dökmediğimden emin olsam iyi olur.

Annica çıkmadan önce bilgisayarını kilitleme zahmetine katlanmamıştı ve Jay ayırma çizgisini temizlemek için eğildiğinde bir grup sohbetinin açık olduğunu görebildi. Telefonun vızıltısı affedilmez bir gürültü ihlaliymiş gibi davranan bir kadın için şaşırtıcı bir isyandı *bu*.

Bunu okumamalıyım, diye düşündü ama gözleri çoktan pencereye odaklanmıştı.

Palm Springs'te hava harika. Gelin tam bir B gibi davranıyor. Sende işler nasıl? Hâlâ yoğun musun?

Vay canına, Annica'nın arkadaşları varmış. *Görünüşe göre Turing testini geçmiş Nicholas.*

Gözleri bir sonraki satıra takılınca neşesi hemen kayboldu.

Sorma. Bugün neredeyse LMS ile yemek zorunda kalıyordum.

Üzgünüm, arkadaşısı cevap yazmış. Sahte kaltaklar en kötüsüdür. Onu

bir de patronumuzla görmelisin. Çok iğrenç. "Evet, Bay Beaucroft?" Hayal edebileceğiniz en kısa etekleri giyerken. O aslında oynuyordu geçen gün saçıyla.

Arkadaşı çatık kaşlı bir surat göndermişti. *Belki küçük bayan slutshine sürtük kıcını kovdurur.*

Annica beş dakikadan daha kısa bir süre önce, "*Bütün hafta boşum*" diye yazmıştı. *Bugün iş takvimine izinli olduğunu yazmış. Tanrı'ya şükür.*

Koridorun sonunda Jay banyonun kapısının çarpma sesini duydu. Annica geri geliyordu.

Jay bir kâğıt havlu daha yırttı ve kenardan damlamaya başlayan döküntüleri yakalamak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü - ve sonra kısa eteği hakkındaki lafı hatırladı. Satış bölümünden bir adam fotokopi makinesinin yanında durmuş, sanki az önce onun kıcına bakmıyormuş gibi hızla uzaklaşmaya başladığı sırada ayağa kalktı.

Annica durakladı, kaşlarını çatarak ona baktı. Onunla bilgisayar ekranı arasındaki mesafeyi ölçüyor ve açıkça ne gördüğünü merak ediyordu.

Hepsini, diye düşündü Jay, grileşen kâğıt havluyu masasının kenarında kaydırırken. *Hepsini gördüm.*

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Annica sohbet penceresini küçültmek için hızla eğildi.

"Hayır." Jay kendi sesini zar zor tanıyordu. "Ben hallederim."

Gözleri yükseltilmiş asma kata kaydı. Nicholas dirseğini masasına dayamış, eğilmiş onu izliyordu. Kız ona ters ters bakınca telefonunu eline aldı.

Onunki vızıldadı. *Islak tişört yarışması dündü.*

Havamda değilim, Nicholas.

Telefonunu onun görebileceği bir yere yüzüstü koydu. Kendini sefil, hasta ve ateşli hissediyordu.

Küçük Bayan Fahişe - ona gerçekten böyle mi diyorlardı?

Bir tomar kâğıt havluyu çöpe atıp sandalyesine geri oturdu ve Arthur'un kontrol etmemekte ısrar ettiği uluslararası müşterilerin hesap çizelgesini açtı.

Küçük Bayan Fahişe, diye düşündü yine, sefilce. O kadar korkunçtu ki, neredeyse komikti.

Jay'i üzen her kimse, belli ki fikirlerine değer verdiği biriydi. Aksi takdirde bu kadar sinirlenmezdi. Bu da demek oluyordu ki dedikoduları yayan kişi ya Jay'in büyüleyici üvey annesiydi ya da iş yerinden biriydi ya da arkadaşlarını korumak için yalan söylemişti.

Eski arkadaşlar.

Arabada yaptığı numaraya duyduğu öfke, ondan bir şeyler saklama ihtiyacı hissetmesine duyduğu kızgınlığa dönüştü. Onu *manipüle* etmek için. Belki de küçük tatlı kuşu sandığı kadar tatlı değildi. Ama sonra, onun her zaman herkesten farklı bir yönünü görmüştü. Nicholas, günlüğünde ortaya çıkan acı Jay'i çok az insanın görebildiğinden şüpheleniyordu.

Kafasını boşaltmak için havuzda birkaç tur attı ve odak noktasını keskinleştirdi. Kadının şeffaf camlı pencerelerin ötesinde mutfığa doğru ilerlediğini görebiliyordu. Çoraplarını çıkarmıştı ve şimdi bacakları o daracık eteğin altında çıplaktı.

Hava daha da soğudu ve çok geçmeden kasları yanmaya başladı. Suyu yarararak ilerlerken, onu koltuklardan birine bağlanmış, soğuk ve ıslak teninde boncuk boncuk su birikirken hayal etti. O uzun, güzel bacaklar beline dolanırken o-

Lanet olsun. Yüzünü buruşturarak durdu ve havuzdan çıktı, soğuk hava ereksiyonunu söndürürken güvertede kendini havluyla sildi. Kapıyı kilitleyip mutfığa açılan iki köşeyi dönerken havluyu güneşlenme odasının zeminine bıraktı. Jay bar taburelerinden birine oturmuştu. Fırından tatlı, mayalı bir koku geliyordu. Gözlerini kitabının sayfalarına dikmeden önce ona baktı.

"Burası güzel kokuyor."

"Balkabaklı manicotti."

"Mm. Kulağa hoş geliyor."

"Alacağını kim söyledi?"

"Bana kızma, mavi alakarga." Adam kıza doğru eğildi, kız ıslanmasın diye kitabı kenara iterken elini kızın kalçasında gezdirdi. "Üzgün olduğumu söyledim."

Jay kitabı kapadı. "Aslında yapmadın. Bana bir market siparişiyle rüşvet vermeye çalıştın ve sonra gömleğini çıkardın. Şimdi de yere su döküyorsun."

Nicholas taburesinin etrafında döndü. Adamın çıplak göğsünü ve dar, nemli mayosunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Renginin artmasına bakılırsa, bunlar özellikle rahatsız edici görünüyordu.

Görünüşe göre soğuk sandığı kadar etkili olmamıştı.

"Özür dilerim." Onu dudaklarından öpmeden önce dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Kız öpücükle biraz rahatlayınca, çıplak bacağına hafif bir şaplak attı, sonra elini eteğinden yukarı itip kalçasını ve baldırını avuçladı ve kulağına homurdandı, "Seni küçük baş belası."

Elini iç çamaşırının altına sokup bileğini çekiştirdiğinde Jay irkildi. Onu itmesine izin verdi, kız ona öfkeli ve engellenmiş bir bakış fırlatırken göğsünün kabarmasını izledi.

"Ben *alaycı* değilim. Bacaklarımı çapraz yapıyordum."

"Ne yaptığını biliyorsun." Nicholas buzdolabına gidip bir soğuk su çıkardı. "Bir daha iş yerinde bana sataşma yoksa seni utandıracak şeyler yaparım."

Bu şakacı bir uyarı olarak düşünülmüştü ama onu daha da sinirlendirmişe benziyordu. Yemek boyunca soğuk davrandı, adamın mahzenden getirdiği çok pahalı şarabı sinirli ve memnuniyetsiz bir şekilde yudumladı ve gerçek sohbet girişimlerinin hepsinden kaçtı.

Ve üvey kız kardeşinin nihayet ona bir erkek gibi baktığını görmekten duyduğu memnuniyet, ona her sahip olduğunda onu daha da uzaklaştırdığı bilgisiyle örtüldü.

Siktir et, diye düşündü Nicholas.

(Ya hiç konuşmasaydık?)

O gece onu odasına giderken yakaladı, parmaklarını ince bileğine doladı ve arkasını dönmek zorunda kalana kadar çekiştirdi. "Benimle konuşmak istemiyorsan, yapabileceğimiz başka şeyler de var." Kızın gözleri onunkilere kaydı, göz bebekleri büyümüştü ve itiraz edecekmiş gibi bir ses çıkardı. "Bana bakmana bile gerek yok."

Jay ürperdi. Onu tartaklamak istememişti, bu yüzden bileğindeki tutuşu, isterse çekip gidebileceği kadar gevşekti, ama

yapmadı. Onu yatak odasına sürüklemesine ve yatağa itmesine izin verdi, direnmeyen vücudu yüzündeki meydan okumayı yalanlıyordu.

"Orada öylece yatacak mısın?" Gömleğini yukarı kaldırıp kaburgalarının altını öperken onunla nazikçe alay etti. "Burada olmak istediğin için buradasın. Bütün işi bana yaptırman, babanın küçük sürtüğü olmayı ne kadar sevdiğini değiştirmiyor."

Bu bir düğmeye basmak gibiydi; gözleri karanlıkta parladı ve başladıklarından beri ilk kez ona gerçekten baktı. İcazet aniden şiddetli, aktif bir katılıma dönüştü. Onun altında o kadar güçlü bir şekilde kıpırdandı ki, onu zapt etmek biraz çaba gerektirdi ve her itişte onunla savaştı, nazik olmayı imkansız hale getirdi.

Bir düzeyde, bu davranışın endişe verici olduğunu biliyordu. Durması gerekirdi. İyi bir adam dururdu. Ama o iyi bir adam değildi, bu yüzden onu istediği gibi becerdi ve sonra bittiğinde ve kadın çığ, yürek parçalayıcı bir hıçkırık çıkardığında vücudunu ezici bir kucaklamayla ona karşı tuttu.

"Sus," diye fısıldadı. Kız titrerken parmaklarını saçlarında gezdirdi, yüzü omzuna gömüldü. Diğer eli küçük, yatıştırıcı daireler çizerek kızın omurgasında aşağı yukarı gezindi. "Şşşt. Her şey yolunda. Zavallı küçük mavi alakarga. Özür dilerim. Baban bu kadar sert olmak istememişti."

"Ben de öyle istiyorum."

Nicholas sustu, onu doğru duyup duymadığından emin değildi. Kalbinin, çaresiz küçük bir yaratığın kanatları gibi göğsünde çırpındığını hissedebiliyordu. Parmakları omurlarında gezinirken, sanki şefkati vahşetinden daha kötüymüş gibi irkildiğini hissetti. "Ağladın."

"Evet." Sesi boğuk çıkıyordu. Hâlâ ona bakmıyordu. "Bu çok berbat değil mi?"

"Eğer istediğin buysa, hayır." Başının arkasını kavrayarak saçlarının sıcak köklerini karıştırdı. Adam nazik okşamalarına devam ederken, kızın nefesi sert bir şekilde adamın karıncalanan teninde patladı. "Bir şeye ihtiyacın var mı küçük kuş? Yoksa sadece bunu mu istiyorsun?"

"Bu." Sözcükler sanki zorla söylenmiş gibiydi.

"Pekâlâ." Çenesini kızın başına dayadı ve sırtının ipeksi tenini okşadı. "Sadece seni tutacağım." Kadın ürperdi ve adam meme uçlarının titrediğini hissetti.

göğsüne yasladı. "Sadece rahatla," dedi ve parmaklarının ensesine doğru kaymasına izin verdi. "Ben burada olacağım."

Hangisinin önce uykuya daldığından emin değildi. Ama gecenin bir yarısı işeme dürtüsüyle uyandığında, kadın çoktan kayıp gitmişti ve işe giderken arabada ona neredeyse hiç bakmıyordu ve buna neden olacak ne yaptığını bilmiyordu.

Ama bunu düzeltmek için yapabileceği bir şey biliyordu.

Nicholas Accia'ya doğru yürürken güneş gözlüklerini çıkarıp açık gömleğinin yakasına soktu. Binanın kenarlarında açan begonviller tam çiçek açmış, havaya ağır, tanıdık bir koku yayıyordu. Jay'le akşam yemeği için buraya geldiği zamanın aksine, dışarıdaki masaların çoğu boştu ve burada bulunanlar iş kahvaltısı yapıyor gibi görünüyordu.

On dakika geç kalmıştı: Birinin hiç gelmeyeceğini düşünmesine neden olacak kadar geç kalmıştı ama yine de tüm suçu otoparka atabilecek kadar inkar edilebilirdi.

Başını eğerek, doğal sarmaşık perdeleriyle örtülü cam pencerelerden içeri baktı ve hedeflediği kurbanın silüetini seçebildiğini düşündü. Bir içki sipariş etmiş gibi görünüyordu, bu da muhtemelen gergin olduğu ve elleriyle bir şeyler yapmak istediği anlamına geliyordu.

Bu eğlenceli olacak, diye düşündü Nicholas.

"Beaucroft için iki tane," dedi ev sahibine. Gelen geçen geceki kızdı ve ona hevesle masasını gösterdi. Otururken Michael'ın yüzündeki rahatlama hissediliyordu.

"Hey, dostum. Bu sokaktaki park yeri berbat, değil mi? Bu buluşmayı ayarladığın için teşekkürler. Beni hatırlamayacağını düşünmüştüm. Seni son gördüğümde daha çocuktun."

Menüye göz atan Nicholas, "Seni hatırlıyorum," dedi.

Diğer adamı incelemek için gözlerini kaldırdı ve Michael'ın yüzünde kısa süreli bir tedirginlik gördüğünde memnun oldu. "Oh," dedi. "İyi, güzel."

Senin için değil.

Nicholas bir garsona işaret etti ve kendisine bir kadeh şarap ısmarladı. Michael itiraz etti, buzlu çay gibi görünen bir şeyle yetindi. *Ya cimri ya da sağlığına dikkat ediyor.*

"Ne içiyorsun?" diye sordu, pek de umursamadan.

"Buzlu çay. Karım çok içtiğimi düşünüyor."

"Evli misin?"

"Evet. Angie'yi hatırlıyor musun?"

Angie'yi hatırlıyor musun?" "Hayır,"

diye yalan söyleyerek şarabından bir yudum aldı.

"Bunu duyduğuma şaşırdım. Bizim sınıfta çok popülerdi." Michael hafifçe yüzünü buruşturarak çay bardağını aldı. "Angie, Jay ile arkadaştı. Üniversiteden sonra çıkmaya başladık."

Nicholas küçümsemesini bastırdı. *Arkadaşmış, hadi oradan.* "Jay'den sonra."

"Uh, evet. Jay'den sonra. Sanırım buna fırtınalı bir flört diyebiliriz."

Michael'ın beyninde, evlenme teklif etmenin iyi bir fikir gibi görünmesine yetecek kadar kan kalmadan önce Jay'in eski 'arkadaşının' kaç tane sakso çekmesi gerektiğini merak etti.

Michael lisedeyken ince yapılı ve atletikti, şimdi yavaş yavaş dökülen saçları vardı. Küçük bir göbek Hugo Boss marka gömleğinin düğmelerini zorluyordu. Sadece dar kafalı ve sığ biri ona itici diyebilirdi ve Jay ne yazık ki bunların hiçbirine sahip değildi.

"Evli misin?" diye sordu Michael.

"Hayır. Düğümü atacak zamanım olmadı."

"Yapabiliyorken bekarlığın tadını çıkar o zaman."

"Tadını çıkaramayacak kadar meşguldüm." Nicholas şarabının derinliklerine baktı, hoşnutsuzdu ve nedenini tam olarak bilmiyordu. "Şirketimi yönetmek zamanımın çoğunu alıyor."

"Evet, işlerinin çok iyi gittiğini duydum." Michael çayından zoraki bir yudum daha aldı. "Quentin, konut krizi sırasında otelinin batmasını önlediğinizden bahsetti."

Nicholas omuz silkti, gerçi omuz silktiği doğrudu -adamı zalimlik sınırına varacak kadar yüksek faiz oranlarıyla tokatladıktan sonra. Quentin'in kışına sahipti. Ve bir zamanlar güzel üvey kız kardeşine mükemmel hayatlarının parlak orta sayfalarında kur yapan adamların şimdi tamamen onun merhametine kaldığını bilmek ona sonsuz bir zevk veriyordu.

"Ayrıca Amanda Strife'dan duyduğuma göre

tüm o açık araziyi satın alıyor. Görünüşe göre eski şirketin arsasını size satmış." Bir kene gibi içine gömülmüş bir soru vardı. Nicholas şarap kadehini sertçe yere bıraktı.

"Hafıza şeridinde dolaşmak ne kadar eğlenceli olsa da, benimle gerçekten ne hakkında görüşmek istiyordun? Bana bir iş teklifin olduğundan bahsetmiştin. Çıkar ağzındaki baklayı. Ya büyük oyna ya da evine git."

Michael durakladı ve sonra kendi bardağını da dikkatlice yoldan çekti. Buna yansıtma deniyordu, ki bu çok yerindeydi, çünkü etkileri de bir o kadar açıklayıcıydı.

Garson güzel bir zamanlamayla o anı seçti ve Nicholas, Michael'ın bir yandan siparişini kekeleyerek verirken bir yandan da zihinsel olarak sert satışını hazırlamaya çalıştığını gördü.

Garson ona baktığında, "Ben havuçlu humus ve Belçika hindibası alacağım," dedi kolayca. Menüü önceden dikkatle incelemişti. "Ne diyordunuz?"

"Bildığınız gibi babalarımız birlikte iş yapıyorlardı. Birkaç yıl önce sona eren bir sözleşmeleri vardı. Aslında babanın ölümünden hemen önce." Nicholas yüzünü boş tuttu. "Hollybrook'taki geliştirme projelerimizin çoğunu finanse etti, ekonomi canlanırken bu harikaydı. Gerçekten de getiri sağladı. Ama şimdi işler sıkışık ve inşa edecek daha az şey var. Önemli kesintiler yapmak zorunda kaldık ve şu anda iş için imarlı olan bölgedeki en iyi gayrimenkullerin çoğuna sahibsiniz. Emlak kayıtlarını kontrol ettim."

"Yaptın mı?"

"Bunu bilmek benim işim," dedi biraz savunmacı bir tavırla. "Bu kasaba bir yatak odası topluluğu haline gelmiş olabilir, ancak bu hafif ticari bölgelerden bazılarından yararlanmak isteyecek çok sayıda insan var."

"Artık kimse alışveriş merkezine gitmiyor mu?"

"Kesinlikle." Michael az önce küçümsememiş gibi başını salladı. "Babanın bizimle yaptığı iş anlaşmasını onurlandıracağını ve yatırımından cömert bir getiri ve o boş arsalarından biri için bir teklif karşılığında parayı ön plana çıkaracağını umuyordum. Muhtemelen bazı hisse senedi opsiyonları da ekleyebiliriz."

"Kimsenin inşa etmek istemediğini söylediğinizi sanıyordum. Bu projenin

Newcastle'a kömür götürmekle kalmayacak mıydı?"

"Bu açık alanı kullanmak isteyen bir Los Angeles teknoloji firması var. Quentin'in kuzeni CEO'larıyla evli. Burayı idari bir merkeze dönüştürmek istiyorlar. Bunun bazı yöneticilerini, işten çıkarıldıklarında danışman olarak kalmaya teşvik edebileceğini düşünüyorlar."

"Sana sattığımı varsayıyorum." Şarabından bir yudum daha aldı. "Büyük bir indirimle, önemli kesintileriniz göz önüne alındığında, öyle görünüyor."

Michael kızarma nezaketini gösterdi. "Bunu bir arkadaştan diğerine kişisel bir iyilik olarak kabul ediyorum."

"İkiniz bu kadar iyi arkadaş olduğunuza göre, onu çiftçi pazarında gördüğünde Jay'den bana gelmesini istemediğine şaşırdım."

Öğle yemekleri geldi. Dikkatlerinin dağılması, diğer adamın yüzünde beliren önce şaşkınlık, sonra da temkinli ifadeyi engellemeye yetmedi. "Bundan bahsetti mi? Çok uzun süre konuşmadık. Bebek bakıcısının gitmesi gerekiyordu, bu yüzden karım ve benim biraz acelemiz vardı."

"Bir arkadaştan diğerine kişisel bir iyilik için çok mu meşgulsünüz?"

"İş konuşmakla hiç ilgilenmezdi. Bunun hep garip olduğunu düşünmüşümdür, çünkü babalarımız çok yakındı. Okuldaki diğer çocukların çoğu anne babalarının kim olduğu nedeniyle arkadaştı. Üvey babasından dolayı benimle çıkmasının nedeninin bu olduğunu düşündüm. Mantıklı geliyordu. Ama ne zaman bu konuyu açmaya çalışsam hep üzülüyordu."

Seni lanet olası aptal. "Jay o tip bir kadın değil."

"Bakın, olanlarla ilgili size ne anlattı bilmiyorum ama Jay pek de açık bir kitap sayılmaz. Buradan kimseye bir şey söylemeden ayrıldı." Durakladı ve hiçbir şey söylemeyen Nicholas'a dikkatle baktı. "Başından bir şeyler geçmiş olmalı. Yüzü aynı değil. Konuştuğumuzda bir arkadaşta ihtiyacı varmış gibi görünüyordu."

"Ve sen de o arkadaş olabileceğini mi düşündün?" Nicholas çatalıyla bir hindibayı acımasızca mızrakladı. "Ağlarken onu teselli etmek mi? Karın bu konuda ne düşünürdü merak ediyorum."

Michael'ın yüzünün rengi biraz soldu. "Benim hakkımda gerçekten yanlış bir fikre sahip olduğunuzu düşünüyorum. Ben karımı seviyorum. Jay ve ben ayrıldık."

"Sektörde senin gibi pek çok adam gördüm. Küçük geliştirme projelerinizi seviyorsunuz, ta ki bakımının çok zahmetli olduğuna karar verip

tüm araziyi hurdaya çıkarıp baştan başlamak daha ucuza geliyor. Bu yüzden bu kadar çok boş arazim var Valdez. Çünkü senin gibi adamlar sıkılıyor."

Öne doğru eğildi ve parmaklarını birbirine geçirdi.

"Sana arsanı satarım ama bir şartla; kız kardeşimden uzak dur."

"Ne?"

"Jay." Bu kelime sessizliğin içine bir kaya gibi düştü. "Onun adını ağzından uzak tut. Eğer geldiğini görürsen, diğer tarafa git. Karın da öyle. Jay'den hiç hoşlanmadı, ne düşünürsen düşün."

"Hayır, hayır, bu doğru değil. Angie ve Jay arkadaşı."

"Hayır, değıllerdi," dedi Nicholas soğuk bir sesle. "Ve biz de değiliz."

Michael hızla gözlerini kırıştırdı, etrafına bakındı -sanki garson onu kurtaracakmış gibi, diye düşündü Nicholas, kendine bir gülümseme ayrıcalığı tanıdı.

"Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

"Teklifimin cömert olduğunu düşünmüştüm."

"Bu delilik." Michael'ın bifttek bıçağını bir kılıç gibi tutması onu çok eğlendirmişti. "Bunu sana o mu yaptırdı, yoksa bu senin fikrin miydi?"

"Sormak zorunda olman bile onu ne kadar az tanıdığını gösteriyor."

"Çünkü kimse onu senin kadar iyi tanımıyor?" Michael kendini beğenmiş bir tiksintiyle başını salladı. "Ona karşı bu kadar sahiplenici olmanı hep tuhaf bulduk. İğrenç küçük kardeşin ötesine geçti. Ona sanki-"

Eskiden yaptığın gibi mi? Diğer adama alaycı bir şekilde gülümsedi. Sanki önemli olan tek kişi o mu?

"Aman Tanrım." Michael bir elini seyrelen saçlarında gezdirdi. Kollarının altında nemli lekeler oluşmaya başlamıştı. "Ona neden gittiğini sorduğumda, burada onun için bir şey kalmadığını söyledi. İnsanlar değişmiş ve yollarına devam etmişler." Michael ona sertçe baktı ve ruhunun karanlık bir parçasının kırıldığını hissetse bile yüzünü sakın tuttu. "Sen miydin?"

"Ne ben miydim?"

"Onun gitmesini sağlayan sen miydin? Annenin mücevherlerini takıyordu, Nicholas."

"Yani?"

"Yani bazı insanlar bunun aynı zamanda yatağınızı paylaştığı anlamına geldiğini düşünüyor."

Öne doğru hamle yaptı ve Michael bir çığlık atarak sandalyesinden sıçradı. Ama hedefi diğer adamın boğazı değildi; kendi şarap kadehiydi. Tek ve yerinde bir vuruşla kadehi masadan kaldırdı ve kadeh, Michael Valdez'in anlamsız varoluşundan en az birkaç yıl eksiltecekmiş gibi görünen bir sesle, zevkli karo döşemelerin üzerinde oldukça güzel bir şekilde paramparça oldu.

Garson kız elinde bir faraşla hemen geldi. "İyi misiniz, efendim?"

"Ben iyiyim. *İkimiz* de iyiyiz," dedi ve gözleri soluk benizli arkadaşına kayarken, kadına silahsız bir gülmsemi gönderdi. "Bardağın parasını ödeyebilirim."

"Hayır, gerek yok," dedi. "Bu her zaman olur. Gidip sana başka bir tane getireyim."

Nicholas, kadın ona ikinci kadehi getirene kadar gülümsemesini korudu, üstüne de cömertçe şarap doldurdu. Ancak kadın gittiğinde, son kısıtlamasıyla birlikte şarabın da bir sahnenin geniş perdeleri gibi düşmesine izin verdi.

"Bu bana söylediğin çok aptalca bir şeydi."

Michael gözlerini kaçırdı. "Öyle demek istemedim."

"Aslında öyle olduğuna inanıyorum çünkü onu hala unutamadın. Bunca yıldan sonra. Ne kadar acınası." Nicholas yeni bardağının kenarından Michael'ı inceledi. "Babam olmayabilirim ama babamın oğluyum. Ve bir daha benimle -ya da onunla- bu şekilde konuşursan o lanet suratını dağıtırım."

"I . . ." Ağzı sessizce çalıştı. "Anlıyorum."

"Anladığını sanmıyorum." Nicholas şarabından uzun, yavaş bir yudum aldı. "Bana böyle sorular soruyorsan hayır. Gelecekte kuşkularını kendine saklamayı öneririm. Aksi takdirde, seninle işim bittiğinde sen ve ailen buradan elli mil ötede yüzünüzü bile gösteremeyeceksiniz, tabii bir otoyol üst geçidinin altındaki berduş kampında değilseniz."

Michael dudaklarını büzdü. "Herkesi satın alamayacağını biliyorsun. Baban bunu öğrendi."

"Herkesi satın almama gerek yok. Sadece seni. Şimdi, anlaşmayı kabul et. Aptal olma."

Diğer adam çaresizce bir şey söylemek istiyormuş ama bunu yapmaya cesaret edemiyormuş gibi görünüyordu. "Peki. Sözleşmeleri hazırlatacağım. Avukatım pazartesi sabahına kadar hazır hale getirebilir. Garip olduğunu düşünecek ama ... Konuşmamasını sağlayacağım."

"Ve?"

Michael yüzünü buruşturdu. "Angie ile konuşacağım ve Jay'den uzak duracağım." "Güzel. Sizinle iş yapmak bir zevkti. Eminim babam çok gurur duyardı." Peçetesini tabağının üstüne bıraktı, Yanındaki büyükçe bir yirmilik destesini yere attı. Yanından geçerken Michael'ın omzuna vurdu ve başparmağını tam o hassas koltuk altı sinirine sapladı. "O telefon görüşmesini nefesimi tutarak bekliyor olacağım."

Dördüncü Bölüm

Jay'ın gününün nasıl geçtiğini sorduğunda, "İyiyim," dedi, ona dönüşünü takip eden ilk birkaç günü hatırlatan, her cevabının zorlama hissettirdiği bastırılmış bir kayıtsızlıkla. Onu kışkırtmak için tasarlanmış gibiydi ve neredeyse kışkırtıyordu da ama Michael'a karşı kazandığı zafer ona kendini cömert hissettirmişti.

Bugün pirus zaferi kazanmıştı. Şimdi arabada kavga ederek her şeyi kaybedecek değildi.

Eşiği geçer geçmez ve ön kapı kapanır kapanmaz onu koridorda yürüttü, yüzünü ellerinin arasına almadan önce anahtarlarını büfenin üzerindeki dekoratif kaselerden birine attı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle. Bir şeyler olduğunu biliyorum."

Ona yorgun bir bakış attı. "Her şeyi düzeltemezsin."

Aslında yapabilirim, diye düşündü ama bunu duymak istemeyeceğini biliyordu.

Jay onu öptüğünde gerildi ve sonra artık her zaman cüzdanında sakladığı prezervatifi çıkardığında omuzları rehavete kapıldı. Adam bluzunu çıkarmaya başladığında öpüşme amaçlı hale geldi, ellerini çekip hem baştan çıkarıcı hem de baştan çıkarıcı bulduğu bir verimlilikle kendisi yapana kadar küçük düğmeleri karıştırdı.

"Nick-"

Ama bitirmesine izin vermedi. Onu dizlerinin üzerine kaldırdı ve önüne çıkan her şeyi kenara çekerek en sağdaki merdivenin kenarına dayadı ve duvara yaslayarak ritmik bir şekilde becerdi. İzler kalacaktı. Dikkatsiz davranıyor, onu çok sert öpüyordu.

(Ben böyle istiyorum)

"Oh," diye nefes verdi, başı arkada, gözleri kapalı. "Oh Tanrım."

"İşte bu kadar." Duvardan korumak için bir elini başının arkasına kaydırdı. "Becer beni. Bana her şeyi ver."

Seni kafamda ne kadar farklı şekillerde becerdiğimi hayal bile edemezsin.

Jay usulca haykırdı, ağzını tekrar kendi ağzıyla kapatırken klitorisine masaj yapmak için aralarına uzandı. Bunun aciliyeti ona daha genç oldukları zamanları hatırlattı ve yakalanmamak için hızlı olmaları gerekiyordu.

Kot pantolonlar aşağı çekilebilir ve kazaklar yukarı çekilebilirdi, ikisi de o kadar yakındı ki, kız ona her zaman yaptığı gibi çok güzel bir şekilde boyun eğdiğinde, sanki zaten kaybettiğini bildiği bir savaşta savaşıyorlarmış gibi kendi zevkini tutmak zorunda kalmayacaktı.

Senin için yapabileceğim şeyleri bir bilsen.

Michael'ın avukatından gelen evraklar ertesi sabah geldi. Hızlı teslimat, bu onu eğlendirdi. Küçük pislik gerçekten korkmuş olmalıydı.

Bu sorunlardan biri çözülmüştü ama yüzündeki sıkıntılı ifade kaybolmamıştı ve adam onun işyerine attığı temkinli bakışları görmüş ve bunun nedenini bildiğinden şüphelenmişti. Ama ona ne yaptığını söylese, kızacaktı. Eğer onu sıkıştırırsa, daha da sinirlenecekti.

Bu yüzden sessizliğini korudu ama izledi ve merak etti. Ve plan yaptı.

Bu arada günler ölü sinekler gibi akıp gitmeye devam etti ve sonunda şehre gitmeden önceki gece geldi. Akşam yemeği ısmarlamıştı ama sohbet yapmacıktı, gümüş çatal bıçakların porselenler üzerindeki şıngırtısıyla sert bir şekilde bölünüyordu. Sözlere ne zaman kesilse, gözleri adamın göremediği uzaktaki bir şeye kayıyor, boğazındaki kolyeyle oynuyor, onu onun yapan yüzük için endişeleniyordu.

(Burada onun için hiçbir şey kalmadığını söyledi)

Soğuk bir ürperti onu kavradı. Çoğunlukla eskimiş tabağını geri itti ve tabağın tahtaya sürtünmesi onu olduğu yerden sarsmış gibi görünüyordu, çünkü ona ormandaki vahşi bir canavara baktığını hayal ettiği gibi bakıyordu.

"Bu gece seni odamda istiyorum" dediğinde sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.

Kaşları birbirine çatıldı. "Vay canına, tamam. Giyinme zahmetine girmeli miyim? Yoksa beni duvara doğru iterken kıyafetler senin için çok mu rahatsız edici olur?"

"Sadece gitmeden önce seni görmek istiyorum. Lanet olası Sabine'lerin tecavüzü değil bu." Kadının yüzündeki ifade acıya dönüştü ve adamın boğazına sıcak bir yumru oturdu. *Hay sikeyim.* "Bu sana bağlı," dedi, şimdi kendine kızgındı. "Gel ya da gelme."

Kadın ona baktı. Yüzünde okunamayacak kadar hızlı birkaç ifade sırayla belirdi. Sonra başını salladı ve aralarındaki sessizlik, masadan kalkıp gözden kaybolana kadar devam etti. Dizüstü bilgisayarıyla yatağa girerken, eşyalarını topladığını tahmin etti. Kendine işe gittiğini söylüyordu ama aslında onun ayak seslerini duymak için sabırsızlanıyordu.

Kapısının önünden gelen sinsi gıcırtyı duyunca bilgisayarını kapatıp komodinin yanına yere bıraktı ve beklentiyle tişörtünü çıkardı. Onu bekliyordu ama yine de eteğinin ilk sallanışında nefesi kesildi, ardından da geri kalanı onu takip etti.

"Biraz öpüşmek istiyorum." Onun gözlerine bakmadı. "Bunu yapabilir miyiz?"

"Evet," dedi kısık sesle.

Eğer bu kızın sadece ve sadece ona ait olması anlamına gelecekse, ikisinin de ciğerlerindeki havayı öpebilirdi.

Jay uyurken ağaran ışıktaki incelemek için küçük yüzüğü ters çevirdiğinde mücevherli küçük kuşun keskin kenarları parmaklarına battı. İçindeki oymayı seçebiliyordu ve Jay'in bunu görüp görmediğini merak etti. İç çekerek yüzüğü tekrar göğüslerinin üzerine bıraktı.

Kasabanın geri kalanı onun üzerinde hak iddia etmeden çok önce ona aitti. Onun için gülümsemesi yavaş yavaş sıcaklığını yitirmeden önce, onun yanlış yapamayacağına gerçekten inanmıştı.

Babası mı? Evet, babası ona zarar verebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti ama Jay'in bunu yapabileceği gerçeği savunmasını delip geçen bir bıçak olmuştu.

Onu çok üzmüştü. Yemek yiyemez ya da uyuyamaz hale gelmiş, günlerce onun reddini düşünmüş, yüreğini kemirmişti. Sonra Vegas'tan dönerken babasıyla yaptığı konuşmayı hatırladı -ona inatçı, *nankör* demişti- ve evet, belki de Jay'in biraz alçakgönüllü olması gerektiğini düşündü. O meleksi parlaklığını kaybederse, Jay'i oluklara sürüklediğinde ona kendi isteğiyle sürünerek geleceğini düşünmüştü.

Ama daha sonra kızın ona nasıl baktığını görmüştü. O

bakışta aşk yoktu.

Kız ona öyle baktığında ölebileceğini düşündü. Bir süre için,

O gittikten sonra, sanki bir parçası ölmüş gibi hissetti. Onu tekrar bulduğunda ve o küçük sabun dükkanında gözlerindeki dehşeti gördüğünde, sanki onu tekrar öldürmüş gibiydi.

Bunu mahvettim, diye düşündüğünü hatırlıyordu. Onu mahvettim.

Belki de gitmesine izin vermek bir hataydı. Geri dönmeme ihtimali vardı. En sevdiği elbiseyi giymek ve onunla vedalaşmak tam da onun gibi bir kadının bir daha dönmemek üzere gitmeden önce yapabileceği türden bir şeydi.

Sikeyim.

Onu daha sıkı tuttu, kızarmış dudaklarından küçük bir itiraz sesi çıkana kadar vücudunu sıktı. "Sakın kaçma." Sözleri sessizlikte vızıldadı, kızgın eşek arıları gibi soktu. "Lütfen."

Bana her şeyi yapmana izin veririm ama git.

Kollarını onun sıcaklığı ve yumuşaklığıyla doldurarak boynunu öptü. Jay ufak tefek bir kadın değildi ve onun iri gövdesiyle aynı hizada olduğunda ve tüm o yumuşak, tatlı kıvrımların vücudunun sert düzlemlerine şekil verdiğinde, umutsuzca önemsendiğini ve sevildiğini hissettiği yüzlerce anıyla iç içe geçtiğinde nasıl hissettiğini seviyordu.

"Keşke aramız hep böyle olsaydı. En başından beri. *Böyle* olması gerekirdi." Kızın göğüslerinden birini sıktı. "Sen benim olmalıydın."

Yakında olacaksın.

"Nick?" diye mırıldandı uykulu

uykulu. "Evet. Buradayım."

"Bir şey söylediğini sanmıştım." Parmakları kollarını çevreleyen saçların üzerinde dalgınca gezinirken, ona her yerde hissedebileceği bir şekilde sarıldı. Onun gırtlaktan gelen iç çekiş sesiyle siki pantolonunun içinde sertleşti. "Mm. Sıcak."

Elini kadının önünden aşağıya, dantel tene teslim olana kadar çıkık kalçasının üzerinden kaydırды. Elinin, elbisesinin yırtmacından görünen kalçasının kıvrımına yerleşmesine izin verdi ve onun sıcaklığıyla bir ürpertiyle savaşmak zorunda kaldı. "Biraz eğlenmek ister misin?"

"Hayır," diye sızlandı Jay uykulu uykulu. "Kaçmak istemiyorum."

İstemsizce güldü, bu da taşaklarının zonklamasına neden oldu. *Lanet* olsun. "Ben kaç demedim. Baban o tembel küçük kışını yuvarlayıp sikmek istiyor."

"Ağrım var," dedi Jay.

"Umarım bu bir ricadır," diye fısıldadı kulağına. "Yani, 'Beni rahat bırak'." "Uyu."

"Uyanık mısın, Jay?"

Uzun bir duraklama oldu. Sonra sessiz bir horlama sesi çıkardı.

Nicholas arkasına yaslandı, yatağından kayarak çıkmadan ve komodinin lambasının ışığında giyinmeden önce yarısının oldukça vahim durumunu düşündü. Jay uyumaya devam etti, vücudu Nicholas'ın bıraktığı boşluğa daldı. Onun bu kadar huzurlu görüldüğünü görmek içini burktu.

Erken saatlerde açılan ve vegan böreği ve hindistan cevizi kremalı cappuccino yapan Vietnamlı bir yer vardı. Siparişini verdi, sonra Jay'in kedisini besledi, mama poşetini almak için eğilirken ayağıyla kediye yoldan uzaklaştırdı. Can sıkıcı şey onu odanın içinde takip etti, kuyruğunu kaldırdı, ona hâlâ yeterince dolu görünen mama kabını doldururken çıplak ayak bileğine süründü.

U-Haul'unu ve uçak biletini çoktan ayarlamış, onu birinci sınıfa yükselttiğinde itirazlarını görmezden gelmişti. Hâlâ bunun geçmiş borçlarla ilgili olduğunu düşünüyordu ama adam parayı istediğini elde etmek için bir araç olarak kullanmanın ötesinde hiçbir zaman sikine takmamıştı.

Bu sefer her şeyin farklı olacağını düşündü.

Onu tekrar kontrol etti: yastığa sarılmıştı, geceliğinin işlemeli çiçekleri, liflerin ışığı yakaladığı yerde buz gibi parlıyor, teninin koyu kahverengisiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Fotoğrafını çekmek, o anı kehribardaki bir kelebek gibi hapsetmek için yanıp tutuşuyor, bir yanı da onu yatağında uyanırken son kez göreceğinden korkuyordu.

Düzensiz bir iç çekişle kapıyı kapattı.

Yemek teslimatı için kapıyı açtığı sırada kadın kıpırdanmaya başladı. Çeşitli kartonları tezgâha dizerken, kırıntıların gıcirtısını ve ardından merdivenlerden birinden inen ayak seslerini duydu.

"Bütün bunlar da ne?" Jay, kollarını cübbesinin üzerinde kavuşturarak kaplamasına doğru yürürken gözlerini kırıştırdı.

"Seni düzgün bir şekilde uğurlamak istedim."

"Vay canına." Bar taburelerinden birine kayarken elmacık kemikleri biraz renklendi. "Çok tatlısın Nick. Gerçekten bu kadar çaba sarf etmene gerek yoktu."

Tatlı, şeker ve çocuklar içindi. Ona yan gözle baktı. "Ben istedim."

"Peki, teşekkür ederim." Bir ruloya uzanmak için kolunu kıvırdı ve adamın gözlerini kumaşın yaka boyunca açıldığı derin V'ye sürükledi. "Bu harika görünüyor. Ve hatırladın mı, balık sosu yok." Kadın yavaşça bir ısırık aldı ve adamın aleti seğirdi. "Aman Tanrım, tadı da harika."

"Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor." Tabağından bir parça havuç çalmak için uzanırken omzunu okşadı. "Daha önce birbirimize bakma konusunda oldukça iyiydik."

Sertçe yutkundu. "Evet ama bu çok uzun zaman önceydi. Artık çocuk değiliz."

"Hayır. Şimdi senin için o zaman yapamadığım şeyleri yapabiliyorum. Ve sen, benim tatlı, güzel kuşum, herkesin beklentilerinin ağırlığını taşımak zorunda değilsin."

"Sadece senin."

Tezgâhta öne doğru eğildi, kolları eski tişörtünün dar kollarını zorluyordu ve kolyesine dokunmak için uzandı. "Sadece benim."

Tabağını itti ve Vietnam kahvesinden biraz yudumladı, gözleri buzdolabına doğru kaydı. "Sen bir şey yemiyor musun? Yetmezse paylaşabilirim. Çok var."

"Daha sonra yüzdükten sonra bir şeyler yerim. Şu anda aç değilim."

"Bana bakma şeklin beni biraz geriyor." "Güzel." Bornozunun kemerini çekiştirdi. "Öyle olmalısın."

Jay bir çığlık attı, havlu kumaş çıplak omuzlarından aşağı kayarken çok eğlenceli bulduğu bir alçakgönüllülükle kendini örttü. "Ver onu bana," dedi adam kordonu ellerinin arasına alıp şakacı bir tehditle kopardığında.

"Sana mı vereyim?"

"Sen-" Adam onu yakaladığında yine o küçük yips'lerden birini yaptı, aynı anda hem geri çekilmeye hem de tezgâhtaki barı itmeye çalıştı. Tabure tehlikeli bir şekilde sallandı ve bir takırtıyla karo zemine çarptı, Jay ise tatlı küçük kıcının üzerine düştü. "*Kahretsin-*"

Yanına gitti ve sırtarak elini uzattı.

"Seni *göt.*" Adam onu yukarı çekerken avucunu biraz fazla sıkı kavradı. "Neden böyle bir-" Adam rahatça diğer eline uzandı ve her ikisini de arkasına doğru çekti, kordonu her iki bileğine doladığında cümlesini yarıda kesti. "Nick, ne oluyor lan?"

Havlü kumaştan kordonu kızın bağılı bileklerine bir çırpıda doladı. "Sen göremiyorsun ama buna bowline deniyor," dedi masumca. "Eskiden yazlarımı yelkenle geçirirdim."

"Büyüleyici. Çöz onu."

"Keşke daha erken kalkmış olsaydın. Belki dikkatim daha az dağılırdı." Kordonu olmadığı için bornozu açık kalmıştı. Kolunu ona doladığında, kalbinin hızla çarptığını ve göğüslerinin yumuşak ağırlığını hissedebiliyordu. Ön kolunu ileri geri ovuşturdu ve ince dantelin arasından göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti. "Bana San Francisco'da ne yapacağından biraz daha bahset."

Jay omzunun üzerinden alaycı bir bakış fırlattı. "Seni öldürmek." "Hem de sana birinci sınıf yer ayırttıktan sonra."

"Bir saatlik bir uçuş."

"Bir saat içinde çok şey yapabilirsin." Nicholas diğer elini kadının geceliğindeki yırtmaçlara götürdü. Elleri uyluğunun iç kısmına doğru ilerlerken kadının bağılı elleri kasıldı. İç çamaşırı giymemişti. "Eski oda arkadaşlarını görmeye mi gidiyorsun?"

"Hayır." Nefes alış veriş i dengesizleşti. "Artık konuşmuyoruz."

"Buna eski sevgilin de dahil mi?"

"*Evet-sikeyim-o* da dahil. Aman Tanrım." Adam iki parmağını içine sokarken kadın tekrar sarsıldı. "Kıskandın mı?"

"Seni bile boşaltamayan bir garsondan mı?"

"Adı Dante'ydi, 'garsonun biri' değil. Ve o yapmadı-"

Aletini taş gibi sertleştiren keskin bir çığlık attı. Hâlâ klitorisini parmaklarken, boğazını sertçe emdi. "Ne yapmadı, Jay?"

Konuşamayacak kadar sert boşalmanı mı sağladı?" Kız ona yaslanana kadar parmaklarını kıvırdı. "Ona baba demene izin verdi mi?"

Jay irkildi. "Bu konuda benden çok daha tecrübeliyken bana bu kadar zorluk çıkarmana inanamıyorum."

Boğazına doğru nefes verdi, hoşnutsuzdu. "Önemli biriyle değil."

"Bu korkunç bir şey."

"Neden? Sadece seksti. Otel lobisinde içtiğim içkiler bana hepsinden daha fazlasını hissettirdi. Seninle yaşadığım gibi bir şey değildi."

"Tanrım, Nicholas." Sesi adının ikinci hecesinde kesildi ve adam üçüncü hece bir tıslamaya dönüşene kadar parmaklarıyla daha sert bastırdı. Nefes nefese, "Bunu dinleyemem," diye fısıldadı.

"Geçmişteki kaçamaklarımı gündeme getirdin." Artık oyundan sıkılmıştı, bileklerini çözdü, ipi koluna gevşekçe geçirdikten sonra geri verdi. "Kelle sayımı mı istiyorsun? Yoksa bana baba diyebilen tek kişinin sen olduğunu mu bilmek istiyorsun?"

Jay kollarını kavuşturdu. "Kadınlardan beklediğin tek şey gerçekten bu muydu? Onları kağıt mendil gibi evinden atmadan önce seks ve bir iki kadeh içki mi?"

Evine. "Hiçbirini eve getirmediim. *Sana* kafayı takmıştım."

Kadının yüzünde meydan okuma alevlendi ve adamın içindeki bir şey buna karşılık verdi. Konuşma daha fazla kontrolden çıkmadan önce ağzını kendi ağzıyla kapattı. Tadı kişniş, tatlı otlar ve sadece ona ait olan bir şey gibiydi.

"Sadece sen." Dudaklarının arasından sert bir nefes geçti. "Başka kimseyi istemiyorum. Hiç istemedim."

"Başka kimin canı yanarsa yansın."

"Beni incitecek kadar değer verdiğim tek kadın sensin. Aşk böyle bir şey, değil mi? Birine duygusal bıçağını vermek ve onunla kan akıtmayacağına güvenmek? Ama sen yapıyorsun, Jay. O lanet bıçağı alıyorsun ve tekrar tekrar bana saplıyorsun-"

Elini göğsüne doğru çekti ve yumruğunu göğsüne doğru açtı.

Kalp.

"Beni incittin," diye bitirdi, fısıltının biraz üstünde bir sesle. "Seni incitmek istemiyorum, Nicholas," dedi umutsuzca.

"Hayır mı?" Adam eğildi ve kızın parmaklarının gömleğini tırmaladığını hissetti, sanki titreyen ağzına karşı konuşurken bile onu oyacakmış gibi. "O zaman neden bu işte bu kadar iyisin?"

Sana her şeyi vaat ettiğim gece neden gittin?

Adam parmaklarını karnından aşağı, eşofmanının bel bandına kadar sürüklerken, kadın isteksizce büyülenmiş gibi baktı. Adam parmaklarını onun etrafına doladığında, kadın başka tarafa baktı -sanki *"Senin sikini yalayacaktım"* diyen kadın o değilmiş gibi.

"Tanrım," dedi kısık sesle, hatırlayarak. "Bu işte *çok* iyisin." "Bazen hâlâ çok bencil bir çocuk oluyorsun."

"Sanırım bunu bu kadar çok istemen seni korkutuyor." Vurgulamak için elini sıktı. "Bu senin değerli kural kitabına pek uymuyor, değil mi? Kurallara bağlı iyi bir kızın kardeşini becermek istememesi gerekir. Aslında akraba olmasalar ve aralarında kan bağı bulunmasa bile. Onu hayatında hiç kimsenin boşaltmadığı kadar sert boşaltsa bile."

"Kes şunu," dedi Jay.

"Tek başına oynadığın bu hayali küçük oyunda iyi insan puanı kazanmak için kendini inkar etmeni izlemek gerçekten utanç verici. Çünkü seni çok ama *çok* mutlu edebilirim, Jay. Eğer izin verirsen, seni *çok iyi* becerebilirim. Ama ben ne bilirim ki?" Elini bıraktı. "Ben sadece bir çocuğum."

"Nick." Jay belindeki kuşağı tekrar bağladı; boğazına kadar örtünmüştü, Nick bunu fark etmekten kendini alamadı. "Lütfen. Bu haldeyken seninle konuşmak çok zor."

"Adım Nicholas. Bana sadece beni uzaklaştırmaya çalıştığında Nick diyorsun." Saatine bir göz attıktan sonra parmaklarını telaşla saçlarında gezdirdi. "Hazırlanmanı öneririm. Araban bir saat içinde gelecek ve gitmeden önce saçını yapmak isteyeceğini biliyorum."

"Seninle kavga etmek istemiyorum." Elini koluna koydu ve evet, ela gözlerinde *o* bakış vardı, bir balık oltası gibi içini çekiştiren ve kendisini bir canavar gibi hissetmesine neden olan bakış. "Ama söylediğin şey

doğru."

"Öyle olduğunu düşünüyorsun."

Jay gözlerini kırptırdı ve yanağından bir damla yaş süzüldüğünde bir yanı istemeden de olsa yumuşadı. "Benden istediğin şeyi yapmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

"Ne için? Beni becermek için mi? Beni sevmek için mi?"

Başını salladı ve arkasını dönmeye başladı ama adam yoluna çıktı.

"Seni ağlatmak istememiştim. Ama benimle bir gelecek istiyorsan, anlayan gerek: Ben artık bir çocuk değilim, kazanmak için oynuyorum."

"Sen kazandın," dedi içi boş bir şekilde.

"Ben bir bok kazanmadım, Jay. Beni karanlıkta siktin. Bana ışıktaki gelmelisin, seni görebileceğim bir yerde. *Herkesin* seni görebileceği bir yere. İnsanların senin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Yıllardır bana sahipsin. Bedenim ve ruhum. Senin lanet hayaletinin kölesi oldum."

Boğazını sıkarak ondan bir adım geri çekildi. Sonra dönüp kaçtı, odasına giden merdivenleri ikişer ikişer çıkarken eteği girdaplı bir bulut gibi havalandı.

Kapı arkasından çarptı, göğsünde içi boş bir yankı yaptı. Nicholas derin bir nefes aldı, omuzlarını yuvarladı ve çoğunlukla dokunulmamış yiyecekleri kaldırmaya başladı. Gözleri sürekli merdivenlere kayıyor, istemeden de olsa bir kez daha ondan kaçarken izlediği yolu takip ediyordu.

Sanki onun kalbini de yanında götürmüş gibi hissetti.

Bana ışıkla gelmelisin.

Jay, omuzlarına yayılan acıyı görmezden gelerek bavulunu gereğinden fazla bir güçle bagaj karuselinden çıkardı. Takım elbiseli bir adam ona görmezden geldiği bir bakış attı.

Uçaktan iner inmez, jet yolunun boşluklarından gelen soğuk körfez meltemini hissetti. Saçlarını savurarak burnunu soğuk Pasifik okyanusunun o bildik tuzlu kokusuyla doldurdu, jet yakıtının yakıcı yanığı üzerinde bile fark edilebiliyordu.

Bir anda beyni yarı unutulmuş binlerce anıyla doldu. Oturma odasındaki direği görmemeleri için arkadaşlarını neden eve davet edemediği konusunda yalan söylemek. Birbirlerinin evlerine gittiklerinde, gayet normal ebeveynleri tarafından bakıldıklarında sürekli kıskançlık duyguları ve asla karşılık veremeyeceği için çileden çıkmış hissetmek.

Soğuk apartman dairesinde tek başına uyanmak, annesinin eve yemek getirmeyi hatırlamasını ummak ve hiç gelmeyeceğinden korkmak.

Beat and Tease'deki adamların bakışları.

Striptiz kulübündeki o adamların yırtıcı bakışları çocukluğu boyunca onu takip etmiş, üvey babası sadece beş yıl sonra bunu çok açık bir şekilde ortaya koyana kadar asla tam olarak kelimelere dökemediği bir şiddetle tehdit etmişti. O zaman çok net bir şekilde anlamıştı.

Senin lanet hayaletinin kölesi oldum.

Bileğini kavradı, kelepçe görevi gören bir bileziğin hayali ağırlığını hissetti. Nicholas'ın annesinin elmasları da o kadar ağırdı, Nicholas onu onlarla becerdiğinde.

Terminalde hızlı adımlarla yürürken kalbi çarpmaya başladı, bavulunu taşıırken etrafındaki yavaş hareket eden insanlardan kaçıyordu. Kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giymişti ama yine de insanların ona baktığını fark ediyordu. Sanki onu *hatırlıyorlarmış* gibi ona bakıyorlardı.

Ama şehir kimseyi hatırlamadı. Tüm o beton anonimliğiyle üzerinizden geçip gidiyordu. Neredeyse on yıl önce buraya geldiğinde cazibesi buydu. Kalabalıkların koşuşturmacasında kendini kaybetmek, başına gelen kötü şeyleri unutabileceği ve hayatına devam edebileceği bir yer bulmak istemişti.

Ama bunun yerine, koştuğu yol Nicholas'a çıkmaza girmiş ve Nicholas onu kaçmaya çalıştığı aynı güzel yaldızlı cehenneme geri getirmişti.

Evimdeyim, diye düşündü duvara çizilmiş tanıdık şehir manzarası resmine bakarken. Transamerica binası, Russ, St. Regis ve Jasper. Onların şekillerini ve siluetlerini gökyüzünü nasıl deldiklerinden tanıyordu ama bunlara bakmak artık ona evi gibi gelmiyordu. Artık hiçbir şey gibi hissetmiyordu.

Fransızca bir kelime vardı, *jamais vu*, tanıdık olanın

yabancı hissetti. Jay, duvar resminden dönüp sokağa doğru ilerlerken, bu havayı kaç kez soluduğunu düşündü ve şimdi dilinde neden bu kadar tuhaf bir tat bıraktığını merak etti.

Büyüdüm, diye düşündü üzüntüyle ve büyüdü.

Eskiden olsa, havaalanından eve BART ile giderdi.

-Nicholas ona taksi tutması için para vermişti ve taksi durağının karanlık, beton bölgesine doğru ilerlerken bu savurganlıktan memnundu. İşe giderken kendisine saldıran kapkaççıyı hatırlayan Jay çantasını ve bavulunu daha sıkı tuttu.

Taksi şoförlerinden birinin ışıkları yanıyor ve kimliği belirgin bir şekilde gösteriliyordu. Jay açık pencereye doğru eğildi ve onu eski dairesinin adresine götürüp götüremeyeceğini sordu.

"Elbette," dedi ve kapının kilitlerini açtı.

Şoför bavulunu arkaya yüklerken telefonuna baktı. Nicholas ona çoktan bir mesaj göndermişti. *Uçağınızın indiği yazıyordu. Gümrükten geçtiniz mi?*

Uçuşunu mu takip ediyordu? Oh, kimi kandırıyordu? Tabii ki ediyordu.

Şimdi bir taksi çağırıyorum.

Güzel. Eve döndüğünde bana bir resim gönder. Ne tür bir resim?

Kıyafetlerinin üzerinde olduğu türden.

Sıcaklık boğazına kadar tırmandı. Cevabına başlarken yüzünü buruşturuyor olmalıydı, çünkü tekrar kafasını kaldırdığında taksi şoförü dikiz aynasından onu izliyordu.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu rahatça. "Erkek arkadaşınla mı?"

Yalnız olup olmadığını öğrenmek için balık tutuyormuş gibi hissetti. Striptiz kulübündeki bazı erkekler bunu annesine de yapmıştı - *Kocan bunu yapman konusunda ne hissediyor? Evde senin gibi biri olduğu için şanslı bir adam.* Jay telefonunu daha sıkı kavradı ve ekranı kendine doğru eğdi. "Kocam," diye yalan söyledi. Kelimeler dilinden dökülürken biraz fazla rahat hissetti ve nedenini düşünmesine izin vermedi. "Uçağım geç kaldı. Nerede olduğumu bilmek istiyor."

Şoför eğlenir gibi bir ses çıkardı ve gözlerinin kısa bir süreliğine tekrar aynaya kaydığını gördü, kapüşonunu kontrol etme ve hâlâ fermuarlı olduğundan emin olma isteğiyle doldu. "Şanslı adam," dedi. "Eminim geri döndüğüne çok sevinecektir."

(senin gibi biri)

"Um," dedi Jay, gözlerini telefonundan ayırmadan. *Hâlâ orada mısın? Evet.*

Şoförüm beni rahatsız ediyor. Az önce erkek arkadaşımınla mesajlaşıp mesajlaşmadığımı sordu ve bana bakışından hoşlanmadım. Eve gidene kadar benimle konuşur musun?

Bana ehliyetinin bir fotoğrafını gönder. Onu kovdurabilirim.

Bunu yapmanı istemiyorum. Sadece benimle konuşmanı istiyorum, böylece onunla konuşmak zorunda kalmam.

Metin balonları havada asılı kaldı ve sonra kayboldu.

Tamam. Ne istersen mesaj at ve eve geldiğinde haber ver.

Kulağa bir fırça gibi gelmişti ve ayrılışlarından sonra muhtemelen öyleydi. Neden ağlayacak gibi hissettiğini merak ederek boğazında şişen acıyı yutkundu.

Telefonuna yapışıp kalmış, en sevdiği kedi oyununu oynarken, konuşkan olduğu anlaşılan şoför sohbet etmeye devam ediyordu. Şehirde ne yaptığına ve ne zamandır evli olduğuna dair sorularını kesik kesik, tek heceli cevaplarla yanıtladı, ancak bu onu hiç yavaşlatmamış gibi görünüyordu ve cevap vermemekten çok korkuyordu.

Ona adresini vermemiş olmayı diledi. En azından site büyüktü ve oldukça işlek bir cadde üzerindeydi. Başka biri sizi içeri almadığı sürece anahtar olmadan dışarıdan bile giremiyordunuz. Kaçak bir kız için bu büyük bir cazibeydi.

Şoför gereksiz bir homurtuyla kızın bavulunu kaldırıma bıraktı. Jay, Nicholas'ın bunu istemeyeceğini bildiği halde ona %20 bahşiş verdi. Ama sırf içinin rahat etmesi için lütfen beni öldürme parasına değerdi.

Bu da ona şunu hatırlattı.

Evdeyim, diye mesaj attı Nicholas'a, bavulunu bir eline alarak

bir eliyle telefonunu diğer eliyle de anahtarı tutabiliyordu. Koku - Tanrım, tamamen aynıydı, değil mi? Ucuz limonlu halı temizleyicisi ve bu bölgedeki her binanın yağmur mevsiminde tüm borular tıkanıldığında aldığı küflü durgun su kokusu.

Dairesine çıkan merdivenleri tırmanırken, tüm eşyalarıyla hokkabazlık yapmaya çalışırken biraz homurdandı. Telefonunu iki kez düşürdü ve suçlulukla etrafına bakmadan önce küfretti. Yürüyüş daha önce hiç bu kadar uzun gelmemişti. Ve merdivenler o kadar küçük ve dardı ki. Neredeyse klostrofobikti.

Sonunda kapısına vardığında, kendini rahatlamış bir şekilde kapının içine attı - ve sonra durdu ve arkasındaki açık alanı büyük, emici bir boşluk gibi hissederek baktı.

Odası hatırladığından daha küçük görünüyordu.

Sürgüyü, zinciri ve sürgüyü taktı, bavulunu kapının yanına bırakarak eski yerine yerleşti. Telesekreter öfkeyle yanıp sönüyordu ("Onlardan birine sahip olduğuna inanamıyorum," demişti Lily ilk gördüğünde. "Bu çağda kim sabit hat kullanır ki?").

Pencerenin yanında en sevdiği mavi sandalyesi, Haight'taki güzel dükkânlardan satın alarak özenle oluşturduğu bir duvarın önünde duruyordu. Taş koleksiyonu pencere pervazındaydı, böylece kristaller soluk güneş ışığında parlıyordu ve köşede, katlanmış halde, yemek masası olarak ikiye katlanan küçük kart masası vardı çünkü tüm yemeklerini yalnız yiyordu.

Jay sandalyeye geri yaslandı ve kendini pelüş süetin içine bıraktı. Ellerin titrediğinin, burnunun ucunda soğuk bir nokta oluştuğunun belli belirsiz farkındaydı. Kapüşonunun fermuarını açtı ve dizlerini göğsüne çekmeden önce eski Converse'lerini tekmeleyerek sarı kumaşı yumak haline getirdi. Sanki bu boşluğu doldurabilirmiş gibi.

Kaçmayı denemişti ama baktığı her yerde geçmişin göz kamaştırıcı hatırlatıcıları, beyaz bir duvardaki renkli tuğlalar gibi göze çarpıyordu. İster Nicholas'ın ona aldığı alçı gül olsun, ister o ilk seferinde onu becerdiği CD olsun, Nicholas ağnı geniş tutmuş ve onu iyice içine hapsetmişti.

Her ikisinin de çok acı çektiği bu evde kalmayı seçmesi onun hakkında ne söylüyordu? Buna nasıl dayanabildi? Babasının eşyalarını karşılıksız bir şiddet gösterisiyle temizledikten sonra bile

bir zamanlar babasının yatağı olan yerde uyudu.

Eğer çok farklı bir adam olsaydı Jay buna şehitlik diyebilirdi ama Nicholas'ın kendine has yıkıcılığı içe değil, hep dışa doğru yayılmıştı.

Pencereden dışarı, taşların yanından geçip ara sokağa bakan Jay, *bu kez onun tarafından tüketilmemek için yeterince güçlü olup olmadığımı bilmiyorum*, diye düşündü.

Tam zamanında cebi çaldı. *Fotoğrafım nerede?* diye sordu. Jay saçını biraz salladı ve bulanık bir selfie çekti. *Sürüngen.*

Ben senin sürüngenim, diye kolayca cevap verdi. *Çok seksi görünüyorsun. Takside giydiğin şey bu muydu?*

Eski Adidas atletini düzeltip sütyen askılarının görüldüğünü geç de olsa fark ettiğinde içinden bir utanç geçti. *Bir fark yaratacağından değil ama hayır. Üzerimde bir sweatshirt vardı.*

Yine de ehliyetini bana göndermeliydin.

Hayır, Nicholas. Ne yapıyorsun? Saate baktı. Kalkmışsın. Geç oldu.

Sadece yatakta bazı belgeleri imzalıyorum. Bu senin dairen mi?

Görünüşe göre Küçük.

Evimin küçük bir köşesi, evet.

Nicholas ana yatak odasının bir resmini gönderdi. Nicholas'ın oturma alanını ve en-suite banyoyu bilerek eklediğini görünce gözlerini kaçırdı. Yalnız başına içiyormuş gibi görünüyordu. Alçak masanın üzerinde açık bir şarap şişesi ve yanında kirli bir bardak vardı.

Sen bir malikanede yaşıyorsun. Biz aynı değiliz. Şimdi o bardağı yıka ve pantolonunu yerden kaldır. Sen yetişkin bir adamsın.

Komik, bencil bir çocuk olduğumu sanırdım.

Ugh. Jay telefonunu bıraktı ve ellerini havaalanı mikroplarından arındırmak için banyoya gitti. Sonra bavulunun fermuarını açtı ve bir çift rahat şort giydi ama toparlanmaya zahmet etmedi. Burada çok uzun süre kalmayacaktı. Gerçekten kurtulabileceğini düşündüğü telesekreterdeki mesajları silerken telefonu tekrar çaldı.

Duygusal destek kulübeniz kaç metre kare?

Tanrım, bundan daha sinir bozucu olabilir mi? *Mesele büyüklük değil. Burada en önemli şey konum. Mission'da çok iyi bir yerde yaşıyorum. Şehirdeki her şey küçük.*

Bu eski sevgilinle ilgili çok şeyi açıklıyor.

Buna ne cevap vermemi bekliyorsunuz bilmiyorum.

Bu gece tek başına uyurken babana onu ne kadar özleyeceğini söyle.

Jay telefonu yere bıraktı. Bu kez elleri titriyordu. Dişlerini vahşice fırçaladı, banyodaki küf sorununun onun yokluğunda geri döndüğünü biraz da hüznle fark etti.

Döndüğünde onu bekleyen bir mesaj daha vardı. Mesajı gönülsüzce açtı ve sonra keskin bir nefes aldı.

Ona yatakta uzanırken çekilmiş üstsüz bir fotoğrafını göndermişti. Koyu renk saçları, çalışmak için yatak başlığına dayadığı yastık tarafından karıştırılmıştı. Boştaki elini çenesinin altına koymuş, hesaplı bir çalışma pozu veriyor, bu da kıllı göğsünün bükülmüş kaslarına ilginç şeyler yapıyordu. Fotoğraf, karnının ve göbeğinden aşağıya doğru inen saçlarının hemen üzerinde kesilmişti ama telefon ekranının sınırının altında ne olduğunu -ya da olmadığını- hayal etmek zor değildi.

Eğer bana yalvarırsanız, dedi ekteki metin, size sansürsüz versiyonunu göndereceğim.

Herhalde pantolonu bu yüzden yerdeydi, diye düşündü.

Sık sık Nicholas'ın onu sadece başka biriyle nasıl birlikte olacağını bilmediği için mi istediğini merak ediyordu. Bir keresinde ona aynı çatı altında yaşamalarının seksi olduğunu düşündüğünü itiraf etmişti ve onun tepkisini ölçtükten sonra bunu çabucak geri almış olsa da, doğruluk payı vardı. Yakınlık onu kolaylaştırıyordu; onu *hayaleti* yapıyordu.

Bildiği kadarıyla hiç gerçek bir kız arkadaşı olmamıştı. Ve yoğunluğuna rağmen, insanların yaklaşmasına asla izin vermezdi. Onun dışında. O zaman da her zaman çok yakındı. Bir musallat gibi.

Tanrım, ona bakış şekli-

Eğer bu bakışların altından canlı bir tel gibi geçen ve tatlılığın tüm kalıntılarını şok ederek ürpertici bir teslimiyete dönüştüren şiddet akımı olmasaydı, buna hayranlık da diyebilirdi.

Suçluluk duygusuyla ekranına baktı ve onun yazmakta olduğunu gördü.

Quid pro quo, küçük kuş. Kolyeyi takmayabilirsin.

Jay bunu hayal edebiliyordu, en kötüsü de buydu. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi, onun için giysilerini çıkarmak ne kadar kolay olacaktı. Ona yapmasını söylediği şeyi yapmak.

Hayatları boyunca ilişkileri, birbirlerine ebeveynlerinden daha fazlası olduklarını kanıtlama ihtiyaçlarıyla lekelenmişti, hatta aynı egemenlik ve teslimiyet döngüsüne düşmüşlerdi. Onunla orta yolda buluşmasını istiyorsa, bu karşılıklı saygıya dayalı bir yerden başlamalıydı, uygun ya da teklif edilebilir olduğu için değil.

Nicholas'ın, onu gerçekten sevmek istiyorsa, hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında ona zorbalıkla boyun eğdiremeyeceğini anlaması gerekiyordu.

Şu anda onun fotoğrafını telefonuna kaydetmiyor olsaydı, buna gerçekten inanabilirdi de.

İyi geceler Nick, diye yazmış. Çok geç kalma.

Hemen 'okundu'ya geçti. Beklemesine rağmen yanıt gelmedi.

Beşinci Bölüm

Damon tatil köyünde ona asıldıktan sonra Jay eve gelmekten mümkün olduğunca kaçınmıştı. Üniversite bunun için harikaydı ama yurtlar tatillerde kapanıyor, öğrencileri boşaltmaya zorluyordu ve bu yüzden evde birkaç Şükran Günü ve Noel'e katlanmak zorunda kalmıştı, kapısı kilitli ve her ihtimale karşı kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırılmış halde odasında barikat kurarak geçirmişti.

Sözde aile yemeklerinde normal bir aileymiş gibi davranıyorlardı. Sanki duvarlara yerleştirilmiş kameralar annesinin zoraki mutluluğuna züm yapıyor, Damon son iş başarılarıyla övünürken Nick sessizce oturup kayıtsız bir ifadeyle diğer herkesi izliyordu.

Nick de uzak duruyordu ama onun aksine, babasının sayesinde büyük bir arkadaş grubu vardı. Telefonu, cep telefonu numarasını alacak kadar önemli olmayan insanlar tarafından sürekli çaldırılıyordu ve Nick numarayı hizmetçiye vermekten büyük mutluluk duyuyordu.

"Neden kendi telefonlarına cevap vermiyorsun?" Jay bir keresinde söylemişti. "Onlar senin arkadaşların."

"Onlar mı?" Alaycı bir ifadeyle telefona baktı. "Onlar hiçbir şey."

Bu onu olması gerekenden daha fazla kızdırmıştı, çünkü kendisi de sık sık aynı şekilde hissediyordu. Yaptığı hiçbir şey hiçbir zaman yeterince iyi olmayacaktı çünkü hiçbir şey, neyle çarparsanız çarpın yine de hiçbir şeydi.

Kendini güvende hisseder hissetmez Jay odasına kaçtı, üvey babasının kurşuni bakışlarının sırtını deldiğinin farkındaydı. *Berbat ettin*, der gibiydi gözleri. *Beni seçmeliydin*.

Sen bir hiçsin.

Kapısının ağır ağır çalındığını duyduğunda, Jay'in aklına gelen ilk dehşet verici düşünce, gelenin o olduğuydu.

Onu kendisini seçmeye zorlayacaktı.

"Kim o?" diye sormuştu yüksek, titrek bir sesle ve Nick kapıdan derin bir küçümseme tonuyla yanıt vermişti: "Ben."

Neredeyse *onu* da içeri almayacaktı ama Nick'ti. Nick'i tanıyordu.

Çocukluğundan beri ve plajdaki o korkunç gün dışında, ona böyle bir korku tepkisi vermesini gerektirecek hiçbir şey yapmaya çalışmamıştı. Tanrı aşkına, o onun kardeşiydi. Yani, neredeyse.

Sadece Nick.

Jay kapıyı açtı ve onun yanından geçerken narenciye tıraş losyonu kokusu yayarak bilgisayar koltuğuna kendi koltuğuymuş gibi geri geri oturdu ve çenesini dayamak için ön kollarını koltuğa yasladı. Yeşil kareli bir düğmenin altına beyaz bir atlet giymişti ve saçlarını yeni jölelemeye başlamıştı. Jay onun TRL'ye aitmiş gibi göründüğünü düşünüyordu ama yine de başarmıştı. Özgüvenin her şeyi iyi gösterebileceğini düşünüyordu.

"Ne istiyorsun?" Kapısının yanındaki duvara yaslanmış, kulaklarını ailelerinin ayak seslerine karşı açık tutuyordu. Damon'ın onu odasında Nick'le yakalamasını istemiyordu.

"*Ondan* uzaklaşmak için." Gözleri onun yanından kapıya doğru kaydı. "Başka ne var?"

"Senin kendi odan var," diye işaret etti. "Benimkinden bile büyük. Bana hep öyle söylüyorsun. Hatırladın mı?"

Kara kaşları havaya kalktı ve ona attığı bakış, Berkeley'den kalma eski kapüşonlusunu almak için odanın diğer ucuna gitmesine neden oldu. "Neyin var senin?" diye sordu, dikkati dağılmış gibiydi.

Beni öpmeye çalıştın. Eşofmanının fermuarını ince beyaz V yakasının üzerine kadar çekti. Hatırlamıyor musun?

"Ne?" Jay sesini hafif tutmaya çalıştı. "Kötü bir ruh halinde olmasına izin verilen tek kişi sen misin?"

"Senin kötü ruh halin yok. Sen mükemmel birisin."

Jay dudağını ısırды. Angie'yle striptizci meselesinde yaptığı gaftan sonra gerçek duygularını gömmeyi ve herkesin olmasını istediği minnettar bir prensesi oynamayı öğrenmişti. Ama bunu Nick'ten duymak canını yakmıştı. Onu herkesten iyi tanıması gereken oydu.

"En azından onlarla sadece üç yıl daha uğraşmak zorundasın." Jay yatağın kenarına hafif bir açıyla oturdu, böylece karşı karşıya geldiler. "O zaman gidebilirsin."

"Senin yaptığın gibi mi?" Ses tonu neredeyse suçlayıcıydı. "Değişmişsin."

"Sen de öyle, metal çocuk. Buna büyümek denir."

Bu, ağzına bir gülümseme hayaleti getirdi. *Gülümseydiğinde farklı görünüyor*, diye düşündü Jay, kızın şaşkınlığına şaşırarak. Babasına daha az, kendisine daha çok benziyordu.

Nick, "Babam geçen gece sana sutyen yakan kaltak dedi," diye söylendi. "Sana erkeklerden nasıl nefret edeceğini öğretecek bir avuç komünist puşta çeyrek başına neredeyse on bin dolar ödemeyeceğini söyledi."

"Erkeklerden nefret etmiyorum," dedi Jay sıkıca.

"Henüz değil." Nick ayaklarını onun masa sandalyesinin tekerleklerine vurdu. "Eğer sutyenini yakarsan, yaktığın zaman onu giymediğinden emin ol. Ya da daha iyisi, üstlerine hiçbir şey giymedikleri o havalı protestolardan birine git."

"Lütfen iç çamaşırım hakkında konuşmayı kes," dedi Jay.

Ona yandan bir bakış attı. "Eskiden burayı severdin. Yatak odanı ilk gördüğünde neredeyse altına kaçırıldığını hatırlıyorum. Şimdi ise nefret ediyor gibisin." Adamın gözleri kısıldı ve yüz ifadesi ondan başka kimsenin fark edemeyeceği kadar hafifçe değişince kız huzursuzca kıpırdandı. "Gitmeden önce annen sana bir şey söyledi mi?"

"Ne? Hayır."

"Babam mı?"

Kalbi dondu, kanın hızlı pompalanması keskin ve acı verici hissettirdi. Duvardan aniden ayağa kalktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyle bir şey değil. Sadece meşgulüm. Hepsi bu. Bazen tüm bu baskıyla uğraşmak biraz bunaltıcı olabiliyor."

"Ne," diye başladı, ayağa kalkarak, "basınç hakkında ne biliyorsun?"

"Çok çalışıyorum," dedi meydan okurcasına, neden korktuğunu merak ederek. "I

her zaman olduğu gibi. Sıfırdan geldim ve kendimi tekrar kanıtlamak zorunda kaldım.

ve tekrar - bu baskıdır."

Adam ona doğru kasıtlı olarak yırtıcı bir şekilde yaklaştı ve kız göz temasını sürdürmek için başını kaldırdığında, bir sarsıntıyla adamın artık daha uzun olduğunu fark etti.

Nick de bunu fark etmiş gibiydi. Kızın yüzüne bakarken arduvaz grisi gözlerinden bir gölge geçti. "Sen baskıyla başa çıkamazsın, mavi alakarga. Ondan kaçırıyorsun. Babam da böyle düşünüyor."

"Baban pisliğin teki," dedi Jay hararetle. "Onun söylediği hiçbir şeye güvenemezsin." Öfke içinde sıcak ve kararsız bir şekilde titreşti. Yutkundu. "*Özellikle* de kadınlar hakkında. Ben-"

"Jay." Nick bir kolunu duvara yasladı, gri gözlerindeki benekleri ve kalın, isli kirpiklerinin saçaklarını görebilecek kadar yakınına eğildi. Koluna bakarken sesi boğazında düğümlendi. "Saptırıyorsun."

"Kapa çeneni, Nick."

"Hollybrook'un küçük meleği," diye nazıkçe alay etti. "Şimdi neden kaçıyorsun?"

Hâlâ rüyalarına bir tuzak gibi yakalanmış olan Jay nerede olduğundan, hatta *ne zaman* olduğundan bile emin değildi. Tek bildiği, ayçiçeği kokulu yatak odasında ya da Nick'in sade ana süitinde olmadığıydı ve nedense ışık yanılttı ve hava soğuk ve bayattı-

Dehşet ciğerlerine doldu, demirhaneden yeni çıkmış bir bıçak gibi bembeyazdı. *Yalnızsın*, diye fısıldadı o korkunç ses kulaklarına ve yatağa tutundu. *Sen bir hiçsin. Kimse seni sevmiyor.*

"Anne?"

Tek

başına.

"Nick?"

Panik atak gibi anıları da onu vurdu, ikisi birden Bir uçuşuma çarpan serseri bir dalga gibi. Dudaklarından bir hıçkırık döküldü ve o kadar şiddetli bir şekilde çırpındı ki kendini gerçekten uyandırdı.

Dairesindeydi, bir emlak satışından satın aldığı eski patchwork yorgana dolanmıştı çünkü o kadar çok kişiliği vardı ki, onu orada küflenmeye bırakmaya dayanamıyordu. Beceriksizce boyanmış şifonyerinin tepesinde sahte bitkiler sıralanmıştı; plastik ve kauçuk yaprakları, yüzüne uzun parmaklar gibi uzanan uğursuz gölgeler saçıyordu. Onun hemen köşesinde eskiden birlikte takıldığı insanların fotoğraflarından oluşan bir kolaj vardı, güneşten sararmış yüzlerini zar zor seçebiliyordu.

(Şimdi neyden kaçıyorsun?)

Bilmiyorum. Jay kötü durumdan sıyrıldı, kulaklarındaki çınlama azalırken kendini yatağın kenarına yasladı. Midesi dönüp yana yattı ve o eski halının üzerinde dik durup kendini mutfığa doğru zorlarken kendini sallanırken buldu. *Belki de her şeye.*

Kahvaltısına eşlik etmesi için bir fincan kahve hazırlamaya başladı ve sonra kokan buzdolabına bakarken Los Angeles'a gitmeden önce yiyeceklerinin çoğunu komşusuna verdiğini hatırladı. Dolabında ağzı hâlâ kapalı bir kutu Kashi vardı ve azıcık bayatlamış kahve sürahiye damlarken kutudan kuru kuru yedi. Benzin istasyonundan gelmiş gibi kokuyordu ama Jay'in süslü kahveye ihtiyacı yoktu. Çok daha kötülerıyla hayatta kalmıştı.

Yemek yemeyen eliyle telefonunu karıştırdı, iş e-postalarını ve sahip olduğu az sayıdaki sosyal medyayı kontrol etti. Nicholas'tan hiç mesaj gelmemişti ama onun tuhaf seks oyunlarına katılmayı reddettikten sonra bu pek de şaşırtıcı değildi.

Yine de annesinden bir mesaj vardı. Bir tane daha.

Ofiste yüzüme kapatmanı unuttuğumu sanma. İşine geldiği zaman anneni böyle terk edebileceğini mi sanıyorsun? Bu hakkı sana kim veriyor?

Umutsuzluğa kapılmış olmalıydı. Annesi daha önce onunla hiç bu kadar ilgilenmemişti. Çocukken bile. Bir sütun dolusu cevapsız arama vardı, bazılarında mesajlar da eklenmişti. Jay, söylediklerinin canını yakacağını bildiği için onları dinlemesine izin vermiyordu.

(Çok yapışkansın, Jay. Eğer onları sürekli rahatsız edersen kimse seni etrafında istemez)

Jay son taşınmasından kalan bazı kutuları toparlanma beklentisiyle ortaya koymuştu ama hepsinin etrafını sardığını görmek boğucu geldi. Odadaki havanın kendisi boşalmış gibiydi. Nefes aldığı anda, annesinin Bath and Body Works vücut spreyinin ve striptiz kulübünden gelen bayat sigara dumanının kokusunu alabildiğini hayal etti.

Buradan çıkmam gerek.

Artık soğumuş olan ve tadı kokusundan bile kötü olan kahvesini aldı ve telefonuyla birlikte sandalyesine yerleşti. Toplanmanın bekleyebileceğine karar verdi. Zaten bu haldeyken yapabileceği pek bir şey de yoktu.

Elleri o kadar kötü titriyordu ki kişi listesini zar zor açabildi.

Kimi arayacaksın, Jay? Senin hiç arkadaşın yok.

(Çok fazla önemsiyorsun. Ve şimdi yalnızsın.)

Sonra gözü Lily'nin ismine takıldı.

Hey, diye yazdı, kendini sorgulamadan önce. SF'deyim. Buluşmak ister misin?

Muhtemelen bundan bir şey çıkmayacaktı ama en azından köşedeki markete ya da-

Telefonu neredeyse yere koyar koymaz çalmaya başladı.

Aman Tanrım, bu JAY olabilir mi? JAY VARENS? Çünkü Jay'in öldüğüne eminim. Yoksa gerçek bir hayalete dönüşmek yerine bana mesaj atardı.

Bu acıttı. Nicholas'ın fısıltısını duydu: *Son zamanlarda ona mesaj attın mı? Yoksa her zaman yaptığın gibi onu dondurmaya mı başladın?*

(hayaletinin kölesi)

Jay başını sallayarak şöyle yazdı: *Gerçekten benim, Lily. Çok özür dilerim, sadece meşguldüm.*

Çabuk, bana sadece O'nun bilebileceği bir şey söyle ki pod insanı olmadığını bileyim.

Geçen yıl 1 Nisan'da yaka kartına keskin kalemle Bayan Jungkook yazdığın için güvenlikle başın derde girmişti.

Pffft. Bunu herkes bilebilir.

Kedilere ve arılara alerjin var ve en sevdiğin K-drama Coffee Prince.

MERHABA JAY. SENİ GÖRMEK ÇOK GÜZEL. HANGİ CEHENNEMDEYDİN? <3

Jay birkaç tutam saçını karıştırdı ve ne kadar kuru olduklarını hissederek yüzünü buruşturdu. Saç bakım rutinini ihmal ettiği için başına bunlar gelmişti. *Sana daha erken dönmediğim için özür dilerim. Yeni işim yüzünden. Hala alışmaya çalışıyorum. Beni çok çalıştırıyorlar.*

Nicholas'ın onu mutfak tezgâhının üzerine sırt üstü yatırıp, sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi üzerine çullandığı görüntü aklına gelince, bu cümleyi kurduğuna neredeyse anında pişman oldu.

(Quid pro quo, küçük kuş)

Oh, DOĞRU, diye yazdı Lily, ıglık atan şapka anahtarını kötüye kullanmaya devam ederek. Bay TDaStSooY'un yeni işi nasıl gidiyor? En sevdiği yeni sekreterine aşık oldu mu?

Jay boğuldu.

Sarsılmış bir şekilde durakladıktan sonra, *"Her şey yolunda"* diye yazdı. *Yarım kalan işleri tamamlamak için izin kullanıyorum.*

Şanslısın ki ben müsaitim. Mission'da buluşmak ister misin?

Tabii. Burrito alalım. Canım çekti de.

YAS. JAYRITO'MLA BURRITO YIYECEĞİM. Ölmediğine çok sevindim, kanka. <3

Jay telefonu tekrar yere bıraktı ve sesli bir iç çekişle başını arkaya attı. *Kahretsin Lily, diye düşündü, aynı anda hem eğlenmiş, hem kızmış, hem de tükenmişti. Birinin ona hayatının berbat olduğunu söylemesine ihtiyacı yoktu, çünkü öyle olduğunu biliyordu. Her zaman öyleydi.*

Berbat olmak onun normaliydi.

Ama bunun bedeli, insanları her zaman belli bir mesafede tutmak, zor soruları sormadan önce onları durdurmak zorunda kalmasıydı. Nicholas insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü hiç umursamıyor gibiydi ama o umursuyordu. Bu bir duman ve aynalar oyunu gibiydi: kimsenin çok yaklaşmasına izin vermemeliydiniz, yoksa bu mükemmellik yanılışmasını bozan yırtıklar ve buruşuklukları görürlerdi.

So-Cal'in daha sıcak havası için düşünmeden bavulunu hazırlamıştı, bu yüzden henüz toplanmamış dolabını karıştırdı ve eski kazaklarından biriyle dar bir kot pantolon giydi. Bu kez BART'a bindi - çünkü Nicholas onun hayatını yönetmiyordu - ve On Altıncı ve Mission'da iner inmez, istasyonun avlusunda dilenen evsizlerin o çok tanıdık görüntüsüyle karşılaştı.

Jay, ateş eden birinden kaçınarak kenarından geçti - *bu*, tarihi toplum matronları için ne büyük bir şok olurdu, diye düşündü Jay. *Muhtemelen bunun için başka bir yardım balosu düzenlerlerdi.*

Mission'ın derinliklerine doğru yürüdükçe, burası daha rahat, neredeyse konut hissi kazandı. Bazıları çocuklu olan çok sayıda çift ve en son sokak modasını giyen hipsterlar. Diğer yerlerde, içinde kalırlardı. Ama şehirden ayrıldığınızda, bu bir kabuğu koparmak gibiydi. Tekrar büyüyordu.

bıraktığın ham yerin üzerinde, bir yara gibi kapanıyor.

Lily'nin ona mesaj attığı oldukça yaratıcı olmayan Mission Burritos'u buldu. Buranın adını daha önce hiç duymamıştı ama Jay şehirde geçirdiği kısa süre içinde isim ne kadar az yaratıcıysa yemeklerin de o kadar lezzetli olduğunu fark etmişti. Her zaman o şirin, kelime oyunlu isimlere sahip pop-up mekânlar insanı ishal ediyordu.

"Jay!" Lily oturduğu yerden fırladı ve etrafındaki birkaç kişinin şaşkınlıkla etrafına bakmasına neden oldu. Üzerinde kot pantolon ve eski gibi görünen, onu tanıdığım kadarıyla muhtemelen de öyle olan küçük, sevimli çizgili bir bluz vardı. Jay'i kucakladı, o da sertleşti ve sonra yavaşça karşılık verdi, kolunu küçük kadına doladı ve geçici olarak geri sıktı. "Başardın!"

"Umarım çok beklememişsinizdir. BART her zamanki gibi geç kaldı." "Hiç de değil." Lily sırttı. "Güzel plaj bronzluğu."

"Ben her zaman bronzum." Jay gözlerini devirerek Lily'yi sipariş tezgâhına kadar takip etti. "Sende yeni olan ne? Önce bana asansör versiyonunu ver."

"Terfi ettim. Kıdemli yönetici asistanlığına!" "Vay canına, bu harika. Tebrik ederim."

"Çok heyecanlıyım," dedi Lily, nefes almak ve siparişini vermek için duraklayarak. "Gerçi senin yüzünü özlediğim *çok açık*. Sheridan yeni bir asistan tuttu ve benden nefret ettiğine eminim."

"Senden kim nefret edebilir ki?" Jay söyledi. "Bir köpek yavrusundan nefret etmek gibi olurdu." "Gördün mü? İşte bu yüzden sen en iyisisin. Söyle bakalım. İşin nasıl?"

Jay menüye göz attı ve vegan chorizo sipariş etti. "Oldukça kalıcı görünüyor. Dediğim gibi, eşyalarımı toplamak için birkaç gün izin alacağım. Sonra geri döneceğim."

"Los Angeles'a mı?"

"Evet." Jay boynunu kaşıdı. "Aslında bir süre orada yaşadım, bu yüzden oldukça tanıdık geliyor."

"Ekstra anço biber lütfen-Jay, bu harika! İşin sana bir yer ayarlıyor mu?"

Kanca vurgusu, diye fısıldadı beyni.

"Sayılır." Sulu bir gülümsemeye idare etti. "Bir kültür şoku o l d u ğ u

kesin ama çok şey değişti. Buradaki gibi değil." Bir horchata istedi,

Servis elemanı plastik bir bardak getirirken kalçasını tezgâha dayadı. "Ben burada büyüdüm. Şehirde. Bunu sana hiç söylemiş miydin?"

"Sanırım öyle, ama uzun zaman oldu, o yüzden pek hatırlamıyorum." Lily folyoya sarılı dürümünü çok kıymetli bir şeymiş gibi kucakladı. "Bana o adamdan biraz daha bahset. İçeri giren seksi adam. Onu *tanıyor* muydun? Dışarı fırladığında hayalet görmüş gibiydin."

"Onu tanıyorum." Burritosunu dikkatlice aldı. "O benim üvey kardeşim." "Bekle, gerçekten mi? Kardeşin mi? Olabileceğini düşündüm-" Lily kızardı. "Eski sevgilin."

Muhtemelen onu eski sevgililerimden daha çok becerdiğim içindir.

Jay boğazındaki yanmayı soğutmak için horchata'dan umutsuzca bir yudum aldı. "Birlikte büyüdük. SF'den annemle ayrıldıktan sonra yani. Annem onun babasıyla evlendi. O daha genç, dört yaş daha genç," diye hatırlattı kendine.

"Vay canına, şimdi de patronun mu oldu? Bu garip olmalı."

"Hayır, o sadece şirketin sahibi. Ben onun CFO'su için çalışıyorum, kendisi gerçekten iyi biri." Lily'nin bunu anlamasını izledi. "Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu sonunda. "Evet, şaşırtıcı bir şekilde öyle. Aileye dahil olacağımı hiç düşünmemiştim. iş."

"Mafya için çalışmıyorsun, değil mi?"

Jay güldü. "Hayır. Nicholas bir yatırımcı. Katil değil. Silahı olduğunu bile sanmıyorum."

Lily başını öne eğdi. "Konuyu dağıtmak istemem ama neler oluyor? Daha önce bir erkek kardeşten bahsettiğini duyduğumu sanmıyorum. Yakın mısınız?"

"O kadar da yakın değil," diye mırıldandı Jay.

Yalancı.

(Neden bu sesi çıkarıyorsun küçük kuş? Canın acıdığı için mi? Yoksa babanın seni sertçe sikmesi hoşuna mı gidiyor?)

Arkasından ona s o k u l u r k e n boynunu ısırıldığı anı, keskin ve içgüdüsel bir şekilde aklına geldi. Neredeyse nefessiz kalacaktı.

(Ne kadar iyi bir küçük sürtük)

"Yakın değilsiniz ve o size teklif etmek için eyaletin öbür ucuna uçtu.

bir iş mi?"

"Karmaşık bir durum." Sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Bizim bir geçmişimiz var."

"Ah. Anladım. Annemle teyzem arasında da işler biraz garip." *Öyle mi?* Jay'in kafasındaki o iğrenç ses fısıldadı. "Birbirlerini sevmezler ama anneme bir şey olsa her şeyi bırakıp anında Asya'ya geri döner."

"Evet," dedi Jay belli belirsiz. "Sanırım biraz öyle."

(Yıllardır bana sahipsin)

Restorandaki konuşmalarda bir durgunluk vardı ve Jay kızartma aşçısı temizlik yaparken mutfakta çalan bir kadın pop sanatçısının sesini duyabiliyordu. Bu ona, on dört yaşındaki halinin bir zamanlar Honey adında genç ve güzel bir striptizciyle hamburger yediği başka bir mutfağı hatırlattı.

"Biliyor musun," dedi Lily biraz da utanarak, "arkadaş olmak istediğinden hiç emin değildim."

"Ne?" Jay ağzını kapattı, ağzı açık kalırken az önce aldığı ısırığı sakladı.

"Sadece çok sessiz ve mesafeliydin." Parlak mor pipetiyle oynadı. "Oldukça iyi iş arkadaşları olduğumuzu düşünmüştüm ama bundan daha fazlasını istiyor gibi görünmüyordun."

"Özür dilerim." Jay yemeğini bıraktı. "Elimi uzatma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

"Şaka yapmıyorum." Lily sözlerinin ısırığını yumuşatmak için kaşlarını oynattı. "Seni korkutmak istemediğim için bunu söylemek istemedim ama aslında OC'de yaşayan kuzenlerim var. Bazen hepimiz Malibu'da bir ev kiralarız ve birkaç haftamızı sahilde geçiririz. Yani, eğer istersen, gelip takılabilirsin. Tek yapman gereken kira için katkıda bulunmak."

"Bu harika olurdu. Bunu çok isterdim." "Gördün mü? Evet. Şimdi bunun gerçekleşmesi gerekiyor."

Jay gülümsedi ve başını salladı. "Peki başka neler yapıyorsun? Harika bir terfi aldın ve bu harika. Yaptığın başka bir şey var mı?"

"Şey, bir adamla görüşüyorum. Onunla bir sanat sergisinde tanıştım. Onlar

SFMoMa'da Yayoi Kusuma sergisi yapıyordu - kesinlikle gitmelisin Jay, *geçici sanat* üzerine bir sergileri var - ve sonsuzluk odasında konuşmaya başladık. OK Go kapüşonlu tişörtü giyyordu, bu yüzden havalı olacağını biliyordum. Sonunda müzenin kafesinde bir şeyler içmeye ve tatlı yemeye gittik."

"Vay canına," dedi Jay, biraz da özlemle. "Sanki bir filmde çıkmış gibi."

"*Biliyorum.*" Lily sıırttı. "Peki ya sen? Görüştüğün biri var mı?" "Um." Jay elindeki alüminyum ambalaja bir fiske vurdu. "Sayılır."

"Jay! Nasıl biri? Seksi mi? Bana her şeyi anlat."

"Şey-" Jay dudağını dişlerinin arasında sıkarak duvara baktı. "Çok çekici biri ve bunun farkında," diye ekledi, yüzü bilinçsizce yumuşayarak. "Ama çok içine kapanık biri. Bir bakışta anlayamazsınız, çünkü klişeleşmiş bir sporcu gibi görünüyor, ama yüzeyin altında çok şey oluyor. Ona yeterince yakın olduğunuzda, zihninin çalıştığını neredeyse hissedebilirsiniz. Sanki teninizde vızıldıyormuş gibi-"

(Sen tanıdığım en tatlı kızsın)

Jay sözünü kesti.

Onu yakından izleyen Lily, "İyi biri mi?" diye sordu.

"Hayır, yani deniyor. Sayılır. Ama bu işte kötü." Jay pişmanlıkla iç çekti. "O bir tür pislik."

"Ah." Lily kaşlarını çatı. "Bu hiç iyi değil."

"Kulağa olduğundan daha kötü geliyor," dedi Jay. "Bana karşı zalim değil." *Çıta düşük, Jay.* "Bana gerçekten istediğimi düşündüğü şeyi vermeye çalışıyor. Bazı açılardan çevresinin bir ürünü. Babası ayrıcalıklarını insanları incitmek ya da satın almak için kullanan zengin bir adamdı ve bu onda bir etki bıraktı."

"Yani tipik bir geç aşama kapitalisti."

Jay isteksiz bir kahkaha attı. "Onun gibi bir şey. Yine de onun için sadece bir çıkış noktası olduğumdan endişeleniyorum. Gelip sonra gidebileceği kolay bir sevgi kaynağı. Nasıl olabileceğini bilirsiniz - bazı insanlar ilişkilerine günün sonunda bir kadeh şarapmış gibi davranırlar."

"Jay, eğer bir erkek gecenin sonunda seni bir şişe iyi kırmızı şarap gibi içiyorsa, çoğu heteroseksüel kadından daha iyi bir konumda olduğunu söyleyebilirim." Başını öne eğdi. "Yani, sana zarar vermediği sürece. Seni incitmediği sürece."

Sana zarar veriyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Jay şaşkınlıkla. "Hayır, tabii ki değil."

Bir sefer hariç.

"O zaman sen mutlu olduğun sürece bir sorun görmüyorum." Lily omuzlarını silktili. "Bırak sana prenses muamelesi yapsın. Kimse seni kullanan birine karşılık veremeyeceğini söylemedi."

Nick'i kullan.

Yemek yerken sohbet daha uzun aralarla daha hafif konulara kayıyordu ama Jay sürekli Lily'nin sözlerini düşünüyordu. Dönüş yolculuğunda bile, ayakları karşısındaki koltukta agresif bir şekilde yayılmış olan adama değmesin diye bacaklarını bir tarafa sıkıştırarak otururken, kendini vicdan azabını bir kenara bırakmanın ve adam nazik olmayan ellerini vücuduna koyar koymaz bir kereliğine *kabul* etmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünürken buldu.

Gözlerini kapattığında, onun kim olduğunu ve ne yaptığını unutabiliyordu. Kendisini boğuluyormuş gibi hissettiren o yavaş, derin öpücöklere ve bazen ayakta bile duramayacak kadar gevşek hissetmesine neden olan sert ve umutsuz sikişlere odaklanabiliyordu. Genelde hediyeleri bile severdi, ama eğer onun bu hediyeler için yaptığı çılgınca harcamalara ses çıkarmazsa, hediyelerin sayısının korkunç boyutlara ulaşacağından korkuyordu.

Ama bu aşk mıydı? Olmadığından oldukça emindi, tıpkı Lily'nin "kızım, sen de biraz al" coşkusunun, onu iyi bir kırmızı gibi içen adamın kendi üvey kardeşi olduğunu öğrendiğinde azalacağından aynı derecede emin olduğu gibi.

Jay biletini dönüş kapısının okuyucusuna sokarken çantasını vücuduna daha sıkı bastırdı ve biletin içeri çekilip tükürölmesini izledi.

Sorun da buydu zaten. Nicholas tek başına onun peşinde koşarken, ilişkileri ortaya çıktığında -eğer çıkarsa- diğer insanların onlara nasıl bakacağını düşünmeyi hiç bırakmamıştı. Sahip olduğu ayrıcalıklar onu kendi arzularının katı gerçeklerinden soyutlamıştı.

Nasıl olacağını çok iyi biliyordu. Nick'in genel danışmanı Meghana ve Renata'nın ona nasıl baktığı zaten ortadaydı. Ya da ona bakmayışlarından. Birinin aslında düşündüğünüzden çok daha kötü bir insan olduğunu öğrenmenin hayal kırıklığına uğramış bakışıydı bu.

Onunla evlenirse herkes onlara öyle bakacaktı. Evlilikler kamusal kayıtların bir parçasıydı - bunu araştırmıştı - ve tüm meslektaşları ve eski arkadaşları akıllarını kaçırdıklarını düşüneceklerdi. Ya da Damon gibi, bunu müstehcen bir şeye çevirecekler ve gençlik yıllarını birbirlerinin yatak odalarında geçirdiklerini varsayacaklardı.

Daha da kötüsü, onu bir tür yırtıcı gibi göstereceklerdi. Buna katlanamazdı çünkü bu doğru *değildi*. Şüphe ve söylentilerin Nick'in itibarını ve işini yürütme şeklini lekelediğini de görmek istemiyordu. O da kendisi de alay konusu olacaktı.

Ve bu yüzden ondan *nefret ederdi*.

Jay boğazına taktığı kuş yüzüğüne dokundu ve park halindeki bir Mercedes'in yanından geçerken omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Durdu ve omzunun üzerinden baktı. Dairesinin önündeki caddede her zamanki kadar yaya trafiği vardı ve hiçbir sorun görünmüyordu ama soğuk nokta gitmemişti.

İzlendiğine dair garip bir his vardı içinde.

■ □ □ □ ■ □ ■

"Takviminizin bütün sabah kapalı olduğunu fark ettim. Yazılım geliştirme şirketiyle toplantıya mı gittin?"

"Evet." Nicholas çatalını tavuk kebabına sapladı, iğrenç teknoloji CEO'suna ve ondan önceki duyarlılık eğitimi seansına sessizce lanet okudu. "Faiz oranları konusunda çakalca davrandı ve 'itibarımızın aile şirketiyle uyumlu olduğundan emin olmadığını' söyledi."

"Bu suiistimal iddialarıyla mı ilgiliydi? Bu söylentinin sona erdiğini sanıyordum."

"Görünüşe göre değil." *Diğer şeylerin yanı sıra.* "Belki de başkan yardımcımızı kaybettiğimizi duymuştur."

Arthur başını salladı. "Bunu nasıl duyabilirler ki? Onlar çok uluslu."

"Sanırım Google'ı nasıl kullanacağını biliyor." Nicholas yüzünü buruşturdu. "Onu araştırdım, üçüncü karısı. Yani sekreter olarak işe başlamadıysa, işleri mafya kadar aileye ait." Bu sözlerin kendisi ve kendi "aile şirketi" için de geçerli olabileceğini geç de olsa anlayınca yüzünün kızardığını hissetti.

"O zaman onu geri çevirdiğini varsayıyorum."

"Fiyatlarımızı karşılayamıyorsa, belki de haklıdır ve biz onun için uygun değildir dedim."

Arthur doogh'una doğru gülümsedi. "Eminim buna bayılmıştır."

"Evet." Nicholas Afgan lokantasında boş koltuklara baktı. Burası Jay'i birlikte geçirdikleri ilk geceden sonra, sonra da evlenme teklif etmeden hemen önce götürdüğü yerdı. İçeri girdiğinde lokanta sahibinin gözlerinin tanıyarak açıldığını görmüş, sonra da odanın geri kalanını tarayarak *Jay'i aramıştı*. Topladığı turp salatasına baktı, sanki düzinelerce küçük kıl omurgasına batıyormuş gibi hissediyordu. "Yine de geri dönecektir. Her zaman dönerler."

"Geriyi görmek yirmide birdir derler." Arthur, üzerine kırmızı biber serpilmiş bir tavuk şişi eline aldı. "Jay nasıl bu arada?"

"Jay?"

"San Francisco'ya dönmek için yaklaşık bir hafta izin aldı." Arthur şişi yarısına kadar ağzına götürmüşken durakladı. Nicholas adamın gözlerinin yüzünde gezindiğini gördü. "Bildiğini tahmin etmiştim. Kira zammından söz etti. Her şey yolunda mı?"

"Buraya kalıcı olarak taşınmadan önce eski hayatını düzene sokuyor," dedi ihtiyatla.

"Bunu duyduğuma sevindim. Aramızda kalsın, ara vermeye ihtiyacı var. Benden daha geç saatlere kadar kalıyor. Sanırım senin kadar geç saatlere kadar." Arthur yine durakladı ve Nicholas beklentiyle gerildiğini hissetti.

"Jay çok çalışıyor."

"Ve sorunsuz bir şekilde. Kendi programımı yapmak oldukça yeni bir şey haline geliyor. Onun kullandığı yazılımlardan bazılarını dokunmayalı yıllar oldu. Çok kolaymış gibi gösteriyor."

"O yokken Annica'yı ödünç alabilirsin. Ben kendi programımı yapmaya alışkınım."

Diğer adam kıkırdadı. "Her ne kadar nazık olsa da, Annica Jay değil." "Ondan hoşlandığını sanıyordum. Seni işe aldı, değil mi?"

"Yaptım ve iyi iş çıkarıyor, ama özellikle ... değil."

cana yakın." Arthur peçetesine doğru öksürdü. "Şirketteki bazı arkadaşlarıyla grup sohbeti yapıyor. İzleme yazılımımız tarafından işaretlenen bazı mesajları gördüm. Her zaman nazik değillerdi."

Robotun arkadaşları mı var? İlginç.

"Bu arada," dedi Arthur. "Merakımdan soruyorum, Annica'nın öğle yemeği saatini kısıtladınız mı?"

"Hmm? Hayır. Neden?"

"Geçen gün Jay ile ücretli öğle yemeği sırasında biraz acelesi varmış gibi görünüyordu. İkisi de çok erken döndüler."

"Eğer yaptıysa, bu tamamen onun suçudur. İşini yaptığı sürece ne kadar sürdüğü benim için fark etmez." Daha sonra kullanmak üzere dosyalayacağı bir şey daha, diye düşündü dalgınca. "Karın nasıl?"

"Leah harika biri. Çok çalıştığını düşünüyor. Bir tatil için daha geç kaldık, ancak bir tatilin sorunu, tatilden sonra toparlanmak için başka bir tatile ihtiyaç duymanızdır." Yoğurtlu içeceğinden biraz daha almak için geri döndü, yüzü baharatlardan pembeleşmişti. "Bu arada akşam yemeği teklifi hâlâ geçerli. Kız kardeşini de getir. Leah, Jay ile çok iyi anlaşır."

Kız kardeşin onu duraklattı. "Herkes öyle. Lisedeyken herkesin küçük sevgilisiydi."

"Leah da öyleydi," dedi Arthur, sesinde gururlu bir ton vardı. "Böyle kadınlar sadece parlarlar."

"Nasıl oldu da böyle biriyle birlikte oldun?"

Bu bir hakaret gibi gelmişti ama Arthur, sadece kendisinin görebildiği mutlu anılara dalıp gittiği için bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse ben de kendime aynı soruyu soruyorum. Onun ayaklarını yerden kestiğim için olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Ama o, onu güldürdüğüm için olduğunu söylüyor."

Öyle mi?

Nicholas hesabı ödemek için yaklaştığında dükkân sahibi kasaya bakıyordu. "Güzel kız arkadaşın nerede?" diye sordu, muhtemelen dostça olduğunu düşündüğü bir şekilde gülümseyerek. "En iyi baklavamı onun için saklıyordum."

Nicholas kısaca, "O burada değil," deyince adam onu onaylamayan gözlerle süzdü.

"Bu çok kötü."

İnanılır gibi değil. Mutfakta çalışan biri tarafından mı yargılanıyordu?

Ofise döndüğünde İK ile bir takip toplantısı yaptı. İlerlemesini gözden geçirmek ve "neler öğrendiğini" tartışmak istiyorlardı. Jay'in söylediklerini hatırlayarak gerçek duygularını bastırdı ve Meghana ile uşağının hemen yutacak gibi göründükleri bir insan olarak büyümekle ilgili bir sürü saçmalığı papağan gibi tekrarladı.

Eve dönecek Jay olmadığı için, bir teknoloji yöneticisiyle ertelediği müşteri yemeğini planladı. Genç ve sinirli olan bu kişi -kendisini ikonoklast olarak tanımlıyordu- yerel bar ortamını denemek istiyordu, bu yüzden çok zengin ebeveynleriyle birlikte yaşayan bir batakhane olan The Shack'e gittiler. Ne pahasına olursa olsun uzak durmaya çalıştığı türden bir yerdi.

Nicholas bir bira sipariş etti ve adam işinden bahsederken onu yarı dinledi. Şirketin tam olarak ne iş yaptığından hâlâ emin değildi ama CEO'ları bir sonraki tek boynuzlu at olacaklarına inanıyordu. Sert maden suyu içmesi akıcılığına yardımcı olmuyordu. Geçirerek masadan kalktığında ve tuvalete gitmek için izin istediğinde Nicholas gözlerini devirmemeye çalıştı, masadan uzaklaşıp kalabalığı tararken bir yandan da birasından derin bir yudum aldı.

"Nick?" dedi bir erkek sesi kulağına. "Hey dostum, nasıl gidiyor? Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Nicholas döndü ve kendini eski arkadaşının yüzüne bakarken buldu. Şok kısa sürede öfke ve küçümsemeyle gölgelendi. Yarısı boşalmış şişeyi tekrar eline aldı ve ağır bir yudum aldı. "Muhtemelen beni hapse attırdığın içindir."

Jake'in kaşları kısa bir süre şaşkınlıkla birbirine yaklaştı, sonra da güldü. Kahkahasının tıpatıp aynı, at gibi ve gürültülü olması Nicholas'ın canını sıktı. "Evet, çünkü bana yumruk attın, Beaucroft."

"Ve sen bunu hak ettin, *Van Hoff*. İntikam kötüdür, ya da bana öyle söylendi." Dikkati, boğuk müzik ve ortamdaki bar sohbetleri arasında gidip geldi. "O koltuk dolu."

Jake'in gülümsemesi titredi. Yöneticinin boşalttığı tabureye çökmeye başlamıştı bile. "Burada ne işin var? Buranın senin için fazla iyi olduğunu sanıyordum."

"Müvekkilim varoşlarda oturmak istedi." Şişesini yere bıraktı. "Ne yapıyorsun?
burada ne yapıyorsun?"

"Ben mi? Ben müdavimiyim. Gerçi artık saklanan bir adam olduğum için pek dışarı çıkmıyorum."

"Aferin sana."

"Kim olduğunu bilmek istemiyor musun?" Jake sinsi bir sesle sordu.

"Kimi becerdiğin gerçekten umurumda değil." Nicholas tuvalete doğru baktı ve sonra uzaklaştı. "Ben de arayı kapatacak havada değilim."

"Doğru, Jay eve döndüğünden beri gerçek bir aile babası olduğunu duydum. Küçük çocuklar için hayır kurumlarında yemek yiyorsun, bu çok hoş. Bu hayır işlerine hep çok düşküncü, değil mi? Bunun için onunla dalga geçtiğini hatırlıyorum. Sanırım ona Aziz Justine diyordun. Gerçi ben hiç böyle memeleri olan bir azize görmemişim."

"İşi bitmiş amcan için çalışmak nasıl gidiyor? Babanın son seçimi kaybettikten sonra seni beleşçi biri gibi kapı önüne koyduğunu duydum. Berbat olmak berbat olmalı."

"Hiç değişmemişsin." Jake yine güldü ama bu kez gülüşünde kötü bir yan vardı. "Her zaman bizden daha iyiymişsin gibi davrandın ama seninle sandığından daha fazla ortak noktamız var. Bir dahaki sefere seksi kız kardeşin için tam bir psikopat olmaya karar verdiğinde bunu hatırla."

"Seni o lanet pencereden aşağı atmayacağımı sanma," dedi Nicholas.

Nicholas'ın alaycı bir eğlenceyle fark ettiği gibi, Jake onu pis bir sırıtıyla tersledi, sonra da aceleyle yanından uzaklaştı. "Görüşürüz Nicky. Saint Jay'e selamımı söyle."

Diğer adam arkasını dönerken boğazında bir hırıltı yükseldi. Ama yöneticinin hâlâ özel dikim pantolonunun fermuarını çekiştirerek yere doğru ilerlediğini görebiliyordu. *O küçük pislik*, diye düşündü, Jake'i mi, yöneticiyi mi, yoksa bütün bu bardaki herkesi mi kastettiğinden emin değildi.

Nicholas, sarhoş yönetici duyma mesafesine gelir gelmez, "Biz gidiyoruz," dedi. "Kararınızı Pazartesi günü bana e-posta ile gönderin ya da hiç zahmet etmeyin."

Adamın otelinden eve döndüğünde siniri tepesine çıkmıştı. Ceketini omuz silkerek çıkardı ve koltuğun arkasına fırlattı.

tek eliyle kravatını çözmeye çalışıyordu. Gömleğinin düğmelerini açtı ama kendine bir kadeh şarap doldururken açık bıraktı ve bir kadeh daha almak için uzanmaya başladı ama kızın *burada olmadığını* hatırladı. Karanlık ruh hali çöktü ve telefonunu açtı, dün gece ona göndermesini istediği fotoğrafa gelene kadar kaydırıldı.

Çirkin mavi bir sandalyede oturuyordu (mavi alakarga *için mavi sandalye*, diye düşündü) ve giydiği bluzun askıları yıpranmıştı. Yüzü çıplaktı ve kameraya çok iyi tanıdığı bir ifadeyle bakıyordu ve sırf bir noktayı kanıtlamak için ona tam olarak bu şekilde gönderdiğini biliyordu, ama yine de pantolonunu çıkardı, elini yorgun bir iç çekişle açık fermuarına kaydırıldı.

Sen onu güldürüyorsun -başını geriye atarken kaşları çatıldı- ama ben onu boşaltıyorum.

Ama bu yeterli miydi? Tanrım, o küçük pislik Van Hoff bile geceleri sikini ısıtacak birini bulmuştu.

Bir kez olsun, onu sürekli uğraştırmak yerine gevşemesini isterdi. Jay'i kollarından sarkan yıpranmış kayışlarla ve saçlarının gevşek bukleleri arasından görünen koyu renk meme uçlarıyla hayal etmiyorsa kahretsin. Kendine dokunurken. O iri ela gözlerinde bir parça hayal kırıklığı. Onu arzuluyor ve bunun için yalvarmaya hazır.

Evet, baba? Beni istiyor musun?

Nicholas şiddetle ürperdi ve sonra kendi boşalmasının sızan sıcaklığı elbise pantolonunun yününden süzülüp kalçalarını öptüğünde yemin etti. "*Siktir.*" Sandalyeden öyle bir sıçradı ki hem kendi üzerine hem de halıya şarap döktü. "*Sikeyim! Lanet olsun.*"

Hışım la yatak odasına girdi ve uzaktan gelen bir kedi uluması duydu. Lanet kedisini beslemeyi unutmuştu. Nicholas nefesinin altında bir sürü küfür mırıldanarak pantolonu banyo lavabosunda yıkadı ve kuruması için tezgâhın kenarına asarak koridordan aşağı, kedinin kapıyı tırmaladığı Jay'in odasına doğru hışım la yürüdü. Oturma odasına döndüğünde, üzerinde eşofman altı ve başka hiçbir şey yoktu ve elleri kedinin mamasına katılan mezbaha yer süprüntüleri gibi kokuyordu, ruh hali tamamen bozulmuştu.

Pencereyi hafifçe araladı, içeri yasemin rengine soğuk bir gece havası girdi. Bir de hafif ve tanıdık bir klor kokusu,

onu biraz yatıştırdı. Koltuğa uzandı ve Jay'i ve ona havuzda yaptıklarını düşünerek havuza baktı.

İçindeki her şey böylesine şiddetli bir öfkeyle yanarken onun bu kadar kolay gidebilmesi onu öfkeliyordu. Bunun acısı, babasının ölümünden kısa bir süre sonra, evi oda oda tarayıp yaşlı adamın değer verdiği ya da sevdiği her şeyi yok ettiğinde yaşadığı akılsız öfkenin sığ bir yankısıydı ve babasıyla birlikte hayatında önemli olan tek kişiyi sonsuza dek uzaklaştırdığı düşüncesiyle harekete geçmişti.

Yine de bunun bir faydası olmamıştı ve içten içe, dünyası yıkılana kadar onun işkencesine isteyerek katlanacağını biliyordu, çünkü o utangaç onayıyla ona gülümsediğinde, evrende hiçbir şey bir daha ters gidemezmiş gibi geliyordu.

Babasının hayalet kahkahası onunla alay ediyordu.

(Seni parmağında oynatıyor, evlat)

Telefonunu eline aldı ve mesajlara geri dönmeden önce bir süre fotoğrafa baktı.

Toparlanma nasıl gidiyor?

Hemen cevap vermedi. Cevap verdiğinde, düzgün el yazısının kenarlarında merdiven gibi yükseldiği kapalı karton kutuların fotoğrafını çekti. *U- Haul daha erken geldi. Şoförle caddenin sonunda buluşmak zorunda kaldım çünkü kaybolmuştu. Yine de iyi biriydi.*

Nicholas U-Haul şoförünün ne kadar iyi biri olduğunu duymak istemiyordu. Terli, parlayan bir Jay tarafından karşılanan herhangi bir adamın muhtemelen gerçekten de çok iyi olacağını hayal etti.

Umarım bütün gün temizlik yapmamışsındır.

Hayır, Lily ile öğle yemeği yedim. Senin günün nasıldı?

Nicholas acı bir kahkaha attı.

Günü nasıldı? Harika. Google'da "elbise pantolonundan nasıl çıkılır" diye aratması gerekecekti ve akşamını leke bırakmasın diye beyaz halıdaki şarabı temizleyerek geçirecekti ve saat dokuzdan sonra bir tane daha "acil" iş e-postası alırsa gerçekten birini öldürebileceğini düşünüyordu.

Ama lütfen Jay, U-Haul şoförünün ne kadar kibar olduğunu söyle. Senin mükemmel aziz göğüslerine bakmamak için nasıl kibarca çabaladığını anlat.

Tarafsız bir merak duygusuyla, deliliğin böyle bir şey olup olmadığını merak etti.

Bir sürü toplantı yaptım ve Arthur'la sizi götürdüğüm Afgan lokantasında bir iş yemeği yedim. Sonra bir müşteriyle iş içkisi içtim. Bu arada karısıyla tanışmamız için bizi yemeğe davet etti.

Müşteri mi? diye sordu ve o da velet olduğunu düşündü. Hayır, Jay. Arthur.

Çift olarak mı?

Hayır.

Tamamen uygun olmadığı sürece onu hiçbir yere götürmesine izin vermezdi. Birbirinden 15 santim uzakta, dokunmak yok. Ortaokul dans şaperonları Jay'den daha hoşgörülüydü. Galada o daracık elbiseyi giydiğinde, dans ederken ellerini onun vücudunda o kadar dikkatli konumlandırmıştı ki, kız kırılğan kristalden yapılmış olabilirdi.

Ve o zaman bile, sinirlenmiş ve gitmeyi talep etmişti.

Bu güzel olurdu. Ondan hoşlanıyorum ve karısıyla tanışmak isterim. Onunla tanıştın mı?

Bir kere. Benden pek hoşlandığını sanmıyorum. Sence benden hoşlanır mı?

Onun yüzündeki endişeyi hayal edebiliyordu. O her zaman insanları memnun eden biri olmuştu.

Aklı başında hiç kimse seninle tanışıp da aşık olmaz. Sen.

Sohbet ederlerken, şarap onu yavaş yavaş rahatlatmıştı ve o. Konuşmalarından keyif alıyor, onun mimiklerini ve hareketlerini o kadar net hayal ediyordu ki, karşısında oturuyor da olabilirdi. Ama o kelimeleri -o lanet olası kelimeleri- gönderir göndermez parmak uçları buz kesti.

Kahretsin, diye tekrar düşündü, o kadar hızlı oturdu ki neredeyse ikinci kez şarabını deviriyordu.

Artık çok geçti. Çoktan yazmaya başlamıştı. *Bunu mu demek istiyorsun?*

Evet, Nick. Devam et, babasının sesinin alaycı olduğunu hayal etti. Ona gerçekten nasıl hissettiğini söyle.

İçinde bir şeyler patladı. Tam olarak neyin yanlış olduğunu söyleyemiyordu. Sadece bu odada, halıdan hâlâ şarap kokusu yayılırken, hor gördüğü babasının ve sevmesine izin verilmeyen kadının hayaletleri tarafından alay edilirken, delirecekmiş gibi hissediyordu.

Ve şimdi, yapabileceği şiddeti bildiğinden ve kızın bunu fark edip onu uzaklaştırmasından korktuğundan, ona bir şey söylemek için kendine güvenemiyordu.

Zaten bir kez kalbini sökmüştü.

Nicholas yarısı dolu şarap bardağını alıp mutfaktaki çöp kutusuna fırlattı, paramparça olan bardak derisinin altında pençeleşen karanlık dürtülerle yankılandı. Eğer kız burada olsaydı, ona ne demek istediğini *gösterecekti*. Onu yere atacak ve kelimelerle söyleyemediklerini vücuduyla söyleyecek, çılgık atana kadar boşalmasını sağlayacaktı.

Bir keresinde ona kendisini bağlamadan önce neden her zaman elini öptüğünü sormuştu ve o zaman kelimeler ağzından kaçmış olsa da, bunun nedeni onu çaresizce sevdiğini bilmesini istemesiydi. Sırt üstü yatıp babasının istekli küçük fahişesi gibi ona sahip olduğunda bile, o hala onun tatlı, mükemmel mavi alakargasıydı: hayatının yaldızlı süsleri olmadan bile önemli olduğunu hissettiren kadın.

Telefonu pencere kenarındaki koltuğa bıraktı ve giysilerinden geriye ne kaldıysa çıkarıp çırılçıplak havuza daldı. Vücudu, buz tabakalarını kesen beyaz kızgın bir demir gibi yüzeyi kesip geçerken, uzuvları aynaya benzeyen yüzeyi şiddetli dalgalarla çalkaladı.

Daha gençken yüzmek daha tatmin ediciydi ve rekabetin verdiği heyecan onu daha vahşi hissettiriyordu. Şimdi ise sadece kendini yıpratana kadar vakit geçirmek için yaptığı bir şeydi.

Dört turdan sonra saymayı bıraktı ve kendini boşluğa bıraktı. Sırılsıklam, bitkin ve boş bir halde yatağa girdiğinde telefonunu aşağıda bıraktı.

Altıncı Bölüm

O parti hâlâ rüyalarına giriyordu.

Kendi gözyaşları yüzünden yarı kör olan Jay, balodan kaçan hırpalanmış bir Kùlkedisi gibi ona ve yırtık pırtık elbisesine bakan ürkümüş misafirlerin arasından geçerek yoluna devam etmişti. Kimse yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormamıştı - sonradan hatırladığı buydu. Onu dansa kaldıran tüm o erkekler elleri ceplerinde boş boş durmuş, yırtık korsenin boncukları dolu gibi etrafa saçılırken onun koşuşunu izlemiş ve katılan kadınların hepsi teker teker geri dönmüştü.

Gerçeküstüydü. Beyninin tüm bu olanları yavaş yavaş işleyen ve yıllarca kâbuslarında tekrar tekrar oynatacak olan kısmında, kimsenin müziği kesmemiş olmasına bile şaşırmıştı. Filmlerdeki gibi değildi. Toplu bir nefes alma ya da dramatik bir sessizlik yoktu. Arka planda 90'ların asansör cazı çalarken eski hayatından kaçmıştı. Hatta biri gülmüştü: bir kadın, küstah ve tiz. Sesi annesine benziyordu. Öyle olmamasını umuyordu.

Danielle daha sonra haftalarca onu aramamıştı. Annesinin sessizliği, kızgın olduğu zaman sert bir kış kadar kalıcı olabiliyordu. *Bu bir hata olmalı*, demişti kendi kendine. *Damon ona başka bir yalan söylemiş olmalıydı*. Ama annesi aradığında, ehliyetini arıyordu ve Jay'in bir şekilde onu çantasına koyup koymadığını merak ediyordu.

Gitmesine neyin sebep olduğunu hiç umursamıyor gibiydi.

"Neredesin bebeğim? Böyle çekip giderek hepimizi utandırdığını biliyorsun. İnsanlar sorular soruyor. Eve gel. Bunu düzeltebiliriz. Aptal bir çocuk olma."

Taksi şoförünün bakışlarını görmezden gelen Jay, boncuklu korsesinde geriye kalanları yerinde tutmuş, ağlayamayacak kadar kurumuş gözlerle sabit bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. Ama çatlak deri iç mekanları ya da montaj hattı McMansion'lardaki tereyağlı sarı ışıkları görmüyordu. Tek görebildiği Damon'ın Nick'in parmak eklemlerine bulaşmış kanıydı. Durması için ona yalvarırken gözlerindeki şiddeti.

Beni asla bırakmayacak, diye düşündü. *Asla. Beni serbest bırakmadan önce ikimizi de yok edecek.*

Eşyaları o otele rezervasyon yaptırmaya çalıştığı zamandan beri kısmen toplanmıştı. Damon kredi kartlarını dondurmadan önce. Diğer her şeyden önce -sertçe yutkundu-.

Bıraktığı her şeyin atılma ya da yok edilme ihtimalinin çok yüksek olduğunu bilen Jay, günlüğünü, en sevdiği giysilerini, çok sevdiği taşları topladı. Nick'in ona verdiği alçı gülünü bile. O sırada kendine, mücevherlerini satmayı planladığı gibi bunları da daha sonra satabileceğini söylemişti ama bir yanı bunun bir yalan olduğunu o zaman bile biliyordu.

Jay, sırt çantasını takmış, kedi taşıyıcısı ve en büyük çantasının ağırlığıyla, son kez olacağını düşündüğü evden çıktı ve onu Greyhound istasyonuna götürecek taksiyi bekledi. Her seste, her çakıl çıtırtısında, her ağaç hışırtısında yerinden sıcıyor, Nick'in -ya da Damon'ın- onu çoktan aramaya çıkmış olmasından, onu o nefret dolu eve ve temsil ettiği her şeye geri götürmeye hazır olmasından korkuyordu.

Son otobüs 11'de kalkmıştı. Jay geceye çeyrek kala, tam zamanında oraya varmıştı. Şoför, "Evcil hayvan giremez," deyince Jay, Carbon'un taşıyıcısını tutarak gözyaşlarına boğulmuş, bu da şoförün onu kızgın bir ifadeyle arkaya doğru itmesine neden olmuştu. Sonraki sekiz saati örgü ören yaşlı bir kadın ile ciddi yüzlü bir anne ve oğlunun arasında sıkışarak geçirdi.

Sonunda indiğinde ve otobüs keskin bir duman bulutu içinde uzaklaştığında, kendini şehrin farklı görüldüğünü düşünürken buldu. . . ama aynıydı. Kokuyu tanıdı: bayat idrar, yağmur suyu ve egzoz, eski beton ve yeni çelik.

Bulabildiği en ucuz motele yerleşmişti, ki o da pek ucuz sayılmazdı. Penceresinin önündeki vızıldayan neon tabelayı gören Jay, ertesi gün için dokuz daire turu ayarladı. Yeni oda arkadaşlarının gelecek ayın kirası için istediği avansı ödeyebilmek için çantalarından birini satması gerekmişti ama hepsi de iyi görünüyordu. Ve içlerinden biri -Dante- çalıştığı restoranda bir iş görüşmesi yapmasına yardımcı olmuş, Jay de üç yıl boyunca orada kalmış, bir yandan da yerel bir üniversitede yöneticilik sertifikası almak için gece derslerine devam etmişti.

Jay bazen Dante'nin onunla acınası bir minnet duygusuyla yattığını düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Bir kısmı buydu. En zayıf anında onunla ilgilenmişti ve yetenekli bir adamın ellerinde zayıf düşmüştü. Ama Nicholas'a da hiç benzemiyordu ve bu da işin bir parçasıydı. Ona ihtiyacı vardı.

Normal bir erkekle birlikte olabileceğini kendine kanıtladı.

Normal bir adamla birlikte olabileceğini.

Ama ilk gecelerinde ona elini boğazına koyup koyamayacağını sorduğunda, Dante ona öyle bir sempatiyle bakmıştı ki, sanki onu kafasından vurmuş gibi hissetmişti.

"Jay, sana kim zarar verdi?"

Herkes, diye cevap vermek istemişti. *Herkes beni incitti. Sen sadece çok*

"Hiç kimse," diye yalan söylemişti. "Sadece denemek istediğim bir şeydi."

"Şey, bilmiyorum." Ve sonra, sanki yatıştırmaya çalışır gibi ekledi, "İyi adamlar yapmaz."

İyi adamlar. Yıllarca Nicholas'tan onu bu şekilde çarpıttığı için nefret etmişti. İyi erkek arkadaşıyla yaşadığı her sahte orgazm için ve *iyi erkeklerin* istememesi gereken şeylerden nefessiz uyanmasına neden olan rüyalar için. İstememesi gereken şeyleri istemesine neden *olduğu* için.

Lily ile konuşmak, hayatını diğer insanların yapması gerektiğini düşündüğü şeylere göre yaşamaya ne kadar önem verdiğini fark etmesini sağlamıştı. İstemediği zamanlarda bile iyi bir kız olmuştu. Bazen gerçekten *kötü* olmak istese bile.

Özellikle de onunla.

Jay başını kaldırdı ve amaçsız yürüyüşünün onu BART'a değil, eskiden çalıştığı eski restorana götürdüğünü gördü. Alışkanlıktan dolayı, Dante ve arkadaşlarıyla paylaştığı daireden itibaren aynı yolu kullanmıştı.

Gill's.

Vay canına, diye düşündü. *Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum*.

Soyulan dış cepheye baktı ve belli belirsiz bir hayal kırıklığı hissetti. Nedeninden emin değildi. Bir tür aydınlanma mı bekliyordu? Ya da tamamen buldozerle yıkılacağını mı? Hâlâ açık olması gerçekten şaşırtıcıydı. Depoda kızartma aşçısının kovması gereken fareler vardı ve şimdi de pek sağlıklı görünmüyordu.

Jay kapıya doğru sallandı, baştan çıkmıştı. Ama ya birisi

hala orada çalıştığını bilseydi? Ya hepsine giydirilen küçük pembe önlüklü garsonlardan biri hala 90'lardaymış gibi makyaj yapıyorsa, kahverengi ruju, mavi göz farı ve Sun In kokan saçlarıyla ona bakıp "Jay, bu sen misin? Hiç değişmemişsin."

Bir parçası parçalanıp kopacaktı.

Hayır, içeri girmemek daha güvenli görünüyordu. Restoran ve oradaki görev süresi, tam olarak oldukları yerde kalabilirdi: zamanda donmuş. Güvenli bir yerde, ona zarar veremeyecekleri bir yerde.

Geçmişine dair pek çok şey hala olabiliyordu.

Ben eskisi gibi değilim, diye düşündü kaldırımında ilerlerken. Eskiden olduğum şeye geri dönemem.

Birkaç blok ötede binalar mucizevi bir şekilde canlanana ve restoran müşterilerini sokak trafiğinden korumak için tasarlanmış çitlerle çevrili avlulardaki küçük ışık dizilerini görmeye başlayana kadar gerginlik omuzlarını terk etmedi. Mutfakların nemini ve sıcaklığını bertaraf etmek için kırık dökük açık pencerelerinden yayılan çeşitli çekici kokular, dar kaldırımı kavrulmuş sarımsak, pişmiş ekmek ve pişmiş et kokularıyla doyuruyordu.

Midesi guruldadı: bugün yediği tek şeyin kötü kahve ve bayat mısır gevreği olduğunu hatırlattı. En yakın bistroya girdi ve son derece pahalı bir salata sipariş etti: roka üzerine kırmızı ve altın pancar, dilimlenmiş ceviz, avokado, zeytinyağı ve balzamik salata sosu. Mekan tıklım tıklımdı ve şık, ütülü takım elbiseleri içinde işadamları ve kadınlara bakıyordu.

(sen de en az benim kadar buraya aitsin)

"Jay için roka salatası?"

Jay sıçradı. "Evet, teşekkür ederim." Verandada yemek yiyebileceğini düşünmüştü ama her şey çok yakın ve çok gürültülü geliyordu ve trafik sesi kulaklarını çınlatıyordu.

Salatasını tutarak dairesine kadar kalan altı blok boyunca insanlardan ve kaldırımındaki çöplerden kaçarak yürüdü. Bir adam ona doğru hamle yaptığında neredeyse çığlık atacaktı ve adamın sadece engebeli kaldırımına takılıp düştüğünü fark ettiğinde nefesi kesildi. Garip bir an paylaştılar,

Panikle baktı ve sonra Jay hızla uzaklaştı.

Nicholas'ın büyük malikanesinde, kuledeki bir prenses gibi saklanarak inzivaya çekilmesine izin vermişti. Dışarıya her adım attığında, attığı her adımın onun için en kötüsünü dileyen insanlar tarafından izlendiğini hissediyordu.

Ortalıkta dolaşan söylentileri duymuştu. Herkes annesinin bir tür porno yıldızı, üvey babasının da zimmetine para geçiren bir seks düşkünü olduğunu düşünüyordu. O hasarlı bir maldı, kötü bir tohumdu. Tıpkı annesi gibi. Bir *fahişe*. Nicholas'ın -şehrin yeni altın soylusu- onu geri almasının tek nedeni onunla yatıyor *olmasıydı*. Ve bunu inkar bile edemiyordu, çünkü bu *doğruydı*.

Hepsi doğruydı.

Dairesinde güvende olan Jay, pes edip kalanını kaldırmadan önce salatadan birkaç ısırık almayı başardı. Kim bilir ne zamandır sahip olduğu tozlu, eski bir ucuz şarap şişesini açtı ve içindeki tozu durulamak zorunda kaldığı kırmızı bir Solo bardağa biraz döktü, karanlık sıvıdaki yansımasına kaşlarını çatarak baktı.

Belki Nicholas da onu böyle görüyordu. Ne de olsa pahalı bir kırmızı şarap değil, ucuz bir sofraya şarabıydı, içilip tüketilecek, sonra da dökülüp unutulacaktı. Nicholas ona gerçekte ne hissettiğini sorduğunda cevap verme zahmetine katlanmamıştı, ki bu da bir cevap kadar iyiydi.

Bir meleş becermek istemeyebilirdi ama herkes bir melekle evlenmek isterdi. Nick gibi adamlar bile.

Yüksek ve mutsuz bir ses çıkardı. Ayağa kalktı ve dengesiz bir şekilde yalpaladığında bardağının boş olduğunu fark etti.

Yerin hareket etmesi çok kaba.

Jay dişlerini sıkarak bardağı tekrar doldurdu ve kendini tezgâha yasladı. Alkol onu çok ateşlendiriyordu, bu yüzden pantolonunu çıkardı ve uyku alanına ulaşmak için gereken bir düzine kadar adımı yürürken onları kart masasının altına tekmeledi.

Yatağına uzandığında sütyeninin askısı omzundan aşağı kaydı. Jay otomatik olarak ayarlamaya başladı ve sonra dondu, telefonuna baktı, hatırladı-

(*quid pro quo*)

Şarap bardağını komodin olarak kullandığı ciltli kitap yığınının üzerine koydu ve neredeyse yataktan düşüyordu. Biraz daha zor nefes alarak, ne yaptığını çok fazla düşünmesine izin vermeden bluzunun düğmelerini çözmeye başladı.

Odadaki loş turuncu ışık yumuşaktı, gölgeler en uzak köşeleri bulanıklaştırıyor ve teninde koyu gölgeler bırakıyordu. Dolabına dayalı ucuz IKEA aynasında kendini görebiliyordu, Nicholas'ın ona aldığı süslü Fransız iç çamaşırının etrafından sarkan gömleği ve sevmesine asla izin vermediği vücudu.

Kendine deneysel olarak dokundu, bir elini gövdesinde gezdirdi, parmaklarını önünden aşağıya, bel kemerine kadar kaydırmadan önce elini kısa bir süre boynunda gezdirdi.

Utanarak (ama *duracak* kadar değil), beceriksizce kilit ekranını açtı ve kaydettiği fotoğrafa gelene kadar fotoğraflar arasında gezindi. Nicholas ve onun yüzücü vücudu, fazla geniş omuzları ve yağsız karın kasları.

Onu daha önce de hayal etmişti. Tanrım, bundan nefret etmişti, çünkü yeterince nefret etmemişti. Odasına gizlice girip onu yatağına bağladığı, elleri ve diliyle ona işkence ettiği rüyalar - *gerçekten kaçmana izin vereceğimi mi sandın?* Kendisini sikmiş gibi ağırlı hissederek, kalçalarına yapışan uyarılmışlıkla uyanıyor ve dönüp erkek arkadaşına, "Danny, sana ihtiyacım var, *lütfen*," diyordu.

Ona böyle seslenmesinin çok sevimli olduğunu düşünmüştü. Onun tatlı olduğunu düşünmüştü. İkisinin de hâlâ Danny'nin sesini duyabilecek kadar uykulu olduğu o terli, ateşli seanslar sırasında onun üstünde başka bir adamı hayal ettiğini bilseydi onun hakkında ne düşünürdü ve belki de kalçalarını kaldırıp onu daha *derine* götürdüğünde, onu çığlık atmak isteyecek kadar tatminsiz bırakan daha güçlü bir tempoya zorladığında fark etmezdi.

Ama onunla kalmıştı, çünkü o iyi bir kızdı, o da iyi bir çocuktu ve onu parçalayacak şeyleri arzulamaması gerekiyordu.

(*İstedğiniz buysa değil*)

Meme uçları acı verici bir şekilde sertleşmişti. Dantelin arasından bir tanesini kopardı, kendi eline doğru eğildi ve gözlerini kapattığında, onun sert ağzının tenine değdiğini hayal etti. Elleri külotunun içine dalıyor, klitorisinin kayganlığı üzerinde yuvarlanıyordu - seni *güzel küçük fahişe*.

Şiddetle ürperdi.

Nicholas'la seks yapmanın her zaman hafif bir cezalandırma acısı vardı. Başka bir erkekle ilk kez birlikte olduğunda çok şaşırdığını, sonrasında ne kadar az şey hissettiğini hatırlıyordu.

Hissetmek istedi. Canının yanmasını istedi.

Seni kim incitti, Jay?

Ekranda kendi elinin hareketini izlerken yavaş, sarhoş bir gülümseme ağzının acı köşelerini yukarı kaldırdı. Kendini becerirken izliyordu.

Sen yaptın.

Kontrol ondayken Nicholas onunla ne yapacağını hiç bilemiyor gibiydi. Sırf 1.80 boyunda olduğu ve bir insanın bir ömür boyu ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla paraya sahip olduğu için, canının istediği her şeyi yapabileceğini düşünüyordu.

Bir içki ve bir sikiş, diye düşündü Jay, saçlarını yüzünden iterek. Bu kez sutyeninin askısı omzundan aşağı kayınca düzeltmeye zahmet etmedi. *Bu nasıl bir karşılık?*

Birlikte olduğu kadınlardan herhangi birinin ona hiç fotoğraf gönderip göndermediğini merak etti.

Hiç onlara bakıp önlerindeki uzun geceyi tahmin etmiş miydi? Yoksa iş toplantılarında olduğu gibi soğuk ve kayıtsız mıydı?

İki parmağını içine soktu ve nefesi kesildi.

Bana soğuk davranmazdı.

Telefon ekranının çerçevelediği kadını tanıyamadı. Saçları omzunun üzerinden ağır ağır dökülüyor, balkonlu sutyenin göğüs dekoltesi için harikalar yarattığı kabarık göğüslerinin hemen üzerine düşüyordu. Normalde bakamadığı yuvarlak karnı ve çukurlu beli bile yumuşak ve hoş bir şekilde kadınsı görünüyordu.

Kendini bacaklarının arasına aldı ve göğsünü dışarı iterek başını aşağı ve yana eğdi. *Kalçalarını kaldır, Justine, annesi*

ona söylerdi. *Çocuk doğuran kalçaların var ve otururken seni şişman gösteriyorlar.* Kıvrılmış bacaklarının üzerine otururken kameranın objektifine meydan okuyan bir bakış attı ve aptal kıcını büyük gösterip göstermemesini umursamamaya karar verdi.

Tıklayın.

Ona eşlik edecek, onu belden aşağı vuracak bir mesaj yazarken kalbi küt küt atıyordu. Neredeyse telefonu düşürüyordu, elleri öyle titriyordu ki.

Aman Tanrım, diye fısıldadı beyninin panik içindeki bir kısmı 'gönder' tuşuna basarken.

Az önce ne yaptın sen?

Umurumda değil, dedi beyninin o aptal, meydan okuyan kısmı. *Sonuçları siktir et.*

Bu sessiz panik parıltısının ötesinde, Jay onun alarmını tam olarak dikkate alamayacak kadar sarhoştı. Şarap gibi tehlike de çok baştan çıkarıcıydı. Nicholas'ın sarsılmasını istiyordu, ona kendisinin hissettiğine yakın bir şey hissettirmek istiyordu. Neredeyse dokuz yıl boyunca onun dengesini bozmuşken, bu adil bir şeydi.

Tavan dönmeye başladı ve telefonu yanına koyarak arkasına yaslandı. Hayali narenciye kokusu boğazının arkasına doldu ve iç çekti, gözlerini kapattı, bütün gece ilk kez rahatladı ve sonunda sarhoşluk sersemliğine teslim oldu.

"Nick ..." diye mırıldandı. "Baba... lütfen..."

Mesajı nihayet okunmaya ve zil sesi çalmaya başladığında, çoktan kendinden geçmişti.

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

Lanet olası şarap başını ağrıtmıştı.

Ekmek kızarıırken Nicholas şişeyi kirli lavaboya boşalttı. Jay'in kedisi üst kattaki odasından feryat ediyordu ve o da ekmeğin üzerine tereyağı sürüp ağzına tıktırmadan önce serpiştirirken nefesinin altından homurdandı. Lanet şeyi beslemek için merdivenlerden yukarı çıkarken, kullandığı tereyağının bozulmaya başlayıp başlamadığını merak etti.

Kedi onu bekliyordu. Ayağıyla onu iterek yolundan çekerken, bacağına nankörce sürtündü. Eğildi ve Jay'in pek çok kez yaptığını gördüğü şekilde kuyruğunun üstünü kaşıdı. Mırıldandı, kulakları

Bir şey istiyormuş gibi ona bakarken esniyordu.

Nicholas o şeyin ne olduğu konusunda oldukça iyi bir fikre sahipti. "Biliyorsun," dedi ona. "Hep bir köpeğim olsun istemişimdir."

Kedi gözlerini kırptırdı.

Yaratığı yemeğiyle baş başa bırakarak üstünü değiştirmek için kendi odasına gitti, iş gömleğinin düğmelerini ilikledi ve çekmecedен gözü kapalı seçtiği kravattı taktı. Ütülü bir pantolon giydikten sonra Bulgari marka saatini koluna taktı ve saati kontrol etmek için telefonunu eline aldı, ancak bunu yapar yapmaz bunun ne kadar anlamsız olduğunu fark etti.

Çünkü bunu bir statü sembolü olarak görüyorsunuz, Jay'in şöyle dediğini hayal edebiliyordu. *Saat değil.*

Bu kasabada her şey dış görünüşle ilgiliydi. Michael'a toplu ödeme yerine taksitle ödeme yapılmasının nedeni buydu. Bu yüzden maaş bordrosunda ona acı çektiren herkesi araştırması için bir özel dedektif vardı. Bu yüzden Jay ona kimsenin görebileceği bir yerde dokunmuyordu.

Onun da kendisini bir statü sembolü olarak gördüğünü düşünüyordu.

Sabah uzun sürdü. Genelde öyle olurdu ama normalde babasının eski iş arkadaşlarına "hayır" demekten bir nebze olsun tatmin olurdu. *Hayır* kelimesini çok sık duyduklarını sanmıyordu ve yalvarsalar bile onun fikrini değiştiremeyeceklerini gördüklerinde yüzlerinde beliren hayal kırıklığı ona her zaman biraz keyif veriyordu.

Ama bugün değil. Metresleri ve eşleri tarafından seçilen süslü takım elbiseler içinde, yüzlerini kurtarmak için hayal kırıklıklarını gizlemeye çalışarak dışarı çıktıklarında, kesinlikle hiçbir şey hissetmedi.

Annica dizüstü bilgisayarını kapattı ve adam ona önden gitmesini işaret edene kadar öylece bekledi. Yanlış bir şey yapmamıştı ama yine de ona kızgındı. Verdiği ters cevaplar ve kendisinden açıkça istenenler dışında bir şey yapmaktan çekinmesi de işe yaramamıştı.

Bir keresinde Jay'e "Lanet bir otomat gibi," demişti. Akşam yemeği yiyorlardı ve konu doğal olarak işe gelmişti. "Zaten programında olmayan hiçbir şeyi yapmıyor."

Jay'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve ona bunun hiç hoş olmadığını söyledi.

Hoşuna giden bu mu? diye merak etti. Güzel mi?

O zaman neden seni ağılatacak kadar sert sikmemden hoşlanıyorsun?

Kahve fincanını dudaklarına götürdü ve boş olduğunu fark edince tiksintiyle indirdi. Arthur çalışanlarının kendisine cevap vermesinden rahatsız olmayabilirdi ama o değildi.

Annica'nın kötü davranışlarından sıkılmaya başlamıştı.

Sanki faremsi kafasının içine radar yerleştirilmiş gibi, ekranında bir ping belirdi.

Bay Beaucroft? Konuşabilir miyiz?

Nicholas sohbet kayıtlarına baktı. Belki de işi bırakıyordu. Tanrım, öyle umuyordu.

Evet, bir oda ayırtacağım.

Dikkatinin dağılmasından memnun, bir oda ayırtmak için tıkladı. Yeni bir sekreter tutması gerekecek olması çok yazıktı. İK, bu sekretere bir şey yapmadığından emin olmak için tepesine binecekti ve bu eğlenceli olmaz mıydı? Bu kadar kısa sürede, pozisyonu hemen dolduracak zamanları olmayacaktı. Jay'in aradaki farkı bölüşmesi ve boşluğun bir kısmını doldurması gerekecekti.

Birinin üzerinde biraz fazla çalıştığında onun kendisine yönelttiği onaylamayan bakışları özlüyordu. Sık sık yaptığı gibi, ona gösteriş yapmaktan ve kontrolünü esnetme biçimine verdiği tepkiyi görmekten zevk alıyordu. O dar etekler ve güzel yakalı bluzlar içinde ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi görünüyor olabilirdi ama toplantılarında her zaman bacak bacak üstüne atardı.

Neredeyse, diye düşündü, karanlık bir eğlenceyle, sanki onları açmak için kendine güvenmiyormuş gibi.

Ama bunu daha sonra, bir kadeh şarapla yalnız kaldığında ve Jay ile kalçalarına hak ettikleri değeri verebildiğinde düşünebilirdi.

Şu anda Annica ve bununla uğraşmak

zorundaydı. *Bu her neyse.*

Kulaklıklarını ayarlamakla oyalanarak tatlı zamanını geçiriyordu. Kimse bu kadar takıntılı olamazdı. Daralmış gözlerle onun yavaşça yaklaşmasını izledi, haki pantolonuna ve tiki hostes bluzuna baktı.

J. Crew reklamı gibi görünüyor.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu, daha kadın kapıdan tam olarak çıkmadan. Kapıyı sertçe kapatmadan önce ona bir bakış attı. Gözlerini devirmek istedi ama bunun yerine yüzünü dikkatle sakınleştirdi. Jay gurur duyardı.

"Unvanımı tartışmak istiyorum."

Kadın karşısındaki sandalyelerden birine otururken Nicholas kaşlarını çattı, kırışıklıkları gidermek için pantolonunu çekti. "Peki ya unvanınız?"

"İki yılı aşkın süredir buradayım. Bence unvanım bunu yansıtmalı."

"Sandalyeleri ısıtmak için insanları terfi ettirmiyoruz." Arkasına yaslandı

uzun bir bacağını dizinin üzerinden geçirerek oturdu. "Bana bazı şeylerden bahset

Son zamanlarda yaptığınız katkılar. Şirketin iş akışını veya moralini iyileştirmek için bulduğunuz yenilikler. İşte biz bunları teşvik ediyoruz."

Annica'nın kaşları aşağı doğru kalktı. "Asistanınız olarak atandığımdan beri iş yüküm önemli ölçüde arttı. Jay'den iki kat daha uzun süredir buradayım ve şimdi iki kat daha fazla iş yapıyorum, ama ikimiz de aynı unvana sahibiz. Bu adil görünmüyor."

"Performansınızı tanımlamak için kullandığınız ölçüt bu mu?" ses tonunu dikkatli ve kasıtlı bir şekilde korudu. İçten içe kaynıyordu. "Diğer çalışanların çalışmaları mı?"

"Onun kötü bir çalışan olduğunu düşündüğümü söylemiyorum," dedi Annica, ki bu da özel olarak bu kadar çok düşündüğünü gösteriyordu, "ama benim görevlerim kapsamlı ve kıdemim var, bu yüzden en azından Kıdemli İdari Asistan olma konusunda bir tartışma hakkım olduğunu düşünüyorum - ya da oraya ulaşmak için ne yapmam gerektiğini. Size atandığımdan beri kariyer gelişimim hakkında hiç konuşmadık."

Nedenini merak ediyorum. Arthur'un Annica'nın öğle yemeği saatlerini kısıtlayıp kısıtlamadığını sorduğunu, Jay'le öğle yemeğinin aceleye gelmiş gibi görüldüğünü söylediğini hatırlıyordu. Kendisini ilgilendirmeyen ayrıntıları araştırarak kadar önemsemediği için bu konuyu araştırmayı unutmuştu ama Annica'nın önünde kıpırdanışını izlerken, şimdi kendini onun davranışının başka olası sonuçlarını düşünürken buldu.

Jay'in kulak misafiri olduğu söylentileri yayan kişi Annica olabilir miydi?

Hâlâ keyifli bir şekilde, "Yani benim görüşlerimi almak istediğinizi mi söylüyorsunuz?" dedi.

"Evet."

"Benim *dürüst* geribildirimim."

Yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Evet," dedi tekrar, ama daha az emin bir şekilde. "Neden? İşimle ilgili beni ilerlemekten alıkoyan bir sorun mu var?"

"Beklentileri karşılamak terfi için bir garanti değildir. Sana ödediğimiz işi yapmaktır. Sizin mantığınızla hareket edersek, Jay ilk işe alındığında sizden daha fazla kazanıyor olmalıydı, çünkü iki kat daha fazla iş yapıyordu. Ve eğer durum buysa, belki de rol tanımını yeniden gözden geçirmemiz gerekiyordur. Ama bu arada, senden daha fazla takım oyuncusu zihniyeti görmek istiyorum."

Nicholas onun yüzünde beliren öfke parıltısını tahmin ettiğini sanmıyordu. "Takım oyuncusunu tanımlayın lütfen," dedi Annica gergin bir sesle. "Benden ne yapmamı istediğinizi anladığımı sanmıyorum."

"Bana beklentileri karşılamak için neler yaptığınızı anlattınız, ancak bunu iş yükü ve performansı sizi ilgilendirmeyen başka bir çalışan pahasına yaptınız. Ayrıca iş etkinliklerine katılma konusunda isteksiz görüldüğünüz konusunda da bilgilendirildim."

Şimdi kesinlikle kızgın görünüyordu. "Yani istemesem ya da zamanımı iyi değerlendiremediğimi düşünsem bile iş etkinliklerine katılmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır. Çabalarınızın tatmin edici olduğunu ancak beklentileri aşmadığını söylüyorum."

Annica sert bir nefes verdi. "Kusura bakmayın ama yaptığım işe ilişkin değerlendirmenizin pek de tarafsız ya da adil olduğunu düşünmüyorum."

"Oh? Neden olmasın?"

Söyle bana. Seni kovmam için bir sebep ver. Yapacağım.

Göz göze geldiklerinde irkildi ama geri adım atmadı. "Sanırım nedenini biliyorsun."

"Bilmiyorum." Öne doğru eğilip ellerini pürüzsüz ahşap masanın üzerine koyarken gözlerini onunkilerle aynı seviyede tutmaya devam etti. "Söyle bana."

Duvardaki endüstriyel saat tik tak ediyordu. Annica önce dudaklarını yaladı

tekrar masaya bakarak sonunda göz temasını kesti. "Bu tartışmayla vaktinizi harcadığım için özür dilerim. Harold için o rakamları yazmadan önce gün içindeki programınızı düzenlemeye geri döneceğim."

Ben de öyle düşünmüştüm, seni küçük sinsi. Kadın açık bir kızgınlıkla dönüp masasına doğru tepinirken Arthur sandalyesinde arkasına yaslandı. Arthur bir grup sohbetinden söz etmişti. Çalışanlarını gözetlemek gibi bir alışkanlığı yoktu ama belki de James'in bunu izlemesini sağlamalıydı. Eğer ofisteki dedikodularla hızlı ve gevşek bir şekilde oynuyorsa, başka ihlaller de yapıyor olabilirdi.

Telefonunu eline aldı ve e-postaları arasında gezinmeye başladı. Sonra elinde vızıldadı ve bir bildirim ekranının üstünü kapattı, bu da Jay'den geldiğini görene kadar onu rahatsız etti.

O boktan konuşmadan sonra, nasıl yanıt vereceğini bilemeden ve ne kadar uzun süre beklerse bunun başka bir tartışmaya dönüşme olasılığının o kadar artacağını farkında olarak onu okumaya bırakmıştı. *Ona* yazabilirdi ama yazmamıştı, bu da onu kızdırmıştı. Orada ne halt ediyordu ki, onu kontrol etme zahmetine katlanamayacak kadar önemliydi?

Bir fotoğraf eki vardı. Merakla ve belli belirsiz bir endişeyle açmak için dokundu ve sonra nefesi kesildi ve telefonunu düşürdü.

"Kahretsin," diye homurdandı, fotoğrafı almaya çalışırken başını masaya çarptı. Fotoğraf hâlâ ekrandaydı. Güvenlik kameralarına bir göz atarak fotoğrafı kararttı ve ceketini silkerek kolunun üzerinden hafifçe önüne attı ve hızlı adımlarla yönetici tuvaletlerine doğru yürüdü. *Ne halt ettiğini sanıyor bu kadın?*

Kapıyı arkasından çarpıp kilitledi ve kabine doğru ilerlemeden önce kısa bir süre kapıya yaslandı. Orada, nihayet tek başına, paravanın kilidini açtı ve kadının kızarmış yüzünü, düğmeleri açık bluzunu ve neredeyse sonradan düşünülmüş kadar şeffaf iç çamaşırını görürken kalçasını sertçe sıktı.

Pantolonunun fermuar izi, siki kabardıkça ereksiyonuna rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyordu. Bir eli bacaklarının arasında, transparan iç çamaşırının içindeydi ve kendini onun görüşünden koruyor olsa da, kasık kıllarının hafif gölgesini ve seksinin şeklini seçebiliyordu. Ve parmakları-

Parmakları *parlıyordu*.

Bir iniltiyle kendini pantolonundan kurtardı.

Ona karşı hep kendini tutmuştu. Kendini cellat bloğuna yaklaşan masum bir şehit gibi yatak odasına sürüklerken başka türlü nasıl yapabilirdi? Ama Jay'in bu versiyonu, onu kelimenin tam anlamıyla can evinden sikebilecekmiş gibi görünüyordu.

Gerçekten bunu bana gönderip kurtulabileceğini mi sandın? Sert bir nefes aldı. Umarım başladığın bu oyunu bitirmeye hazırsındır.

Ona görüntülü arama göndermiş. Kız açmamış.

Bunun ofiste ona dokunmayacağına dair verdiği sözü ihlal etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığının ve umursamanın çok ötesinde olduğunun farkında olarak ona bir mesaj daha gönderdi.

Aç şu telefonu. Kötü bir kız olmanın sonuçları vardır.

Jay cevap vermedi. Telefonu da açmadı. Mesaj alınmıştı ama 'okundu' kısmına geçmemişti. Telefonunun yanındaysa bile bilerek bakmıyordu.

Artık canı sıkılan Nicholas onu aramaya çalıştı ama sekiz kez çaldıktan sonra sadece sesli mesajını alabildi.

"Merhaba, ben Justine Varens. Aramanıza cevap veremediğim için çok üzgünüm. Size geri dönmemi isterseniz, adınızı ve numaranızı bırakın, en kısa sürede size ulaşacağım."

Tanrım, keşke yapsan.

Gözlerini kapadı ve onun telefonunu tekrar arayıp sesinin tadını çıkarırken kendini okşadı. Onun sesine bayılıyordu; alçak ve gırtlaktan geliyordu ve evet, biraz soğuktu. Ama küçük kar kuşunu nasıl eriteceğini biliyordu ve o da her zaman babası için şarkı söylerdi.

Nicholas tanka yaslandı, kızın kendisine gönderdiği resme geri dönerken zorlanan aletini ciddi bir şekilde yumrukluyordu. Teni parlıyordu, düğmelerini iliklediği tüm o kıvrımlar şimdi onun açgözlü gözleri için tam olarak sergileniyordu. Köprücük kemiklerinin keskin yükselişinden, gamzeli kalçalarına, tatlı ve güzel yüzüne kadar, kendini büyülenmiş hissetti. Hipnotize olmuştu.

Bu ona yıllar önce çektiği videoyu ve odasında kendini tatmin ederkenki halini hatırlattı. Sırtını kamburlaştırıp kalçalarını kaldırırken altından kendine dokunuyordu.

Giysiler, bunu dikkatli bir seyirci için yaptığının farkında değildi.

Artık kesinlikle farkında.

Nicholas dişlerini dudağına öyle bir geçirdi ki, boşalırken kanın tadını aldı, metalik ve keskin bir acıydı. Nefes nefese, boşaldığı elinin bileğiyle kanlı ağzını sildi.

"Siktir," dedi tekrar, gözleri geriye kayarak. "*Siktir.*"

Hayatı boyunca ona aşık olmuştu ama onu mahveden şey ona duyduğu şehvet olmuştu. Hiçbir aşk, ne kadar saf olursa olsun, onun gibi bir adamın içinde öyle kalamazdı.

Yedinci Bölüm

Kötü bir kız olmanın sonuçları vardır.

Jay evini harıl harıl temizliyordu ama ne kadar bulaşık yıkarsa yıkasın, ne kadar giysi katlarsa katlasın, Nicholas'a gönderdiği fotoğrafı ve onun verdiği yanıtı hatırlıyordu. Daha doğrusu onun *yanıtlarını*. Onu iki kez aramıştı. Biri görüntülü aramaydı. Saat henüz altı bile olmamıştı, yani hâlâ işte olabilirdi. Muhtemelen masasında bile.

Bu düşünceyle yüzüne bir sıcaklık yayıldı.

Özellikle de bu sabah bir mesaj daha gelmişken.

Bu işin bittiğini sanmayın.

Tanrım, bunu iş yerinde açarken ne düşünüyordu? Ya biri görseydi? Kontrolünün herkesin içinde parçalandığı zihinsel görüntüsü nefesinin kesilmesine neden olsa da, bu onun *işiydi*. Suçsuz olduğundan değil. O kadar insan varken bunu ona göndererek çok aptallık etmişti.

Sana tekrar şantaj yapmasını mı istiyorsun, Jay?

Uyku alanından topladığı eşyalarla dolu bir kutuya yaslandı. Kitaplarını ve bazı küçük ıvır zıvırlarını toplamak üzereydi ama elleri titremeye devam ediyordu ve içinde bulunduğu durum da buna yardımcı olmuyordu. Geçmiş düşünmek Nicholas'a karşı çelişkili duygularını yeniden alevlendirmişti ve alkol de bu yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramamıştı.

Yıllarca onun şantaj tehdidi altında yaşamış, tehdidini yerine getirip getirmeyeceğini asla tam olarak bilememişti ve şimdi ona kendisini tekrar kontrol etmesi için bir araç *vermişti*.

İstedığın bahane buydu, değil mi? Geri gelmek ve asla ayrılamamak.

Geçmişten ne kadar kaçarsa kaçsın ya da ne kadar hızlı kaçarsa kaçsın, geçmiş onu hep yakalıyordu. Kâbuslarında onu kovalayan canavardı ama baştan çıkarıcı bir yüz takınmıştı.

Kader gerçekten de bir Ouroboros'tu. Annesi bile eski oyunlarına geri dönmüştü. Son sözü söylemek yeterli değildi, onun peşine düşmesi, suçluluk duygusunu ortaya koyması gerekiyordu. Ona konuşmalarının üzerinden *haftalar* geçtiğini hatırlatmalıydı.

-Sanki üvey kardeşini para için sürekli sömürme talepleri yerine, kakao eşliğinde haftalık ocak başı sohbetleri yapıyorlarmış gibi.

Jay annesinin mesajlarını, kendisinin bakmasına izin vermediklerini bile, kalbi sıkışarak gözden geçirmişti. Düşündüğünden de kötüydüler. Okuduğu her kelimedede kendinden bir parçanın kopup gittiğini hissediyordu.

Elimden tuttun ve beni kendi mahvoluşuma götürdün, Jay ona başka pek çok şeyin yanı sıra bunu da söylemek istedi. *Bana güvende olacağımı söylemiştin.*

Annesinin öfkesini söndürmenin en hızlı yolu onu oksijensiz bırakmaktı. Ama annesi inatçıydı. Direnciniz ham ve kanlı olana kadar sizi zımpara kağıdı gibi aşındırabilirdi. Hayır, Danielle Beaucroft olması gerekenden çok daha uzun süre çalıştığı orta sınıf striptiz kulübünden tırnaklarıyla kazıyarak çıkmış ve kendisini elmaslarla ve tasarım kıyafetlerle süsleyen bir adamla evlenmişti. Onun için hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

Onca yıl annesinin seçimlerini savunmuştu ama şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Kendisinin aşağılanmasına ve kullanılmasına izin vermişti ve Nicholas bunu fark edene kadar bunun farkına bile varmamıştı. Bu da büyük bir ironiydi, çünkü Nicholas da onu aşağılamış ve kullanmıştı.

Sadece onun bunu yapmasından hoşlandığına kendini yarı yarıya inandırmıştı. Ve şimdi, onun sayesinde, her şeyi tekrar yapabiliirdi.

Dairede hâlâ yiyecek bir şey yoktu ve canı alışveriş yapmak istemiyordu. Yemek pişirmek kendini rahatlatmak için başvurduğu bir yöntemdi, karamelize olan yemek ve baharat kokuları ona hiç sahip olmadığı ev hayatına dair bir nostalji yaşıtıyordu ama Jay'in canı da ocağın başında durmak istemiyordu. Yeterince acıktığında, caddenin aşağısına park etmiş bir yemek kamyonundan kendine kırmızı köri alıyordu ama her adımında annesinin sabırsız sözlerinin görünmez çekiciliğini hissediyordu.

Bundan kaçamazsın, Jay.

Çaresizce Nick'i ya da annesini düşünmemeye çalışan Jay, oturma alanının yarısını kutuladı, eski çarşaf takımlarını ve yastıkları kullanarak koleksiyonundaki taşları taşıma sırasında kırılmamaları ya da parçalanmamaları için yastıkladı. Ama banyodan döndüğünde annesinden gelen bir başka cevapsız aramayla karşılaşınca içinde bir şeyler koptu.

Çünkü hiç çekip gitmemişti, değil mi? Sadece annesi vardı.

Dün geceden kalan şarabı hatırlayan Jay, mavi koltuğa oturup annesinin telefon numarasını çevirirken şişeden uzun bir yudum aldı.

"Justine? Sen misin?" Annesinin sesi uzaktı, sanki telefonu hoparlöre almış gibiydi. "Aramanın zamanı gelmişti. Artık bir kızım olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Arabayı sen mi kullanıyorsun?"

Bir duraklama oldu. "Hayır."

Jay iç çekerek bir elini saçlarında gezdirdi. Bir yüzleşme ihtimaliyle karşı karşıya kaldığında, cesaretinin hızla onu terk ettiğini hissedebiliyordu. Annesinin yalan söylediğinden oldukça emindi ama savaşlarını dikkatli seçmesi gerekiyordu ve savaşmak istediği şey bu değildi.

"Neden beni arayıp duruyorsun?" diye sordu sonunda. "Ne istiyorsun?"

"Umursadığını sanmıyordum. Haftalar oldu. Endişelenmeye başlamıştım."

"Benim hakkımda mı?" Jay bacaklarını sandalyenin koluna atıp baş aşağı dairesinin girişine bakarken sordu. "Yoksa benden isteyip durduğun para hakkında mı?"

"Saçmalama bebeğim. Sen benim kızımsın." "Bu sorumun cevabı değil."

"Elbette seni önemsiyorum," dedi annesi, yaralı bir vakarla. "Beni ortada bırakmadan önce bana yardım edeceğini söylediğin halde. Kardeşinin beni her şeyimle alıp sokaklarda bırakacak olması senin için önemli değil gibi görünüyor."

Orta sınıf yaşamı 'sokaklar' değildir, anne. Ama görünüşe göre annesinin kendini adadığı anlatı buydu ve bundan hoşlanıyor gibiydi. Sanki kibar bir yoksulluk içinde çürüyen banliyö Blanche Dubois'larından biriymiş gibi.

Jay derin ve öfkeli bir nefes alarak dairesindeki yığılı kutuların görüntüsünü göz kırparak uzaklaştırdı. O ayki kira ödemesini yapıp yapamayacağından emin olamadığı zamanları ve çılglık çılgılığa kaçtığı yere geri dönmek zorunda kalmasıyla ilgili gördüğü kâbusları düşündü. *Kendini* çok yalnız hissettiği için döktüğü tüm gözyaşlarını düşündü.

Ve tüm bu zaman boyunca, annesi etrafta dolanıp durdu, her ne yapıyorsa

istiyordu. Sadece *ona* ve ihtiyaçlarına uygun olduğunda arıyordu. *O gece ne olduğunu bana hiç sormadı bile*, diye fark etti Jay, bu bilgi ona buz gibi bir su gibi çarpmıştı. Ne kadar duygusuz olsa da Nick bile sormuştu.

Senden bir tepki bekliyor, Nick'in fısıldadığı gibi bir ses.
Kaltaėın seni zayıf dūřürdūėünü dūřünmesine izin verme.

"Neden benden Nicholas'a gitmemi istedin?" Belirsiz şüphelerini ilk kez kelimelere döküyordu ve sessizlikte çıkardığı ses çirkin ve sarsıcıydı. "Fikrini değiştirmesini sağlayacak ne yapabileceğimi dūřündün?"

Bir duraklama daha oldu, bu sefer daha uzundu. Jay arka planda mırıldanmalar duyduğunu sandı. "ünkü sen yakındın." Jay'i aynı apartmandan ilk kez aradığında seçtiği cümleye tutunarak devam etti: "Onun dinlediği tek kişi sendin."

"On yaşından beri değil. Neredeyse dokuz yıldır onunla konuşmuyordum, o sırada sen-yanında biri mi var?" Sesler yeniden yükselirken Jay aniden sordu.

"Hayır," dedi annesi kısaca. "Sadece dışarıdayım. Kendi işlerimi yapıyorum
-Normal bir insan gibi. Belki de artık o evde yaşamaya başladığınıza göre bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuşsunuzdur. Önce aramanın uygun olup olmadığını kontrol etmediniz."

"Ve beni on beş kez aradığında da yaptın mı?" Jay söyledi. "Soruya cevap ver."

"Bana sesini yükseltme, Justine. Tanrım, her zaman benden daha iyi olduğunu dūřündün, değil mi? Bana kızıyordun, yapılması gerekeni yaptığım için küçük burnunla bana bakıyordun."

"Damon'la evlenmekten mi bahsediyorsun? Vay canına, iyi iş çıkardın. Belki de setlerinizdeki şarkılardan biri 'Stand By Your Man' olmalıydı."

Annesi alay etti. "En azından bunun için para aldım."

Jay yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı. O kadar ani doğruldu ki yer sarsıldı. Artık kararsız olan ayaklarını yere koyarken, şarap şişesine tutunmaya ve dairesinin girdabına karşı kendini sabitlemeye çabaladı.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bence bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun. O kadar da masum değilsin."

Annesi öfkeli bir kahkaha atarken bir parazit patlaması oldu. "Aptal olduğum kadar kör olduğumu da mı düşünüyorsun? Belki sen gittiğinde onun nasıl biri olduğunu görmedin ama ben gördüm. *Biliyordum*. O, *kız kardeşini* kaybettiği için pişmanlık duyan bir adam değildi."

Jay şişeyi yere bıraktı. Şişe yere düşüp yuvarlandı ve halının üzerine şarap sıçradı ama Jay bunu fark etmedi. "Beni neyle suçluyorsun?"

"O da inkar etti." Sesi şimdi kendini beğenmiş geliyordu. "Ama erkekler binemeyeceklerini ya da beceremeyeceklerini düşündükleri bir şey için on bin doları gözden çıkarmazlar."

Yan komşusu sitem edercesine duvarına vurdu. Muhtemelen "siktir" diye bağırdığı için -çocukları olduğunu biliyordu. Eğer biraz sıkıntılı olsaydı, utanabilirdi. Ama şu anda, sanki cam bir kutunun içine hapsolmuş ve duvarlar yavaşça içine kapanıp ciğerlerindeki her bir hava molekülünü sıkıyormuş gibi hissediyordu.

En azından bunun için para aldım.

"Çocukken bile küçük, iğrenç bir ucubeydi," diyordu annesi. "Nasıl bir adam olacağını gözlerini dikip size bakmasından anlayabilirdiniz. Bazen o boş gözlerine bakardım ve içinde bir ölü olduğunu anlardım. Ama seni seviyordu, değil mi? Sen onun *seni* sevmesini sağladın."

"Aman Tanrım, kıskandın mı? *Nick*'i mi kıskanıyorsun? Beni sevmen gerekiyordu, anne. Beni koruman gerekiyordu. Onlardan. Her şeyden. Ve bunun yerine sen-" Boğuk bir nefes almaya çalışarak sözünü kesti. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Beni bir tür kurbanlık koyun gibi onun önüne mi attın? Bana bunu mu söylüyorsun? Beni bir tür yük olarak gördüğün için lanet paranı almak için beni bir piyon olarak mı kullandın?"

O durağan patlamalardan biri daha oldu. "Sana asla zarar vermeyecekti."

(Onu savunma. Seni bana o sattı.)

Jay'in sağ elinde acı patladı. Telefonunun plastiğinin çatlamaya hazır bir şekilde direndiğini hissedebiliyordu. Böylece iki kişi olmuşlardı. "Ve bu beni satmış olmanı daha iyi mi yapıyor?"

"Aynı taraftaymışız gibi davranma. Bana karşı hep ikiniz vardınız. Sen benden utanıyordun ve o benden nefret ediyordu. Ama o

hiçbir zaman senin tarafında da olmadı. O ve babası gibi adamlar bir kadının sadece bir tarafını önemserler ve o taraf da senin bana çevirdiğin taraftır."

Aman Tanrım.

"Sanırım tüm bunlardan sonra sana hiçbir şey vermedi. Senden haber alamayınca vermeyeceğini düşünmüştüm. O gerçekten de babasının oğlu." Öfkeyle güldü. "Bir dolandırıcı ve yalancı, hareket eden her şeyi beceriyor. Bu onun gerçek mirası."

"Bu doğru değil." Kelimeler ağzında cam kırıkları gibi hissediyordu. "Nick babasına hiç benzemiyor. Damon lanet bir canavardı. Nick ise-"

"Evet, doğru, devam et ve *onu* savun," dedi annesi iğrenç bir şekilde. "*Beni* kötü adam yap. Sonun tıpkı benim gibi kış üstü yatmak olacak. Aptal küçük bir fahişe, tıpkı fahişe annen gibi - benim hakkımda hep böyle düşündün, değil mi? Seni küçük arkadaşlarının önünde nasıl *utandırdım*. Ama akıllı bir fahişe para alır, Justine. Seninle benim aramdaki fark bu."

Jay aniden, göz kamaştırıcı bir şekilde öfkeleni. "Bu ne cüret. O beni *seviyor*. Beni seviyor ve bana her şeyi, on milyonun tamamını teklif etti. Bana bir çek kesti ve elime tutuşturdu. Hatta-" titrek bir kahkaha attı "-Tanrım, *sana* verebileceğimi bile söyledi."

Yüklü bir duraklama oldu. "Ne?"

"Ona hayır dedim, tabii ki." Jay onun gözlerinden birini ovuşturdu. "Yırtıp attım ve ona istemediğimi ve senin de almanı istemediğimi söyledim ve biliyor musun anne? Bunu yaptığım için *çok mutluyum*. Bir mücevher parçası gibi alınıp satılmayacağım."

"Çeki yırttın mı?"

"Beni hiç sevdin mi? Yoksa ben senin daha iyi bir hayat arayışında sadece bir basamak mıydım? Boş ver," dedi aniden. "Buna cevap verme. Sanırım zaten biliyorum."

"Justine-"

"Hak ettiğin hayatı yaşa, anne. Ben içinde olmayacağım. Siktir git."

Telefonu annesine kapattı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Yerlerini almak için daha fazlası koşuştururken, sonuçsuz bir şekilde onları uzaklaştırdı.

"Kahretsin," dedi küçük, kırık bir sesle. "O zaman bu kadar."

Damon ne kadar korkunç olursa olsun, annesinin onun nasıl biri olduğunu gerçekten bilmediğine dair umudunu her zaman koruyabilmişti. Annesi bencil ve kibirliydi ama aynı zamanda çaresizdi ve hayatı zor geçmişti. İkisinin de hayatı zordu.

Ve annesinin hiçbir zaman sahip olmadığı bir kız masumiyeti havasına bürünmesini izlediği onca yıldan sonra Jay kendi kendine, zalim ve uzak bir adama tutunmak istemesinin *çaresizlikten* kaynaklandığını söylemişti. Her şey doruğa ulaştığında ve Jay kendini üvey babasının hedefinde bulduğunda onu geri çeviren çaresizlikti.

Nefret değil.

Kızgınlık değil.

Kan, karanlık ve ucuz tatil parıltılarıyla dolu o anı bir yıkım topu gibi üzerine çarptıkça, boğazında acı ve sıcak bir mide bulantısı yükseldi. Bunca zaman Nicholas'ı kümesteki tilki, sürpriz hain olarak görmüştü. Ama anlaşılan annesi yıllardır onun dişlerindeki tüyleri yoluyormuş.

İlk içgüdüünün *ona* dönmek olması şimdi onun hakkında ne söylüyordu? Her şeye rağmen, kulağındaki alçak sesin yatıştırıcı tınısı, neden olduğu kâbuslardan sonra onu tekrar uyutmuştu ve hiçbir zaman onun kollarındayken olduğu kadar güvende hissetmemişti.

(Keşke aramız hep böyle olsaydı)

Ben de istiyorum, diye düşündü umutsuzca. *Tanrı yardımcım olsun, istiyorum.*

Onun için iyi olmasa bile, sahip olduğu ve sadece ona ait olan tek şey oydu.

Jay telefonunu tekrar eline aldı, annesinin çoktan bıraktığı mesajı kaydırды, beynine kazınmadan önce kelimeleri görmek istemiyordu.

Annemle konuştum. Daha iyi düşünmeden yazmaya başladı. Gözleri yaşlarla bulanıklaşırken, ona daha önce gönderdiklerini görmezden gelmek kolaydı. *Biliyordu, Nick. Bunca zamandır biliyordu.*

Jay gözlerini ayırmadan duvarına baktı.

Onun hakkında haklıydın. Her konuda haklıydın.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve bileğinin tersiyle tekrar gözlerine vurdu.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Telefonunu yere bıraktı ve şarabı o zaman fark etti. Bir lanetle -*bu senin depozitondan çıkıyor, Jay-* şişeyi aldı ve kalanını yuttu, ardından lekenin en kötüsünü emmesi için dökülenin üzerine bir tomar kağıt havlu attı.

Telefonunun ışığı yanmadı. Bir süre sonra yanmasını beklemeyi bıraktı. Onun yerine yatağına girip ağlayarak uykuya daldı.

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

"Hassasiyet eğitimi nasıldı?"

Meghana'nın iplik figürlerinden biriyle oynarken yeniden programlama hakkında bir açıklama yapma dürtüsüne direndi. "Daha önce de söylediğim gibi, bu bana düşünecek çok şey verdi. Özellikle de şirketimizdeki bazı eksikliklerle ilgili olarak."

İK direktörünün ağzının kenarları gerildi. "Mesela?"

"Şirketimizin savunmak istediğini iddia ettiği çeşitliliğe vurgu yapmak gibi." Öne doğru eğilirken takım elbisesi gıcırdadı. "Çalışanlarımızın demografik yapısına ilişkin verilerimiz olduğuna eminim. Yeterince katılım anketi gönderdik. Birileri bu konuda derinlemesine bir araştırma yapmalı ve kültürel kapsayıcılık için bazı spot paneller üzerinde çalışmalı."

Meghana'nın kaşları düşünceli bir şekilde derinleşti. "Bu hiç de fena bir fikir değil."

"Elbette değil. Bu çok iyi bir fikir, Jay'in fikriydi." Onun yüz ifadesinin temkinli bir hal almasını izledi. "Arthur'un sekreteri olarak kullanmadığı pek çok iyi fikri var."

"Sanırım bu role 'idari asistan' deniyor."

"Açık bir başkan yardımcılığı pozisyonumuz yok mu?" diye düşündü, bir gözü kızın yüzündeydi. "Onun aday olması ne gibi sonuçlar doğurur?"

"Aday olmak istiyor mu?"

"Evet," diye yalan söyledi. Jay bunu zaten düşünmemişse, düşünmesini sağlayacaktı. Annica'yla konuşması tek bir işe yaramıştı: Diğer insanların Jay'in şirketteki rolüne nasıl baktığını ve Annica'yla ilişkisi henüz alt kademedeyken ortaya çıkarsa bunun nasıl algılanabileceğini anlamasını sağlamıştı.

Eğer onunla evlenecekse, daha iyi bir işe ihtiyacı vardı.

Meghana içini çekti ve şakaklarını ovuşturdu. "Geçmişiniz göz önüne alındığında pek de iyi görünmeyecektir ama tamamen imkânsız da değil. O çok iyi bir çalışan ve önceki işvereni tarafından şiddetle tavsiye edildi." Ona "Aklına bir şey gelmesin" der gibi bir bakış fırlattı. "Ciro Arthur'dan gelirse senden gelmesinden daha iyi görünür."

"Anlıyorum."

"Ve bir de evrak işi olması gerekecek."

Nicholas başını salladı, zar zor dinliyordu. Arthur onu desteklerdi, Jay'i severdi. Karısı gibi parladığını düşünüyordu. Meghana şu anda tereddütlü görünse de, içeriden bir kadını terfi ettirmek her zaman şirket için zor olmuştur. Babasının davranışları şirketin itibarında gözle görülür bir leke bırakmıştı ve bunu temizlemek için her şeyi göze almışlardı ve Jay, tertemiz imajı ve içten sıcaklığıyla şirketlerin umutsuzca arzuladığı özgünlüğe sahipti.

Kendine ait altı haneli bir rakam elde ediyorsa "saklanan bir kadın" olmayacaktır, değil mi?

Evet, diye düşündü memnuniyetle. Bu çözüm her şeyi düzeltecekti.

"İmzalamaktan bahsetmişken-" Meghana masanın üzerinden bir kâğıt uzattı "-bu form için imzanıza ihtiyacım var. Kayıtlarımız için bu sizin tamamlama bildiriminiz."

"Ve sonra işimiz biter. Artık duyarlılık eğitimi yok."

Bu bir soru değildi ama Meghana soruymuş gibi davranmayı tercih etti. "Evet, bu programınızın resmi olarak tamamlandığını gösterir."

Sonunda. "Güzel." Üzerine adını karaladı ve "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Hepsi bu kadar."

Nicholas hevesle sandalyeden kalktı, o çok renkli ofisten ve onun baskıcı, doğru ve steril atmosferinden kurtulduğu için minnettardı.

Telefonu bir mesajla aydınlandı ve mesajın Jay'den geldiğini görünce ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

İşte buradasın, diye düşündü. Benden uzak duramadın, değil mi küçük kuş?

Senin için büyük planlarım var.

Muhtemelen eşyalarını toplamayı erken bitirmişti ve eve döneceğini haber vermek için mesaj atıyordu. Onun ulaşımını ayarlayabilir, akşam yemeği yemesini ve sıcak bir banyo yapmasını sağlayabilir ve sonra ona iç çamaşırlarıyla gönderdiği fotoğrafın bedelini ödeyebilirdi.

Belki onu yatağa bağlar ve göğüslerini sikerim, çünkü onları göstermeye çok hevesli, diye düşündü, bağlı ve çaresiz bir Jay'in çarşaflarının üzerine yayılmış zihinsel görüntüsüyle kıpırdanarak.

Metinleri tararken gülümsemesi kayboldu. "Oh, lanet olsun." "Bay Beaucroft?"

Yukarı baktı. Stacey endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bir şey yok," dedi huysuzca. "Sadece kuru temizlemeden çamaşırlarımı almayı unutmuşum."

Sana ne dedi? diye yazdı. Jay cevap vermedi.

Onun telefonunu aradı.

Sesli mesaja düştü.

"Siktir," dedi tekrar, etrafına gizlice bakarak. Demek *bu* oyunu oynamak istiyordu, öyle mi? Her zaman yaptığı gibi kaçmak. Onu buzlayarak. *Bu sefer değil, Jay.*

Masasından evrak çantasını aldı ve tek eliyle kâğıtları içine tıktırmaya başladı, en yakın havaalanını ararken telefonunu yanağıyla omzunun arasına sıkıştırdı ve bunu yaparken bile üvey annesini bir yağ variline koyup Coachella Vadisi'nde bir yere canlı canlı gömmenin ne kadara mal olacağını merak etti.

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

Bir polis sireni onu uyandırdı.

Bu ses şehrin ses manzarasının tanıdık bir parçasıydı. 90'lı yıllarda San Francisco'da büyüyen Jay, sık sık su lekeli tavanına bakıp, götürülenin annesi olup olmadığını merak ederdi. Annesi her zaman gülüp geçerdi elbette: "Anneme bir şey olmayacak."

Ben, Jay, bu kadar dramatik olma"-ama en büyük korkusu yalnız bırakılmakken endişelerini bu şekilde nasıl kapatacaktı?

Evdeki durum farklıydı. Orada da uyanıyordu ama Nicholas onu kollarına alıyor ve fısıldayarak, "Her şey yolunda, mavi alakarga. Baban burada" diye fısıldar ve uyuyana kadar onu okşardı.

Onun şefkati, içinde yıkımla tehdit eden bir şeyi uyandırmıştı, hatta acımasızlık sınırında bir vahşilikle sevilme için duyduğu derin arzuyu tatmin etmeyi vaat ediyordu. Ve eğer bu sevgiyi kabul ederse, elinden alınabileceği ya da kendisine karşı kullanılabileceği korkusuyla da yaşamak zorunda kalacaktı.

Döndü ve kalçasını bir kutunun köşesine vurarak içindekilerin takırdamasına neden oldu. Fulguriti düzeltmek için hamle yaptı, parmakları pürüzlü, kırılğan yüzeyde gezinirken bu minerallerin kristalleşmesine neden olan şimşegi hayal etti. Göz kamaştırıcı parlaklığın göklerden fırladığını ve donuk, ölü kaya katmanları arasında hapsoldüğünü hayal edebiliyordu.

Bu onu ağlattı, aslında bu çok aptalcaydı.

Çünkü tüm bunlar onun kendi suçuydu.

Tam gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamışken kapısı çalındı.

Şok geçirmiş gibi sıçradı ve saatine baktı. Onu geçiyordu. Kim olabilirdi ki? Komşularını çok az görüyordu ve isimlerini bile bilmiyordu - kesinlikle hiçbirini bu saatte onu çağırarak için kapısını çalacak kadar iyi tanımiyordu.

Daha önceki tedirginliği geri dönmüş, korkuyla desteklenmişti. Gözetleme deliği olmayan kapıyı açarken güvenlik zincirini kilitli tutmaya dikkat etti ve kendini, sahibi yavaşça odaklandığında onu baygın hissettiren tanıdık bir çift delici gri göze bakarken buldu.

"Aman Tanrım, Nick?"

Elini duvara, pervazın yanına koydu, sanki onu zorla içeri sokmayı düşünüyormuş gibi.

"Kapıyı aç."

Jay, onun uzun boylu görüntüsünü algılayamadan aptal aptal ona baktı,

Zengin üvey kardeşi, pek de ucuz olmayan dairesinin harap koridorunda duruyordu. Üzerinde yıpranmış koyu renk bir kot pantolon ve geniş omuzlarına mükemmel bir şekilde oturan bir blazer ceket vardı. Bir sırt çantası omuzlarından birine gevşekçe asılmıştı ve diğer elinde de miyavlayan bir kedi taşıyıcısı vardı. Yaşadığı şokun sır perdesini aralayan ve zinciri çözmeye çalışmasına neden olan şey buydu. *Birisi görebilir-*

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu kadın, geri adım atarak, adam kapıyı yüzünü buruşturmasına neden olan bir gürültüyle iterek açarken. "Ofiste olman gerekmiyor mu?"

"Birkaç gün izin aldım."

"Buraya gelmek için mi?"

Taşıyıcıyı yere bıraktı ve ona bir bakış attı. "Ne düşünüyorsun?"

Jay ne düşüneceğini bilmiyordu, bu yüzden ön kapıyı kapatmak için onun yanından geçti ve yarı yarıya onu yakalamasını bekleyerek taşıyıcının üzerindeki kapıyı açmak için eğildi. Tutmadı ama odada olması bile onu o kadar titretmişti ki mandalı açmak için iki deneme yapması gerekti.

Zavallı kedisi hemen yatağının altına kaçtı. Jay saklanmak istedi, çok.

Yüzündeki gözyaşlarının ve Nicholas'ın sessiz öfkesinin farkında olan Jay

taşıyıcının üst kısmını çıkardı ve artık dönüştürülmüş olan kum kabını doldurmak için ön koridordaki dolaptan dörtte üçü boş kedi kumu sürahisini aldı. Bu görev için memnundu. Bu ona zaman kazandırdı, çünkü adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, ağır ve suçlayıcı ve boğazında oluşan yumrudan nasıl konuşacağından emin değildi. Aralarında çok fazla şey vardı ve bunlardan herhangi birini dile getirme düşüncesi onu felç olmuş hissettirdi, özellikle de ona böyle bakarken.

"Sana bir soru sordum, Jay."

"Bilmiyorum."

Yine de nasıl yalvarılacağını biliyorsun, diye fısıldadı kafasının içindeki ses.

Kutuyu doldurmaktan başını kaldırıp sertçe baktı, geçen haftaki tüm konuşmaları aralarındaki sessizliği dolduruyordu. Adam hâlâ onu izliyordu ve bakışlarındaki sönük ateş, onun önünde diz çökmüş, üzerinde sadece uyku şortu ve sütyensiz, yırtık pırtık bir gömlek olduğu gerçeğini anında fark etmesini sağladı.

Jay o kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı ki biraz başı döndü. "Eğer bu daha önce söylediklerimle ilgiliyse, özür dilerim. Aşırı tepki vermemeliydim."

Elleri onu yakalamak için fırladı, kaburgalarının altına uzandı. Sesi bir vıraklamaya dönüştü. Geri çekilmek istedi ama geri çekilebileceği hiçbir yer yoktu, bu yüzden ellerini göğsüne koydu, düz bir şekilde. Onu uzaklaştırmak için, ya da kendi kendine öyle söyledi, ancak ona dokunduğunda ikisi de hareket etmedi.

"Neden burada olduğumu biliyorsun." Bir kez derin nefes aldı. Yüzündeki ifade öfkeden çok daha aşına olduğu bir ifadeye dönüştü ve parmaklarını kumaşı ısırarak göğüs kaslarındaki küçük kaymaları hissetmesine neden oldu. "Bir kez olsun oyun oynamayalım."

"Ben-"

"Öylesin." Sesi sessiz ve hırçındı. "Ağlıyorsun." O zaman onu itti ve adam onu daha sıkı kavradı.

"Beni çağırdığın için buraya geldim. Çünkü sana değer veriyorum." Zemin ayaklarının altında sarsıldı. "Nick, ben-"

"Mazeretlerini gerçekten duymak istemiyorum Justine."

Sesindeki soğuk otorite ve tam adının üzerinde durması vücuduna garip şeyler yaptı. *Neden bana böyle sesleniyor?*

Adam ellerini göğsünden çekip yanlarına getirdiğinde hafifçe sallandı. Adamın tutuşu gevşekti ama Jay kaçmaya çalışsa bile onun kaçmasına izin vermeyeceğinden emindi. Sadece emin olmak için, deneysel bir kıpırdanma yaptı ve parmakları sıkılaştı, boğazının arkasında nabzının yükselmesine neden olan yasaklayıcı bir uğultu eşlik etti.

Hâlâ bileklerinden tutarak onu geriye doğru itti. "Otur."

Adam onu en sevdiği mavi koltuğun hemen köşesinde duran küçük koltuğa götürürken itaatkâr bir şekilde geri çekildi. Sonra da yatakta ona uyguladığı aynı pratik itiş gücüyle omuzlarına bastırdı. Bacakları sanki hazırlanmış gibi büküldü ve soluk minderlerin üzerine yığıldı. Kadından çıkan ses biraz fazla sertti ve adamın ona tekrar bakmasına neden oldu, yavaş ve spekülâtif.

Jay meme uçlarının ne kadar sertleştiğini saklamaya çalışarak omuzlarını kamburlaştırdı.

"O lanet havaalanından daha yeni çıktım ve sen-" Adam durakladı ve kadın kollarını kavuşturdu. "Seninle ne yapacağıma karar vermem gerekiyor."

"Ne?" diye alay etti. "Beni cezalandıracak mısın?"

"Evet."

Evet mi? Ceketini silkti ve kadının sandalyesine fırlattı. Gözleri buluştu. Nefes alışını kontrol etmeye çalışırken parmakları etine battı. Yine de yaklaşmadı. Onun yerine mutfak köşesine gitti ve dolapları karıştırmaya başladı. Eski tişört her kıvrılma hareketinde vücuduna yapışıyor, altındaki ağır kasların esnekliğini vurguluyordu.

Kadın adamın kollarına baktı. "Ne demek *evet*?"

"Seni cezalandıracağım."

Jay kendini kızgın olmaya zorladı. Kızgın olmak *istiyordu*. *Cezalardan* bahsederek mutfağına girmeye nasıl *cüret* ederdi?

Ön kollarında acı alevlendi; kendi tırnaklarıyla kendini oymuştu. Jay bir kanepe minderi kaptı ve onu göğsüne bastırdı. Ter, üstünün kollarına ve sırtına yapışmasına neden oluyordu.

"Ne yapacaksın?" Cevap vermedi.

"Orada ne arıyorsun?" diye devam etti, ne kadar tedirgin olduğunu umduğu düşmanca bir ses tonuyla. "Belki bulmana yardım edebilirim."

Bir çay poşetini yırtmadan önce omzunun üzerinden kısa bir süre baktı. Bu bakış, boğazının bir pipetten nefes alıyormuş gibi hissedene kadar gerilmesine neden oldu.

"Burası benim dairem," diye pervasızca devam etti. Sanki işleri daha da kötüleştirdiğini bilmesine rağmen duramıyormuş gibiydi. "Her şeyin nerede olduğunu biliyorum. Mutfağımın etrafını buldozerle çevirmek yerine bana sorabilirsin."

Nicholas çay poşetini gereğinden fazla vurgulayarak, soğuk suyla doldurup mikrodalgaya koyduğu fincanlardan birinin içine attı. Ellerini onun eşyalarının üzerinde görmek, onları vücudunda hayal etmek onu huzursuz ediyordu. Tanrım, neden bir şey söylemiyordu?

"Benim bir su kazanım var," diye ağzından kaçırdı. "Bunu yapmana gerek yok."

Medeni olan hiç kimse çayı mikrodalgada ısıtmaz."

"Benden kaçtın lan."

Sözcükler bıçak gibi kesiliyor, mikrodalga fırın bip sesi çıkarana kadar aralarında dolaşıyordu. Nicholas sonunda gözlerini kızıdan ayırıp bardağı soğuk suyla doldurdu ve kızın yanına götürdü, kız onun yakınlığı karşısında irkilmemeye çalıştı.

"Kaçmıyordum."

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi veda eder gibi beni becerdin? Sonra da beni yemlemek için bir resim gönderdin, sanki sana karşı kullanabileceğim bir şey olsun *istedin*?"

Buz gibi sakinliği onu öfkesinden daha çok korkutuyordu, çünkü karşısında savaşılabilecek bir şey yoktu, sadece soğuk, sert bir gerçek vardı ve adam sıcak bardağı ellerine bastırırken kaçınılmaz olana doğru kayıyordu.

Telaşının nedenini yanlış anlayan adam, "Fotoğrafi da konuşacağız, annenin sana ne söylediğini anlattıktan sonra teması tamamen kesmeye karar vereceksin," dedi.

"Nick-"

"*Nick'leme* beni. Günlerdir beni oyalayıp duruyorsun ve artık buna katlanmayacağım." Durakladı. "Seni becerene kadar olmaz."

Neredeyse bardağı düşürüyordu. Sıcak çayın çıplak kalçalarına batması tıslamasına neden oldu. Nicholas bardağı onun titreyen ellerinden aldı ve sehpanın üzerine koydu.

Siktir et beni. Yastık kolunun altından kaydı.

Nicholas onu da aldı, önünde diz çökerken bir kenara fırlattı. Kadın ondan uzaklaştı ve Nicholas elini onun çıplak dizine koyarak bacaklarının arasındaki yerinden ona baktı.

"Bana annenin ne dediğini söyle."

Kot pantolonunun sol dizi yıpranmıştı ve bunun kasıtlı olup olmadığını ya da pantolonu atamayacak kadar çok mu sevdiğini merak etti. "İstemiyorum," diye fısıldadı, gözlerini ipliklere dikerek.

"*İstemediğim için* neredeyse 400 mil uçmadım, küçük kuş."

"Kızacaksın."

"Zaten öyleyim." Başparmağını diz kapağının üzerinde gezdirdi. Bacaklarında tüyler diken diken oldu ve klitorisinde donuk bir zonklama ortaya çıktı. "Yine de söyle bana."

Nefes nefese kaldığını hisseden Jay, "Bana orospu dedi," dedi.

"Ve?"

Çaydan ıslanmış şortunu ovuşturarak başka tarafa baktı. Gözleri yanıyordu ve çok sıcaktı. "Tıpkı onun gibi olduğumu, sadece daha kötü olduğumu çünkü para alamayacak kadar aptal olduğumu söyledi. Benden nefret ediyor," diye haykırdı, sesi yükseliyordu. "Benden nefret ettiği için beni *sana* sattı."

Sesi çiğ bir hıçkırığa dönüştü, gözyaşları onları durduramadan kaçtı. Yüzü ifadesini göremeyecek kadar bulanıktı ama Jay omuzlarına yerleşen saldırgan ifadeyi tanıdı.

"Oh, Tanrım-" sesi pıhtılaşmış ve acınası bir şekilde çıktı "-yapma -"

"O kurumuş yaşlı *amcık*."

"Nick!"

"Şimdi bana karşı gerçekten anneni mi savunacaksın?"

"Hayır, ama-"

"Annen, bana numaranı ve ev adresini daha ucuza verdi. Çünkü senin kapının önünde belirirsem neler olacağını çok iyi biliyordu ve belki de," diye bitirdi, yavaşça kanepenin arkasına doğru ilerleyerek, "bunu o bile istedi?"

Korkunç bir sessizlik oldu, o kadar yüksekti ki neredeyse sağır edecekti. Adamın kollarından biri arkadan beline dolandığında nefesi titreyerek kesildi.

"Sana ne yapmak istediğimi biliyordu."

Kelimeler bir bıçak gibi içine saplandı.

Bu, kız kardeşini kaybettiği için pişmanlık duyan bir adam değildi.

"Hayır." Sarsıldı, nefesi kesildi. "Kes şunu. Bunu duymak istemiyorum!"

"Pekâlâ." Adam parmak uçlarını kızın gömleğinin ön kısmına geçirdiğinde Jay'in nefesi kesildi. "O zaman işte bana gönderdiğin şey hakkında konuşalım."

Göğüsleri karıncalandı. Kadın onu itti ve adam kolunu sıktı. "Sarhoştum."

"Ne düşünüyorum biliyor musun Jay?" Serbest elini kızın kucağına bıraktı ve ikisinin de kızın ne kadar ıslak olduğunu hissedebileceği kadar sert bastırdı. Jay tekrar öne doğru atıldı ve onu şortunun üzerinden ayırdı, nefesi kesilene kadar klitorisine baskı yaptı. "Sanırım benimle sevişmek seni tahrik ediyor."

"Öyle değil."

Kızın kulağına üfledi: "Yalancı."

Adam parmaklarını pantolonunun ağ kısmına doğru kaydırıp onu iki kat pamuğun arasından ıslatırken, ısı dalgalar halinde teninin üzerinde parıltıydı. Tanrım, bu tanıdıktı. Utanç. Parmak uçları zonkladı. Her şeyi zonkluyordu. Beline dolanan kolu kavradı ve başarısız bir şekilde vücudundan çıkarmaya çalıştı. "Neden böyle bir piç gibi davranıyorsun?"

"Çünkü aklımdan neler geçtiğini bilmiyorum. Bana hâlâ canavarmışım gibi bakıyorsun. Sana bir şey hissettirdiğimi bildiğim tek zaman, ben-"

Ayrıldı ve geri çekildiğinde bir tokat gibiydi. "Siktir," dedi, neredeyse onun duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde. Ve sonra biraz daha yüksek sesle, karton kutuların olduğu yöne doğru geri adım atarken, "Siktir."

"Nicholas, yapma-"

"Ne yaptığımı bilmiyorum-" Gözleri kutuları taradı, yüzünde neredeyse tuzaga düşmüş diyebileceği bir ifade vardı. Sonra bir kez daha baktı. Jay, onun gözlerinin yönünü takip ederek, tüm taşlarının bulunduğu kutuya doğru yürürken kalbinin sıkıştığını hissetti. "Bu da ne?"

Don't kelimesi tekrar dudaklarına yükseldi ama ona ne yapmamasını söylemek istediğinden emin değildi.

Alçı gülünü eline aldı ve Jay neredeyse yine itiraz edecekti, ama onu iri ellerinde, ona hediye ettiği gece olduğu gibi dikkatle tutuyordu.

Her şey korkunç bir şekilde ters gitmeden

önce. "Bana bunu sattığını söylemiştin."

Jay başka tarafa baktı. Yüzündeki ürkmüş ifade kayboldu ve gözünün önünde belirmediğini sandığı o savunmasız, çaresiz duygu, tıpkı bir taş gibi sertleşti.

"Demek gerçekten acımasız olabiliyorsun." Başparmaklarını çiçeklerin üzerinde gezdirdi.

boğazını ağrıtabak şekilde dikkatlice kutuya geri yerleştirdi. Tuttuğu nefesi serbest bırakana kadar Jay, onu atacağından korktuğunu itiraf edemedi. "Benden nefret etmiş olmalısın."

"Yaptım," diye kabul etti, sesi kırık bir fısıltı gibiydi. "Ama taşı satacak kadar değil."

Jay ellerine baktı, acılarının dinmesini diledi. Her şeyin acımamasını diliyordu. "Nasıl yapabilirdim ki? O evdeki herhangi birinin beni sevdiğine dair sahip olduğum tek kanıt buydu."

"Hâlâ seviyorum." Nicholas, minderlerin üzerinde sallanmadan önce inanılmaz derecede uzun boyuyla loveseat'in üzerinde durdu. Adam elleri ve dizleri üzerinde ona doğru sürünürken kadın geri çekildi. Kot pantolonunun pürüzlü kotu çıplak tenini aşındırdı ve bunun hissi uyluklarının arasında bir elektrik şoku gibi titreşti. "Sen gittiğinde kendimi parçaladım ve seni tekrar kaybetmeyeceğim."

Kanepenin kolu sırtına çarptı. Başını kaldırıp ona baktı, o kadar zor nefes alıyordu ki odadaki hava bolluğundan boğulacakmış gibi hissediyordu.

"Jay." Daha yakına eğildi; yanaklarındaki ve çenesindeki kirli sakalları, soluk gri gözlerindeki renk patlamalarını görebiliyordu. "Birbirimizi incitmek için çok fazla zaman harcadık."

Jay ona kapana kısılmış bir bakış fırlattı, parmakları peluşa gömüldü. Kulaklarındaki çınlamadan başka duyabildiği tek şey adamın nefes alış verişiydi. "Hayır," dedi, onları inkâr ederek, bunu inkâr ederek. Kalbi patlamanın eşiğine gelmişti. "Nick, lütfen-"

"Beni neden sevmiyorsun?" diye sordu derin sesi çatlayarak.

Vücutları arasına mesafe koyamayınca yüzünü başka yöne çevirdi, geleceğinden emin olduğu kuvvete, bileklerini cezalandırıcı bir şekilde kavramaya hazırlandı ama öyle olmayınca ve adamın acı veren tanıdık yüzüne bakınca, içinde bir şeyler çatladı ve her şey dışarı döküldü.

"Kim olduğumu kontrol etmek istiyorsun," diye bağırdı. "Beni yeniden yaratmak istiyorsun. Bana sürekli giymek istemediğim kıyafetler giydirmeye, ihtiyacım olmayan şeyler almaya, istemediğim şeyleri yapmaya zorluyorsun. Seninle bu konuda konuşmaya çalıştım ama beni dinlemiyorsun. Sanki benim bir aksesuar olmamı istiyorsun, koluna taktığın saat gibi-"

"İstediğim bu değil." Gömleğini sabırsızca yırtıp çıkardı ve çıplak omzunun kızın b k lm   dizine sürtünmesi, kızın içinden geçen arzusunun bir başka parıltılı sarsıntısına yol açtı. "Ben masasında küçük bir prenses gibi oturan ve herkesi kölesi haline getiren Jay'i istiyorum ve bu Jay'i-"  ortunu ve i   ama ırını  eki tirerek kalçalarının istemsizce kıpırdanmasına neden oldu. "Onu çok sert becerdiğimde sırtımı pen eleyen ve bana baba demeyi seven Jay."

Jay ona baktı - bu bir hataydı. Çünkü Nicholas'ın çıplak göğüslü ve dizlerinin üzerinde, son yemeğine bakan bir mahkûm gibi onun bedenine baktığını görmek, ciğerlerinde kalan azıcık nefesi de  almı tı. *Sen tanıdığım en tatlı kızsın*, demişti ama tatlı şeyler, geriye hiçbir şey kalmayana kadar tüketiliyordu ve o çoktan gitmiş gibi hissediyordu.

Son bir kez karşı çıkmaya çalıştı ama çıkardığı ses, adamın elinde kalan kısıtlamaları da kırmı  gibiydi ve adam ikinci kez denemesine izin vermedi, bacaklarını omuzlarına çekti ve ağzıyla ona zifiri karanlık yatak odalarını ve siyanür kadar ölümcül derecede acı tutkuyu hatırlatan şeyler yaptı. Dudakları nemli tenine değdiğinde ve dişlerinin serin baskısını hissettiğinde, çaresizce ona doğru eğildi ve adam onu sıkıştırmak için karnına bastırdı.

"Nicholas," diye haykırdı. "Aman Tanrım."

"Kahretsin," dedi, hafıf soluksuz bir ses tonuyla ve kıza, göründüğü kadar etkilenmediğini belli etti. "Bunu yaptığım için neredeyse  zg n m."

"Ne?"

Kot pantolonunun fermuarını açarken kızdan sinirli bir inilti çıkararak geri çekildi. Ereksiyonu pantolonundan dışarı fırladı, ba ı çoktan  ı mı  ve karnına doğru kıvrılırken parlıyordu.

"Bu." Yumruğunu yumuşak ve hızlı bir hareketle sikine doğru kaydırđı. "Gömleğini  ıkar."

Ti  rt n  etek ucundan kavradı, i  bacaklarındaki yapı kanlığı ve yavaşça sıyrırken karnında oluşan çaresiz ağrıyı görmezden gelmeye çalıştı. Zaten sert olan meme uçları adamın bakışları altında b z   t  ve göğüsleri ağrıyıp ağırla tı.

Nicholas bir hayvan gibi kızın vücudunda gezindi ve onu öylesine sert   pt  ki, ikisi de kanepeye yaslandılar ve kız, Nicholas'ın sert, zayıf gövdesindeki her eğimi ve çıkıntıyı ve ağır siki in kıza sürtünmesini fark etti

çıplak mide. "İş yerinde benimle alay edersen ne olacağını sana söylemişim."

Alt dudağını son bir kez çekiştirerek ellerini bileklerinden tuttu ve ilk başta onları bağlamayı planladığını düşündü, bu da buzlu bir nehir gibi içinden geçen bir başka korku dalgasına neden oldu. Ama bunun yerine avuçlarının topuklarını göğüslerinin üzerine koydu ve onları orada tutmasını istediğini anlayana kadar kendi göğüslerinin altında sıkıştırdı.

"Nick," dedi, sesi küçük ve belirsizdi.

Kalçalarının sert baskısı onu hareketsiz kılıyordu ve ona yaptırdığı şeyin beklenmedik samimiyeti, ona bakmamak için aniden çok çaresiz kalmasına neden oldu.

Ama kadın arkasını döndüğünde, adam iki parmağını yanağına koyarak başını geriye doğru eğdi.

"Gözler üzerimde."

Bağımlılık yapan bir duyguydu utanç. Baş döndürücü ve kafa karıştırıcıydı, sıcak viski gibi içinden akıp gidiyordu. Fenerin içindeki bir pervaneydi, kendisini yok edecek araçlarla kafese kapatılmıştı ve Tanrım, şu anda kendini o aleve kapatıp yanmak istiyordu.

"Seni masanda mı boşalttım?"

Gözleri kısıldı ve daha sert iterek kızın ağzına vurdu. "Öp beni." Jay öne doğru eğildi ve sikinin küt başını açık bir Ağzına bir öpücük kondurdu. Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla kalçalarını Göğüsleri, etkileyici uzunluğunu ağzının derinliklerine itti. Jay onu öylesine acımasızca dilledi ki, adam vahşi bir nefesle geri çekildi, göğsü kabardı. Ofisinde takım elbisesinin düğmelerini iliklerken de bu kadar vahşi görünüp görünmediğini merak etti.

"Pantolonunu mu mahvettin?" diye sordu.

Nicholas ona bir yabancıymış gibi baktı. Sonra çenesi sertleşti ve tekrar ileri atıldı, kızın onu içine alırken ağzının açılmasını izledi. Nicholas'ın içinde taze bir gerilim vardı ve Nicholas onun direncini güzel, inatçı vücudunun her zerresinde hissedebiliyordu.

Şimdi kim öpüşmekte iyi değil?

Gülümsediğini hissetmiş olmalı ki eğildi, saçlarını geriye doğru itti, değerli bir altınmış gibi parmaklarının arasında topladı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bu hoşuna gidiyor mu?"

"Hayır," dedi Jay, sikinin etrafında ve dilini hassaslaşmış glansın üzerinde gezdirirken onun tısladığını duydu. Gözleri geri döndü ve tepkisiyle savaşımaya çalışırken boğazındaki bir kasın zıpladığını gördü, ancak parmakları kendini yakalayıp geri çekilene kadar çenesini takip etti.

"Sana inanmıyorum. Ama şu anda-" Kalçalarını yavaşça pompalarken daha iyi kontrol edebilmek için koltuğun kolunu kavradı. Bakışları kaymaya başladı ve yanağındaki bir kas gerildi. "Şu anda o kadar iyi hissettiriyor ki, gerçekten umurumda değil."

Yaklaştı, diye düşündü Jay. Bunu anlayabiliyordu. Düz siyah kaşlarının arasındaki çizgide ve o kibirli elmacık kemiklerinin hafifçe çukurlaşmasında yazılıydı.

Geldiğinde acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Siktir," dedi tekrar. Gözleri ona doğru döndü ve sanki gotik bir pencereden içeri giren ışığın tüm o korkunç, çarpık karanlığı delip geçmesini izler gibiydi. "Bana gerçekten istediğim şeyi vermek ister misin? *Arzuladığım şeyi?*"

Kısa bir yükselme hareketi yaptı, vücudu onunkinin altında kenetlenmişti. "Beni sevdiğini söyle."

Sanki ona tokat atmış gibiydi. "Hayır," diye nefes nefese kaldı Jay.

"Ama benim istediğim de bu," dedi geri çekilerek. "Tamamen benim olmanı istiyorum. Seni memnun etmekte ve mutlu etmekte çok iyi olurum. Ve tek yapman gereken bana evet demek."

Korku onu sardı ve başka bir şey daha sardı; sıcak ve ateşliydi. Bu şimdiye kadar oynadıkları en tehlikeli oyundu ve yok etme potansiyeli onu büyülüyordu.

"İstediğin şeyi sana nasıl vereceğimi bilmiyorum," diye itiraz etti, zaten kendini bu kadar açıkta hissederken, çıplak ve böyle teşhir edilmekten nefret ediyordu. "Birini *nasıl* seveceğimi bilmiyorum. Sanki kırılmış gibiyim. Seni sevdiğimi söylersem, bu bir yalan olabilir."

"O zaman bana yalan söyle." Tekrar itti, kaburgalarını zedeledi. "Senden ruhunu isteyecek değilim ya."

Ama sen öylesin.

Jay gözlerini sıkıca kapattı, ona bakamadı. Bundan hoşlanmamış gibiydi. Meme uçlarından birini çimdikledi ve bu uyarım onun inlemesine neden oldu. "Lütfen ... beni zorlama."

"Yap şunu," dedi, her kelime bir taş gibi düşüyordu. "Yoksa o fotoğrafı ofiste gösteririm ve herkes o küçük ofis kıyafetlerini çıkardığında nasıl biri olduğunu öğrenir."

Aman Tanrım. Başı döndü ve bu heyecan onu sersemletti. O kadar tanıdık, o kadar bağımlılık yapıcıydı ki içinde kaybolduğunu hissetti. Adamın sesindeki acıyı özlemişti ve gözleri sımsıkı kapalı olduğu için adamın ona nasıl baktığını göremiyordu. Tek düşünebildiği, *bunu gerçekten yapmayacağı* ama aynı zamanda tehdit etmesinin ne kadar zalimce olduğuydu, özellikle de şimdi. *Ondan nefret etmeliyim*, diye düşündü ve bu ilk kez olmuyordu.

"Sen bunu yapmazsın," diye bağırdı. "Senden nefret ederim." "Söyle, Jay," dedi. "Bir daha sormayacağım."

Onun ağırlığı, sıcaklığı, teninin tuzlu narenciyesi... Buna dayanamıyordu. Ona duyduğu arzu karnına saplanan bir bıçak gibiydi, kaçınılmaz olduğu kadar ölümcüldü de.

İkisi de büyümüştü ama yine de onu hiçbir şeyden mahrum edemiyordu. Bıçağı arzuluyordu.

"Seni seviyorum baba. Kötü davrandığımı için özür dilerim."

Çıkardığı ses-Jay, ön boşalmasının sızan sıcaklığı köprücük kemiklerinin üzerinden boğazına dökülürken ürperdi. Saçlarını bu yüzden geriye ittiğini fark etti. Böylece saçlarına bulaşmayacaktı. "Siktir," dedi kısık sesle. "*Evet.*"

Tekrar öne doğru düşerken sikinin kaygan başı kadının ayrılmış, titreyen dudaklarına bastırdı.

"Tekrar söyle." Adamın kollarındaki gerginliği, bileklerindeki tendonların dışarı fırladığını görebiliyordu. Kirpikleri esmer elmacık kemiklerinin üzerinde koyu bir taramaydı ve daralmış yarıklardan gözbebekleri o kadar büyüktü ki irisleri neredeyse siyahtı. "Ağzın üzerimdeyken."

"Seni seviyorum," diye boğuldu, adam ağzında sözünü bitirirken konuşmakta zorlanıyordu. Bu kontrol ona pahalıya mal olmuş olmalıydı. Gözlerini tekrar kapatmak zorunda kaldı, ona daha fazla bakamadı. Bu, ruhunun karanlık koridorundan bir alevin içine bakmak gibiydi.

Üvey kardeşi. Onun şeytan prensi.

Sevmesine izin veremediği adam.

"Seni seviyorum," dedi tekrar, kelimeleri hıçkırarak söyledi. "Özür dilerim baba.

Lütfen. *Özür dilerim.*"

İç çekişi göğsünün derinliklerinde bir yerden geldi ve kadının nemli yanağındaki gözyaşlarının bir kısmını, kalbine saplanmış bir kazık gibi vücuduna çarpan yoksun bir şefkatle okşadı.

"Biliyorum küçük kuş," dedi, sesi sert ve boğuktu. "Ben de öyleyim."

Sekizinci Bölüm

Seni seviyorum.

Üç basit kelime. Her şey demek olan birinden duymanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu. Tüm günahlarını bilen ve onları -ve seni- her şekilde kabul eden birinden.

Nicholas içini çekti ve omuzlarını çalıştırdı. Yatağı gülünç derecede küçüktü. Gecenin çoğunu sırtını duvara yaslayarak, bacaklarını ikizinin kenarından sarkmasınlar diye bükerek geçirmişti. Jay ona doğru kıvrılmış, yüzü kolunun kıvrımına gömülmüştü. Saçları omzunun üzerinden dökülüyor ve burnuna değiyordu. Hâlâ onun şampuanı gibi kokuyordu.

Kedisi dizlerinin arkasında toplanmıştı, odadaki tek ses onun mırıltısıydı.

Beni sevebilir misin, Jay? Düşünceli bir şekilde merak etti. Yoksa bu yüzden mi sevişirken gözlerimin içine bakmaya cesaret edemiyorsun?

Dün gece zihinsel olarak her neredeydiyse, tam olarak onunla birlikte değildi. Onu nemli bir havluyla nazıkçe temizledikten ve parmaklarıyla saçlarının karışık buklelerini taradıktan sonra bile yüzünde eksik bir ifade vardı. Bu ona ilk seferini hatırlattı, o zaman onu dondurmıştı, yaptıklarından dolayı dehşete düşmüştü ve ona bakamamıştı bile.

O tanıdık soğukluk göğsünde kök salmıştı. "Öyle demek istememiştim," dedi, sessizliğin içinde konuşurken kendini beceriksiz hissediyordu. "Resim ve ofis hakkında söylediklerim."

Jay cevap vermedi.

Öne doğru eğildi, boğazını avucunun içine aldı, parmaklarından biri dudaklarına bastırdı. Adam dizlerinden birini bacaklarının arasına sokup onu yuvarlak kalçalarının arasında tamamen kavrayana kadar kaydırırken, kadın hırıltılı bir nefes verdi. "Öyle demek istemedim. Bunu sana yapmazdım."

"Biliyorum." Kelimelerin içi boştu ve güven vermekten uzaktı.

O buz gibi his keskinleşti, bıçak gibi oldu. "Sen iyi misin?" Konuşması bir anını aldı. Belki de adamın *şimdi mi* demek istediğinden emin değildi, ya da *daha önce*. O da ne demek istediğinden tam olarak emin değildi. Sadece umutsuzca cevabı istiyordu.

Kız içini çekip karanlıkta ona yaslanırken boğazındaki iplerin parmaklarının altında kaydığını hissetti. "Bitirmeme izin vermedin."

Bunu anlaması biraz zaman aldı, çünkü bu kez aklından geçen en uzak şey seksti. Ama sonra anladı ve kalçaları sıcaklığın beşiği haline geldi.

"İstiyor musun?"

"Evet, baba," diye fısıldadı.

Homurdanarak eğildi ve el yordamıyla kot pantolonunu aradı, cüzdanında sakladığı prezervatifi çıkardı. İçine girdiğinde kadın cam gibi pürüzsüzdü ve klitorisine masaj yapabilmek için kalçalarının etrafına uzanıp onu iten sikiinin etrafında açık tutmak istediğinde kadın çoktan ıslanmıştı.

Kollarında bıraktığı izler hâlâ acıyordu.

Gözleri onun uyuyan halinin yanından geçerek, tehlikeli bir şekilde istiflenmiş ciltli kitaplardan oluşan "komodininin" üzerine koyduğu telefonuna kaydı. Sessizdeydi ama ekran uyarılarla aydınlanıyordu.

Daha fazla e-posta, diye düşündü, parmaklarını kızın karışık saçlarının arasından geçirirken saçlarını yakalamak için öne doğru eğildi. Beaucroft Assets'te ne zaman biri sıçsa, biri ona bunu bildiren bir e-posta gönderiyordu. Yine de o "aile" şirketinin CEO'su, tıpkı olacağını bildiği gibi iflas etmişti.

Yeterince uzun süre beklerseniz herkes her zaman yapardı.

Nicholas tekrar Jay'e baktı, yüzü çoğunlukla ondan uzaklaşmıştı. Oynadığı saç tutamını bıraktı ve yataktan atlamadan önce dikkatlice kalçalarının üzerinden kaydı.

Kedi gerindi ve ona katıldı.

Odasına baktı ve ne kadar küçük olduğuna şaşırdı. Yarı yatak odası, yarı mutfak, garajının yarısı kadar bile değildi. Şifonyerinin üzerinde bir dizi uyumsuz sahte bitki ve köşede bir yığın sahte şönil battaniye vardı. Üşürse diye, diye düşündü.

Düşüncesizce bir tanesini açtı ve çıplak omuzlarına örttü.

Sırt çantasına doğru yürüdü ve bir çift şort çıkardı. Onları kalçalarının üzerinden çekiştirirken, gezinen gözü yaşlılıktan solmuş bir fotoğraf kolajına takıldı. Kısa boylu, genç bir Jay'in resmine kaşlarını çatarak baktı.

Latin adam. Muhtemelen garsondu. Adamın kolu kadının beline sahiplenici bir şekilde dolanmıştı ve kadın daha kısa görünmeye çalışarak kambur duruyordu.

Onu ışıklar kapalıyken de siktin mi?

Mutfağa doğru yürürken kedisi bacaklarının arasından hızla geçti. Buzdolabında muhtemelen bu çöplükle birlikte gelen eski bir kutu kabartma tozu ve yarısı boş birkaç şişe vegan acı sos vardı ama başka bir şey yoktu. Çöpte paket servis kartonları ve bir şişe şarap vardı ama pek yemek yemiş gibi görünmüyordu. Kilerdeki tek şey tek bir mısır konservesiydi.

Bu şekilde yaşamayı hayal bile edemiyordu; düşündüğünü bile zor duyacağı kadar küçük bir odada, loş ışıkta, sokaklardan gelen sürekli gürültü sesiyle dolu bir odada.

Bu vicdansızlıktı. Onu *bunun* için mi atmıştı?

İşte *seni bu kadar hor görüyordu*, diye fısıldadı kafasının içindeki ses. *Seninle yaşamaktansa bu şekilde yaşamayı tercih ederdi.*

Nicholas o sesi silkeledi ve tişörtünü çekti. Artık bu şekilde yaşamayacaktı. Burayı daha az bok çukuru haline getiremezdi ama ona iyi bir yemek verebilirdi. Kulaklıklarını taktı ve cüzdanını şortunun arka cebine soktu. Anahtarlarını bulması bir anını aldı. Sonunda onları lahana yaprağı şeklindeki küçük bir seramik tabağın içinde buldu. Onu görünce boğazı düğümlendi.

Onun burada bir hayatı vardı ve ben asla bunun bir parçası olmak istemedim.

Telefonuna göre yakınlarda birkaç market varmış. Siteden çıkarken az kalsın ön tarafta gizlenen yaşlı bir adama çarpıyordu. Adam ona baktı ve sonra hızla uzaklaştı, caddede ilerlerken ellerini ceketinin ceplerine soktu.

Nicholas kaşlarını çatarak ona baktı ve onun köşede kayboluşunu izledi.

Kulaklarında metalin sesi yükselirken, şehrin sokaklarında yayalardan kaçarak koşuyordu. Sabah havası berrak ve keskindi, kökenini bilmek istemediği nahoş kokuları da beraberinde taşıyordu. Jay bu yola tek başına mı çıkmıştı? Evsiz insanlar meydanın ortasında toplanıyordu ve her iki binadan birinde donuk, yorgun bir hava vardı. Çoğunun kapı ve pencerelerinde parmaklıklar vardı. Jay'in dairesi de öyle.

O özel dedektifi ilk işe aldığında, bilmek istediği ilk şey kadının yalnız yaşayıp yaşamadığıydı. Eğer o bunu öğrenebilirse, herkes öğrenebilirdi.

Köşedeki dükkâna yaklaşırken yavaşladı. Grimsi floresan ışıklar içindeydi ve eski bulaşık suyu gibi bir kokusu vardı. Tepedeki hoparlörlerden 70'lerin pop müziği çalıyordu. Nicholas, Jay'i daha önce yerken görmüş olabileceğini düşündüğü her şeyi aldı ve sepete atmadan önce etiketlerini okudu. Küçük inek, jelatin ve domuz yağı hakkında o kadar çok konuşmuştu ki, bir kez çıkarıldığında temelde vegan olduğunu hissetti. Sağlık reyonunda ilerlerken bir kutu prezervatif aldı.

(Birini nasıl seveceğimi bilmiyorum)

Sepetini taşıma bandına bırakıp boşaltmaya başladığında kaşları çatıktı. Kasiyer eşyaları tararken yüzünü buruşturdu, prezervatif kutusunu poşete koyduktan sonra onun yüzüne bakmadı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi yavaşça. "Teşekkürler."

"İyi sabahlar," dedi, ezbere söylediği belliydi, sonra sabahının ne kadar *iyi geçeceğini* anlayınca paniklemiş bir yüz ifadesi takındı.

Bu onu neredeyse gülümsetiyordu.

Nicholas çantayı bileğine astı ve Jay'in dairesine geri döndü. Evsizler hâlâ oradaydı, bu onu çok rahatsız ediyordu ve şimdi saksafonuyla caz çalan bir adam vardı. Bu sokak köşesi tam bir Broadway'di. Tek eksiği bir sirendi.

Jay'in dairesi o inanılmaz gürültülü sokaklardan sonra bir sessizlik balonu gibiydi. Kız hâlâ uyuyordu ve Jay'in çok tatlı bulduğu bir şekilde yastığa sarılmıştı. *Seni yıprattım mı küçük kuş?* Komodinin üzerine bir şişe su koydu, onun uyuyan yüzünü inceliyor ve ne yapacağını düşünüyordu.

Onun kariyeriyle ilgili bir planı vardı. Ve annesine gelince, durdurulması gerekiyordu. Artık çocuk değillerdi ve canları ne isterse onu yapabilirlerdi. Burası onun eviydi, annesinin değil ve içindeki her şey de öyleydi.

Kızı da dahil.

Danielle'in Jay'e karşı sahip olduğunu düşündüğü kozlar yok olmuştu.

Artık onunla ilgilenecek kişi o olacaktı. Ve geri döndüklerinde

Jay'in bunu bildiğinden emin olacaktı.

İhtiyaç duydukları tek aile birbirleriydi.

Jay yalnız uyandı.

Dün geceki karşılaşmayı rüyasında görüp görmediğini hastalıklı bir korkuyla merak etti. Bunu düşünmek bile *-seni seviyorum-* rahatsızlıkla kıvrınmasına *neden oldu*. İnleyerek doğruldu ve karnının alt kısmındaki sessiz zonklamayı hisseder hissetmez rahatsızlığın tamamen hayal gücünden kaynaklanmadığını anladı.

Kahretsin, diye düşündü.

Gözleri yatağın diğer tarafına kaydı. Adam gitmişti ama komodin görevi gören kitap yığınının üzerine bir şişe Evian bırakacak kadar uzun süre geri gelmişti. Şişenin kapağını açtı ve yatağın onun tarafında katlanmış bir gömlek olduğunu fark etti. Gömleği açtığı anda, dün gece giydiği gömlek olduğunu fark etti.

Başına geçirmeden önce ön yüzündeki soyulmuş logoyu *-Avenged Sevenfold-* inceledi. Adamın kokusu tüm duyularını sarmıştı; gençliğinden beri aynı tıraş losyonunu sürüyordu ve kokunun keskinliği düşüncelerini öz gibi kesip geçiyordu.

(Kötü bir kız oldun ve şimdi seni bir kız gibi becereceğim)

Nicholas sanki bu daire onunmuş gibi rahatça dışarı çıkarken, banyo kapısının açılma sesi başını sertçe kaldırmasına neden oldu. Koşmuş gibi terliydi, file şort ve beyaz kumaşın tenine yapıştığı yerde neredeyse şeffaf olan dar bir tişört giymişti.

Onun uyandığını henüz fark etmemişti. Kulaklıklarından müzik çalıyordu ve bu mesafeden bile kim olduğunu anlayabildiğini düşündü. Şarkıyı bildiğinden bile oldukça emindi: onu sikmek için en sevdiği şarkılardan biriydi.

Adamın doğruca buzdolabına gidip plastik bir torbadan bir şeyler doldurmaya başlamasını inanamayarak izledi. Bu onu harekete geçirdi, odanın içinde o kadar hızlı yürüdü ki, adamın koluna ısrarla dokunurken neredeyse başı dönecekti.

Şaşkınlıkla doğruldu. "Ne yapıyorsun?"

Suçlayıcı oldu. Öyle demek istememişti. Neyse ki adam duymamış gibiydi, kulaklığındaki tomurcukları çıkarırken gözleri otomatik bir hareketle bacaklarına kaydı.

"Hmm?"

Jay, buzdolabının kapısının bariyerine doğru eğildiğinde ulaşamayacağı bir yere adım atma dürtüsüne direnerek kendini tekrarladı. Gömleğinin önü neredeyse şeffaf bir örtüydü. Yapışkan kumaşın altından göğüs kıllarının gölgesini seçebiliyordu.

"Ne yaptığını sordum."

"Hiç yiyeceğin yoktu. Ben gidip senin için hallettim." Başını sallarken saçlarından ter damlaları saçıldı. Islak, koyu renk saç telleri hafifçe kıvrılmıştı. "Ne yiyordun? Buzdolabın bomboştu."

"Dışarıdan yemek alıyordum," dedi savunmacı bir tavırla. Adam tek kaşını kaldırdı. "Sadece paket mi?"

"Gerçek bir milyardere alışverişlerimi gerekçelendirmek zorunda olduğumdan değil ama Tekrar gideceğim için market alışverişi yapmanın bir anlamı olmadığını düşündüm."

Adamın gözlerinin çöp kutusuna kaydığını gördü ve bir anlık öfkeyle çöprü karıştırıp karıştırmadığını merak etti. Boş şarap şişesini ve paket servis kartonlarının yokluğunu fark edip etmediğini.

"Beni uyandırmalıydın. Burası iyi bir bölge değil ve saatin de pahalı. İnsanlar senin gibi zengin çocukları avlıyor."

Sert başlayan yüzü, kapıyı kararlı bir tıkırtıyla kapatıp yumruğunu başının üstündeki duvara dayayarak yaklaştığında eğlenceye yakın bir şeye dönüştü. Gözleri, kaçışını tam olarak engellemeyen koluna ve sonra da yüzüne gitti. Bir tutam saç gözlerinin içine düşmüştü ve her göz kırpışında dikkat dağıtıcı bir şekilde kayıyordu.

"Benim için endişeleniyor musun, mavi alakarga? Bu çok tatlı." Jay çenesini yukarı kaldırdı. "Soyulabilirdin."

Güldü. "Evet, doğru."

"Soyuldum. Ofisime daldığın gün, biri çantamı çaldı. Sonra sen geldin ve ben-" Jay sözünü bitirmeden ayrıldı. Ama o, "*Her şeyi geri getirdin*" diye düşündü.

Yüzündeki tüm mizah izleri anında kayboldu. "Bunu bana söylememiştin."

"Neden yapayım ki?"

Bunu anladığında kurşuni bir duraklama oldu. Sonra acı bir ses çıkardı. "Anlıyorum."

"Öyle demek istemedim." Gerçi az da olsa öyle demek istemişti. Adam onu evine ilk getirdiğinde, ona kendinden mümkün olduğunca az şey vermeye kararlıydı.

Onu zaten sahibiymiş gibi beceriyordu; gerçekten sahibi olduğunu düşünerek çekip gitmesini istemiyordu. Kafasının üzerinde bu kadar çok şey varken olmazdı.

Bu adam çok küçük yaşlardan itibaren koyunların olduğu bir odada bir kurt olarak yetiştirilmişti. İster toplantı odasında ister yatak odasında olsun, onunla ilgili her şey güçten bahsediyordu. Bunun bir kısmı kendini taşıma şeklinden kaynaklanıyordu, ama çoğu, çenesini onu yutacak kadar açabilirse dünyanın kendisine ait olduğunu düşünmesinden kaynaklanıyordu.

Yüzüne asık suratlı bir ifade yerleşmişti. Bu onu hak sahibi bir milyarderden çok kızgın bir ergen gibi gösteriyordu ve kadın kendine rağmen yumuşadığını fark etti.

Oh, Nick.

Kadın uzanıp onu rahatsız eden bir tutam saç adamın gözlerinden uzaklaştırdı ve adam ona öyle bir baktı ki, zaten ağlamak istemeseydi gülmek zorunda kalacaktı.

"Alışverişi yaptığın için teşekkürler, seni aptal."

"Sana göz kulak olacağımı söyledim." Kadın parmaklarını adamın tıraşsız çenesinde gezdirirken adamın göz kapakları kapandı ve dokunuşuna doğru eğildiğini hissetti. Ona böyle baktığında, o kısıp gözlerle, kendini avlanmış hissediyordu. "Ciddiydim."

Biraz irkildi. "İnsanlara bağımlı olmayı göze alamam."

"Normal insanlar yapar, mavi alakarga." Güçlü parmakları kızın parmak eklemlerini okşadı ve elini göğsünün geniş düzlemine getirirken onları düzleştirdi. "Bu bir inanç sıçraması gibi."

Onu dikkatle izledi. "Biliyor musun, mali durum, din ve aile hakkında hiç konuşmadık. Bunlar genellikle insanların evlenmeden önce konuştukları şeylerdir."

"Yani?"

"Peki, bir aile istemiyor musun? Senin değerlerin her zaman benimkilerden daha gelenekseldi ve ben çocuk istemiyorum."

"Biliyorum. Bu benim için önemli değil."

"Bunu nereden biliyorsun?" Jay sordu. "Sana hiç söylemediğimi biliyorum."

"Zaten kalbini kırmış olan bir dünyaya başka birini getirmezsın."

Hay sikeyim. Bu acıttı ve gözyaşları kör edici bir keskinlikle gözlerine saplandı. Ondan geri adım attı ve tüm vücudunda yankılanan bir gümbürtüyle duvara çarptı. "Bu ne cüret!" diye haykırdı. "*Sen* kalp kırıklığı hakkında ne bilirsin ki?"

İç çekti. "Ağlama, Jay."

"*Hayır.* Bana böyle şeyler söyleyip sonra da ağlamamamı söyleyemezsin." Jay gözlerini kırıştırdı, fırlayıp gitmek istiyordu ama böyle küçük bir dairenin sorunu da buydu. Kaçabileceği tek yer banyoydu ve onu da Jay'in bakmasına izin veremediği bedeniyle kapatıyordu çünkü bu, istediğini itiraf etmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

"Neden bu kadar zor?" diye sordu acınası bir şekilde. "Zor olmak zorunda değil. Sadece kolay olabilir."

Nicholas bir adım daha yaklaştı ve kız dondu kaldı, biraz daha zor nefes alıyordu. Ona bir dakika verdi, ama eğilip avucunu sırtından kalçalarına, oradan da kışına doğru kaydırıldığında daha çok bir kedinin fareyle oynaması gibi hissetti.

"Kıyafetlerimin içinde iyi görünüyorsun."

Jay kızmak istercesine ona baktı. Gömleğinin kenarını hafifçe oynatarak ona muzip bir sırıtış attı ve bu onlar için normalin nasıl görünebileceğine dair kışkırtıcı bir bakıştı. Acımasız oyunlar yok. Paravan yok. Sadece bir erkek

Sanki karanlık bir dünyada güneşi ilk kez görüyormuş gibi ona bakıyordu.

(Bana ışık içinde gelmelisiniz)

Yüzü değişmiş olmalıydı, çünkü orada gördüğü şey parmaklarını bacaklarının arasına sokmasına neden oldu. Hâlâ iç çamaşırı giymemişti ve amının şişmiş kenarlarını nazikçe izlerken emmesini izledi, ıslak olduğunu inkâr edemeyeceği kadar derine daldı.

Canımı yaktın, diye düşündü, göğüsleri adamın solmuş tişörtündeki soyulmuş çıkartmanın altında bir yükselip bir alçalıyordu. *Canımı yaktın ve bundan hoşlanmamı sağladın ve bunu tekrar yapacağını biliyorum.*

Bakışları çoktan ayrılmış olan dudaklarına kaydđ ama ilk çekilen o oldu.

"Bütün gün burada mı takılmak istiyorsun yoksa bana şehri mi gezdireceksin?"

Jay, parmaklarını dalgınca şortuna silerken boğazındaki düğümün etkisiyle yutkundu. "Gerçekten mi? Görmek mi istiyorsun? Aklımı başıma getirdikten sonra beni Hollybrook'a geri götüreceğini sanıyordum."

Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu ve bunu söylediğine neredeyse pişman oldu. "Sana o U-Haul'u en az bir haftalığına kiraladım." Gözleri boş dolapların üzerinden değerlendirici bir şekilde geçti. "Görünüşe göre çoğunu halletmişsin bile. Bence biraz ara verebilirsin."

Jay çok az şeye sahip olduğunu kabul etmek istemiyordu, daha yeni başlamıştı bile. Onun bir gecekonduda yařadđını düşünmüş gibi şaşkınlıkla etrafına bakındđını fark etmişti bile. "Tur rehberliği yapmayı beklemiyordum ama tabii, sanırım seni götürebileceğim birkaç yer düşünebilirim."

"Güzeli, çünkü en son sana burada bir gece geçirmeyi göstermeye çalıştığımda beni ekmiştin."

Jay ona sert bir bakış attđ ve eğilerek uzaklaştı. "Beni otelinde becerecektin."

"Evet, ama önce sana gerçekten pahalđ bir akşam yemeği ısmarlayacaktım." Adamın aęzđ, kızın sadece iğrenç bir fuck-boy sırtışı olarak tanımlayabileceği bir şekle dönüştü. "Ve bir sürü içki."

"Büyüleyici."

"Olabilirim." Nicholas kızın kıçına hafđ bir şaplak attđ ve kız bir

nefes nefese. "Eminim *çok* tatmin edici bir tur rehberi olacaksın. Eğlenmek için genellikle nereye gidersiniz?"

"Türk gece kulüpleri senin tarzınsa muhtemelen hiçbir yer ilginı çekmez." Jay meydan okurcasına tişörtünü aşağı çekti. "Gerçi lisenin büyük bölümünde parti yaptığını hatırlıyor gibiyim, yani bu doğal bir ilerleme olmalı."

"Ve sen de arkadaşlarının sana söylediği her şeyi yapardın." Gülümsemesinde kalbinin daha hızlı atmasına neden olan tehlikeli bir yan vardı. "Çoğu sudan ibaret olsa da sen de içkilere karşılık verirdin. Herkesin seni dans ederken izlemek için durduğunu hatırlıyorum."

"Artık bunu yapmıyorum," dedi Jay sertçe, aralarındaki her temas noktasının farkındaydı. Vücudundan bir fırın gibi akan sıcaklığın. Gömleğinin yapışkanlığı, kumaşın göğsüne yapışmasına neden oluyor, her kas çizgisini gösteriyordu ve - *kahretsin*. Bir adım geri çekildi, duvara yaslandı. "Seni sanat müzesine götüreceğim. Lily geçici sanat üzerine bir sergi olduğunu söyledi."

Nicholas bariz bir eğlenceyle onu izledi. "Sanırım bir müzeye en son Getty'deki bir bağış kampanyası için gitmiştim. Ellerinde panolar olan insanlardan kaçmakla o kadar meşguldüm ki sanata bakacak zamanım olmadı."

"SFMoMa'da kimsenin elinde bir pano ile sizi kovalayacağından şüpheliyim, tabii bu kişi ben değilsem ve pano ile kafanıza vurmuyorsam."

Bu da onun kışına tekrar vurmasına neden oldu. "Müzene gidebiliriz ama bir saat boyunca bir sürü boya lekesine bakmak zorunda kalırsam, öğle yemeğinde sarhoş oluruz ve kışına istediğim kadar bakabilirim."

"Aman Tanrım, ne kadar kültürsüz bir domuzsun." "Ne? Benim evde sanatım var."

Bu sözlerdeki küstahlık çenesinin düşmesine neden oldu ve adam gülmeye başlayınca, öfkeden kızarak, adamın kendisini bilerek kışkırtmaya çalıştığını fark etti.

"Pislik."

Gülümsemesi daha az alaycı, daha açgözlü bir hal aldı. "Bu arada, seni almak için buraya gelmeme neden olduğun için bana sürtükçe bir ceza elbisesi borçlusun."

"Bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

"Fark etmez. Sana kısa ve dekolte bir şey giydireceğim." O

Onu öptü, eli kafatasının arkasını yastıklamak için geldi ve onu duvara doğru itti. "Bacağımı görmek istiyorum."

"Bacağımı görmek istiyorum," diye tekrarladı Jay. "Ciddi misin sen?"

"Babacık soğuk küçük kuşunun biraz sürtük gibi görünmesine bayılıyor." Dilini kızın ağzına soktu ve ensesini sıktı. "Bu beni azdırıyor."

"Neyin yok ki?" Jay yüzünü başka tarafa çevirerek mırıldandı. "Sadece bana eziyet etmekten zevk alıyorsun."

"Tıpkı bunu yapmam için bana yalvarmaktan zevk aldığın gibi." Umursamaz bir tavırla tişörtünü çekiştirdi ve kadının tişörtü kalçalarının önünde tutmaya çalışmasına neden oldu. "Gel benimle duş al."

Tanrım, diye düşündü Jay şaşkınlıkla. *Kim bu adam?* "Bu eski bir duş. Bunun için fazla uzun olabilirsin."

Nicholas dilini kulağına değdirdi. "O zaman diz çökeceğim."

Nicholas onu bıraktığında Jay neredeyse yere düşüyordu.

Siktir, diye düşündü.

Nicholas kendine istediğinin sadece seks olduğunu söylemişti, ama asıl arzuladığı şey öncesi ve sonrasındaki anlardı: saçını çekerek saçına doladığı düğümleri çözmesini izlemek, gömleğinin düğmelerini açtığında parmaklarının göğsüne değdiğini hissetmek.

Bu küçük zoraki şefkat anları, aşka en çok yaklaştığı anlardı.

Anne ve babalarının dışarıda olduğu bir gece, adam kızın odasına girdi. Yatakta kitap okuyarak dinleniyordu ama onu gördüğünde bir anda ayağa fırladı. Kitabı bir kalkan gibi kullanarak kendini saklama şekli göğsüne saplanan bir ok gibiydi. Acı onu çaresiz hissettirdi ve bu da onu öfkелendirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, çıplak omuzlarının titrediği gerçeğini pek de gizlemeyen buz gibi bir ses tonuyla.

"Gel benimle duş al. Beni becermene bile gerek yok," diye ekledi, kulağa yalvarıyormuş gibi gelmesinden nefret ediyordu ama umursamayacak kadar çaresizdi. "Ben çıkarken sırtımı yıka yeter."

Kadının yüzündeki tiksinti ifadesini hâlâ hatırlayabiliyordu. Kendi kendine, kıyafetleri yokken ona nasıl baktığının önemli olmadığını söylemişti. Önemli olan tüm yönleriyle ona aitken değil. Ama değildi, gerçekten değildi. Buharlı spreyin altında onu öpmek için kendine çektiğinde, bu bir kız heykelini öpmek gibiydi. Ondandır gerçekten istediği şey dışında her şeyi almıştı.

Nicholas tişörtünü sıyrarak gençliğine dair anılarını göz kırparak uzaklaştırdı. Ayarlanabilir gibi görünmeyen duş başlığının monte edildiği küçük duş kabinini incelerken bu anılar bir film gibi tenine yapışmıştı. Bu talihsiz bir durumdu. Bunu onun üzerinde kullanmayı planlamıştı.

Jay hızlı bir hareketle gömleğini çekip çıkarmadan önce gömleğinin eteklerini yokladı. Aletine hemen kan hücum etti ama duşun düğmesiyle oynarken umursamaz bir tavır takındı. Üzerinde granit gibi görünmesi için bir çeşit boya vardı ama dökülüyordu. Sıcak için sola, soğuk için sağa. Sola doğru çevirdi, şampuanından biraz köpürtüp saçlarında gezdirdi, tıpkı kız üniversitedeyken odasına girip ondan bir parça almak için yanıp tutuştuğu zaman yaptığı gibi.

Hala aynı kokuyor.

Jay onun yanına kaydı, omuzları kulaklarına kadar yükselmişti. Kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi içine çekiyor gibiydi ama ona bakmıyordu. Sert siki sırtını her sıyırdığında nefes alışının hızlandığını duyabiliyordu.

Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu fark ederek suyu ısıttı. Yumuşak buhar bulutlarıyla yükselen elma frezyası kokusu baş döndürücüydü ve şakaklarının etrafındaki bebek tüylerinin kabarmasına neden oldu. Eğilerek fısıldadı, "Senin için yeterince sıcak mı?"

Jay bir kolunu göğsünün üzerine koyarak ona bakmak için döndü. Uzun kirpiklerine su yapışmış, gözlerini kırptığında gözyaşı gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Sorun yok."

"İyi hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Kızardı. "Hatırlıyorum," dedi sertçe.

Nicholas kolunu vücudundan çekti. "Emin misin?"

Gözleri hemen onunkilerden ayrıldı ve arkasını dönerek duvara bakmaya başladı. Ağzı memnuniyetsiz bir şekilde aşağı doğru çekildi.

Sırtının pürüzsüz, sert çizgileri.

Korkuyor.

Ellerini kadının omuzlarına koyduğunda Jay bir ciyaklama sesi çıkardı. Parmaklarını uzatmadan önce bir süre bekledi, başparmaklarını kasların üzerinde gezdirerek kasların gevşediğini hissetti. Kendisine bu kadar yakın dururken, ellerini kollarında gezdirirken onun titreyen iç çekişini *hissetti*.

"Ne yapıyorsun?" Sesi biraz yüksekti.

"Seninle oynuyorum." Adam kızın saçlarını ensesinden çekti ve kız, adamın siki kıkına sürtünürken yeniden gerildi. "Çok ürkeksin. Buraya gel."

Kolunu kadının beline doladı ve boynunun arkasını öptü, karnının yumuşak kıvrımlarını okşadı. Vücudunu bir ürperti sardı ve spreyi kısmen açtığında suyun ikisinin de üzerinden akmasına neden oldu. "Nick," dedi sesi korkmuşa benziyordu.

"Baban eğlenirken sen de rahatla." Isırığı onu kamburlaştırdı ve elini ön tarafında sahiplenici bir şekilde gezdirdiğinde meme uçları gerildi. Adam şakacı bir şekilde kalçasıyla kızın kıkına vurunca kız bir kez daha inledi ve babasını güldürecek şekilde ağzını kapattı. "Söz veriyorum seni becermeyeceğim."

Şampuana uzanırken verdiği nefes kararsızdı. "Oyalanmayı bırak."

Nicholas kızın kıvrımlı belini tutmaktan vazgeçti, fayansa yaslanarak kızın sabunu buklelerine yedirmesini izledi, tatlı buharı içine çekti. Kadın başını geriye atıp durularken nemli saçlarını omuzlarına savurduğunda, Nicholas kayıtsızca, "Garson sevgilinin seni götten sikmesine hiç izin verdin mi?" diye sordu.

Parmakları tökezledi ve geriye doğru hırıltı gibi garip bir ses çıkardı.

"Hayır mı?" dedi memnun bir şekilde. "Oh, güzel."

Jay ona ters ters bakmak için arkasını döndü, ki bu onun açısından bir hataydı, çünkü bu ona vücudunun engelsiz bir görüntüsünü veriyordu ve bakamayacak kadar kibar olmaktan çok uzaktı.

"Sen-" Başını öfkeyle salladı. "*İnanılmaz*."

"Sen de o kadar kötü değilsin," dedi tembelce, kızın kızarmasını izlerken

elmacık kemikleri zevkle doldu. "Saçındaki tüm sabunu çıkardın mı?"

Jay kollarını kavuşturdu. "Neden?"

"Seni duvara yaslamak istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü o ekşi ifadeyi o küçük sevimli suratından söküp alacağım."

Ağzı açık kaldı. Bir an için cevap veremeyecek kadar telaşlandı. Adam duvardan çekilince diğer tarafa doğru geri çekildi ve kekelemeye başladı: "Burada böyle şeyler söyleyemezsin. Komşularım benimle aynı banyo duvarını paylaşıyor."

Mesafeyi kapatmak için sadece tek bir adım atması yetti. "Yani?" "Seni duyabilsinler diye," diye tısladı ona.

"Öyle mi? Komşularının, parmaklarım içindeyken yüzümde gezinmeye ne kadar hevesli olduğunu öğrenebileceğini mi düşünüyorsun? Ben de öyle düşünüyorum."

"Nicholas! *Çocukları* var!" Allığı göğsüne kadar inmişti. Elma kırmızısı ve açık kahverengi, cilalı jasper gibi. *Çok güzel*, diye düşündü ve sonra gözleri aşağıya indi.

"Aç şu lanet bacaklarını. Şimdi."

Ona meydan okuyan bir bakış attı ama bacakları birbirinden birazcık ayrılmıştı ve bu, dizlerinin üzerine çöküp kalçalarını sonuna kadar açması için gereken tüm teşvikti. Adam onu kalçalarından tutarak öne doğru çektiğinde, kızın öfkeli, küçük nasihat sesi bir iniltiye dönüştü.

Tatmin olmuş bir sesle kadının bacaklarından birini sırtına geçirdi ve ağzını kadının üzerine kapattı. "Aman *Tanrım*." Ona doğru eğilirken sesi zayıfladı. "Nicholas-"

"Şu haline bak, yüzüme tırmanmaya çalışıyorsun. Ağzımı hep sevdin."

Bunun için saçını çekti. Hırçın küçük kuş. Adam onayladı, dilini klitorisinin başlığının üzerinde gezdirdi, ta ki kalçalarının derisi dokunuşunun altında titreyene ve sıcak su çıplak teninin üzerine parlayan bir boya gibi damlayana kadar nefes nefese fayanslı duvara yaslandı.

Onunla birlikte hareket etti, eli kalçasından yukarı kayarak kıcını avucunun içine alırken omurgasındaki gerilimi eriten ateşli bir öpücük verdi. "Evet," diye inledi, "oh tanrım, tam orası."

Kadını titreten bir iç çekişle parmaklarını amcığına soktu ve elini ağzıyla eş zamanlı olarak pompalamaya başladı: yavaş vuruşlar neredeyse kadının omzunun üzerinde iki büküm olmasına ve kolunu başının arkasına dolmasına neden oluyordu. Düzenli nefes almaya çalışırken karın kasları esnedi ve çıkardığı tüm o küçük sesler adamın şakağına doğru mırıldandı.

"Böyle inlemeye devam edersen, herkes senin ne kadar sürtük bir kız olduğunu öğrenecek." Sesini alçalttı. "Oda numaran kapının üzerinde yazıyor. Bütün komşuların 215'teki güzel küçük fahişenin nasıl sikilmekten hoşlandığını öğrenecek."

"*Umurumda değil.*"

Sanki vurgulamak istermiş gibi ona karşı direndi ve işini bitirdiğinde, eskiden onu ağlatan belgesellerdeki patlayan yıldızlardan biri gibi paramparça oldu.

"Siktir," diye nefes nefese kaldı, başı geriye eğildi. "*Oh-tanrım-Nick-*"

"*Evet.*" Öpücükleri göbeğine kadar takip etti. "Baban için geldiğinde çok güzel oluyorsun."

Parmakları kafatasında sıkıştı ve sonra gevşedi; sıkı kavrama, boğazının arkasında adı konmamış bir ağrıya neden olan nazik bir süpürmeye teslim oldu.

"Bana ne olduğunu söyle." "Senin kuşun."

"Benim," diye kabul etti, yanağını karnına bastırırken karanlık ve sahiplenici bir kelimeydi.

Bir öpücük için onu çenesinden tutup yukarı çektiğinde, bu eskisi gibi değildi; onu kendine doğru çekerken, kontrolü tekrar ele geçirirken göğüslerini göğsüne bastırdı, sanki onun için yaratılmış gibi ona uyuyordu - ve çok duyarlıydı.

Ağzını tekrar kapma dürtüsüyle savaşıırken, kız koptu ve kafası karışmış bir ifadeyle ona baktı. "Bu konuda iyisin." Onun şişmiş dudağına dokundu. "Ağzın üzerimdeyken maaş çeklerimi neredeyse hiç saymıyorum."

Gözleri öfkeyle parladı. Sonra yüzünde tanıdık olduğu kadar tuhaf bir ifade belirdi ve o ifadenin fotoğraftaki ifade olduğunu anladığında kadın çoktan dizlerinin üzerine çökmüştü.

Karın kaslarındaki su damlacıklarını emerken Nicholas keskin bir nefes aldı. *Oh, lanet olsun.*

İnce parmaklarıyla adamın sikini kavradı ve o kadar nazikçe dokundu ki adam ürperdi, sonra da ağzına alabildiği kadarını aldı.

"*Siktir.*" Başı fayansa çarparken görme alanında kıvılcımlar patladı. Kalçaları sarsıldı, kızın boğazına öyle sert girdi ki kız öğürdü ve onu geri itti, kalçalarına sertçe bastırarak onu duş duvarına sabitledi. Ve Tanrım, onun ağzı-

Dudaklarının pelüş yumuşaklığını becerirken dilini adamın sikinin tepesinde gezdiriyor, tıpkı koltuğunda yaptığı gibi onu emiyordu.

Çok iyi hissettiriyor.

"Şimdi ne düşünüyorsun?" Sesinin bal gibi tatlılığında bir keskinlik vardı ve içindeki meydan okuma onu itti, ikisini de ürküten bir şiddetle boşalmasına neden oldu.

Kadın geri çekilirken salya ve meniler şaftını kayganlaştırdı ve onu şimdi hassas kafasında iğneler gibi hissettiren sert su basıncına eğilimli bıraktı.

Nicholas spreyden döndü ve neredeyse kafasını musluğa çarpacaktı ki kızın ona baktığını, arzuya çok benzeyen bir şeyle onu izlediğini gördü.

"*Siktir, Jay.*" Adam ona doğru uzandı ve kadın ondan uzaklaştı, bir havlu kapıp kaçarken sessiz bir ses çıkardı. Sersemlemiş bir halde, kızın artık havluyla kaplı kıcının, sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi hızla kapıdan çıkışını izledi.

İkinci kez arkasını döndüğünde başını çarptı ve acısına küfrederek suyu kapatmak için eğilirken bir elini saçlarında gezdirdi. Kadının sarı havlularından birini alıp omuzlarına attı ve onu tek yatak odalı eve kadar takip etti.

Kendi nemli havlusunu yatağının üzerine atmış ve bir elbisenin düğmelerini ilikliyordu - onu birinin okul öncesi resim öğretmeni gibi gösteren matruşka, firfırlı bir şey.

Harika bir kafa veren ve bir bakışıyla onu ateşe verebilecek çok sikilebilir bir okul öncesi resim öğretmeni.

Botunu bağlamak için eğildiğinde, eteğindeki yırtmaç bacaklarının bir kısmını gösterecek şekilde ortaya çıkınca, adam boğazını temizledi. Yüksek sesle.

"Aman Tanrım!" Gözleri ona doğru kaydı, aşağı indi ve sonra hemen uzaklaştı. Elmacık kemiklerinin üzerinde bir kızarıklık oluşmaya başlamıştı, az önce banyoda ona yaptıklarından sonra bu çok komikti. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"O kadar da uzun değil." Gülümsemesini gizleyerek havluyu kalçalarına doladı. "Taksiyi çağırdın mı?"

"Um." Tezgâhından bir çanta aldı. "BART'a bineriz diye düşünmüştüm."

"Sen de böyle soyulmamış mıydın?"

"Aslında trenden indikten sonra saldırıya uğradım. İşe yürürken."

Nicholas sırt çantasından bir çift boxer çıkarıp içine girdi ve dar kalçalarının üzerine bir pantolon geçirdi. "Hâlâ bir taksiye vergi ödüyoruz."

Endişeli bir ifadeyle onun gömleğine uzanmasını izledi. "Pahalı olacak."

"Sanırım bunu karşılayabilirim," dedi kuru bir sesle.

Ücret ona yeterince makul görünmüştü ama Jay'in kaşları havaya kalkmıştı, bu da ona turist vergisine tabi tutulup tutulmadığını merak ettirdi. Yine de adama bahşiş verdi, çünkü Jay de bahşiş verecekti ama şoförün gözlerinin Jay'in bacaklarında gezinmesi gözünden kaçmamıştı.

Sanat müzesinin taş cephesi, caddenin karşısındaki parkın ve bitişiğindeki alışveriş merkezinin üzerinde yükselen merkezi bir atriyumu çevreliyordu. Yan girişten geçtiler, bu da ona bir raketbol sahasını hatırlatan büyük bir cam penceresi olan bir merdivenden çıkmayı gerektiriyordu. Pencere, duvarlarında fotoğrafların ve tabloların belirgin bir şekilde sergilendiği bir lobi alanına bakıyordu.

Büyük çift kapıya doğru ilerlerken camdaki yansımalarını inceledi. Kadının kıvrımlı vücudunu saran bohem çiçek desenleri, kendi zayıf ve sağlam yapısı ve sade renkleriyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Kimse, diye düşündü, artık kardeş olduklarını düşünemezdi.

"Buraya sık sık gelir miydin?" diye sordu elini kızın sırtına koyarak.

"Boş günlerde. Bazen de özel günlerde." "Hangi özel günlerdi bunlar?"

"Şey. Magritte sergisini görmek için para biriktirdim. Şu Belçikalı ressam, sürrealist. Melon şapkalı, yüzü elma olan adamın resmini yapmıştı."

"Ben de senin empresyonistleri seçeceğini düşünmüştüm."

"Vay canına," dedi. "Fuayesinde mutant bir denizanası asılı olan adam tarafından estetik konusunda eğitiliyor muyum?"

"Eğer Chihuly'yi beğenmezseniz, satabilirim. İstedğin her şeyi alabiliriz."

Kadın ona inanamayarak baktı. "Cidden bana sanat eseri almayı mı teklif ediyorsun?"

"Evet," dedi. "Neden? Magritte mi istiyorsun? Odana asabiliriz."

Yakındaki biri kaşlarını kaldırarak onlara bakınca yanakları renklendi. "*Hayır*, Nicholas. Aman Tanrım, bunun sana neye mal olacağını hayal bile edemiyorum."

"Sanırım bunu karşılayabilirim," dedi ve kadın sanki gerçekten karşılayabileceğini fark etmiş gibi ona baktı.

Kadın çantasının mandalıyla oynarken adam biletlerinin parasını ödedi. Kadının ödemek istediğinden şüphelenmesine rağmen ödemeye çalışmadığı için mutluydu. Çok kıpır kıpırdı. Yoksa gergin miydi? Onu başka biriyle konuşurken hiç bu kadar tedirgin görmemişti.

Giriş etiketlerini aldıktan sonra merdivenlerden birinin yanındaki haritayı incelemeye gittiler. "Yanlış hatırlamıyorsam bu katta fotoğrafçılık var," diyordu. "Yaşayan bir duvar ve bazı hareketli heykeller var. Ben fotoğrafçılıkla pek ilgilenmiyorum, o yüzden siz ilgilenmiyorsanız bunu atlayabiliriz." Yüzündeki coşkunun bir kısmı kayboldu. "Doğru, sanırım öylesin."

"Bunu atlayabiliriz. Beşinci kata çıkalım ve aşağıya doğru inelim."

Jay sıkıca başını salladı ve asansörlere doğru döndü. O da onu takip etti ve aralarında geçen kısa rahatlık anından pişmanlık duydu

parmaklarının arasından kum gibi geçiyordu. Onun geçmişı düşündüğünü bilmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak, karnında sıcak bir kurşun topunun yanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Özellikle de onun elinin titrediğini fark ettiğinde.

Asansörün kapıları açılarak onları başka bir galeriye çıkardı. Jay omuzlarını dikleştirerek duvarın yanında duran muhafızlardan birine başıyla onay işareti yaptı.

Nicholas parmaklarını onunkilerle birleştirerek elini iyice sıktı. Sanatçıların hiçbirini tanımıyordu ve yankılanan yankılarıyla uçsuz bucaksız boş odalar pek de güven telkin etmiyordu. "Burası kesinlikle çok geniş."

Ona baktı. "Mimar Mario Botta. Fransa'daki Evry Katedrali'ni de o tasarlamıştı. İkisi de tasarımlarında kesik silindirlerden yararlanıyor."

"Kulağa sıcak geliyor."

Kadın boştaki eliyle adama vurdu, adam da kısa bir duraksamadan sonra kadının sıktığı elini sıktı. Üçüncü odaya girdiklerinde omuzları yeniden gevşemişti ve sanki fotoğraf konusu hiç açılmamış gibiydi. Ama ileride başka tuzaklar da olacaktı. Diğer hatalar.

Bazen birlikte yataktayken onun donup kalmasına neden olacak bir şey yapar ve gözlerindeki ışığın söndüğünü, karanlık anıların fırtınası tarafından tüketildiğini görürdü.

Belki de bu yüzden onları kapalı tutuyordur.

Nicholas bu tatsız düşüncüyü aklından uzaklaştırıp derinlere gömdü ve Jay'in fazla ciddi yüzüne gülümsedi. "Bana en sevdiklerini göster."

Heyecanını gizlemeye çalıştı ama onu çok iyi tanıyordu ve onu nereye yönlendireceğine karar verirken galeriye döndüğünde gözlerindeki küçük parıltıyı fark etti. Aksini iddia etmesine rağmen, parlak renklere sahip resimlere yöneldi - fantastik rüya manzaraları, neon paletler, izlenimci girdaplar. Renkler onun gibi parlıyordu, sanki çiçek tarlalarına ve güneş ışığı havuzlarına aitmiş gibi.

Ama onunla değil. Hayır, orada, onun yatağında, gözlerini kapadı ve kendini kendi yarattığı karanlığa hapsetti, onun taleplerine bir şekilde katlandı

Bu da onun aldığı zevkin ne kadarının gerçek olduğunu merak etmesine neden oluyordu. O söyleyene kadar ona bakmıyordu. Vücudunu sevdiğini biliyordu ama içine girer girmez Jay'in bazı kısımları o kadar uzaklaşıyordu ki onlara asla ulaşamayacağından korkuyordu. Hayatının en iyi seksiyile döşeli bir aptalın yolculuğu.

"Bunu beğendin mi? Soyut empresyonist olanı?"

Kadının alçak sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve gözlerini kırıştırarak bir resme bakmakta olduğunu fark etti. Pankarta umursamazca baktı ve "Hayır, pek sayılmaz" dedi.

"Kötü bir zaman mı geçiriyorsun?"

"Hayır," dedi huysuzca.

Geçirmiyordu.

"Kızgın görünüyorsun," dedi temkinli bir şekilde.

"Kızgın değilim. İşimi düşünüyorum."

"Kendini çok zorluyorsun, Nick." Sesi şimdi sempatik geliyordu ki bu ihanetten de beterdi. Acınmak istemiyordu. "Arthur bile öyle olduğunu düşünüyor. Bana o söyledi."

"Arthur şirketi omuzlarında taşıyor. Elbette kibirli olmayı göze alabilir."

"Kendini beğenmiş biri değil. Sadece iyi bir iş-yaşam dengesine sahip. Sen de öyle yapmalısın." Başparmağını adamın parmak eklemleri üzerinde gezdirdi ve adamın omurgasında bir elektriklenme oldu. "Sanatın tadını çıkarmaya çalış. Beynin için bir sıfırlama olması gerekiyor. Doğaya bakmak ya da klasik müzik dinlemek gibi."

"Sıfırlamaya ihtiyacım yok," diye homurdandı. "Sadece insanların onlara ödediğim parayı hak etmelerini istiyorum."

"Öyle."

Göreceğiz.

Onu başka bir odaya götürdü, artık soyut renklerin koyu lekeleriyle o kasvetli tabloya bakmak istemiyordu. Jay el ele tutuşmayı umursamıyor gibi görünüyordu ama bunun nedeninin burada görecekimse olmaması olduğundan şüpheleniyordu.

Ancak giysiler çıkmaya başladığında o dışa dönük otoriter kontrol görüntüsünü kaybetti ve ona istediği şekilde teslim oldu, ona kalbi dışında her şeyini verdi.

Nicholas metal ve plastikten yapılmış heykele çılgınca bir bakış fırlattı. Onun yavaş, diliyle ağır ağır yaptığı oral seksleri düşününce dizlerinin bağı çözüldü. Bunu yapma şekli de çok acımasızdı. Aletine doğru öpüşürken karnının üzerinde oyalanıyordu. Eylemin beklentisi karnında derin bir zonklamaya dönüşene kadar nefesiyle onunla alay ediyordu.

Birbirlerini incitmekte iyiydiler. Bu çerçeveli tablolardan herhangi birine rakip olabilecek bir ustalık sergileyen dikkatli fırça darbeleriyle bunu bir ömür boyu mükemmelleştirmişlerdi. Ama tutkularını şiddetle birleştirmekten bıkmıştı.

Sadece sevilmek istiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Nicholas'ın toplum içinde bu kadar *dikkatli* olması Jay'i şaşırtmıştı. Ne zaman baksa gözleri hep onun üzerindeydi. Ya da kolunu, paltosunu uzatıyordu. Kendisi kadar acımasız ve titiz bir adamdan böylesine eski dünya tavırları görmek Jay'i şaşırtmıştı ve bu tavırların Jay'in hoşuna gitmesi biraz beklenmedik bir şeydi.

Lisedeyken birlikte olduğu kızlara karşı çok acımasızdı. Asla eve getirecek kadar iyi değillerdi. Onlarla tribünlerin altında ya da başkalarının üst kattaki yatak odalarında buluşur, istediğini elde eder etmez onları terk eder, lise dedikodu değirmeninin acımasız öğütücülüğüne bırakırdı.

İnsanları incitmek ona çok kolay geliyordu; bu her zaman böyleydi. Babasından öğrendiği başka bir şey daha vardı.

Kızın eli huzursuzca onunkinin içinde kıpırdandığında, onu daha sıkı sıktı ve bırakmadı.

Koridorlarda yürürken bakışlarla karşılaşıyorlardı. Bakışların çoğu ona yönelmişti. Nicholas çok uzun boylu, mermerden yontulmuş gibi bir profile sahip, sert olduğu kadar asil bir adamdı. Giydiği Cerruti takım elbise sertleştirilmiş çelik rengindeydi ve hem yapısının zayıflığını hem de omuzlarını vurgulamak için gerekli olan dolgunun eksikliğini yansıtacak şekilde dikilmişti. Vücudu da tıpkı mizacı gibi mutlak kontrolün bir göstergesiydi.

Ve belki görgü kuralları da öyleydi. Birisi için bir sandalye çekerken ya da onu sandalyeye bağlarken niyetiniz yine aynıydı.

Mülkiyet.

Ele
geçirme.

Kızardı ve adamın yüzünün tekrar onunkine döndüğünü, tepkilerini ölçtüğünü gördü. Daha önce hiç böyle el ele yürümemişlerdi. Avuçlarının terlediğini hissedebiliyordu. Gençlik yıllarındaki ilk aşkıandan beri hiç bu kadar gergin olmamıştı ve *onun yanında* böyle hissetmek dehşet *vericiydi*.

Geçici sanatla ilgili özel sergiye ulaşmışlardı ve dikkatini buna odaklamaya çalıştı, ancak bu sadece kendisini daha kötü hissetmesine neden oldu. Erimekte olan sessiz izleyicilerin zaman atlamalı fotoğraflarına bakarken

Chamberlain meydanındaki buzdan insan heykelleri ya da Yoko Ono'nun pleksiglas içine hapsedilmiş elması yavaş yavaş çürümeye başladığında Jay gözlerinde yaşların oluşmaya başladığını hissetti.

"Çöp ne zamandan beri sanat oldu?" Nicholas şüpheci bir tavırla sordu ve onu kasvetli hayallerinden uyandırdı; *öyle* ki, kendini çok kırılmış hissetmesine rağmen neredeyse gülecekti.

"Aptalca," dedi biraz burnunu çekerek. "Bunun güzel şeylerin kalıcı olmadığını göstermesi gerekiyordu."

O zaman *ona* baktı, ki bunu istemiyordu. Böyle hissederken olmazdı. Hayatının her bir yönü, bunun neden yürümeyeceğinin apaçık bir hatırlatıcısıyken olmazdı.

İstese bile.

Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ifadesi yumuşadı. "Bu sadece bir resim, mavi alakarga."

İkimiz de bir fotoğrafın ne kadar zarar verebileceğini biliyoruz.

Gözleri acıyana kadar kızaran elmaya baktı, adamın elinin sabit baskısının farkındaydı. *Sadece Nick*, dedi kendi kendine ama nabızı dinlemedi ve başparmağını avucunun içinde gezdirdiğinde, kulaklarında bir vızıltıya dönüştü.

Bir sonraki galeride, yaşlı, Avrupalı görünümlü bir çift resimlere bakıyordu. Adam düğmeli gömleğinin üzerine pantolon askısı takmış, kadın ise aynı anda hem rahat hem de pahalı görünen bol bir keten elbise giymişti.

Jay gözlerini resimlerden ayırmadı ama adam ve kadın onlara bakmak için döndüklerinde yanakları çok tanıdık bir utançla kızardı. Nicholas'ın eli Jay'in elinin üzerinde daha da sıkılaştı, parmakları Jay'in parmaklarına dolandı ve Jay kendini zincirlenmiş gibi hissetti.

"Ne büyüleyici bir çift," diye mırıldandı kadın. "Il est si grand. Ve elle est tellement belle."

"Plus jolie que moi?" Nicholas üçünü de şaşırtarak konuştu. "Je le pense aussi. C'est pour ça que je l'ai épousée."

Önce adam, sonra da daha bilinçli bir şekilde kadın güldü. "Çok tatlısın," dedi ona, gamzeleriyle gülümseyerek. Sonra yüzü yanıyormuş gibi hissedenden Jay'e döndü ve "Ne kadar çekici bir kocasın sen," dedi.

var."

Kocan mı?

Kocan mı?

"Ona *ne* söyledin?" Jay onların duyamayacağı bir anda sordu.

Nicholas sıırttı. "Senin güzel olduğunu söyledi. Benden daha güzel olduğunu düşünüp düşünmediğini sordum."

Jay bunun gerçeğin tamamı olmadığından şüpheleniyordu ama bunu ona nasıl söyleyeceğinden emin değildi, bunun ikisinin de hazır olmadığı yeni bir konuşmayı tetikleyeceğinden korkuyordu.

Elini şakacı bir şekilde bir kez daha sıktı. "Akşam yemeği için hazır mısın?" "Evet," dedi, öğleden sonranın bu şekilde geçmesinden dolayı bir pişmanlık hissetti.

kısa kesti. Sonra telefonuna baktı ve burada olduklarını fark etti. üç saat boyunca. Başlangıçtaki isteksizliğine rağmen Nicholas hiç şikâyet etmemişti.

Müzeden çıkarlarken bir taksi çağırdı. Araba onları ön tarafta karşıladı ve sadece birkaç blok ötede olmasına rağmen trafik yüzünden on dakika süren Ferry Building'e götürdü. Şık bir Mercedes önlerini kestiğinde ve şoför küfretmeye başladığında bakiştılar.

"BART'a binmeliydik," dedi Jay.

"Beklemek umurumda değil. İyi vakit geçirdin mi?" "Harika vakit geçirdim."

Bu kez, ona yönelttiği gülümseme -gerçek gülümsemelerinden biri, hiç kimseye göstermediği gamzeli gülümseme- karnının dönmesine neden oldu. "Güzel. Buna sevindim."

Bir Vietnam füzyon restoranında akşam yemeğine gittiler ve loş ışıklar altında, körfez manzarası sunan soğuk bir cam pencerenin yanındaki bir masada, güneş yavaşça suyun dalgalı yüzeyinin altına batarken ve sis hayalet parmaklar üzerinde yuvarlanırken kokteyl ve pho içtiler.

Bu, Jay'in şehrin nadiren tadını çıkarabildiği bir yanıydı: seçkin elitlere hitap eden ışıltılı alt katman. Annesi başka erkekler için soyunduğunda hayalini kurduğu yaşam tarzı buydu,

Gözlerindeki yıldızların sokaktaki çöpleri görmesini engellemesine izin veriyor.

Jay de bunu istediği için kendinden biraz nefret etti. "Yemeğinizde bir sorun mu var?"

El değmemiş kâsesine baktı ve suçlulukla gülümsedi. "Hayır, manzara o kadar muhteşem ki, her şeyi içime çekmeye çalışıyorum." Titrek mum ışığında adama bakarken omuzları çöktü, aklından suçlayıcı bir düşünce geçti: *Bu adam için de soyunuyorsun.* "Bu inanılmaz bir gündü."

"Daha fazlasına sahip olabiliriz. Bir ömür boyu."

Kokteyl bardağının sapını parmaklayarak gergin bir şekilde güldü. "Çocuk isteyip istemediğimi bile bilmiyordun. Birlikte büyüdük ama şu anda birbirimiz hakkında pek bir şey bilmiyoruz."

"Ne bilmek istiyorsun?" Gömleğinin manşetlerini açıp kollarını ön kollarının üzerine sarmaya başladığında gömleğinin boynu aşağıya indi ve kadının gözlerini hem ellerinin çevik hareketlerine hem de derinin altındaki tendonların esnemesine çekti. "Sana her şeyi anlatırım."

"Bana kimseyle çıkmadığını söylemiştin." Tereddüt etti, adamın yoğunluğundan ve kollarını herkesin içinde açıkta görmenin merak uyandıran samimiyetinden korkmuştu. Sonunda onun gözlerine bakmaya cesaret edebildiğinde, yüz ifadesi elindeki içki kadar güçlüydü. "Bir ilişkiden ne istediğini biliyor musun?"

Eski Nick olsa gözlerini devirir ve babasının cinsiyetçi saçmalıklarını papağan gibi tekrarlamadan önce, geçimini sağlayabildiği sürece bunların hiçbirinin önemli olmadığını söylerdi. Ama karşısındaki adam onun sorusunu düşünceli bir şekilde değerlendirdi ve ışığın bileğindeki saate vurması için yerini değiştirdi.

"Artık yalnız kalmak istemiyorum. Yıllar sonra boş bir eve gelmek insanı yıpratıyor. Dünyayı görmek istiyorum ama sadece benimle birlikte göreceği biri varsa. Yalnız seyahat edebilirim ama bunu gerçekten istemiyorum. Eve döndüğümde yanımda birinin olmasını isterim. İlgilenecek biri."

"Pek çok insan sana bunu verebilir," diye fısıldadı Jay.

Öne doğru eğildi ve elini kendi eliyle kapattı. "Ama onlar sen değilsin."

Etrafındaki dünya sarsılarak durur gibi oldu ve Jay bir parçasının kopup paramparça olduğuna yemin edebilirdi. Bunu takip eden sessizlikte, saatinin tik taklarını duyabiliyordu.

"I-" Sözüünü yarıda kesti, istediği kelimeleri bulmakta zorlanırken

ona öyle bakıyordu. "Böyle hissettiğini bilmiyordum. Bana ilk kez aşık olduğunu söylediğinde, sanki her şey seksle ilgiliymiş gibi konuşmuştun."

"On sekiz yaşındaydım, Jay. Seni nasıl seveceğini bilmeyen lanet bir aptaldım."

İtirafının sertliği kadının geri çekilmesine neden oldu. Parmakları birbirinden ayrıldı ve Nicholas elini çekip uzun, derin bir yudum almadan önce eline baktı.

"Ee," dedi huysuzca. "Odanızdaki fotoğraf kolajını gördüm. Fotoğrafçılıkla ilgilenmediğini sanıyordum."

Jay gözlerini kırptırdı, konunun aniden değişmesinden rahatsız olmuştu ama bu ertelemeden dolayı sapkınca minnettardı. "Bunu gerçekten fotoğrafçılık olarak görmüyorum," dedi uzun uzun. "Daha çok bir hatıra defteri gibi. Güzel zamanları hatırlamak istedim, çünkü bazen bitene kadar ne kadar güzel olduklarını fark etmezsiniz."

"Kulağa üzücü geliyor, mavi alakarga."

"Belki de öyledir." Ortaokul arkadaşlarını, Beat and Tease'deki güzel striptizcileri özlemle düşündü. "O kadar çok insanın yanımdan geçip gitmesine izin verdim ki şimdi yüzlerini bile hatırlayamıyorum. Başka kimseyi unutmak istemedim."

"Benim hiç fotoğrafımı çekmedin."

Çünkü seni asla unutamam.

İçkisindeki alkol yüzünden yüzü kızaran Jay, masanın diğer ucundan ona baktı. Mum yakışıklı yüzüne uğursuz gölgeler düşürüyor, ona belirgin bir kötü adam havası veriyordu.

Kıskanıyor muydu?

"Ne?" Nicholas dedi ki. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Jay düşüncesizce telefonunu kaldırdı ve yüzünü düzenleyemeden onun bir fotoğrafını çekti. Ekranına baktı ve kendine rağmen gülümsedi: hareketin ortasında donmuş, gözleri şok içinde genişlemiş ve normalde davetkâr olan ağzında somurtkan bir eğimle, onu hiç görmediği kadar gerçek görünüyordu.

"İşte," dedi. "Mutlu musun?"

"Bakabilir miyim?"

"Hayır."

Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Senden bir tane alabilir miyim?"

"Sende benden bir tane var." Kadın düşünmeden konuştu ve adamın kaşları havaya kalktı.

"Sadece bir tane mi alacağım?"

"Sende sadece bir tane mi var?" Jay karşılık verdi ve ona hınzırca bir sırıtış attı. "Bu konunun hassas bir nokta olduğunu sanıyordum."

"Aman Tanrım, kesinlikle öyle." Jay içkisinden canlandırıcı bir yudum aldı. "Sen küçük bir sürüngensin."

"Sanırım beni oldukça çekici buluyorsun."

"Sana bu izlenimi veren ne?" diye sordu, içkisini sertçe bırakarak.

"Çünkü gülümsüyorsun."

Bir elini çok sıcak yanaklarından birine dokundurdu, bunu yaparken bile solan ışığın, sisin yakınlığının ve restorana nüfuz eden egzotik baharat karışımının farkındaydı. Sanki ikisi de camdan bir baloncuğun içinde, kendi özel dünyalarına çekilmiş gibiydiler. Onunla hiç bu kadar rahat olmamıştı - kısmen, çünkü adam ona rahat olması için bir neden vermemişti.

Nicholas bir şekilde onu kandırarak kendisiyle çıkmaya ve çok iyi vakit geçirmeye ikna etmişti. Daha önce de, eve dönmesi için ona şantaj yaptığında onunla dışarı çıkmıştı ama onu o yerlere sürüklediğinde Jay, bunu sadece yapabileceğini göstermek için yaptığı izlenimine kapılmış, gücünün tehdidini onun üzerinde kullanmıştı. Böyle olmamıştı.

Daha önce yaptıkları *hiçbir şey* böyle olmamıştı.

Bir kişniş yaprağını kopardı, adamın kendi manipülatif yöntemiyle, aralarındaki çarpık güç dinamiği hakkındaki endişelerini ciddiye aldığını fark ederek sarsıldı. "Sanırım öyleyim."

"Gülümsüyor musun?" diye ısrar etti. "Ya da büyülenmiş?"

"İkisi de," dedi sessizce ve bu cevabın onu neden üzdüğünü merak etti.

Kendi içkisini aldı ve geri devirdi. "Senin içtiğini sildim."

beni gönderdi, bu arada."

Hangisi olduğunu sormasına gerek yoktu. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin. Sebeplerim tamamen bencilceydi. Başka kimsenin seni böyle görmesini istemiyorum. Yine de kendi soruna cevap vermedin. Ne istediğini biliyor musun, Jay?"

Dengesi iyice bozulan ve biraz da telaşlanan Jay başını salladı. "Eskiden bu göz alıcı büyük şehir hayatını hayal ederdim. Ama tek başıma yaşayınca bu hayallerim çabuk suya düştü. Şimdi sakın bir hayata razıyım. Nazik biriyle. Bana saygılı davranacak, işler zorlaştığında adım atacak ve - sadece- beni karşılıksız sevecek biriyle."

Konuşurken içkisine baktı, adamın yüzünü görmek istemiyordu ve onun yüzündeki yalanı görmesinden ve ipler olsun ya da olmasın teslim olmaya ne kadar yakın olduğunu anlamasından korkuyordu.

Garson gelip ne yaptıklarını sorduğunda Jay bir rüyadan uyanmış gibi hissetti. Nicholas bir Old Fashioned daha ısmarladı ve Jay, alışılmadık bir şekilde düşünceli hissederek, ilki çoktan kafasına gitmiş olmasına rağmen kendine bir meyveli kokteyl daha aldı.

Yine yaptık, diye düşündü, parlak turuncu kokteyle uzanıp romla ıslatılmış kirazını yerken, adam içkisini yudumluyor ve yorgun bir kurdun gözleriyle onu izliyordu. *Birbirimizi incittik ve ben nasıl olduğunu bile bilmiyorum.*

İkinci kadehini de birkaç yudumda içti ve ayıklığını üzerinden atabileceğini düşünerek kendini salladı. "Ne zaman hazır olursan gidebiliriz."

Jay onun yarısı boş bardağına baktı ve kenarlarının bulanık olduğunu fark etti. "Ben hazırım."

Restorandan çıktıklarında ve adam ceketini omuzlarına örttüğünde arzu şimşek gibi çıktı. Körfez esintisinin tuzlu keskinliğinde, dar omuzlarının etrafında biriken kumaşa sinen kolonyanın narenciye kokusunu seçebiliyordu.

Onunla birlikte yürürken, şehir sisli neon ışıklarıyla aydınlanırken, Jay damarlarının şampanyanın ışıltılı parıltısıyla dolduğunu hissetti.

Eğer isteseydi onu becerirdi. İçkinin verdiği bulanıklık ve tüm bunların altında çok derinlemesine keşfetmeyi ummadığı sıcak, karanlık duygular denizi

Yaraları olsaydı, dizlerinin üzerine çöker ve o derin, korkunç sesiyle söyleyebildiği tek şey "evet", "sürtük kız" ve "siktir" olana kadar ona sakso çekerdi.

Ama sormadı, dairesine döndüklerinde ve gözlerinin arkasında akşamdan kalmanın hafif başlangıcıyla pijamalarını giyerken, bu neredeyse onu istediğini fark etmesi kadar rahatsız ediciydi.

Banyo kapısı açıldı ve yüzüne ışık saçtı. Nicholas basketbol şortu ve eski bir tişörtle dışarı çıktı. Nicholas yatağın üzerinde sallanırken, kız ona doğru yuvarlandı ve Nicholas kısık bir kıkırdamayla kolunu ona doladı, saçlarına doğru nefes aldı. Adamın ne kadar sert olduğunu hissettiğinde saf, çığ bir arzu demir bir çivi gibi içinden geçti.

"Beni becerecek misin?" diye fısıldadı, kendini her zamankinden daha cesur hissediyordu, alkolle doluydu ve o koyu kadife uçurumla örtülmüştü, istese bile yüzünü göremiyordu.

Kıpırdamadan durdu. "Sarhoşsun."

"Mmm." Ona doğru sokuldu ve sikinin seğirdiğini hissetti. "Evet, baba. Çok sarhoş."

"Jay-" daha önce onun bu ses tonunu kullandığını hiç duymamıştı; bu onu heyecanlandırdı "-yapma."

"Neden? Bana ne istersen yapabilirsin. Beni kullan, canımı yak. Kötü olmamı sağla." Adamın elini kavradı ve göğsüne götürdü, elini göğsünün üzerine bastırmasına izin verdiğinde bir memnuniyet dalgası hissetti. "Sadece iyi hissettir."

Adamın göğsü kadının sırtına çarptı. Adam ince atletinin üzerinden göğüs uçlarının izini sürdüğünde kadın inledi ve bu ses ikisini de irkiltti. "Jay," diye hırladı adam. "Hayır."

Yüzünü ona dönmek için yuvarlandı ve kendini onun sırtına bakarken buldu. "Oh, demek bana kızgınsın."

"Tanrı aşkına."

"Kontrolün bende olmasından hoşlanmıyorsun."

Nicholas buna güldü, bu da onu kızdırdı.

"İyi erkeklerden hoşlanırım. Senden önce sadece iyi adamlarla çıktım."

"Sen kötü bir sarhoşsun, mavi alakarga. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

"İyi erkeklerden hoşlanırım," diye tekrarladı, bir meydan okuma gibi. "Beni becerme şekillerini seviyorum."

Yatak uğursuzca gıcırdadı. Adam elini kadının boğazına doladığında, kadın keskin, ince bir ses çıkardığını duydu; adam üzerine eğilmişti, koyu renk saçları gözlerini gölgede bırakıyordu.

"Hayır." Başparmağı kadının aniden hızlanan nabzını okşadı. "Bildiğini sanmıyorum."

Oh, diye düşündü, başı dönüyordu. Bunu sevdim.

"Hoşuna gitti mi, Jay?" Sanki yüksek sesle konuşmuş gibiydi. Belki de söylemiştir. Adam kızın boynunu sıktı ve kız artık nefes aldığından bile emin değildi, o kadar tahrik olmuştu ki. "İyi kızlar, iyi erkek arkadaşları tarafından becerilmekten böyle mi hoşlanır?"

"Hayır," dedi Jay.

"Hayır, değil," diye kabul etti. "Çünkü sen iyi adamlar tarafından becerilmek istemiyorsun. Benim tarafımdan becerilmek istiyorsun."

"Evet," diye fısıldadı Jay. "Becer beni, baba."

Adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Karanlıkta yüz ifadesini tam olarak seçemiyordu ama ereksiyonunun kalçasına battığını hissedebiliyordu. Adamın eli esneyip ensesini sıyırdığında, kadın bir ürpertiye bastırmak zorunda kaldı.

"Becer beni. *Lütfen*. Yapmanı istiyorum."

"Tanrım," dedi elini tıslayarak çekerken. "*Siktir*."

Duvara döndüğünde Jay belli belirsiz bir inanmazlıkla ona baktı. Kalbi hâlâ çarpıyordu. Adamın parmaklarının ısırığını hâlâ teninde hissedebiliyordu. Jay elini Nick'in pazusuna koydu ve Nick sanki onu omuzlarından silkecekmiş gibi sarsıldı. "Nick?" sesi kısık çıkmıştı.

Adam cevap vermedi ve kadın bir korku hissetti.

(yalnız)

"Da-"

"Yapma," diye hırladı. "Kontrolümü test etme. Şu anda olmaz."

"Ama ben-" Gözlerinde yaşlar oluştu ve elini bıraktı. "Özür dilerim."

"Eminim öylesindir." İçini çektiğinde, içinde bir hırıltı vardı. "Git uyu, Jay."

Diğer tarafına yuvarlandı, sırtındaki büyük bedenin farkındaydı. Bu, şehirde geçirdiği ilk birkaç gecenin hiçbirinde olmadığı kadar güvende hissetmesini sağlıyordu ve rüya gördüğünde kâbus görmüyordu. Ya da öyle olduğunu sanıyordu.

Gözleri birden açıldı ve karnındaki sıkı düğümün dikenleri filizlenip tüm vücuduna yayılmış gibi hissetti. Başı zonkluyordu ve karanlık dönüyordu. *Nick*, diye düşündü, etrafına çılgınca bakarak. Ve sonra, *Neredeyim ben?*

Nicholas'ın yanı başında ağır ağır nefes alıp verdiğini fark ettiğinde, yarı dolu odası gözünün önüne geldi. Yatak hareket ediyordu; onu uyandıran da bu olmalıydı. Aletini şortundan çıkarmış ve mastürbasyon yapıyordu, korkutucu bir acelecilikle kendi eline doğru eğiliyordu çünkü ritmi tanıyordu.

Bekleyemediği zaman beni böyle beceriyor, diye düşündü ve karnında donuk bir zonklama başladı.

Gözlerini sıkıca kapatmış, boğazından sesler çıkarıyordu. Gırtlaktan ve sessiz geliyorlardı. O kadar ki çoğunun kendi adı olduğunu hemen fark edemedi.

Nicholas ertesi sabah olanlardan söz etmedi, bu da Jay'i rahatlattı. Sarhoşken ona seks için yalvardığı için kendini çok utanmış hissetti ve aralarındaki kelime alışverişini tam olarak hatırlayamasa da, kör bir istek duyduğunu ve büyük elinin ağırlığını boğazında hissettikten sonra onu reddetmesinin ne kadar soğuk geldiğini hatırladı.

Tanrım, sonrasında kendine dokunma şekli-

Ama Jay diğer her şeyi yaptığı gibi bu düşünceleri de bir kenara itti. Sadece geri itti, altına itti. Bırak geçmiş gömülü kalsın ve yok olsun. Onun sloganı buydu.

Ta ki geçmiş ona şahsen musallat olana kadar.

Nicholas'ı dairesinde dolaşırken görmek çok tuhaftı. İster eski tişörtlerinden biriyle dizüstü bilgisayarını koltuğa park etmiş olsun, ister kasları gerilerek eşyalarını kaldırıma taşıyor olsun, tüm bunların evcimenliği onun yanında utangaç hissetmesine neden oluyordu. Çok uzun ya da çok sert bakmamaya çalıştı-

komşuları tarafından paylaşılmayan bir takıntıydı. Yaşlı bir kadın, sırf üstsüz Nicholas'ın kutuları istifleyişini izlemek için, bitkin haldeki küçük spaniel'ile bloğun etrafını üç kez dolaştı.

Jay kapalı balkona çıktı ve U-Haul'a baktı, kendisini yirmi yıl önce, annesinin yeni hayatları için "fazla alt sınıf" olarak damgaladığı her şeyi atarken gördü.

(Sen hala annenin kızıydın, Justine)

Telefonunun kilidini açtı, kapüşonunun cebine geri koymadan önce düşüncesizce kaydırdı. Annesinden yeni mesaj gelmemişti. Garipti. Bu şekilde pes etmek ona göre değildi.

Sanırım karşılık vermemden hoşlanmıyor.

Nicholas bir yığın katlanmış plastik yemek sandalyesini şangırıtıyla yere bırakınca Jay dönüp sokağa baktı. Sandalyeler deniz mavisine boyanmıştı ve o kadar kötü solmuştu ki altlarındaki metal yer yer görünüyordu. Onları misafir için almış ama hiç kullanmamıştı. Bu mahallede, günün sonuna kadar gitmiş olurlardı.

Tişörtünü çıkarmıştı ve şimdi sırtı terden parlıyordu. Kadın onu izlerken, adam bileğinin tersiyle saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Ve tabii ki, zavallı köpeğinin tasmaşını hayatı buna bağılıymış gibi tutan ve ona bir tanıyıymış gibi bakan o küçük yaşlı kadın vardı.

Nicholas yaşlı kadını fark etti ve el salladı -*anlamlı*, diye düşündü Jay, jestteki alaycılığı fark ederek- sonra başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Kolunu indirdi ve elleri kalçasında durarak kadının bakmasına izin verdi. Jay'in bacakları kasıldı ve parmaklığı daha sıkı kavradı.

"Geliyorum, mavi alakarga," diye seslendi. "Beni içeri al."

Jay, diğer kadının omuzlarının nasıl kederle çöktüğünü hayal bile edemediğinden emindi.

Başını sallayarak buzdolabına gitti ve onun için marketten aldığı yeşil meyve suyu şişelerinden birini çıkarıp merdivenlerden inerek kapıda onunla buluştu. Adamın tenindeki ıslak saman gibi nemli ve hayvani ter kokusunu alabiliyordu. Avuçlarını şortuna sildi, gözlerindeki teri kırıştırdı, ısı yaydı. "Bu benim için mi?"

"Çok seksi görünüyordun."

Odasına girdiklerinde istemsizce güldü, göğsü

hareketle birlikte aksıyordu. Yanlarındaki kas bantları dalgalandı. "Sence seksi görünüyor muyum?"

"Kastettiğim bu değildi."

"Kızarıyor musun? Bu çok tatlı." Kapağı açtı ve yüzünü buruşturmadan önce derin bir yudum aldı. Buruşuk burnunu ya da onu bir şekilde daha da çekici kılan utangaç sırtışını beklemiyordu. "Ve bu şimdiye kadar tattığım en acı şey."

"Özür dilerim. Bu lahana ve spirulina. Soğuk olan tek şey bu."

"Özür dileme." Hoşnutsuzluğunu gizleyemeden bir yudum daha aldı. "Yarın taşınmaya hazır mısın?"

"Sanırım öyle." Yontulmuş Formika tezgâha yaslandı ve ev sahibinin, o ayrılırken tezgâhı değiştirmeye kalkışıp kalkışmayacağını merak etti. "Ayrılmanın daha zor olacağını düşünmüştüm ama beni burada tutan şeyin artık gerçekten var olmayan şeylerin anıları olduğunu fark etmeye başladım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Koluna alaycı bir fiske vurdu. "Senin tamamen bana ait olman hoşuma gidiyor."

"*Teşekkürler*, Nick." Tezgâhın üzerindeki üzerinde MUTFAK yazan kutuyu inceliyormuş gibi yaparak, aslında kendisinin de bir eşya gibi paketlenmişti düşüncesini aklından uzaklaştırmaya çalıştı. "Müşterilerin bu şekilde boşa kalman hakkında ne düşünüyor?"

"Bana gerçekten ulaşmaları gerekirse numaram onlarda var." Şişeyi ona uzattı. "Bunun için endişelenmeyin."

Şişeyi elinde ters çevirdi. "İşin konusunda endişeliyim. Yani, duyarlılık eğitiminden *daha yeni* geçtin. Yatırımcılarını gerçekten üzmemek istemezsin."

"Yatırımcıların canı cehenneme. Duyarlılık eğitiminin de canı cehenneme." Nicholas gömleğini tezgâhın üzerine attığı yerden aldı ve yüzüne sürdü. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

Mutlu, diye düşündü. Ama kimin şartlarında? Onun şartlarıyla mı? Bunun için kariyerini bir kenara mı atacaktı?

Karşılığında özgürlüğünden vazgeçmesi mi bekleniyordu?

"Bu bakışı biliyorum." Nicholas artık terlemiş olan tişörtünü tekrar tezgâhın üzerine bıraktı, neredeyse itiraz edecekti ki

daha uzun süre onun sayacı olamayacaktı. "Hollybrook'a döner dönmez, *bu* her neyse kendini daha iyi hissedebilmen için seni istemişiyordum gibi davranmaya devam etmemizi bekleyeceksin."

Parmaklarını aralarında oynatarak bir hareket yaptı. Jay, onun kendisini bu kadar iyi algılamasından dolayı ne kadar sarsıldığını gizlemek için ona ters ters baktı. "Düşündüğüm şey bu değildi."

"Sende hiç oyun yüzü yok, mavi alakarga. Yalan söylediğinde bile içini görebiliyorum." Sesi neredeyse baştan çıkarıcıydı, diye düşündü, alaycı bir zalimlik tonu dışında. "Beni sürekli seni hızlı ve kirli bir kaçamak için yanında tutmakla suçluyorsun ama ben gözlerim kapalı sevişen biri değilim."

Jay tezgahın sırtına çarptığını hissetti. Onun paniği ve Nick'in bilmiş, acı gülümsemesi nefesini kesti. "Kapa çenen, Nick."

"Şimdiden inkâr mı geçtik?" Bir adım daha yaklaştı ve ellerini onun ellerinin kaçtığı yere koydu. "Bu hızlı oldu. Genelde önce seni becermem gerekir."

Kızgın bir nefes çekti. "Anlamıyorsun-"

"Hayır, Jay. Anlamıyorsun. Ne zaman insanların ne düşüneceğini sorsan, ilişkimizi birlikte büyüdüğümüz gerçeği etrafında şekillendiriyorsun. Büyüdük de. Ama sonra ben büyüdüm ve seni istedim. Seni o kadar çok istedim ki, bunun beni delirteceğini düşünürdüm. Sanki nefes alamıyordum. Hiç bir şeyi bu kadar çok istedin mi?"

Kadın ağzını açtı ama adam ona cevap vermesi için zaman tanımadı.

"Bana kalsaydı, seni mihraba kendim sürüklerdim. Ama senin için bekledim. Ve eğer planın beni acemi bir havuz çocuğu gibi yoluma göndermeden önce beni sikmekse, bilmelisin ki seni savaşmadan ele vermeyeceğim."

"*Sana kazık atmıyorum.*" Jay onun seçtiği kelimelerden, annesi ve genç sevgilisiyle yaptığı acımasız kıyaslamadan dehşete düşmüştü. *Yine de aynı şey değil mi? Onu da uzaklara sakladı.* Yumruklarını sıktı, seslerle savaşabilmeyi ve onun gözlerine her baktığında kalbini yutmakla tehdit eden acıyı kovabilmeyi diledi. "Bana şantaj yaptın. Benden *asla* geri alamayacağım şeyler aldın."

"O zaman neden," dedi Nicholas yavaşça, "hâlâ buradasın?" "Çünkü burada *yaşıyorum.*"

Bunun aptalca bir şey olduğunu biliyordu ama yine de kahkahası onu

Kızgındı ve göğsü ve karnı boyunca kasılan kas dalgalanması da öyle, çünkü aynı zamanda ona kızginken *böyle* görünmeye nasıl cüret ederdi, ama bu sefer, ona vurduğunda, parmakları bileğinin etrafında zincirlendi.

"Ah, Jay," dedi ve onun adını söyleme şeklinden nefret etti, kokulu bir duman gibi içini sarmasından. "Seni duvara yasladığımın farkında bile değilsin."

"Burada durup yürüyen bir Oedipus kompleksinden ders alacak değilim."

Adam bir adım daha yaklaştı ve vücudunun kıvrımlı hatları kadının dalgalanan görüşünün önünde bulanıklaşırken, kadın adamın teninden gelen sıcaklığı hissetti ve adamın terinin temiz kokusu burnuna doldu.

"Barda bir yabancı olsaydım kollarıma atlayacağını mı söylemek istiyorsun gerçekten? Nedense bundan şüpheliyim. İnsanları uğraştırmayı seviyorsun. Bu yüzden lisedeki erkek arkadaşlarından hiçbirisiyle yatmadın. Senin bütün çemberlerinden atlayacak dayanıklılıkları yoktu."

"Bunu duymak istemiyorum."

"Ağaçtaki kedi konusunda kıcıma atladığın andan itibaren, etrafımdaki tüm yüzeysel saçmalık sanatçılarından temiz bir nefes alacağını biliyordum. Çok otantıktın, çok *kendindin*. Ve o kadar güzeldin ki - lanet olası Tanrım, bu rüyaları görürdüm-" Sert bir nefes verdi, o zaman kendisinininkini tuttuğunu fark etti. "Keşke sen benim ilkim olsaydın. Olmanı isterdim."

"Evet, baban bunun icabına baktı, değil mi?" O daha iyi düşünmeden kelimeler ağzından çıkıverdi.

"Evet, öyle yaptı." Nicholas gömleğini almak için ona doğru uzandı ve Nicholas ona öfke yerine pişmanlıkla baktığında bir suçluluk duygusu hissetti. "Bu çok kötü oldu. Seni beklerdim. Sana nasıl dokunacağımı bana gösterebilirdin." Sesine bir tutukluk girdi. "Bu hoşuma giderdi."

Belki de düşündüğünden daha çok annesine benziyordu.

Jay, Nick'siz bir havaya ihtiyaç duyarak ona yan adımlarla yaklaştı. Söylediği korkunç şeyler yeterince korkunç değildi ve neden onun olamayacağını hatırlamakta zorlanıyordu.

"Beklemedin. Sen aldın."

"Biliyorum." Gömleğinin kumaşını elleriyle d ğ mledi. "Ama ben şimdi bekliyorum."

Jay soyulmuş meyve suyu etiketine baktı. Huzursuz elleri etiketi neredeyse koparmıştı. İtiraz etmek, bunun yanlış olduğunu anlamasını sağlayacak sözcükleri bulmak istiyordu ama Nicholas'ın babası onu hiçbir zaman kilisenin yakınına bile g t rmemişti, öyle görünüyordu ki bağnazlığını dizlerinin üzerinde uygulamak için başka bir yol bulmuştu. Ve Tanrım, eğer sabırlı olsaydı, onun üzerine *bu* şekilde gelseydi, inatçı granite vuran bir gelgit gibi onun çekincelerini aşındırabilirdi.

"Bunu bir düşün," dedi Nicholas başını bilerek eğererek. "Derinlerde bir yerde hâlâ kazanmaya değer tek bir dövüş arayan o acımasız küçük Amazon'sun."

Lanet olsun sana, diye düşündü Jay, arkasını dönerken.

Onuncu Bölüm

Genelde evin içinde onu incitmek isteyen bir adam kovalardı, yüzü gölgelerle kaplıydı, tanıdık koridorlar lunapark aynası gibi çarpıtılmıştı ama bu sefer havuza hapsolmuştu. Altın Çağ Hollywood eğlencelerinden biri gibi bir parti veriliyordu ve insanlar yanından geçip gitse de hiçbiri onun çığlıklarını duymuyordu. Hiçbiri suyun çoktan donmuş olduğunu ve büyük bando caz müziğinin altında çığlıklarının boğulurken kaybolduğunu göremiyordu.

Yapayalnızım, diye düşündü. Burada öleceğim.

Ve sonra biri kolunu tuttu-

"Jay."

Boğulurcasına bir nefesle uyandı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Rüyalarından hatırladığı o ağır elin kendisiyle birlikte çekildiğini fark ettiğinde, karanlıkta öne doğru sarsıldı ve dudaklarından tiz bir çığlık kaçtı. *"Hayır."*

"Kalkma vakti geldi." Elin sahibi öne doğru eğildi, karanlıkta bir insandan çok bir gölge gibiydi. Ama o silueti tanıdı ve kalbi rahatlamadan önce bedeni rahatladı.

"Oh," dedi. "Nick. Sadece sen varsın."

Adamın başını eğdiğini gördü, sanki yüz ifadesini ve duruşunu inceliyordu. "Seni korkuttum mu?"

"Hayır. Sadece kötü bir rüya." Tekrar yatağa uzandı. "Uyumaya geri dönüyorum."

Nicholas yorganı çekip çıkararak onun inlemesine neden oldu. Sonra utanarak elini ağzına kapattı, geç de olsa komşularını hatırladı.

Sanki şimdiye kadar çığlıklarının sesini tanımamışlar gibi.

"Kalk," dedi Nicholas ve kızardığını göremeyeceği kadar karanlık olduğu için minnettar oldu. "Yoksa kahve yok."

"Ne kahvesi? Makineyi paketledim."

"Dışarı çıkıp senin için aldığım kahve." Altında bir fincan salladı

Burnuna son derece sarhoş edici bir koku geliyordu. Bunu nereden almıştı? Benzin istasyonu içkisi değildi ve Jay bu bölgede saat kaçtan önce açık olan bir yer olup olmadığını bilmiyordu. Kadın bardağa uzanınca Jay kolunu geri çekti. "Giyin ve bunu alabilirsiniz."

Jay homurdandı ama bacaklarını yataktan dışarı kaydırды, Nicholas ışığı yaktığında istemsiz bir küfür savurdu. Nicholas hızla vurma mesafesinden çekildi, eteğine uzanırken elinde içkisiyle duvara yaslandı. Nicholas'ın çoktan giyinmiş olduğunu ve sinir bozucu bir şekilde uyanık olduğunu fark etti.

"Sakıncası var mı?" diye sordu sinirli
bir şekilde. Adamın gülümsemesi
genişledi. "Hiç de değil." "Dick."

Bir gece önce hazırladığı iş kıyafetini giymek için adama sırtını döndü - adamın kafasını sıkmesine o kadar öfkelenmişti ki, öfkesini paketlemeden kalanları bitirerek atmıştı.

Ah evet, *şimdi* Nicholas'a neden bu kadar kızgın olduğunu hatırlıyordu. Bay İşte Bu Yüzden Lisedeki Erkek Arkadaşlarından Biriyle Asla Düzüşmedin, onun göbek adını bile bilecek kadar uzun süre kimseyle çıkmamışken konuşmak için iyi biriydi.

Öfke parmaklarını beceriksizleştirdi ve ona bakmayı reddetmesine rağmen, Nicholas'ın onun kendi sütyenini bağlamak için verdiği mücadeleyi izlerken çok eğlendiğini hissetti.

Son kancayı da taktıktan sonra, acele ediyormuş gibi görünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde bluzunun düğmelerini iliklemeye başladı ve pijamalarını büyük çantasına koymadan önce eteğinin fermuarının kapalı olduğundan emin oldu. Arkasını dönmeden önce kendini destekledi.

"Kahve." Elini uzattı. "Şimdi."

Nicholas bardağı ona uzattı ve mutfak tezgâhından ikinci bir içki alırken kışına öyle bir şaplak attı ki, kız dönüp ona ters ters baktı. "Sabahları ne kadar huysuz bir kuş olduğunu bilen başka biri var mı, yoksa bunu bana mı saklıyorsun?"

"Dışarısı hâlâ karanlık, seni canavar."

"Demek sadece babamla iyi geçinmiyorsun."

"Siktir git, Nicholas."

"Yetişmemiz gereken bir uçak olmasaydı," dedi, "yetişirdim."

Jay dişlerini sıktı. Nicholas'ın tuttuğu U-Haul şoförü sabah erkenden eşyalarını alıp gitmiş, o da Los Angeles'a dönmek için kırmızı göz uçuşu ayırtmıştı. Kırmızı göz daha ucuzdu ama para onun için önemli değildi elbette. Tek istediği onu bir an önce Hollybrook'a ve yatağına geri götürmekti. Etrafını saran enerji o kadar aşıkârdı ki, kız bunu teninde hissedebiliyordu.

Bir şeyler planlıyor, diye düşündü. Ve bundan hoşlanmayacağıma eminim.

Çantasını omzunda daha yukarı kaldırdı ve el çantasını aldı. Carbon'un taşıyıcısına çoktan yüklenmiş olduğunu fark etti ve şimdi koridorda böğürüyordu. Nicholas'ın onu saklandığı yerden çıkarmayı başarmış olmasından hafifçe etkilenen Jay, boş dairesine baktı ve bir tür duygu uyandırmaya çalıştı. Burası yıllardır onun sığınağı olmuştu; boş duvarlara ve aşınmış zeminlere bakarken, *bir şeyler* hissetmesi gerektiğini düşündü.

"Taksi bekliyor," dedi Nicholas, onun düşüncelerini bölerek. "O zaman onu tutmayalım," dedi Jay gergin bir sesle.

"Ona ne kadar bahşış verdiğimi düşünürsek, muhtemelen bir saat boyunca sevişebilir ve sonrasında kahvaltıya gidebiliriz ve o hala burada bekliyor olur."

"Aman Tanrım." Jay isyan edercesine kahvesinden bir yudum aldı ve kapıya yöneldi. Sonra ona sırtını dönmenin daha iyi olacağını düşündü ve arkasına uzanarak onu tekrar tokatlamadan önce bileğini yakaladı. "Kıçıma bir kez daha şaplak atarsan," dedi tehditkâr bir şekilde, "bu işi bitiririm."

Nicholas kıkırdadı ve kızın elinden kurtuldu. Ona bu kadar yakinken bardağının üzerindeki yazıyı okuyabiliyordu, en az altı pompa şeker içeren dörtlü bir latte gibi görünüyordu. Sadece etiketi okumak bile yüksek tansiyonu varmış gibi hissetmesine neden oldu. Ona baktığında gözleri hınzır bir muziplikle parlıyordu. "Bir dahaki sefere daha geç bir uçuş için rezervasyon yaptıracağım."

Merdivenlere çıkana kadar bunu tam olarak anlayamadı ve sonra bir adımı kaçırdı.

Şoför sadece eşyalarını yüklerken biraz huysuz görünüyordu.

ve havaalanına doğru hızlı bir sürüş oldu. Güneş henüz ufku bile aşmamıştı ve gökyüzü koyu bir gece yarısı mavisiydi. Jay, Carbon taşıyıcıda ayaklarının dibinde uyuklarken gökdelenlerin geçip gidişini izledi ve büyük cam pencerelerin yıldızları nasıl bu kadar net yansıttığına hayret etti.

Nicholas telefonunda geziniyor, bacaklarını açarak koltuğa yaslanıyordu. Adamın kalçası kadınıninkine dayanıyordu. Ne zaman bir çukura girseler, yün pantolonunun çıplak baldırına sürtünme hissi bacaklarında rahatsız edici bir akımın titreşmesine neden oluyordu. Adamın kollarından biri koltuğun arkasına sarkıyordu ve kadın, adamın sol omzunun birkaç santim yakınında duran elinin farkındaydı. Saçlarıyla oynuyordu. Giysilerinin altında tenini çok sıkı hissettiriyordu.

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordu umutsuzca.

Telefonunu indirdi ve arabayı göstermek için daire içine aldı. "Ne, bu mu?

Seyahat mi? Hayır, eskisi kadar sık değil. Neden?"

"Bu kadar sabah insanı olduğunu bilmiyordum."

"Lise ve üniversitedeki tüm o sabah yüzme yarışlarıydı. Erken kalkan biri olmaya alıştım, şafak sökmeden önce tüm o ekstra enerjiyi soğuk, *soğuk* suda yaktım. Uluslararası seyahatler için mükemmel bir eğitim kampı olduğu ortaya çıktı." Kızın omzuna bir fiske vurdu ve tüyleri diken diken oldu. "İki yıl önce Asya'ya gittim ve Singapur'daki en havalı otelde kaldım. Her şey vardı -çamaşırhane hizmeti, beş yıldızlı restoranlar, tüm şehre bakan bir sonsuzluk havuzu. Ama orada olduğum süre boyunca yanımda olmanı diledim. Özellikle de geceleri, o gülünç ipek çarşafların üzerinde."

"Nicholas." Sert bir nefes aldı. "Tanrım. Şoför."

"Bu kadar namuslu olma, Jay. Eminim insanlar bu arka koltukta sürekli sevişiyordur."

"Bazı sarhoşlar deniyor," dedi şoför ve Jay'in sıçramasına neden oldu. "Onları görürsem, dışarı atarım."

"İşte ders bu." Nicholas elini kızın kalçasından yukarı kaydırды. "Sakın yakalanma."

Jay onun elini tuttu ve ona geri fırlattı. *Sana hâlâ kızgınlım*, diye hatırlattı kendine. *Kes şunu*.

"Seni oraya götürmeliyim," diye düşündü, ona düşünceli düşünceli bakarak.

Teslim noktasına yanaştılar ve Jay yanakları alev alev yanan Nicholas'ın sırtışından gözlerini kaçırdı. Onun yerine trafiği ölçtü. Çok fazla hareket vardı ama kalabalıktan uzaktı. Kimse korna çalmıyor ya da yer kapmak için yarışmıyordu. Gerçi bu saatte kimin kavga edecek enerjisi vardı ki? Jay bavulunu kaldırıma taşıdı ve Carbon'un öfkeli bir çığlık attığını duydu.

"Yakalanmamaktan bahsetmişken," dedi Nicholas, kedi taşıyıcısıyla kaldırıma çıkarak, "Başkan Yardımcılarımızdan biri beklenmedik bir şekilde ayrıldı, bu yüzden o rol yakında açılacak. Açıldığında da bence sen başvurmalısın."

"Şirketinizde mi?"

"Evet, Jay," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Benim şirketim."

"Bilmiyorum," dedi kuşkuyla. "Deneyimim olduğundan emin değilim."

"Arthur'un da sizin bu pozisyon için mükemmel olacağınızı düşündüğünü biliyorum."

"Gerçekten mi? Öyle mi?"

Arthur onu Nicholas'a bu şekilde övdüğüne göre, sandığı kadar kötü durumda değildi herhalde... Gerçi şirketteki geleceği konusu nasıl açılmıştı ki? Yemek davetinden sonra mı? Öncesinde mi? Aldığı onaya sevindi ama Nicholas'ın bu işe karışması konusunda ne hissedeceğinden emin değildi.

Bavulunu sıkıca kavradı. *Haddini aşma eğilimi yüzünden muhtemelen telaşlanmıştı.* "Nasıl olacak bu iş? Çoğu insan onlarca yıllık deneyim ister."

"Terfileri liyakate göre yapıyoruz, görev süresine göre değil. Aksi takdirde insanlar sırf geldikleri için zammı hak ettiklerini düşünürler." Sesine sert bir ton karıştı.

"O zaman doğrudan senin altında çalışmayacak mıyım?"

Nicholas durakladı ve Jay içten içe ürperdi, gözleri içgüdüsel olarak Nicholas'ın şüphesiz onun aleyhine yapacağı iğrenç şakayı duymak için etrafta kimin olacağını taradı. Ama o sadece sırt çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve önce kemerini sonra da ayakkabılarını çıkarmaya başladı. "Teknik olarak hayır. Arthur'un *altında* çalışacaksın-" *Tanrım*, diye düşündü Jay "- ama aynı zamanda bana rapor vermeye devam edeceksin. Çünkü herkes eninde sonunda

bana rapor verir."

Jay kolyesini ayakkabıları ve çantasıyla birlikte çöp kutularından birine bıraktı. "Bu, ön koşullarından birinin 'CEO ile yatma' olduğu bir işe benziyor."

Nicholas, "Sekreterlerin de patronlarını becermemesi gerekir," diye belirtti. "Eğer beni her halükarda becereceksen, neden maaş zammını kabul edip beni başkan yardımcısı olarak becermiyorsun? RSU'lar, öz sermaye, altı haneli taban maaş-Jay, senin feminist olduğunu sanıyordum."

"Bu feminizm *değil*. Bu bir tür ahlaki açıdan iflas etmiş refah kapitalizmi gibi bir şey."

Nicholas kıkırdadı. "Sanırım yapışkan ücret teorisinin bir açıklaması da bu."

"Aman Tanrım, Nicholas," dedi Jay ve o kadar çok güldü ki birkaç kişi ona baktı.

"Ama cidden Jay, bu rol senin için mükemmel. En azından biraz düşün. Arthur kısa süre içinde sana ulaşacak ama bir uyarının hoşuna gideceğini düşündüm. Her zaman aşırı hazırlık yapmayı sevmişsindir."

TSA ajanlarından biri sabırsızca onu yanına çağırdı ve Nicholas telaşsızca o yöne doğru yürüdü, omzunun üzerinden, "Aramızda kalsın, muhtemelen sen alırsın," dedi.

Yapar mıydım? Patlayıcı madde ya da ayakkabılarda aradıkları her neyse onun tozunu alabilmek için ayakkabılarını çıkarırken bunu düşündü. Yaptığı işin kalitesiyle gurur duyuyordu ama insanların çoğu zaman onun rolünü küçümsediği de doğrudu, tıpkı Annica'nın dediği gibi, *Kimse sonsuza dek sekreter olmak istemez, değil mi?* Yol kenarına düşmüş sekreterler hakkında çok fazla Harlequin ve eski pornolar vardı. Annica, 2000'li yıllarda annesinin dergilerinden birinde gördüğü, ofis kıyafetlerinin reklamını yapan ve bir kadını farklı soyunma hallerinde patronunu baştan çıkarırken gösteren bir moda yayını hatırlıyordu.

İnsanların onu gerçekten ciddiye aldığı bir işe sahip olmak güzel olurdu. Şu anki rolünde bunu yapmaları gerekse bile, bunu uzun zaman önce kaçınılmaz olarak kabul etmişti ve işi için gereken becerileri anlamaya bile başlayamayan ve anlamak bile istemeyen insanlara yaptığı işin gerekliliğini savunmaktan yorulmuştu.

Tanrı yardımcısı olsun, baştan çıkarılmıştı.

Güvenliğin geri kalanını sorunsuz atlattılar ve uçağa binış o güne kadar deneyimlediği en hızlı şekilde gerçekleşti. Çok fazla boş koltuk vardı. Uçuş görevlisi onları ön tarafa götürüp içecek bir şey isteyip istemediklerini sorduğunda Jay başını salladı.

"Benim için şampanya." Nicholas görkemli bir şekilde yerine oturdu.

Sıvı kahvaltısının ikinci tabağı da hazırды,
Nicholas dizüstü bilgisayarını çıkardı ve hemen insanlarla kavga etmeye başladı
e-posta üzerinden.

Jay başını salladı ve koltuğunda arkasına yaslandı. Arada bir editör homurtularının da karıştığı çılgınca yazı yazmak garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Yalnız olmamak güzeldi. Talepkâr olmayan arkadaşlık - gençken sahip oldukları şey buydu, bir çift öngörülemeyen güneşin etrafında dönen iki küçük mahkûm gezegen gibi aynı ortak alanı işgal ediyorlardı. Erimiş ateş ve buz gibi karanlık. Her şey bu kadar karışmadan önce birlikte izledikleri o belgeseli düşündü.

Onun tutsağı olduğu ve bunların hiçbirinin kendi seçimi olmadığı zamanlar.

Ama artık onun tutsağı gibi hissetmiyorum.

Çok uzaktan, Nicholas'ın uçuş sırasında kahvaltı teklifini reddettiğinin farkındaydı. "Bir battaniye alabilir miyim?" diye sordu ve Jay, "*Battaniye kulağa hoş geliyor*" diye düşündü.

Çıplak bacaklarının üzerinde yumuşak bir şey hissettiğinde rüya gördüğünü sandı.

Gözlerini araladı ve Nicholas'ın kucağının üzerindeki battaniyeyi düzelttiğini gördü. Yüzünde o güne kadar gördüğü en yumuşak ifade vardı, o kadar savunmasız ve açıktı ki neredeyse kalbi kırılacaktı. Kıpırdamaya cesaret edemedi, gözlerinin ağırlığı fiziksel bir darbe gibiydi. Adam uzanıp yüzündeki saçları şefkatle düzelttiğinde neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

(Gözlerim kapalı sikişen ben değilim)

Parmakları yanağını okşadı, durmaya dayanamıyormuş gibi oyalandı. *Ah, Nick.* Kıpırdamadan durmaya çabaladı, kendine ihanet etmek ve bunu erken bitirmek istemiyordu ve Nick'in onun çırpınan nabzını hissedip hissetmediğini merak ediyordu. *Lütfen yapma.*

Sahte uyku gerçek uykuya dnüşmüş olmalıydı çünkü gözlerini tekrar açtığında Nicholas onu sarsıyordu ve dokunuşu hiç de nazik değildi.

Güvenlikten bir kez daha geçtikten ve taksi için çok daha kısa bir bekleyişin ardından çok daha uzun bir araba yolculuğundan sonra Jay başladığı yere geri dönmüştü: tepede bir serap gibi yükselen ve bir kafese çok benzediğı için gördüğünde hâlâ kalbinin yerinden fırlamasına neden olan gülün sütunlu büyük evine. Güneş doğuyor, bir zamanlar çocukken tırmandığı dut ağacının yaprakları arasından süzölüyor, yasemin ve güllerin mis gibi kokusu sabah esintisinde bir merhem gibi süzölüyordu. *Ne güzel bir kafes*, diye düşündü. *Ve ne kadar baştan çıkarıcı bir gardiyan*.

Duş almak ve üstünü değıştirmek için yeterli zaman vardı. Chihuly heykeli, içeri girmesine izin verdikleri akıntı yüzünden başının üzerinde tehditkâr bir şekilde sallanıyor, Nicholas'ın evlenme teklif ettiği gece onu bir tür satir gibi merdivenlerde altına aldığı geceyi ve ay ışığının vücutlarını nasıl hayalet mavisine çevirdiğini hatırlamasına neden oluyordu.

Ondan asla kurtulamayacaktı.

Ve olmak istediğinden de emin değildi.

Saçlarını istediğı gibi yapamayan Jay, buklelerine köpük sürdü ve duştan sonra fön çekerken bir tişörtle toplardı. Herkesin ıslak görünen gevşek dalgalar istediğı o lise zamanlarına benziyordu. Annesi bunun boşa çaba olduğunu düşünüyordu. "Neden saçlarını düzleştirmiyorsun?" dedi ve Jay birkaç yıl boyunca öyle yaptı.

Jay bluzunun biraz buruşuk görüldüğünü düşündü, bu yüzden yarı saydam kolları olan siyah bir bluz giydi ve boynunun etrafında bir fırır gibi kıvrılan aynı şeffaf tülün içinde daha fazla eriyen tatlı bir yaka. Kapıya vardığında Nicholas'ın da değıştiğini gördü, gömleğı köprücük kemiklerini belli edecek şekilde açık bırakılmıştı.

Ofise doğru giderlerken pek konuşmadı, onun yerine müziğini açtı. Daha çok fuck-boy rock. Direksiyondaki sabit ellerini izledi. O da geçmişle ilgili rüyalar görüyor muydu?

"Seni özledim," dedi, park yerine geldiklerinde ve müziğı kestiğinde. "Sen yokken ev pek iyi hissettirmiyordu."

Ona baktı.

"Ben de daha önce söylediklerimde ciddiydim." Gözleri onunkilerden ayrıldı. "Telefonda."

Hatırlaması bir anını aldı ama sonra hatırladı ve serbest düşüşe geçmiş gibi hissetti.

Kapıya doğru uzandığında Jay onu geri çekti ve öptü. Ergenler gibi soluk soluğa kalırlarken adam onu bluzunun üzerinden okşadı ve kadın, kalçalarının arasında oluşan ağrı neredeyse öpüşmeleri kadar çaresiz olana kadar adamın kumaşı çekip çekiştirmesine izin verdi.

"Bu kadar yeter." Nicholas onun elini göğsünden çekerken sesi soluğu kesilmiş gibiydi. Sesine hafif bir alaycılık karışmıştı. "Birileri görebilir."

"Aman Tanrım."

"Git." Kilitleri açtı. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Arabadan inerken ikinci kata baktı ve bir tutam saçını düzeltti. Park yeri boştu ama arabadayken bunu bilmiyordu.

Ne yapıyorsun, onu böyle mi öpüyorsun?

Esinti çok sıcak yüzünde buz gibi hissettiriyordu.

O içeri girdiğinde Arthur ve Annica mutfakta sohbet ediyorlardı. Onu gördüklerinde sessizleştiler, kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. "Jay!" Arthur söyledi. "Tekrar hoş geldin."

"Tekrar hoş geldiniz," diye yankılandı Annica. Jay onun yüzüne bir göz attı: pek de hoş görünmüyordu.

"Geri dönmek güzel. Bir kırmızı göz yolculuğunu daha kaldırabileceğimi sanmıyorum." Arthur dehşetle baktı. "Sakın bana bu sabah uçakla geldiğini söyleme."

"*Nick'in fikriydi,*" diyecekti neredeyse. "Önemli bir şey değil," diye beceriksizce bitirdi. "San Francisco'da yapacak düşündüğümünden daha çok şey varmış. Fazladan zamana ihtiyacım vardı. Her şey yoluna girecek."

"Eğer eminsen," dedi Arthur, ikna olmuş görünmüyordu.

"Aslında ben de tam ikinci bir kahve almak üzereydim, eğer isterseniz."

Annica başını salladı, Jay ona tam olarak bir teklifte bulunmamıştı ama Arthur'un gözleri parladı. "Sanırım bunu kabul edeceğim. Bir flat white harika olur, ayrıca kendin için ne alacaksan."

"Hayır, sorun değil," dedi Jay, teklif edilen kartı reddederek. "Ben ismarlıyorum." "Asistanlar patronlarına davranıyor," dedi Arthur.

"Dünya ne geliyor?"

Annica sanki gerçekten de çok kötü bir yere geldiğini düşünüyormuş gibi baktı.

Jay, Nicholas'ın ofisine baktı ve ona hiç kimsenin bakıp bakmadığını merak etti. Herkesin onu olduğu kişi *dışında* her şey için istediğini düşünüyor gibiydi. Bu, yakınlığa karşı neden bu kadar antipati duyduğunu ve neden sürekli hediyelerle onun ilgisini çekmeye çalıştığını açıklıyordu.

Arthur'un başı ona doğru döndü ve Jay dönüp baktı, ofis odalarının hepsinin ona doğru baktığını fark etti. Arthur mutfaktan çıkıp köşedeki ofisine giden merdivenlere yöneldiğinde, "Ben gidip kahveleri getireyim o zaman," dedi, fazla neşeli bir sesle.

Ona biraz şaşkınca el salladı.

Bravo, Jay. Çok düzgün.

Güzel bir gündü, bu yüzden Jay her zamanki Starbucks durağından biraz daha uzağa gitmeye karar verdi, küratörlü bir fotoğraf duvarı ve hafifçe kullanılmış ikinci el koltukları olan küçük bir bağımsız yere gitti. Menü tebeşirle yazılmıştı, çok süslüydü, ancak el yazısını okumak için gözlerini kısması gerekiyordu.

"Elinizdeki en tatlı içecek hangisi?" diye sordu dudaklarını büzen baristaya.

"En tatlısı? Muhtemelen beyaz mocha frappe. Bana tadının beyaz çikolatalı şekere benzediği söylendi."

"Üzerine koyabileceğin şekerlemelerin var mı?"

"Onları çörekler için kullanıyoruz, ama tabii ki birazını kırbacın üzerine koyabilir ve sos gibi kullanabilirim, eğer sizin için de uygunsa?"

"Bu harika olur!" dedi Jay. "Ben de bir flat white ve bir yulaf sütlü latte alayım. Beyaz mocha ve yulaf sütlü kafeinsiz olsun lütfen," diye ekledi, Nick'in o sabahki dörtlü shot'ını hatırlayarak.

Arkasındaki adam sıraya girdi ve Jay'i ona doğru bastırmadan önce küçük bir sıçrayışla yoldan çekilip kenara çekilmeye zorladı. Ugh. Bir sabırsızlık ve tedirginlik titreşimi hissetti ama ikisinden biri yüzüne yansırса daha kötü olacağını bildiği için hemen bastırdı. Bunun yerine pasta kutusundaki seyrek kalıntıları inceledi ve bir kulağını

siparişı için.

Adamın ödemeyi yaptığını duydu ve teşekkür etmediğini fark etti. *Pislik*, diye düşündü, adam kasanın başında ona katılmak için yaklaştığında kaşları daha da çatıldı. Adamın duruşunda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Sertleşti ve telefonunu çıkardı.

Üvey babası yaşındaki bir adamı hatırlaması için hiçbir geçerli neden yoktu.

"Tatlı sever misin?" diye sordu ona cesaretle bakarak.

"Hayır, pek sayılmaz. Patronum sever."

"Oh? Nerede çalışıyorsun?"

Kafasında küçük alarm zilleri çalmaya başladı. Erkeklerin annesiyle nasıl konuştuklarını dinlerken bu tür soruları daha önce pek çok kez duymuştu.

"O kadar uzak değil," dedi kaçamak bir ifadeyle. "Sadece kahve içmeye gidiyorum."

Tweed Creep gülümsedi. "Karım o şeyi içmez. Kahve makinesi almaya da gerek görmüyor. Kahve içmek için evden gizlice çıkmam gerekiyor."

Jay sıkıca gülümsedi, bir karısı olup olmadığından bile şüpheliydi. Onun göremediğini düşündüğü bir anda cam vitrinin yansımada kendisine bir kez daha bakmasını ya da iş yerini rahatça aramasını kaçırmamıştı.

"Keyfini çıkarın." Ses tonunu tempolu tuttu. Arkadaşça değildi ama sinirli de değildi. Erkekler bu iki şeyi de davet olarak algılıyor gibiydi. Göz ucuyla siparişinin içki taşıyıcılarından birine yerleştirildiğini gördü ve aceleyle yanına gitti, onlar kredi kartındaki ismi söylemeden önce fişini salladı. "Bu benim! Teşekkür ederim."

Taşıyıcıyı göğsüne bastırarak aceleyle dışarı çıkarken kavanozlarına bir bahşiş bıraktı. Adam onu takip etmiyordu -evet, kontrol etmişti- ama kalbi hâlâ Damon'ı her düşündüğünde yaptığı gibi dakikada bir mil hızla atıyordu.

Belki de insanlarla nasıl konuşulacağını unutmuşsundur, dedi annesine benzeyen o ses. *Tek yaptığın Nicholas'la takılmak ve o da pek sosyal biri sayılmaz.*

Ve bu doğrudu. Ama on yedi yıl boyunca travma geçirdikten sonra

Jay, üvey babasının tımar etme girişiminden sonra içgüdüleri "kaç" dediğinde onlara güvenmeyi öğrenmişti.

Ofise doğru sarktı ve kordonunu göstererek resepsiyon görevlisine yorgun bir selam verdi. "Teşekkürler Jay," dedi Arthur, kadın ona kahvesini uzatırken. "Sen bir meleksin."

(saf küçük melek)

Omuzlarını dikleştirerek koridorda Nick'in kapısına doğru yürüdü. Kapı bu kez açıktı ama herkes kapıyı ve onu görmezden geliyordu.

Gölgesi masasının üzerine düştüğünde başını kaldırdı ve gelenin o olduğunu gördüğünde sert bakışları hafif bir gülümsemeye dönüştü. Sandalyesinde yan dönerek bir kolunu masaya dayadı ve çenesine yaslandı.

"Sizin için ne yapabilirim Bayan Varens?"

Kendini adamın kolçağa vuran parmaklarına uzun uzun bakarken buldu. "Sana kahve getirdim," dedi sert bir sesle. "Yarı çikolatalı, tamamen şekerli. Çok seveceksin."

Nicholas gözlerini kırptırdı.

Boş kupayı kenara iterek, bardağı masasının üzerine koydu. Krem şantinin bir kısmı yolda erimiş ve serpintiler onu akıcı bir gökkuşağı karmaşası haline getirmişti, ancak ona Just Avocados'tan kek getirdiğinde ona verdiği aynı şaşkın ifadeyle baktı.

"Teşekkür ederim, Jay."

İşte o zaman kafedeki adam kafama dank etti. Tweed Creep. Çiftçi pazarındaki fotoğrafçı oydu, pasta alırken gördüğü adam.

Boynundaki büyük kamera olmadan onu tanıyamamıştı. Belki de ona olan ilgisi o kadar da fesat değildi.

Nicholas boğazını temizledi. Kaşlarını kaldırdı. "Başka bir şey var mıydı?"

"Evet." Jay onun boynuna doğru eğildi ve takım elbisesinin dikişlerinin omuzlarında duyulabilir bir şekilde gerilmesine neden olan beklenti dolu bir nefes çekti. "İğrenç kupanı küflenmeden önce yıka," diye fısıldadı kulağına, hızlı bir adım geri çekilmeden önce. "Kahvenin tadını çıkar."

Adımlarını hızlandırarak masasına doğru yürüdü, gözlerini sırtında hissediyordu. Annica ona bariz bir yargıyla baktı ve Jay, acımasızca, "*Git o hüzünlü grup sohbetinde ağla,*" diye düşünürken buldu kendini.

Telefonu çaldı. Nicholas'ın düpedüz uygunsuz görünen bir şekilde kahvesini keyifle yudumladığı asma kata baktı.

Neredeyse daha sonra tadacağınız kadar tatlı.

Jay hayatında dördüncü kez kendini eski çocukluk yatak odasına bir şeyler taşırken buldu. Yetişkin kıyafetlerine yer açmak için kabarık etekli elbiseleri ve dar kemerleri bir kenara iterken tedirgin kedisinden kaçmak gerçeküstü bir şeydi. Kedi odanın içinde koşturuyor, Jay'in açtığı kutuları koklamakla mutsuzluğunu haykırmak arasında gidip geliyordu.

Jay onun için üzülüyordu. Değişim onu da üzmüştü.

Belki de kendi dairesi için ısrar etmek daha akıllıca olurdu ama kalbi buna el vermiyordu. Bu onu metresi gibi hissettirecekti ve kira konusunda onunla kavga edeceğini biliyordu, bu da kendi evine sahip olmanın tüm amacını ortadan kaldıracaktı.

Nicholas onu hapsedildiği yerden kurtarmış olabilirdi ama şimdi, o parmaklıklı duvarların yokluğunda, ilişkilerini tanımlayan tüm sert uçları kaybetmiş gibi hissediyordu.

Bir de itirafı vardı: Onu *seviyordu* ve onunla evlenmek istiyordu. Eğer tekrar giderse, onun kırık kalbini de yanında götüreceğinden hiç şüphesi yoktu. Onu incitmek istemiyordu ama burada kalmak, adamın başlangıçta zorla elde etmeye çalıştığı türden bir sahipliğin zımni bir vaadiydi ve *bunu* nasıl başaracağından da emin değildi.

Bir parçasının burada olmak *istemesi* de yardımcı olmuyordu. Karmaşık arzularını karnavaldaki bir bıçak fırlatıcısı gibi yüzüne fırlatan zalim çocuk, aynı bıçakları kendi boğazına dayaması için onu büyüleyebilen bir adama dönüşmüştü.

Artık her şey farklıydı ve o da bunu hissediyor gibiydi. Odasına bile gelmemişti ve kapısının önündeki tanıdık ayak seslerine hazırlıklı bir şekilde onu dinliyordu.

Uzun sürmeyecek, dedi kendi kendine. O sabırlı değil, hiç beklemek zorunda kalmadı.

Ama ona gelmedi ve kendini merdivenlerden aşağı sürüklediğinde, çok da uzak olmayan bir geçmişin kabusları yüzünden zayıf bir şekilde dinlenmiş ve rahatsız olmuş bir halde, adamın gözlerinin onu mutfakta takip edişinden ve hala boğazında takılı olan nişan yüzüğüne takılıp kalmasından dolayı avlandığını hissetti.

Ona bir cevap borçluydu ve söylenmemiş son tarihin giderek yaklaştığını hissedebiliyordu. Hayatında ilk kez kontrol ondaydı ve bundan vazgeçme düşüncesi dehşet vericiydi.

İş onun tek normaliydi. Arabasından indiği andan, malikânesinin eşiğinden geçtiği ana kadar sadece Justine Varens, yönetici asistanıydı. Üvey kardeşinin metresi değil. Bir striptizcinin kızı değildi. Üstleri tarafından gölgelenen ve hor görülen, tahttan indirilmiş seçkinlerin bir üyesi değildi. O Jay'di. *Sadece Jay.*

Jay olmakta da iyiydi.

Sadece geri kalanını çözmesi gerekiyordu.

Bilgisayarının ekranında neşeli bir zil sesiyle bir takvim daveti belirdi. Jay, Arthur'un Finans ekibine yapacağı sunumlardan biri için bir araya getirdiği madde işaretlerine baktı. Bir toplantı mı? Üç aylık değerlendirmeler önümüzdeki ay yapılacaktı ve sadece iki haftada bir toplanıp bir e-postaya sığmayacak kadar ayrıntılı görev ve projeleri tartışıyorlardı.

Hey, unuttuğum bir 1:1'imiz mi vardı?

Hayır, Arthur cevap verdi. Kısa bir sohbet için müsait misiniz?

İngiliz dilinde "ayaküstü sohbet" kadar korkutucu derecede örtmece birkaç kelime vardı.

Zihinsel olarak son bir aydaki performansını ve başarısız olabileceği tüm yolları gözden geçirirken içinden soğuk bir his geçti.

Tamam, tabii, hemen geliyorum.

Açıkça kovuluyordu. Onu ve Nick'i biliyorlardı ve bu bardağı taşıran son damlaydı. Ve bu onun için duyarlılık eğitimi olmayacaktı, hayır. Rehabilit edilecek kadar önemli biri değildi. Yerine başka bir asistan alacaklardı ve o da eski haline dönecek, Nicholas'ın yardımcılarıyla geçinecek ve onun merhametine kalmanın korkunç zaferini onun gözlerinde görmek zorunda kalacaktı.

Arthur onu ikinci kattaki konferans salonlarından birinde bekliyordu. Oraya ulaşmak için Nicholas'ın masasının önünden geçmesi gerekmişti ve onun titrek ilerleyişini takip etmek için başını çevirdiğinin farkındaydı. Bu kadar küçük bir şirkette, haber bir yangın gibi yayılırdı. Tanrım, Satın Alma'daki o lanet kadın Nicholas'ın onu kendi park ettiği arabasının içinde beklediğini fark etmişti.

Titreyen elleriyle kapıyı arkasından kapattı ve küçük bir klik sesiyle kilitlendi. *Bu son, Jay. Mahremiyet, fahişe olduğun için kovulduğunda ağlarsın diye formalite icabı.*

Arthur, karşısında otururken kendini ne kadar utanç verici hissettiğini anlatmaya yetecek kadar tiksinti içermeyen bir sesle, "Ee," dedi. "Nicholas bana yeni açılan Başkan Yardımcısı rolüyle çok ilgilendiğini söyledi, itiraf etmeliyim ki bu biraz sürpriz oldu."

Jay anlamaya çalışarak ona baktı. *Kovulmuyorum Nicholas'la tam güç çarpıştı sana NE dedi?* Beyni kısa devre yapmış ve kıvılcımlar saçıyormuş gibi hissetti.

Kız aptal aptal ona bakmaya devam edince Arthur, "Neden bana biraz bu göreve neden ilgi duyduğunu anlatmıyorsun?" diye sordu. "Bu resmi bir mülakat değil elbette ama başvurma isteğinizi neyin tetiklediğini ve bu şirketteki geleceğinizi nasıl gördüğünüzü merak ediyorum. Bir süredir buradasınız ve henüz büyüme olasılığını tartışmadık."

Arthur senin bu pozisyon için mükemmel olacağını düşünüyor, demişti Nicholas. Görünüşe göre bu, *"Bence bu iş için mükemmelsin ve ben her zaman istediğimi alırım, bu yüzden hayatına karışacağım"* anlamına geliyordu.

Kendini gülümsemeye ve başını sallamaya zorlarken parmakları kolçaklara gömüldü.

Onu öldüreceğim, diye düşündü.

Ama şimdi değil. Sonra, evde. Özel olarak. Ellerini onun koca aptal boynuna dolamak ve sıkmak isteyebilirdi ama onu kovdurmak istemiyordu. Davayı kıl payı kaçırması ve işyerinde tacizi tamamen küçümsemesi arasında böyle bir şey kırılma noktası olabilirdi.

"Burayı seviyorum," dedi Jay, ancak bu şu anda pek doğru gelmiyordu. Korkudan ağzı kurumuştı ve kalbinin kulaklarında bir timpani davulu gibi çarptığını duyabiliyordu. "Ve mevcut becerilerimle örtüşecek gibi görünüyordu. Projeleri denetleme konusunda deneyimim var ve

Görevleri devretmek. Ve insanlarla iyi çalışırım - birlikte çalışması zor olsalar bile."

Onları daha sonra öldürecek olsam bile.

Arthur'un yüzüne baktı. Hiçbir şey belli etmiyordu.

"Ben de meydan okumayı severim, değil mi?"

Arthur, "Yönetmenlik, idari destek sağlamaktan oldukça farklıdır," dedi.

Ne kadar nazik olursa olsun, kendi şüphelerinin bir başkası tarafından yüksek sesle dile getirildiğini duymak yıkıcıydı. Nicholas bunu ona neden yapmıştı? Bu da başarısızlığa uğramasının bir başka yoluydu.

"Çok fazla deneyimim olmadığını biliyorum ama bazen bu iyi bir şey olabilir," dedi biraz umutsuzca. "Beklenti olmadığında, kırılması gereken kötü alışkanlıklar da olmuyor. Rolün içinde doğal bir şekilde büyüyebilir ve sanki sizin için yapılmış gibi tüm yeni becerileri edinebilirsiniz."

"Sanırım bu doğru." Kaba olmayan bir şekilde onu değerlendirdi. "Birinin bu görevin üstesinden gelebileceğini varsayarsak."

Ve ben değilim. Omuzları umutsuzca çöktü. Bunu yüksek sesle ve net bir şekilde okuyordu.

Rolü biraz daha tartıştılar. Çok kibar bir reddedişti. Jay başını sallayıp gülümserken ve odadan kaçıp gitmekten başka bir şey istemezken, o "beklentiler" kelimesinin altını çizmeye devam etti, sanki bunları yerine getiremeyeceği gerçeğinin altını çizmek istercesine.

"Ayaküstü sohbet" gerçek bir havadan sudan konuşmaya dönüştüğünde yorgunluktan bitap düşmüştü. Arthur ona San Francisco'yla ilgili sorular sordu, o da cevap veriyse de aslında söylediği hiçbir şeyi hatırlayamadı. Ona elma resminde ağladığını söylediğini duymuş olabileceğini düşündü, ki bu daha da aşağılayıcı olurdu, ama o noktada ne söylediğinden emin olmak zordu çünkü beyni aşırı panik yüklemesinden dolayı kapanmıştı.

"Sonraki adımlar için sana ulaşacağım Jay," diyerek hem toplantıyı hem de onun sessiz işkencesini sonlandırdı. "Ama bu rol için elini kaldırmanı gerçekten takdir ediyorum. İnsanlara her zaman kendi kendinizin avukatı olmanız gerektiğini söylerim. Başka hiç kimse sizin için bu zorlamayı yapamaz."

Yapacak birini tanıyorum. Uçurumdan aşağı.

Odadan çıkarken Nicholas'a sertçe baktı. Telefonla konuşuyordu ama onu izlemiyormuş gibi davranmaya çalışmıyordu. Eğer telefondaysa bile, rahatsız edilmek istemediğinde kendi telefonunu arıyormuş gibi yaptığını biliyordu. Şeytani, her şeye *burnunu* sokan *piç*.

Ne oluyor lan? diye bağırdı ve adam küstah bir omuz silkme hareketi yaparak, gerçek bir telefon görüşmesi yapmadığından kesinlikle emin olmasını sağlayacak şekilde ahizeyi işaret etti.

Annica bile masasına geri dönüp tek eliyle bilgisayarının kilidini açıp şifresini girerken ve bir yandan da telefonunu ararken ona baktı.

Bana cevap vermek için çok mu meşgulsün? Ama işimle uğraşacak kadar değil. Ne cüretle Arthur'a böyle üstüme gelirsin? Kariyerimi kontrol etmene ihtiyacım yok. Endişelenmen gereken kişi kendinken olmaz.

Madde işaretleri listesini açtı ve öfkeyle satır düzenlemeye başladı.

Telefonu yandı.

Tutulan bir kadın olmak istemediğini söylemiştin.

Bunun bu durumla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.

Nicholas telefonunu kapatarak bu maskaralığa bir son verdi.

Eğer başkan yardımcısıysanız, yönetici olacaksınız.

Jay inanamayarak telefonuna baktı. *Ve sen de bana o yeğen bebeklerden biriymişim gibi işi vermenin çözüm olduğunu mu düşünüyorsun? İnsanlar hâlâ seni bunun için becerdiğimi düşünecek.*

Bunu sana ben vermiyorum. Bunu hak etmelisin.

İnanılır gibi değil. Öfkeyle ve derin, çok derin bir hayal kırıklığıyla sarsıldı. *Sana inanamıyorum.*

Neden inanılmaz? Ülkenin en iyi üniversitelerinden birine gittin. Üniversiteden sonra herkes gibi kapılmamanın tek nedeni, babamın onun adı olmadan bir hiç olduğunu düşünmene izin vermesiydi. Seni bu şirkette herhangi bir pozisyona koyabilirim ve başarısız olmak için çok inatçı olursun, çünkü sen böyle bir kadınsın.

Jay telefonuna baktı.

Onun arpık zihninde, o karışmıyordu. Tam olarak neye giden yolu açmak için onun hayatındaki engelleri kaldırıyordu?

Kendisi mi?

Tutunmaya çalışsa da öfkesinin hızla boşaldığını hissedebiliyordu. Gerçekten de ona iyilik yaptığını düşünüyordu.

Ben yetişkin bir kadını, diye yazmış. Beni idare etmene ihtiyacım yok.
Ofisine baktı ama adam cevap vermedi.

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

Tüm işlemler hızlı ve acısız değildi. Kaç kez anlaşmanın tamamlandığından kesinlikle emin olmuştu da karşı taraf vazgeçmişti? Ya da daha kötüsü: açgözlülük. Her zaman daha fazla talepte bulunuluyordu, daha fazla para, daha fazla zaman, daha fazla şey ve o "evet, ve?" ya da "hayır, ama" demekte çok iyiydi.

Jay ne düşünürse düşünsün, Arthur'la yapacağı görüşme onun yararına olacaktı. Kendi işbirlikçi sekreteri böyle hırslar besleyebiliyorsa, Jay neden beslemesin?

Öfkesi çoktan etkisini yitirmişti. Soğuk bir sessizlik içinde eve dönmüşlerdi ama kız homurdanarak özrünü kabul etmiş, sonra da odasına girip kapıyı kapatmıştı. Bunun yerine onu kendisiyle birlikte şarap tatmaya davet etti. Müze ve akşam yemeği randevusu başarılı olmuştu ve adam çok eğlenmişti. O da eğlenmişti. Bunu söyleyebilirdi.

Ve bu iyiydi. Jay'in onunla vakit geçirmekten keyif almasını istiyordu; buna *ihtiyacı olmasını istiyordu*.

O randevudan sonra sarhoş bir halde onu becermesi için yalvardığında -onu incitmek ve iyi hissettirmek için, Tanrım, ona ne *yaptığı* hakkında bir fikri var mıydı? Ama reddetmişti, çünkü gençken anlamadığı şeyi şimdi anlamıştı: Jay ahlakıyla o kadar evliydi ki, iyi olduğuna inandığı sürece kendi mutluluğunu yok edebilirdi.

Onu becerecek, gece boyunca onun sürtük kızı olacak ve sonra onu vücudu için istemekle suçlayacak ve işler daha önce pek çok kez yaşadıkları aynı yorgun tartışmaya dönecekti çünkü evet, elbette istiyordu ama *onu* da istiyordu.

Ve Jay onun istenecek kadar iyi olduğunu düşünmüyordu.

Tepesindeki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor ve bir esinti saçlarını okşuyordu. Pitoresk üzüm bağları ve hışırdayan selviler, bir çocuk kitabına ait olabilecek pastoral bir arka plan oluşturunuyordu, ki bu ironikti, çünkü şu anki düşünceleri kesinlikle olamazdı.

Jay tadımdaki dördüncü şarabın üzerindeydi ve onun giderek telaşlanıp aptallaşmasını izliyor ve kazağının kolunun omzunu ve üstünün dekoltesini açıkta bırakacak şekilde aşağı kaydığını fark etmemesini umuyordu.

"Şu anda ne içmem gerektiğini unuttum," dedi, "ama tadı kiraz gibi."

"Bu bir rioja." Kendi kadehinden bir yudum aldı. "Hepsinin tadı kiraz gibi."

"Bir önceki değil," diye itiraz etti, güzel yanakları kızarmıştı. "Onun tadı armut gibiydi."

Dallardaki kuşları izlemek için başını arkaya eğdi. İçlerinden biri, şarküteri tabağının cazibesine kapılarak cesaretlendi ve masanın üzerine doğru kanat çırpı. Onu kovmaya başladı ama Jay saf bir sevinç ifadesiyle onun pazusunu yakaladı.

O sadece ışık saçıyor, değil mi?

"Aman Tanrım," dedi. "Bak ne kadar tatlı. Tam *şurada*."

"Evet," diye onayladı, tamamen kızın parmaklarının koluna yaptığı baskıya ve dantelli kaşkorse üzerinden göğüslerinin yumuşak ağırlığına odaklanmıştı. San Francisco'da kazağının altına giydiğine benziyordu. *Onu ağılattığım zaman*. Suçluluk duygusu içinde alevlendi, sıcak ve yakıcıydı. "Demek öyle."

"Sanırım bu bir cüce sıvacı kuşu," dedi. "Eskiden onları okulda görürdüm. Onları özledim."

"Ona fındık ya da başka bir şey ver."

"Tamam!" Üzerine eğilip çekirdekli krakerlerden birini aldı ve ufaladı, kuşa birkaç lokma atarken ona tepeden bakarak şarabından derin bir yudum almasını sağladı. Kuş geri zıpladı ve başını eğerek ikisini de süzdükten sonra bir cıvıltıyla bir parça koparıp ağaçların arasına geri uçtu. "Gidiyor."

"Yemek yemelisin." Tahtayı ona doğru kaydırđı. "Sesin var."

"Ne sesi?"

"Sarhoşken aldığın." *Seni becermem için bana yalvardığın zamanki gibi.* "Ve süveterini kaybediyorsun."

"*Kahretsin.*" Savunmacı bir iffet gösterisiyle kollarını geri çekti ve adamın kıkırdamasına neden oldu.

"Birazcık zevkli göğüs dekoltesi bizi dışarı attırmaz, biliyorsun." Kolunu kızın beline doladı ve sıktı. "Bu kadar düğmeli olmadığı zamanları daha çok seviyorum. Bana laf atarken ya da kuşlardan veya silindirlerden bahsederken bile."

Ya da beni delirtiyor.

"Mmm." Başını onun omzuna yasladı. Kazağı bıraktığında, parmaklarını yumuşak karnının üzerinde gezdirdiğini fark etti. "Annem her zaman çok konuştuğumu söylerdi."

"Bence doğru miktarda konuşuyorsun."

Ona gülümsedi. Sonra yüzü bulutlandı. "Beni hiç sevdiğini sanmıyorum. Bence bana söylediği her şey, neden yapamayacağına dair kendi kendine uydurduğu nedenlerdi."

Şarap kadehine uzanırken elini gevşemeye zorladı ve diğer elinin karnındaki hafif şişliğin üzerine düşmesine izin verdi. "Eh, o bilir." Sesini tonlamadı. "Babam dışında kimse ondan daha sevimsiz değildi."

Jay ürperdi. "Onunla nasıl kalabildiğini hiç anlamadım. Sanki içindeki iyi olan her şeyi söndürmek ve seni daha çok kendisine benzetmek istiyordu."

"Kaldım çünkü kolaydı," dedi Nicholas. "Ve sonra, kaldım çünkü onun inşa ettiği her şeyi alıp yok edeceğimi yavaş yavaş fark etmesini görmek hoşuma gitti."

"Senin kim olmanı istediği de dahil," diye mırıldandı Jay. Ona sertçe baktı.

Aldırış etmeden ağaçlara baktı. "Michael bir keresinde beni buraya götürmüştü. Bana ne kadar güzel olduğumu ve ne kadar *mükemmel* olduğumuzu söyleyip durdu, sanki bir çift olarak çalışmamızı sağlayan benim yüzüm ve babanın parasıymış gibi ve kesinlikle

Başka bir şey değil. Ve o gün ondan biraz nefret ettim, Nick. Gerçekten sevdim. Çünkü bana tarif edip durduğu kişi, aşık olduğunu düşündüğü kız -Olmamı istediği, karmaşık olmayan ve kolay olan kişi kulağa çok kibirli ve sığ geliyordu."

"Bunu kişisel algılama. O sadece babasının ona görmesini söylediği şeyleri görüyor." Nicholas bardağını yere bıraktı, kadının kendisi ve babası hakkında söylediklerinden hâlâ rahatsızdı. "Nerede çalıştığını biliyorum. Onu arabamla ezebiliriz."

Huzursuzca güldü. "Sen çok kötü bir insansın, Nicholas. Böyle şakalar yapmamalısın."

"Ben k e n d i m i m . İyi ya da kötü, s o n u ç t a hepsi öznel. Kendimizi ne yaparsak oyuz."

"Hı-hı," dedi Jay. "Bu yüzden babanın işini babanın evinden yürütüyorsun."

"Ailelerimiz hakkında konuşmayalım." Kızın dikkati dağılmışken şarabından arta kalanları kendi bardağına doldurdu. "Bana kendinden biraz daha bahset."

"Oh, böyle mi olacaksın?" Jay bir randevu aldı ve ondan almaya çalıştığında hırladı. "Kendine bir tane al."

"Onların üzerinde bal var, seni sarhoş inek."

"Bal o kadar da kötü değil. Arılara yardımcı olur. Agave yağmur ormanları için kötü zaten." Çiğnemeye başladı, kısık gözlerle ona bakıyordu. "Nasıl olabildiğini unutmuşum."

"Ne?"

"Demek istediğim, sen her zaman zekiydın - küçük arkadaş grubuna liderlik etme şeklinden belliydi. Ama böyle olabileceğini fark etmemiştim." Yüzü, şarabı dilinde acılaştıran yumuşak, hüzünlü bir ifadeye dönüştü. "Bu bende evet deme isteği uyandırıyor."

Kalbi küt küt atıyordu. "Neye evet?"

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye araya girdi garsonları ve onu boğmak istedi. "Bir sonraki içki için hazır mısınız?"

Jay kaşlarını çattı ve bardağını aradı. Nicholas başını kısa bir süre sallayarak kızgınlığının bir kısmının ortaya çıkmasına izin verdi.

"Ah, aslında yanılmışım," diye kekeledi. "Görünüşe göre

daha fazla dökme yok. Ama size tatlı şaraptan küçük bir tat verebilirim." "Daha fazla olacağını düşünmüştüm," dedi Jay.

"Senin için değil. Bana daha önce söylediklerinden biraz daha bahset."

"Hatırlamıyorum." Ona karşı kıpırdandı, sanki az önce gökyüzünün mavi olduğunu söyleyebilecek kadar rahat bir şekilde kafasını ve kalbini sikmemiş gibi. "Midyenin dünyadaki en büyük penis-vücut oranına sahip hayvan olduğunu biliyor muydun?"

Nicholas durakladı. "Hayır."

"Vücut uzunluklarının sekiz katına kadar - bu insanlarda kırk sekiz ayak eder. Bir düşünün."

Nicholas, kızın neşeyle kulak asmadığı bir uyarı tonuyla, "Öyle," dedi. "Kaç santim bu?"

"Senin ne yapacağını bilemeyeceğin kadar fazla," diye homurdandı ve onu kucağına çekerken küçük bir çığlık attı. "Benimle alay etmeyi bırak."

"İşte şarabınız." Sunucu kızardı ve gözlerini kaçırdı. "İkisini de bu tarafa koyayım o zaman?"

Nicholas kolunu Jay'in beline daha sıkı doladı. "Mükemmel."

Diğer kadın uzaklaştığında Nicholas Jay'in yüzüne doğru eğildi ve onun şarap lekeli güzel ağzını ciyaklamasına neden olacak kadar sert bir şekilde öptü. "Seni eve götürüp ayıltmadan önce bir şeyler yemelisin." Krakerlerin üzerine bir parça kuru meyve koydu ve kadının dudaklarına bastırdı. Dudakları onun için ayrıldığında, dişlerinin başparmağına sürtünmesi omurgasından aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu ve kendini donmuş bir hayranlıkla ağzını izlerken buldu.

Olduğu yerde otururken ona ne yaptığını hissetmemesine imkân yoktu ama umursamıyor gibiydi. Ve bu uçsuz bucaksız avluda yalnız olmaktan çok uzak olmalarına rağmen, adamın kucağında, siki kıkına yaslanmış halde kalmaktan memnun görünüyordu.

Boğazı düğümlendi ve şarabını yudumladı, ateşli tatlılığının onu tüketmesine izin verdi ve sarhoş bir Jay'le yapamayacağı şeylerin görüntülerini temizleyeceğini umdu.

"Al," dedi ve ona daha küçük olan ikinci bardağı uzattı.

"Aman Tanrım, bu çok iyi."

Biliyorum. Ve hepsini istiyorum.

Sunucu geri geldiğinde, bir şişe su istemeden önce tadım ve bahşış için para verdi.

Arabasına giden toprak yolda yürürlerken Jay soğuk şişeyi boğazına dayamıştı. Diğer eli de onunkinin içindeydi. "Bu güzeldi," dedi kurnazca.

"Hoşunuza gitmesine sevindim."

Ağaçlar, kaba otoparka giden patika üzerinde canlı bir tünel oluşturunuyordu. Toprak bir banket asfaltı arazinin kendisinden ayırıyordu, ancak sahipleri bu banketin aşırı büyümesine izin vermişti. Kazağı dirseklerinden sarkıyordu ve rüzgâr buklelerini büyüleyici bulduğu bir şekilde yüzüne doğru savururken yapraklar çıplak kollarında desenler oluşturunuyordu.

Jay'in kafası çalılara ve çalılıklara doğru savrulurken yüksek perdeden bir viyaklama sesi havayı doldurdu ve yüzündeki memnun, hafif uykulu gülümseme kayboldu.

"Şu çalıların arasında bir şey var."

"Muhtemelen bir yılan ya da onun gibi bir şeydir." Adam kızın bileğini çekiştirdi ve kız dengesiz bir şekilde ona doğru sendeledi. "Hadi seni arabaya götürelim."

"Kulağa *acımış* gibi geliyor." Onu durduramadan elindeki suyu bıraktı ve tökezleyerek yeşil alana doğru ilerledi.

Nicholas onu kovalamaya başlamadan önce inanamayarak - "lanet olsun"- arkasından baktı. Sarhoş Jay şaşırtıcı derecede çevikti ve ondan daha hızlı olmasına rağmen bir adım öndeydi. Adam ona yetiştiğinde, eforla hafifçe nefes alıyordu, kadın çoktan eğilmiş, elini kim bilir neye uzatmıştı. "Hayır," diye bağırdı ve kızın sıçramasına neden oldu. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Sadece bir bebek." Eğilip kahverengi ve siyah tüylerden oluşan bir yığını aldı. "Kaçmıyor bile."

Tüyler açıldı ve bir yüz, iki göz ve pembe bir dil gördü. Birinin köpeği, diye düşündü, ama yeni kaçmış olamayacak kadar keçeleşmiş görünüyordu. *Bir sokak köpeği*, diye düşündü, yavru köpeğin acayip büyük patilerine bakarak. *Ve bu küçük bir köpek olmayacak.*

Jay ona yalvaran bir ifadeyle baktı.

Neredeyse gülecekti ama arabasına yeni bakım yaptırmıştı ve bir köpek almak planları arasında yoktu.

Jay kirli patisini kaldırdı ve ona doğru salladı. "Lütfen?"

(bu bende evet deme isteği uyandırıyor)

Kızın en son ne zaman kendisinden doğrudan verebileceği bir Şey istediğini hatırlayamadığını fark edince *hayır* sesi boğazında düğümlendi.

"Peki," dedi sıkıca. "Tut Şunu. *İki* elinle."

Babasının Şöyle dediğini hatırladı: "*Bu dünyada iki tür kadın vardır. Senden dünyayı talep edecek olanlar ve arkalarına yaslanıp sessizce hayattaki paylarını kabul edecek olanlar.*"

Ama Nicholas hiçbir kadının babasına Jay'in ona gülümsediği gibi gülümsediğini görmemişti.

On Birinci Bölüm

Nicholas onu kapıdan içeri soktu, bir eli sırtının alt kısmındaydı. Onu kanepeye oturttuktan sonra köpekle birlikte ortadan kayboldu. "Onu nereye koyacaksın?" diye sordu kadın, ayakkabılarını tekmeleyerek, Nicholas biraz acımasızca, "Bir yer bulurum," diye cevap verdi.

Başka biri için bu sözler endişe verici olabilirdi ama ikisi uzaklaşırken köpeğin kuyruğu sallanıyordu ve yavru köpeği tutarken Nick'in ona nasıl baktığını görmüştü. Damon'ın ofisinin önünden geçerken Nick'in bir köpek istediğini ve babasının ona hayır dediğini, evcil hayvanların çok fazla iş ve zaman kaybı olduğunu, başka bir yerde daha iyi vakit geçirebileceğini söylediğini duyduğunda, şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi gelen bir zamanı hatırladı.

Hâlâ biraz sersemlemiş olan Jay uzaktan kumandayı aldı ve birkaç tuşa dokundu. Açılış sayfası doğa programlarıyla doluydu ve okyanusun derinliklerinde bir yerde, ham akuamarin renginde bulanık yeşil suyu olan bir kameranın canlı yayınına geldi.

Durakladı, bir mercan kayalığının üzerinde yol alan bir köpekbalığının görüntüsü karşısında şaşkına döndü.

"Senin yüzünden algoritmanın bana gösterdiği tek şey bu." Nicholas duvardan uzaklaşırken Jay yerinden sıçradı ve suçluluk duygusuyla kumandayı tuttu. Nicholas'ın kolları kıvrılmıştı ve yaklaştıkça, köpeğin kirli patilerinden kaynaklanmış olması gereken küçük izler gördü. "Bu ne?"

"Bu senin atalarından biri. Soğukkanlı, yırtıcı ve her zaman av peşinde."

Gözleri kısıldı ve sonra omuzları seğirdi. Adam kanepenin arkasına atladığında çığlık attı, her şeyin endişe verici bir şekilde sallanmasına neden oldu, onu yakaladığında yaylar altlarında çığlık attığında gerçek bir korku titremesi hissetti.

"Hayır! Nick!" Bacaklarını göğsüne doğru çekip çıplak ayaklarıyla onu etkisiz bir şekilde iterken yarı soludu, yarı güldü. İtirazlarına rağmen Nick onun bileklerini sıktı ve yüzünü ve boğazını ısırmaya başladı. "Kes şunu! Ne yapıyorsun?"

"Seni sonrası için işaretliyorum." Adamın dişleri onu derinden sarsarken donuk bir sızı

Dudaklarını boğazının dibine kapatıp sertçe emmeden önce kulağının altındaki deriyi sıyırdı. Onu olduğu gibi kavrarken, kahkahasının alçak gürültüsünü bir okşayış gibi hissetti. "Böylece seni yemeyi hatırlıyorum."

Aman Tanrım. Kalçaları birden sanki sıcak kurşunla doldurulmuş gibi hissetti. Ona yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme vererek kazağını omuzlarından çekti ve sol göğsünün hemen üstünden ısırıldı. Jay bir nefesle sarsıldı, gözleri içgüdüsel olarak başlarının üstündeki alçak duvara kaydıldı.

"Kuş balığı var mı?" diye fısıldadı hararetle.

"Bir kuş yosunu var." Kız sinirli bir şekilde onu itti ve adam hırladı. "Nick, ciddi. Boğazımda izler varken ofise giremem."

Kadının üstünü çekiştirdi. "Boğazın hakkında kim bir şey söyledi?"

"Kes şunu artık." Oturduğu yerden kalkarken bileğini yakaladı ve onu geriye doğru itmesine izin verdi, böylece kollardan birine yaslanmış, yan oturuyordu. "Köpek yavrusu nerede?"

"Onu garaja koydum." Gözleri kızın üzerinde gezinmeye devam ediyordu, sanki durması imkânsızdı. "Yarın onu veterinerine götüreceğim. Randevu almadan beni görecekler."

Jay kibirli ses tonu karşısında başını salladı. Gözleri bu alçak ışıktaki daha yumuşaktı ve koyu samur kirpiklerinin çerçevelediği o buz grisi neredeyse eriyecek kadar sıcak görünüyordu. "Orada iyi olacağından emin misin?" diye sordu endişeyle. "Kimyasallar var ve yalnız kalabilir."

"Dışarıda hiç kimyasal yok. Sadece bir sürü eski Noel eşyası var. Yontulup yıkandıktan sonra onu eve getireceğim."

Elini onun göğsüne koydu. "Teşekkür ederim."

"Sana hayır demek gerçekten bir seçenek değildi." Gövdesi avucunun altında yükselip alçaldı. Kadın aşağı indiğinde, adam içine çekti. "Başboşları toplamak gibi bir geçmişin var."

"Bu soğuk ve acımasız milyonerin bir kalbi var mı?"

"Sen söyle." Karnının üzerindeki izlerini izlerken dudakları aralandı. Hâlâ şarapla hafifçe lekelenmiş olan dudaklar, yontulmuş acımasızlıklarıyla daha da cezbediciydi. "Bana bir tane olmadığınızı söyleyen sendin."

"Yanılmışım." Daha yakına eğildi, ağzına doğru eğilirken koluna destek verdi. "Düşündüğüm gibi biri değilmişsin."

Jay kalın waffle örgünün içinden kasların kıpırdadığını hissetti ve sonra kanepeden tamamen kayarak uzaklaştı. Ellerini bacaklarının arasında birleştirmiş, şaşkın ve biraz da incinmiş bir halde ona baktı. Adamın yüzü okunamaz haldeydi.

"Ben kahve yapacağım."

Jay arkadaki battaniyeyi kaptı ve omuzlarına sardı. "Makineyi kullanmayı bilmediğini sanıyordum," diye seslendi, boş odanın sessizliğinde kendini savunmasız ve küçük hissediyordu. Gözleri temkinli bir şekilde bir zamanlar örümcek heykelinin bulunduğu duvara kaydı. Heykel artık yoktu - satılmıştı, diye düşündü. Ya da yok edilmişti. "Onu bu yüzden yapmak zorunda kalmamış mıydım?"

"Talimatların Fransızca çıktısını aldım."

Geri döndüğünde elinde iki dolu kupa vardı. Vücudundan öptüğü ballı viski gibi kokuyorlardı ve bu koku burnuna çarptığında neredeyse fincanını düşürmesine neden oluyordu. "Seni sarhoş etmeye çalışmıyorum," dedi biraz soğukkanlılıkla, onun tepkisini izleyerek.

"Ben bir şey söylemedim."

"Gerek yoktu. Bu bakışı biliyorum." Koluna yaslandı ve uzun bacaklarını uzattı. "En son burada içtiğimizde beni seni uyuşturmaya çalışmakla suçlamıştın."

Jay kahvesinden meydan okuyan bir yudum aldı ve sıcaklık sıcak bir kızarıklık gibi boğazından aşağı yayıldı. "Söylediğim ve yaptığım şeyler sadece boşlukta gerçekleşmiyor, biliyorsun."

"Biliyorum." Nicholas fincanını bir kenara bıraktı ve kollarını beline dolayıp onu göğsüne doğru çekerek dizlerinin arasına oturttuğunda midesi altüst oldu. Tekrar bardağına uzanırken bir yudum aldığını duydu. "Ama benim yanımda kendini güvende hissetmeni istiyorum."

Jay dondu kaldı.

Daha küçükken de böyle sarılmışlardı ama o zamanlar farklıydı. Masumdu. Adam ağzını ensesine bastırmadan önce elini kolunda gezdirdiğinde vücudunun verdiği tepki hiç de masum değildi. Adam çıplak omuzlarını öpmek için üstünün ve sütyeninin askılarını aradan çekerken, kadının kupasını elleriyle sıkıca kavrayıp rahat nefes almak için çırpınması da masum değildi.

"Bunu özledim." Kelimeler o kadar sessizdi ki, adamın sesinin sırtına vuran gürültüsü olmasaydı, kendini onun hiç konuşmadığına ikna edebilirdi.

Biraz ürperdi. *Ben de*, diye düşündü, zorlukla yutkunarak. "Peşimden hiç gelmemene hep biraz şaşırmışımdır."

Göbeğinin altındaki yumuşak derinin üzerinde küçük daireler çizerken yumuşak bir ses çıkardı. Neredeyse dizlerinin üzerindeyken onu oradan öptüğü zamanki kadar iyi hissettiriyordu. "Neden şaşırdın?"

"Bana çok takıntılıydın. Gitmeme izin verdiğine inanamadım." "Geri döner miydin?" Adamın ellerini üzerinde hissetti. Mide, sanki şu anda bile, sahip olma ve ele geçirme dürtüsüyle hareket ediyordu. "Eğer Beş yıl önce, altı yıl önce izinizi bulup kapınıza gelseydim, benimle birlikte buraya döner miydiniz?"

"Hayır," diye titreyerek itiraf etti. "Ben olsam kaçardım."

"Bu yüzden yapmadım." Parmakları üstünün altına daldı. "Acele etmeyi sevmem ve seni korkutmak istemedim."

"Hayır, kim bilir neler yaptığın fotoğraflarımı çekmesi için bir özel dedektif gönderdin." Jay dönüp ona baktı. "Ya biriyle görüşüyor olsaydım?"

"Onun yerine seni bana vermesi için ikna ederdim."

"Bunun mantıklı olduğunu mu düşünüyorsun? Sence bu sıradan insanların canları istediği için diğer insanlara *yaptıkları* bir şey mi? Onları hisse senedi gibi satmak mı?"

"Sizden vazgeçecek olan kişi ya sizi hak etmiyordur ya da size parası yetmiyordur ve arz talebi belirlediğine göre-" Parmaklarını çıplak kalçasında gezdirdi, her dokunuş ateş ve sıcaklığın parıldayan bir takımyıldızı gibiydi. "Görünüşe göre piyasayı ve arzı ben kontrol ediyorum."

"Pasif bir şekilde öylece durup az önce söylediğin bu kesinlikle delice şeyi yapmana izin vereceğimi düşünmeni aşağılayıcı buluyorum."

Nicholas güldü. "Az önce bana tüm eski sevgililerinin seni güzel ve karmaşık olmayan biri olarak gördükleri için sevdiklerini ve bunun seni ne kadar kızdırdığını söyledin. Ama senden bu yüzden hoşlanmıyorum Jay. Ve bana kendini kanıtlamak için asla kendi mutluluğuna karşı savaşmak zorunda kalmayacaksın."

En son ne zaman mutlu olduğumu bile hatırlamıyorum, diye düşündü Jay. Ancak

ve o gün bugündü.

Onunla birlikte.

Bu düşünceyi o kadar şiddetle itti ki fiziksel olarak geri çekildi. "Halka açık olduğumu fark etmemiştim."

"Benim için on milyonu takas ettin." Kot pantolonunun çitçıtına hafifçe dokundu. "Turnabout adil bir oyundur."

Sikeyim. Kız tekrar kıpırdandı ve bu sefer adamın kolları onu sıkıca kavradı, yayılmış kalçalarının beşiğinde tuttu. "Beni bir kaideye koyuyorsun," dedi duraksayarak, bu çok parlak ışıkların altında çok sıcak hissediyordu. "Belki buna engel olamıyorsun. Ama beni sevme şeklin, ben mükemmel değilim. Ben kimsenin meleği değilim. Ve kamuoyunun benim hakkımdaki düşünceleri değiştiğinde, olmamı istediğin kişi olmadığımı için bana kızacaksın."

"Bu işler böyle yürümez."

"Nick-"

"Hayır, Jay. Sana söylüyorum, *bu işler böyle yürümüyor.*"

Omzunu dürttü ve ona dönüp bakmasını sağladı, öyle derin bir öpücükle karşılandı ki dilini kaplayan alkol alev almış gibiydi. Adam kalçalarını kaldırdığında, kadın hantal bir şekilde yayılmak zorunda kaldı ve kendini sabitlemek için yuvarlandığında, battaniyeyi yere attı ve neredeyse dokunulmamış kahvesini deviriyordu.

Nicholas ona hararetle baktı ve kalçalarının onunkilerin altında esnemesi, bacaklarının arasında buz gibi biriken ve nefesinin kısılmasına neden olan bir his dalgalanmasına neden oldu.

"Sen mükemmelsin," diye nefes aldı,

"benim için." "Hayır," dedi Jay.

"Değilim."

Adamın iki eli de şimdi kadının üstünün altındaydı. Yavaşça başparmaklarını göğüslerinin uçlarında gezdirdi, gözleri kızın yüzündeydi. "Çok kötü. Yine de seni istiyorum."

"Nick-" Bu bir soluk alma sesi olarak çıktı.

"Bu yüzden bana zarar verebileceğini söyledim." Boynunu sertçe emdi, meme uçlarını hassaslaşana kadar okşadı. "Bana yapabileceğin hiçbir şey gitmekten daha fazla acı vermez."

"Kalmak istiyorum," diye nefes aldı.

Bunu fark etmesi ona bir tokat gibi çarptı ve dizlerinin üzerine çöktüğünde adamın yüzündeki çaresizliği görünce garip bir güç patlaması yaşadı.

Ona istediğimi yaptırabilirim.

Bu çirkin bir düşünceydi - annesinin düşüncesi - ve bundan irkilerek üstünü çıkardı ve sütyeninin kancasını çözdü. "Kalmak istiyorum," diye tekrarladı. "Beni seviyorsun, değil mi?"

Nicholas'ın altından başladığını hissetti, gözleri vücudunu inceliyordu. Sonra neredeyse alaycı bir hareketle kollarını kavuşturdu ve kendi tişörtünü çekiştirerek çıkardı. "Seni aklımdan çıkaramıyorum."

Adam saçlarını okşadığında, gözleri adamın zayıf ve güçlü bedeninde gezinirken karnının alt kısmında bir sıkışma hissetti. Adam kalçalarıyla onu yukarı itti ve bacaklarının arasındaki enfes baskı ve sert, ısırıcı öpücüklerinin hevesi kadının ağzının içinde inlemesine neden oldu.

"İşte bu yüzden senin boşalmanı izlemek için bu kadar para ödemeye razıyım," diye fısıldadı.

Bu onu dehşete düşürmeliydi. Ama çok yorgundu ve direnci adamın arzusuyla boy ölçüşemezdi. İnce bir toza dönüşmüştü. Adam saçlarını geriye itti ve çenesini öptü, parmakları yüzünde, boğazında gezindi ve kadın adamın en azından zafer kazanırken nazik davranıp davranmayacağını merak etti.

Ya da onu tamamen tüketip tüketmeyeceğini.

Nicholas onun kendisine doğru sarktığını hissedince hırladı. Sonra dudakları tekrar onunkileri kavradı ve öpüşünde çaresiz bir şey vardı, neredeyse endişeli hissettiren bir saldırganlık. Nicholas'ın daha önce başka bir kadını böyle öpüp öpmediğini merak etti. Ve eğer öyleyse, herhangi birinin karanlık bir denize dalan bir taş gibi saplantısının derinliklerine gömülmek isteyen bir adamı kurtarmaya çalıştıklarından şüphelenip şüphelenmediklerini.

"Gözlerini aç." Kadının tenine karşı sertçe nefes aldı, aralarındaki her temas noktası kırılan bir takımyıldızdaki kızgın bir yıldız gibiydi. "Bana bak."

"Gözlerimi kapatamaz mıyım?"

"Eğer bunu ışıklar kapalıyken yapacaksak, yanımda olduğunu bilmek istiyorum." Alnını onunkine dayayarak nefes aldı, "Karanlıkta hep seni kovalıyordum gibi hissediyorum."

Jay vücudunun sıcaktan soğuğa ve tekrar kızardığını hissetti, sanki

sinirleri

sonlar kırılıyordu.

"Neden bana bakmıyorsun? Acıdığı için mi?" Adamın elini omurgasında gezdirdiğini hissetti, şefkatli, sahiplenici ve çok ama çok tanıdıktı. "Nazik olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır."

Sesinin sertliği sonunda gözlerini kırıştırmasına neden oldu.

"Bunu istemiyorum." Jay onun delici bakışlarından uzaklaşarak çıplak kolunu tuttu. "Nazik olmak istemiyorum. Sana söylemişim. Bana sert davranmandan hoşlanıyorum."

Adamın eli kadının ensesine kapandı ve onu sahiplenici bir öpücük için kucağına çekti. Gözleri onun yüzüne gitti, onay arıyordu.

"Daha sert," diye fısıldadı.

Nicholas parmaklarını gevşeterek kadının boğazının ön kısmında gezdirdi. Nicholas'ın onu kolyesinden tutup öne doğru çekmesini beklemiyordu. Zincir boynunun arkasını ısırды ve Nicholas'ın ağzı şiddetle onunkini kaplayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Öpücüğünün gücü onu geriye doğru sürüklese bile, elini sırtına koyarak onu kendisine doğru bastırdı.

"Aman Tanrım," dedi nefesini tutmaya çalışarak. "Nick-"

Kız ona uzandı ve o da kızın elini arkasına götürdü.

"Bunun için yalvar." Başını eğerek kız tıslayana kadar kaburgalarından aşağı doğru öptü. "Bana istediğini söyle."

"İstiyorum." Kelimeler boğazında düğümlendi. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Sadece seni.

Lütfen."

Kolyeyi bıraktı ve köprücük kemiğine doğru sallanmasına izin verdi. Ve şimdi serbest eli onun her yerine dokunuyordu ve şaşırtıcı derecede nasırlı elleri her okşayıpta onu ateşten girdaplara boyuyor, arzusunun karnının çukurunda erimiş bir kordon gibi çözülmesine neden oluyordu.

"Çok güzelsin."

Dokun bana, diye

düşündü Jay.

"Babasının küçük

kuşu."

Adamın eli kalçasından aşağı kayarken çaresiz bir ses çıktı.

"Bugün iyi vakit geçirdin mi?"

"Ne? Ben-evet-" Adamın ağız ve elini kot pantolonunun içine sokarken parmaklarının nazikçe kayması dikkatini dağıttığı için kelimeyi zar zor söyleyebildi. "Yani, evet, baba."

"Eğlendin mi?"

"Evet, ama-"

"Yarın seni tekrar dışarı çıkarmak istiyorum." Neredeyse ona ihtiyacı olan yere dokunuyordu ve Jay bir nefes daha vermemek için dişlerini sıktı, aniden gelen zevkle gözlerini daha da sıkıca kapattı. "Veterinerden döndüğümde yürüyüşe çıkalım. Sonra da duvardaki bir delikten öğle yemeği yeriz. Nereye istersen."

"Her ne İstiyorum," *diye* nefes nefese kalan Jay, parmakları klitorisinin üzerinde gezinirken meme uçlarından birine tüy gibi hafif bir öpücük kondurduğunda giderek daha çaresiz hissediyordu.

"Kulağa nasıl geliyor?"

"Elbette, ama-" Adam, bir tuzak olduğunu sezecek kadar ayık bir şekilde geri çekildiğinde sisli bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sen-"

"Ne?" Dolgun ağız yırtıcı bir sırıtışa dönüştü. "Oh, beni becereceğini mi sandın? Sana söylediğim gibi gözlerini açık tutmalıydın." Kanepede arkasına yaslanırken gözleri onun üzerinde gezindi. "Yine de sikimi emmene izin vereceğim."

"Aman Tanrım, sen tam bir küstahsın-" Jay sinirli bir şekilde sözünü kesti, üstünü tutup geri çekti. "*Pislik* herif," dedi. "Neden şaşırdım ki? Seninle her şey bir oyun."

"Zavallı küçük kuş. Daha sonra odanızda, telefonunuzda hâlâ duran resmimin kapısı kapalıyken ineceğinizi bilmesem sizin için daha çok üzülürdüm."

"Telefonumu karıştırdığın için *seni sikeyim*." Jay titreyen bacakları üzerinde doğruldu, çok zor nefes alıyordu, bu sırada adam arkasına yaslanıp onun üzerindeki etkisini bariz bir eğlenceyle izledi. "Ne yaptığını *biliyorum*."

Gömleğini aldı ve tekrar üzerine geçirdi, kumaşı muhteşem gövdesinin üzerinde yuvarladı. Gözlerini kaçırdı ama yeterince hızlı değildi. Adamın sırıtışı genişledi.

"Merak etme Jay. Eminim yarınki yokuş yukarı tırmanışta tüm hayal kırıklıklarını giderebilirsin."

Dokuz yıl boyunca onun varlığına dair herhangi bir iz bulmak için interneti taradım.

Beş yıl boyunca babasıyla kavga etti, ta ki yaşlı adam onu ölüme terk edene kadar.

Dört yıl boyunca bu lanet evde tek başıma yaşadım. Bir sürü uykusuz gece. Çok fazla bastırılmış öfke.

Bazen Nicholas, kendisini delirteceğini düşünene kadar tüm bu kayıp zamanı hesaplıyordu.

Bu konağı eski ihtişamının ruhsuz bir kabuğuna dönüştürdüğünde babasını kuklasıyla öldürmüştü ama bu yeterli değildi. Hayır, asıl yok etmek istediği şey Jay'in ona hâlâ rüyalarındaki canavarmış gibi bakmasına neden olan şeydi.

Eğer kendi içine uzanıp onu çıkarabilseydi, çıkarırdı. Ona bunu kendi başına yapma şansı vermişti ama çürüme derinlere işlemişti. Şantaja başvurmadan çok önce onu gözetlemiş, fotoğraflarını çekmiş ve ruhunun kilidini açabilecek herhangi bir anahtar bulmak için umutsuzca odasına baskın yapmıştı.

Yaptığı tüm ahlaksız şeyleri bilseydi ondan daha da çok nefret ederdi. Fanteziler, takipler, saplantılar. Mastürbasyon yapmak için onun şampuanını kullandığını, kıyafetlerini ve rujunu çaldığını. O etrafta yokken, bazen onun yatağına uzandığını ve günlüğünde kendisine dokunulmasını istediğini söylediği şekilde ona dokunmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettiğini.

Ve elbette, onun kendine dokunuşunu izlemişti. Nefesinin her sıkışını, kumaşın her gizli hışırtısını, kahverengi teninin her alaycı bakışını -Her şeyi görmüş ve bunu Jay'in bile zevke karşı bağışıklığı olmadığının bir işareti olarak kabul etmişti. Ve daha da önemlisi, bunu ona verebileceğinin.

Onu boşaltacak kişi o olabilirdi.

Üvey annesi para istemek için onu ilk aradığında Jay'i düşünüyordu. Kız, saplantısının parlak alevine çekilen çırpınan karanlık bir güve gibi sürekli aklındaydı. Babasının partisinin olduğu gece onun gitmiş olduğunu görünce duyduğu öfkenin keskinliği yıllar geçtikçe yavaş yavaş körelmiş ve o iyi aydınlatılmış kemirici boşlukta, bazen onu kendi ölümüne sürükleyecekmiş gibi hissettiren kurşun gibi bir ıssızlık oluşmaya başlamıştı.

Dizler. O emici boşluğu hiçbir şey dolduramazdı.

Çaresiz, Jay'in adının aklına gelen her varyantı için bir Google Alert kurmuştu ama pek bir şey çıkmamıştı. Sadece eski web trolleri tarafından ortaya çıkarılan geçmişin geçici hayaletleri. Bir gün, eski lise ödülllerinden biriyle ilgili bir e-posta bildirimi almıştı. Ama sonra küçük hipster arkadaşlarından biri tarafından yazılan bir Livejournal yazısı onun izini San Francisco'ya kadar sürmesini sağlamıştı ve hayal kırıklığı ve engellenmiş öfke tarafından kovalanan bir zafer dalgası hissetmişti.

Çok yakın diye düşünmüştü. Uçakla sadece bir saat uzaklıkta.

Bunca zaman sonra ona bu kadar yaklaşmış olması bir suç gibi görünmüştü. Bir alay. Bu ne cüret.

O zamanlar onunla iletişim kurmasının hiçbir yolu yoktu ama özel dedektif ona birkaç ipucu daha sağlayabilmişti: en sevdiği yerlerin bir listesi, çalıştığı iş yeri ve inanılmaz, yıkıcı derecede güzel görüldüğü fotoğraflar.

Biriyle görüşüyor olabilirdi. Nicholas onun en çok sevdiği fotoğraftaki, kafedeki fotoğrafındaki iri kara gözlerini incelemiş ve bir zamanlar meydan okuyan parıltılarını hatırlamıştı. Eğer onunla yatıyorsa onu parçalara ayırırım.

Danielle'in tiz sesini duymak tüm o şiddet dürtülerinin yeniden ortaya çıkmasına neden olmuştu ve sapkın bir şekilde üvey annesine duyduğu nefret, Jay'in başka bir adamın altında bir ziyafet gibi yayıldığı düşüncelerinden uzaklaşmak için neredeyse yeterliydi.

"Nicholas, kapatma. Beni sekreterin bağladı."

Elindeki kalemle oynarken boğuk, inanmaz bir kahkaha attı. "Ne istiyorsun lan sen?"

"Beş parasızım." Genizden gelen sesi sivrisinek vızıltısı gibiydi. "Dairemi kaybetmek üzereyim."

"Ben bir hayır kurumu işletmiyorum. Olsaydım bile, bundan faydalanacak son kişi sen olurdun."

"Jay ile konuşmak ister misin?"

Parmakları "aramayı sonlandır" düğmesinin üzerinde geziniyordu. "Orada mı?"

"Hayır, ama size onun numarasını verebilirim." Sesi şimdi kendini beğenmiş geliyordu ama yine de sanki ilgisinin azalacağını düşünmüş gibi hızlı konuşuyordu. "Adresini de. On bin dolar karşılığında."

"Yabancılaşmış ablamın benimle konuşması için sana para vereceğimi mi sanıyorsun? Bu oyunu gerçekten böyle mi oynamak istiyorsun? Ben on yaşında değilim."

"Onu aradığını biliyorum."

Kelimeler, onun açısından biraz fazla anlamlı olan bir sessizliğe gömüldü. *Söylentileri duymuş olmalıydı.* "Yaptığın şeyden sonra hâlâ seninle konuşmasına şaşırdım."

Danielle kibirle, "Ben onun annesiyim," dedi. "Bana güveniyor."

"Ve onu bana on bin dolara satacaksın." Sesindeki tiksintiyi bastırmaya çalışmadan, "Ya ona zarar verirsem?" dedi.

"Yapamazsın."

"Yapsam umurunda olur muydu?" Birden öfkeleni, bu kadına duyduğu nefret gözlerini kör etmişti. "Hayır, umursayacağını sanmıyorum. Hayatın boyunca onu kıskandın. Başına geleni görse çok hoşuna giderdi, seni lanet olası hain amcık."

"Benimle böyle konuşma seni büyük velet!"

"Seninle istediğim gibi konuşabilirim," diye karşı çıktı Nicholas. "Paramı istiyorsan benimle dans edersin. Jay'i bana satmak mı istiyorsun? Bunu yap. Ama bana onun bilgilerini verdiğinde ne olduğunu söyle. Sen onun annesi değilsin, pezevengi oluyorsun."

"Bu ne cüret."

"Her ikisinin de geçerli olduğunu tespit eder etmez size çek yazacağım. "Sana güvenmediğim için beni affet," diye ekledi soğuk bir ifadeyle.

Telefonu ona hâlâ küfrederken kapattı, normalde bu biraz eğlenmek için iyi olurdu. Ama çerçevelenmiş Stanford diplomasının bulunduğu duvara bakarken tek düşünebildiği Jay'in kafede çekilmiş, gözlerine düşen bir tutam kır saçla çekilmiş fotoğrafıydı.

Sana sahip olacağım, benim küçük mavi alakargam. Ve onu sevmeni sağlayacağım.

Nicholas bu yaşlı üvey kaltağın hakkını vermek zorundaydı. İlk telefon görüşmesinden sonra tam bir hafta beklemiş, daha fazla para için peşine düşmüş (sekreterine onunla konuşmak istemediğini söyledikten sonra), sonra da istediğini vermezse onu dava etmekle tehdit etmişti. Sanki

onu mirastan mahrum bırakan oydu. Babasını aldatarak kendi şartlarını ihlal etmişti.

Nicholas elini eski yatak odasındaki masanın üzerinde gezdirerek o günün anısını kafasından silkeledi. Belki de Jay'i bu hale getirdiği için *annesine* teşekkür etmeliydi: spot ışıklarının yakacağını düşündüğü için potansiyelinden kaçan bir kadın.

"Kurumuş yaşlı fahişe," diye mırıldandı ve sonra güldü. Oh, lanet *olası ironi*.

Bunu ona nasıl ödeteceğini çok iyi biliyordu.

Nicholas arkasından kapıyı kapatmaya özen göstererek dönüştürülmüş ofisten çıktı. Jay'in odası hâlâ kapalıydı, bu yüzden güneşlenme odasından müstakil garaja doğru yöneldi. Hava güzeldi, kabarık bulutlar peygamber çiçeği mavisini gökyüzünde yavaşça yuvarlanıyordu. Onların havuzun dingin yüzeyine yansıdığını görebiliyordu.

Köpek yavrusu onu bekliyordu. Kapıyı açar açmaz bir viyaklama sesi duyuldu ve ardından birkaç tiz havlama sesi geldi. Boşlukta parlak siyah bir burun belirdi.

Eğildi ve köpeği kucağına aldı. Köpek hemen kıpırdanmaya başladı. O komik büyüklükteki patilerin havada boşa döndüğünü görünce, eve geri dönerken ağzının bir tarafı yukarı kalktı. Carbon'un taşıyıcısı hâlâ ön salondaydı ve isteksiz köpeği içeri aldı.

Sandıktan ön kapıya ve arabasına kadar inilteler yayıldı. Nicholas müzik açmaya çalıştı ama Puscifer inilteleri ıstıraplı ulumalara dönüştürdü, bu yüzden iç çekerek radyoyu kapattı. "Boktan bir müzik zevkin var," dedi köpeğe.

Hana Veteriner Kliniği'ndeki resepsiyon görevlisi onunla sohbet etmek istiyor, gün için bir planı olup olmadığını soruyordu ama o iyi davranacak havada değildi. Kaba davrandığının ve umursamadığının farkında olarak telefonuna bakarken sorularına kırılmış cevaplar verdi.

"Sizi sisteme girdim," dedi kızgın bir sesle. "Kısa bir bekleyiş olacak."

Daha oturalı beş dakika olmamıştı ki kapı açıldı ve önlüklü bir kadın kafasını bekleme odasına uzattı. "Bay Beaucroft'tu, değil mi? Ben Dr. Jennifer. Geçen yıl bir hayır yemeği vermiştiniz, değil mi? Geçen sene

şehir?"

"Ben sadece çekleri imzalıyorum," dedi ve ayağa kalkarak onu muayene odasına kadar takip etti.

Stetoskopunu boynuna dolamak için atkuyruğunu kaldırdı. "Bu kadar mütevazı olma. O paranın bir kısmı bize yeni ameliyat ışıkları ve ultrasonik tartı aldı. Çok minnettarız." Cevap vermeyince Dr. Jennifer sandığa doğru eğildi. "Bu yakışıklı küçük adam kim?"

"Maynard."

"Ne kadar sıra dışı bir isim."

"Mhm." Kızın kamburlaşmış sırtından gözlerini kaçırdı ve duvardaki "*KÖPEKLER İNSAN YEMEKLERİNİ YİYEBİLİR Mİ?*" yazılı tabelayı incelemek için yürüdü. Altında *patlıcangiller yok* yazıyordu. *Ksilitol yok*.

"Fransızca mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Nicholas omzunun üzerinden baktı. Veteriner seçiren kulaklara, burna bakıyordu. Hatta hızlıca bakmak için kuyruğunu bile kaldırdı. "O iyi mi?"

"O sağlıklı bir çocuk." Köpeğin kulaklarını karıştırdı. "Kısırlaştırılmış ve çip takılmış gibi görünüyor ama tüyleri biraz yetersiz beslendiğini gösteriyor. Kurtarılmış mı?"

"Onu çalıların arasında buldum." Durakladı. "Yani, kız arkadaşım buldu." "Oh." Yavru köpeği bir kez daha okşarken gülümsemesi biraz soldu.

"Söylediğim için üzgünüm ama bu alışılmadık bir durum değil. Bazen insanlar aşık olur

gerçek köpekten çok yavru köpek fikriyle ilgilenirler. Sonra köpek büyüyor ve ele avuca sığmaz hale geliyor. Özellikle de bunun gibi büyük ırklarda."

Nicholas yine Jay'in annesini düşündü. Çenesi gerildi. "Cinsi ne?"

Veteriner köpeğe şöyle bir baktı. "Genetik testler olmadan emin olmak zor ama bir bakışta onun bir kral çoban köpeği ya da karışımı olduğunu tahmin ediyorum."

"Aşıya ihtiyacı var mı? Bugün tüm bakımlarını yaptırmak ve yeni bir çip taktırmak istiyorum."

Dr. Jennifer biraz şaşırmış görünüyordu. "Genelde bunun için başka bir randevu ayarlamanız gerekir. Bu sadece bir kontrol."

Nicholas, "Eminim binanın diğerk bölümlerinde de yeni ameliyat ışıkları kullanılabilir," dedi.

Bir saat sonra ve birkaç bin dolar daha hafiflemiş olarak Maynard kafesine geri dönmüştü, yontulduğu için biraz sersemlemişti ve Nicholas arabasının direksiyonuna geri dönmüştü. Yürüyüşe çıkmadan önce bir şeyler almak için yine Afgan lokantasına uğradı. Neyse ki meraklı sahibi orada değildi.

Jay'i tanıdığım kadarıyla, daha yeni kalkmaya başlamıştı.

Dairesinde ne kadar sinirli olduğunu, bunun yanaklarını nasıl renklendirdiğini, gözlerine nasıl hırçın bir parıltı verdiğini ve kendisiyle yüz yüze geldiğinde onu biraz daha dikleştirdiğini düşündü.

Huysuz küçük kuş.

Memnun bir gülümseme ağzını
kıvırdı. Bunu dört gözle
bekliyordu.

On İkinci Bölüm

Onu neden uzaklaştırmak istediğini hatırlamak giderek zorlaşıyordu.

Dün gece, tenine dokunuşunun anısıyla kendini tatmin ederken kapısının önünde onun ayak seslerini duyduğunda, belki de onun kendisini duyup duymamasını umursamadığına karar vermişti. Belki de onun duyması için biraz daha yüksek sesle inlemek bile istemişti.

Ayak sesleri kesildi ve Jay bekledi ama içeri girmedi. Yine de onu dinlediğini biliyordu ve hayır, sessiz değildi.

Çıktığı tüm o zavallı iyi çocuklar, onun gerçekten istediği şeyin yanında bir mum bile olamazdı. Gerçekten istediği kişinin. Onu elinden tutacak ve güvenli olanla tehditkâr olanın sınırında yürürken ona sıkıca sarılacak bir adam.

Bir adam onun düşmesine asla izin vermezdi ama yine de düşmek istemesine neden olurdu.

Jay yatağından kalktı ve kollarını kavuşturarak garip bir şekilde dolabının önünde durdu. Tüm eşyaları artık buradaydı ve aralarından seçim yapabileceği kıyafet sıkıntısı yoktu. Bir süre düşündükten sonra, askıdan hala ironik bir şekilde sevdiği bir çift galaksi taytı ve esnek mor spandeks bir bluz çıkardı.

Saçları duştan sonra hâlâ nemli olduğu için, kendi saçlarını koparmasını engellemesi gereken yumuşak saten saç tokalarından birini kullanarak yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağladı. Serbest bıraktığında ıslak bukleler omurgasının üst kısmına düştü.

Kendine sabah kahvesini hazırlarken Nicholas'ın mutfakta olmadığını fark etti. Ofisinde miydi? Çalışıyor muydu? Kapı kapalıydı ve kapıyı çalması gerekip gerekmediğinden emin değildi.

(Erkekler yapışan kadınları sevmez, Jay)

Jay'in aklına aynanın önünde duran annesinin görüntüsü geldi. Dokuz ya da on yaşlarındaydı ve annesinin hiç gelmediği gecelerden biriydi. Döndüğünde, daha genç ve daha küçük olan Jay kollarını annesinin beline dolamış ve gözyaşları içinde onu bir daha yalnız bırakmaması için yalvarmıştı.

Ama yaptı, diye düşündü Jay suratsızca. Her seferinde.

Kilitte bir anahtar tıkırdadı. Sonra ayak sesleri duydu, ardından tanıdık bir mırıltı geldi. Nicholas bir elinde kahverengi bir çanta tutarak göründü. Diğer eli ise Carbon'un eski taşıyıcısına sıkıca sarılmıştı, köpek yavrusu da dışarı bakıyordu.

"Oh, vay canına," dedi Jay. "Ofisinde olduğunu sanıyordum." "Yemek yedin mi?"

"Henüz değil. Ben de tam bir şeyler yapmak üzereydim." Jay sandığa doğru eğilirken dizlerinin üzerine çöktü. "Zavallı bebek, utanç külahını giyiyor. Onu veterinere mi götürdün?"

"Aşılandı ve çip takıldı. Onu çok yoğun programlarına sıkıştırmayı başardılar." Taşıyıcının kapısını açmak için eğildiğinde ağzında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Onun bir kral çoban köpeği olduğunu düşünüyorlar, bu da çok büyük olacağı anlamına geliyor. Adı Maynard."

"Ama artık çok *küçük*." Yavru köpek hemen Jay'ın üzerine atıldı, Jay köpeği havaya kaldırdı ve yüzünü yalamaya başlayınca güldü. "*Maynard*'la anlaştığımı hatırlamıyorum."

"Onun parasını ben ödedim."

Jay yavru köpeğin tüylerini kaşdı ve koyu kahverengi gözlerinin coşkuyla geriye doğru yuvarlanmasını izledi. "Yani ben orada olmadığım için ona en sevdiğin metal angst lordunun adını mı verdin?"

"Hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum. Arabada sürekli Puscifer çalıyorsun."

"Eskiden seni de siktiğime eminim." Sırtını ona dönerek kaplardan birini açtı ve altın mercimek çorbasını doldurmaya başladı. "Rev. 22-20 neredeyse bizim şarkımızdı."

Telaşlanan Jay, Carbon'un kafesinin kapısını çiğnemeye başlayan yavru köpeği bıraktı. Nicholas'ın tabaklara yemek koymasını izleyerek kararsızca gezindi. *Bizim şarkımız*, içinde tuhaf bir his uyandırdı. O sırada yaptıkları şey hiç de romantik değildi. Nicholas müziği, aileleri ona odasında ne yaptığını duymasın diye açmıştı.

"Her zaman kötü bir zevkin vardı," dedi hafifçe.

"Senin 90'lardaki üniversite rock'ından daha iyi." Nicholas tabureyi salladı ve yanındakini okşadı. "Buraya gel."

Jay içini çekti ve bir adım öne çıkarak bir tabak ve bir kâse aldı. Midesi taklalar atsa da, Jay'in meteorlar gibi teninde gezinen ateşli bakışlarının farkında olarak yemeye devam etti. "Spiderbait ve The Sundays'i sevmiyorsan, sende bir sorun var demektir."

Nicholas kıkırdadı ama kahkahasında sık sık görülen o sertlik yoktu.

Ona tekrar geldiğinde nasıl olacağını merak ediyordu. Ona çalışma odasında dokunulmaktan ne kadar hoşlandığını söylediğinde, sanki içinde bir kapının kilidini açmış gibiydi ve şimdi o kapı açık olduğu için her türlü şey dışarı çıkabilirdi.

Yemek yerken biraz konuştular ama Jay, Nicholas'ın bazı konuları kasıtlı olarak geçiştirdiğini hissetti. Yemeklerini bitirdiklerinde cebinden aynalı gözlüklerini çıkardı ve liseden beri uyguladığı aynı umursamaz hareketle burnuna taktı. Artık çok daha yumuşaktı ama diğer her şeyi de öyleydi.

Ama bu aynı zamanda onun gözlerini göremediği anlamına da geliyordu.

"Güzel bir gün." Arabanın içinde biriken öğle sıcağını biraz olsun serinletmek için havayı açtı. "Belki daha sonra kaldırım serinlediğinde köpeği gezdirebiliriz."

Jay onun katlanmış ellerinden başını kaldırdı ve köpeğin yumuşak patilerini düşünmüş olmasından merakla etkilendi. "Ona tasma mı aldın?"

"Ona her şeyi aldım. Sabah koşularına onu da götürmeyi düşünüyorum."

Jay yüzünü buruşturdu.

"Senin koşmakla derdin ne Jay? Veganların sağlık delisi olduklarını sanırdım."

"Yürüyüş yapmayı seviyorum," dedi Jay. "Sadece koşudan sonra hissettiklerimden nefret ediyorum. Ter içinde kalıyorum ve yan tarafıma dikiş atılıyor-" Başını şiddetle salladı. "Havuzu kullanmayı tercih ederim."

"Günün birinde bu bilgiyi sana karşı kullanacağım, küçük kuş." Sanki hayal ettiği şey hoşuna gidiyormuş gibi kısık bir ses çıkardı ve kızın içinden pek de korku olmayan küçük bir ürperti geçti. "İstediğin kadar havuzu kullan. Ben de sana katılabilirim. Formunu bulmana yardım edebilirim."

"Son zamanlarda yüzmüyorsun," diye dikkat çekti.

"Ben erken yaparım. Sen uyanmadan önce. Suyun soğuk olmasını seviyorum." "Tanrım, neden? Normal bir insan gibi öğleden sonraları yüzerdin." "Pekâlâ." Nicholas direksiyonu kavrayışını değiştirdi, neredeyse kendine bakıyordu. bilinçli. "Öğleden sonraları havuz kenarında kitap okurdunuz."

"Ah." Jay eski bir benzin istasyonunun olduğu yere baktı, o evden ve üvey babasının baskıcı bakışlarından kurtulmak için çaresizce su kenarında nasıl uzandığını hatırladı. Nicholas'ın orada olduğunu bile fark etmemişti. "Tanrım. Ne kadar da körmüşüm."

"Geçmiş hakkında konuşmak zorunda değiliz."

Ama bundan kaçınamayız da.

Lastiklerin altındaki kumların çitirtisiyle toprak otoparka yanaştılar. Güne geç başlamış olmalarına rağmen, iyi yerlerden bazılarının hâlâ kalmış olması için yeterince erken oradaydılar.

Güneş ışığı canlı meşelerin arasından süzülüyor, gümüşü toz zerreciklerini yakalıyordu. Yılın bu zamanında her şey hâlâ çoğunlukla kahverengi ve kuruydu ama sıcaklığın bitkilerin nemini bir cimri kadar kıskançlıkla saklamasına neden olduğu çok kısa süren yağmur mevsiminden kalan biraz yeşil kalıntı vardı.

Arabanın penceresinden dışarı bakarken Jay bir mananita gördü ve bu ona bu patikada en son ne zaman yürüdüğünü hatırlattı. Nicholas'la büyük bir kavga etmişler, ardından Nicholas'ın kollarında bir bebek gibi ağlamıştı. İkisi de o kadar kırılmıştı ki kenarları keskinleşmişti; ve tıpkı o kavurucu sıcakta solan Kaliforniya şimşiri gibi, birbirlerine her yaklaştıklarında birileri mutlaka kan kaybediyor gibiydi.

Kapı açılırken arabadan dışarı kaydı -Nicholas kapıyı açık tutuyordu elbette. Kilitlerin devreye girme sesi, sadece kuş seslerinin böldüğü sessiz alanda aşırı yüksek geliyordu.

"Görüşme nasıl geçti?" Nicholas anahtarlarını şortunun cebine soktu. Neredeyse dizine kadar inen şort, kaba siyah kılların serpiştirildiği kaslı baldırları ortaya çıkarıyordu. Onun düşüncelerinin karanlık özleminden habersiz, "O kadar kızgındın ki sormam gerektiğinden emin olamadım," dedi.

"Bu bir görüşme değil, bir toplantıydı. Ve ben *kızgındım* çünkü o toplantıyı aptalca ağırlığını ortaya koyarak arkamdan ayarladın." Jay onun yolundan büyük bir kayayı tekmeledi ve sonra küçük bir kertenkeleyi ürkütüp çalıların arasına daldırınca kendini kötü hissetti. "Tam bir

kabadayısın."

"Yani bana söylemeyecek misin?"

"Sanırım bu bir çıkar çatışması olur."

"Arthur'a sorabilirim."

"O zaman ona sor."

Nicholas ona kuru bir bakış attı. "Terfi istemiyor musun?"

"Bir tane istiyorum, evet, ama pek çok insan da istiyor. Bazıları yıllardır şirketinizde çalışıyor. Sırf ben istiyorum diye bir tane almak yanlış geliyor.

. . seni tanıyorum."

"Nedeni bu değil." Manzarayı incelerken aynalı gözlükleri parladı, ağzındaki sertlik onun da mananıtayı görüp görmediğini merak etmesine neden oldu. "Sahip olduğum her şey bana verildi ama yine de bunun için çalışmak zorundaydım. Bu benim değersiz olduğum anlamına gelmez. *Senin de değersiz olduğun* anlamına gelmez."

"Aynı şey değil." Jay boştaki eliyle şapkasının kenarını çekiştirerek gözlerini güneşin parıltısından korudu. "Dinle, Cal'den mezun olduğumda, üniversiteden hemen sonra bir iş bulacağımı düşünmüştüm. Vaat bu, değil mi? İyi bir okula git, iyi bir iş bul. Ama sıfır iş deneyimim vardı ve UC Berkeley'de bile olsa kimse Sosyoloji okuyan birini işe almak istemiyordu. Sonunda okula geri dönüp bir devlet üniversitesinden yönetici asistanlığı sertifikası aldım, böylece kalifiye bile olmadığım bir iş havuzunda mücadele etme şansım olabilirdi. Ve düşünmeye devam ettim, baban benim bu kadar sert düştüğümü görse gülerdi. Herkesin 'Başarılı Olması En Muhtemel' olarak seçtiği kız, sabun satan bir şirket için ofis notları dolduruyordu."

"Babamın ne düşüneceği önemli değil." Nicholas'ın sesi keskindi. "O öldü. Bunların benim seni terfi ettirmemle ne ilgisi var?"

"Çünkü bu iş için *gerçekten* nitelikli olduğumu düşünmüyorsun. Bir önceki işimle dalga geçtin, bana sabun dükkanında çalışan küçük sevimli bir sekreter dedin."

"Sen sabun dükkanında çalışan küçük, sevimli bir sekretersin."

Jay, yakut taçlı bir kral kuşunun böcekler için chaparral'ı tararken çırpınışını izledi. Başındaki turuncu-kırmızı ibik boyalı bir mohawk gibi görünüyordu ve o kadar aptalca görünüyordu ki derin bir nefes aldı, şaraphane randevularını ve onun ne kadar tatlı olduğunu hatırladıkça öfkesi azaldı.

onunla birlikte olmuştu. Bu, şimdi onu kızdırırken ona tutunacak bir şey veriyordu.

"Neden senin yardımına ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?" diye bastırdı. "Zaten değerli olduğumu düşünüyorsan neden bana ekstra değer atfetmekle bu kadar meşgulsün?"

"Çünkü senin olağanüstü olduğunu düşünüyorum. Ailemizdeki herkes olmadığı biri gibi davranarak bulunduğu yere geldi. Ama sen değil. İnsanların seni sevmesi için asla rol yapmak zorunda kalmadın. Seni geride tutan tek şey yeterince iyi olmadığını düşünmendi." Çenesi düştü. "Sen oturup uzun bir oyun oynamaktan memnun olabilirsin ama ben değilim. Bunu benim süreci hızlandırmam olarak düşün, böylece kendini değersizleştirmen seni durdurmasın."

"Bana bunun önemli olmadığını söylemiştin."

"O zaman öyle değildi. Ailelerimiz onları gölgede bırakmamıza asla izin vermeyecekti.

Ama artık her şey farklı. Size yardım edebilirim ve *etmek istiyorum*."

Ilık bir esinti saçlarını karıştırdı. Jay güneşte kurumuş çimenlerin tozlu ve tatlı kokusunu ve toprağın keskin mineral ısırlığını alabiliyordu. "Neden?" diye sordu, aniden duymaya ihtiyaç duyarak.

"Çünkü seni seviyorum."

Jay yürümeyi bıraktı. Yüzü ciddiydi - en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Uzanıp güneş gözlüklerini dikkatlice çıkardı, gömleğinin boynuna katladı ve küçülmüş göz bebekleriyle tanıdık gözlerine baktı.

"Bu pozisyon için uygun olduğumdan emin değilim."

Adam bir adım daha yaklaştı ve Jay bir ağacın kaba kabuğunun çıplak sırtına battığını hissetti. Öpüşmeyi hangisinin başlattığından emin değildi ama eli adamın gömleğine dolanmıştı ve ince, galaksi taytının içinde adamın neredeyse tamamının kalçalarının arasına girdiğini hissedebiliyordu.

"Çok uygunsun," dedi.

"Nick." Alnı hafifçe Nick'in alnına yaslanmıştı, sitemkâr bir sesle konuşurken Nick'in anlamasını istiyordu. "Beni bu işe sokamazsın."

"Arthur'a ne söylemesi gerektiği konusunda koçluk yapabilirim." Ona doğru geri itti ve kalçalarıyla sırtını gövdeye yasladı. "Ben de sana koçluk yapabilirim. Ve bu şirkette hâlâ yeterince nüfuzum var, eğer tercihimizi açıklarsam, işe alım ekibi beni tutmak için kimi istersem onu seçecektir.

mutlu."

Jay elini kızın kalçasından çekti ve onun yerine başının üzerine sıkıştırdığında yenik bir eğlence titreşimi hissetti. "Bu çok boktan bir durum."

"Ne?" Kelimeler dudaklarını yaktı.

"Biz. Bu. Sen beni terfi ettirmek için işe alım müdürlerinin kolunu bükmeye çalışıyorsun, biz de ebeveynlerimizin bizi terk etmesiyle ilgili sorunlarımızı seksle LARP yaparak çözüyoruz."

"Ama bu çok iyi bir seks."

Jay dirseğiyle onu itti. "Ben üvey kardeşime *baba* diyorum. Bu normal değil."

"Ee? Kabullen bunu. Bir dahaki sefere beynimi sikerken bana bir babalar günü kartı gönder. 'Bana her zaman o güzel aleti verdiğin için teşekkür ederim baba. Yaralanana kadar o koca sikini kaldırmaya bayılıyorum. Tüm orgazmlar için teşekkürler. Sevgiler, Jay.'"

Jay dehşet içinde ona baktı, iki büklüm olmadan önce paslı bir ses çıkardı, o kadar çok gülüyordu ki neredeyse canı yanacaktı çünkü duramıyordu. Öne doğru eğilip yüzünü göğsüne dayadığında Nicholas'ın kolunu bıraktığını fark etti. Göğsünün şaşkınlıkla kabardığını hissetti.

"Jay, sadece bir şakaydı." Sesi endişeli geliyordu.

"Hayır." Geri çekildi, hâlâ hırıltılıydı. "Aman Tanrım. Hayır, bu çok iğrenç. Hiç komik değil."

Nicholas onun yüzünü inceledi, sırtışı yavaşça geri döndü. "Görünüşe göre bunun oldukça komik olduğunu düşünmüşsün."

"Sadece çok korkunç olduğu için." Jay kıyafetlerini düzeltti ve gözlerini sildi. "Tanrım. *Neden* buraya her geldiğimizde sonunda ağlıyorum? Bundan nefret ediyorum."

"Çünkü herkesin mükemmel küçük meleği olmaya o kadar alışmışsın ki, kırılana kadar her şeyi içinde tutuyorsun."

Ona baktı. "Ben mükemmel değilim, Nicholas."

"Evet, biliyorum. Ama bu kendini o duvara atmana engel değil. Fark etmediysen söyleyeyim, bu senin olayın, mavi alakarga. Kendini cezalandırmak."

Yakınlarda bir yerde bir dal kırıldı. Jay dengesizce geri sıçradı, tozlu, polen yüklü havayı bir ciğer dolusu soludu, her şeyin ne kadar sert olduğunu fark etmedi.

Kolları bacakları olmuştu. "Ben kendimi cezalandırmıyorum," dedi öfkeyle.

"Evet, biliyorsun." Bir at sineğine vurdu. "Kendini bilerek başarısızlığa hazırlıyorsun, böylece hayal kırıklığına uğradığında kendine hiç şansın olmadığını söyleyebiliyorsun."

"Teşekkürler, Dr. Nick. Peki ya siz? Bütün bir havaalanını dolduracak kadar bagajınız var."

Tekrar sırttı ve çocuksu gamzelerini ortaya çıkardı. "Bana kızdığında çok tatlı oluyorsun."

"Vay canına," dedi. "Bu hiç de sorunlu değil."

"Mükemmel olmaya çalışan ben değilim," diye kuru bir sesle onu bilgilendirdi. "Kusurlarım olmasına izin var."

"Aman Tanrım." Onu itti. "Nasıl bu kadar sinir bozucu olabiliyorsun?" "Çünkü bana haddimi bildirecek sen yoktun."

Jay isteksizce gülümsedi ve gözleri zaferle parladı.

Araziye geri dönerlerken, Nicholas yabani bir salatalığı işaret etti ve Nicholas onun kendisini manipüle ettiğini, cazibesini sonuna kadar açtığını - bitkinin ne olduğunu *gerçekten* umursamadığını - bildiği halde, umursuyormuş gibi davranmaya karar verdi. Ona adını ve yenilebilir olmadığını söyledi ve bazen "manroot" olarak adlandırıldığını eklediğinde tahmin edilebileceği gibi sırttı.

Eskiden hiç gülümsemezdi, diye düşündü onu izlerken hüznle. *Her zaman çok kızgındı.*

Onun kusurunun bu olduğunu fark etti. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyordu; Nicholas diğer herkesin *onu* çoktan hayal kırıklığına uğrattığına karar vermişti.

İkisi de aynı boktan madalyonun iki yüzüydü.

Artık patikada aileler de dahil olmak üzere daha fazla insan vardı. Uzaktan gelen çocuk çığlıklarını duydu ve ardından ebeveynlerinin çok uzaklaşmamaları için daha alçak sesle bağırıklarını işitti. Park yeri ağzına kadar doluydu ve Jay, Nick *babalar günü* ve *iyi seksten* bahsederken diğer yürüyüşçülerin hiçbirinin patikada onları duyacak kadar yakın olmamasını umuyordu.

Nicholas'ın Tesla'sına yaklaştıklarını fark eden bir araba yavaşladı. Onlar yokken otopark dolmuştu. Nicholas gümüş bir arabanın arasına sıkıştı.

Mercedes kapıyı açmak için yanlarına park etti ve tekrar kapatmadan önce onun koltuğuna tam olarak oturmasını bekledi.

Bir centilmen gibi, diye düşündü, ama öyle değildi. Ve bunu önemsememeye başlamıştı.

Jay en son ne zaman bir kiliseye girdiğini hatırlamıyordu ama bu kilise beyaz çiçeklerle doluydu. Onların iğrenç kokusu parfümün içinde boğulmak gibiydi ve Jay koridorda yavaşça yürürken korkudan hastalandığını hissedebiliyordu.

Bu, hayatının en mutlu günü olmalıydı, diye fısıldadı bir ses, koridorda yürüyüşünü izleyen şekilsiz yüzler denizine gözlerini kırpmadan bakarken. *Artık bir daha asla yalnız olmayacaksınız.*

Üzerinde annesinin evlenirken giydiği elbise vardı: gizlediğinden daha fazlasını ortaya çıkaran, omuzlarına zar zor yapışan, pullarla kaplı bir canavar. *Anne gibi, kız gibi*, diye düşündü. Boğazının etrafındaki elmaslar bile onlarla eşleştirildiğinde cafcaflı görünüyordu ama gerçektiler. Onları tanıyordu. Nick'in annesine aittiler ve hasta çocuklar için düzenlenen yardım galasında hem kolyeyi hem de bilezikleri takmıştı.

Şimdi, onlar onundu.

Henüz yeni kocasına bakmak istemediğinden, gözleri kilisenin üzerinde gezindi. Bu, Hollybook'ta bulunan ve hiçbirinin daha önce gitmediği Katolik kilisesi Our Lady of Perpetual Grace'di. Vitraylar güneş ışığında göz kamaştırıyordu, hatta agresif bir şekilde renkliydi ve Jay, azizlerin boyalı heykellerinden bazılarına yakından bakarak hem dökülen yıldızları hem de boş, ölü gözlerini fark etti.

Rahip, "Şimdi gelini öpebilirsiniz," dedi ve yeni kocası gelinin duvağını kaldırdı.

Jay başını kaldırdı, tam o sırada ağır, tanıdık bir parfüm kokusu ve çiçeklerin bile gizleyemediği bir çürük kokusu aldı ve kendini Damon'ın soğuk gözlerine bakarken bulduğunda dehşet içinde bir çığlık attı, buz grisiydi ama sadece ölümden gelebilecek beyazımsı bir sır vardı.

"Uslu bir kız ol," dedi üvey babası, oğlunun derin ve yankılanan sesiyle,

"ve babana bir öpücük ver."

Jay bir solukla ayağa fırladı ve çılgınca odanın etrafına baktı. Taş zeminler ve rengârenk ışıklar gitmişti. Vual perdelerin arasından süzülen yeşilimsi gri ışık, duvarlara işlenmiş soluk ayçiçeklerini parıltıyordu. Ürpererek atletini düzeltti.

Bu sadece bir rüyaydı, dedi kendi kendine. Gerçek değilmiş.

Ama on üç yıl önce olabilirdi.

Hâlâ titreyen Jay, işe gitmek için mantıklı bir A kesim elbise ve sırtı açık işlemeli bir bluz giydi. Kollarını elbisenin kollarından geçirirken, hâlâ bir örümcek ağı gibi tenine yapışan kâbus ipliklerinden kurtulmaya çalıştı.

Kapının diğer tarafında Nicholas'ın ağır adımlarını duydu. Bu adam bir boğa gibiydi, merdivenlerden inip çıkıyordu. Onun aksine, bu evde hiçbir zaman korkacak bir şeyi olmamıştı.

Boğazındaki düğümlenmeye rağmen, mutfağa girip tereyağıyla birlikte serpmeye kavanozunu gördüğünde yine de biraz gülümsedi. Nicholas, üzerinde kayrak grisi bir pantolon ve düzeltmeye zahmet etmediği siyah bir gömlekle ekmek kızartma makinesinin başında duruyordu. Neredeyse ona poz veriyormuş gibi gerindiğini gördü ve karın kaslarının esnemesini izlerken ağzı kurudu.

"Nicholas."

Ona baktı ve tost patladığında ikisi de biraz irkildi. Çabucak toparlandı ve ekmeği alıp bir tabağa bırakırken ona yavaş, seksi bir gülümseme verdi.

"Erken kalkmışsın. İyi uyumuş olmalısın."

"Hayır. Kabus gördüm."

Sesi üçüncü hecede bir hıçkırığa dönüştü. Kahretsin, ondan uzaklaştı ama yeterince hızlı değildi. Adam ona uzanmak için tabağı yere bıraktı ve Jay öne doğru fırladı, yüzünü adamın göğsünün sert duvarına gömdü ve keskin siyah saçlarının yanağına sürtünmesine izin verdi. Adamın kokusu çok tanıdıktı. Uzakta olduğu dokuz yıl boyunca hiç greyfurt yiyememiş, hatta bir parça greyfurta bile bakamamıştı ama şimdi, tatlı acılık kanında bir sakinleştirici gibiydi.

"Baba," dedi hırıltılı bir sesle. "Sarıl bana. Lütfen."

Başının üstünde, onun ani nefes alışını duydu. Sonra kolları

Kollarını onun etrafında kavuşturdu ve neredeyse canını acıtacak kadar sıkı.

Sarılmayı beceremiyor, diye düşündü ve bu onu hem onun hem de kendisi için üzdü. Küçük bir sesle ona daha sıkı bastırdı, ellerini sırtının küçük kısmına kilitledi ve ağzını boğazının dibine bastırdı, ta ki kolları refleks olarak gevşeyene ve avuç içi omurgasını yumuşatırken derin iç çekişini hissedene kadar.

"Artık güvendesin," diye mırıldandı ve kadının küçük bir köşesi fısıldadı,

Eve

t. "Ekmeğin soğuyor."

"Umurumda değil." Saçlarını okşadı. "Her zaman daha fazlasını yapabilirim."

Jay elini bir kez onun göğsüne bastırdı.

Tek bir adım geri çekilirken gömleğini düzeltmek için uzandı. Boğazına dolan duygu o kadar yoğundu ki konuşamıyordu ve parmakları o kadar çok titriyordu ki neredeyse gömleğin düğmelerini ilikleyemeyecekti.

(Benimle güvende hissetmeni istiyorum)

Bir kolunu onun etrafında tuttu. Parmakları omurgasını hafifçe okşamaya devam ederken onun endişesini hissedebiliyordu. "İyi misin?"

Hayır. Ben sana aşık oldum.

"Mavi alakarga mı?"

Bu düşüncenin keskinliği karşısında irkilmişti. Demek böyle yapacaktı. Onu bu şekilde kafese koyacaktı. Şiddetle değil, kendi kendine ihanet ederek.

"Jay, sorun ne? Neden ağlıyorsun?"

Sanki onları oraya çağırmış gibi gözleri yaşlarla dolmuştu ve titrediğini hissetmemesi için kendini geri çekti. "Çok korkuyorum," diye nefes nefese kaldı. "Baban olacağından çok korkuyorum." *Seni sevmeme izin verirsem bana zarar vermenden çok korkuyorum.*

İrkildi. "Ne?"

"Rüyamda annem olduğumu gördüm-" Sertçe yutkundu. "Babanla evleniyordum. Ama senin sesine sahipti-" Kadın sözünü kesti. "O dediğinde-"

(İyi kız)

Jay kasvetli gözlerini Nicholas'a çevirdi. "Onu durduramadım."

Seni durduramam.

Ellerini gömleğinden çekerek onu uzun uzun tuttu ve ellerindeki güç ve gözlerindeki bakış, onun içinde erimek mi yoksa kaçmak mı istediğinden emin olamamasına neden oldu. "Bu gerçek değil."

Ona kasvetli bir şekilde baktı ve omuzlarının onun bakışlarının amansız ağırlığı altında çökmesine izin verdi. Ağzı hâlâ onu öptüğü yerde yanıyordu ve kalbinin izini hâlâ yanağında hissedebiliyordu. "Anlamıyorsun," dedi. "Sorun değil."

Kaşları daha da çatıldı. "Jay-"

"Hayır. Sorun yok. Dediğin gibi, bu gerçek değil. Üzölmek için aptalca bir şeydi."

"Kendin hakkında böyle konuşma," dedi sertçe. "Bunun aptalca olduğunu düşünmüyorum. Sadece bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum. Ben babam değilim, Jay."

"Biliyorum." Kollarını kavuşturdu. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Peki." Nicholas tezgâha döndü ve artık soğumuş olan tostunun üzerine tereyağı sürdükten sonra kalçasını tezgâha dayayıp yemeye başladı. Açlığın ötesine geçen bir hırçınlıkla ekmeğı yerken kırıntılar ve serpintiler yağmur gibi yağıyordu. Öfkeliydi.

Jay kendine bir fincan çay demledi ve mutsuzluğunun yüzüne yansımalarına izin vermemeye çalıştı.

Ondan sonra onunla pek konuşmadı. Ama bu sürpriz değildi. Cihazının en üst seviyede olmasını isteyen bir adam gibi onun mükemmel olduğunda ısrar etti.

Ama her şey dağılıyor.

Jay pencereden dışarı baktı, şehir merkezini ve yapraklardaki tomurcukları inceledi. Kalçasına dokunan el onu ürküttü ve kırmızı ışıktaki frene bastığında yüzündeki ifade de öyle.

"Bana gelmeni istiyorum."

Yatağına demek istediğini düşündü ve kendisi bu kadar kırılganken bu kadar duygusuz davranabildiğı için dilinde keskin inkâr sözcükleri oluşmaya başlamıştı bile. "Sen-"

"Kabus gördüğün zaman," diye açıkladı. "Odama gel ve beni uyandır. Kapım kilitli olmadan uyurum-" Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Ne sorunun olursa olsun, Jay, daha iyi hale getirebilirim."

Çantasının tokasıyla oynayarak, "Ama ya yapamazsan?" dedi. "Durumu daha da kötüleştiririm." Kızın burnunu cimcikledi. "Ve sonra o." unutuyorsun

Adam ona gülümsedi ve kadın kendini çaresizce gülümsemeye karşılık verirken buldu.

Kendine onun cazibesine kapılmayacağını söylüyordu.

Seni kibirli, sinir bozucu, güzel adam. Beni kendine aşık etmeye nasıl cüret edersin?

Kadının sonu gelmişti. Onu tuzağa düşürmüş, gardını düşürdüğü anda kafesin kapısını kapatmıştı, tıpkı korktuğu gibi. Ve kalbi kaçınılmaz olarak üzgün, yıpranmış çantasının tokası gibi kırıldığında, gerçekten mahvolacaktı. Bundan kaçış yoktu.

Onu başka hiçbir şeyi arzulamadığı kadar arzuluyordu.

"Sana geleceğim," dedi ve ışık değişti, bu yüzden tek söylediği "Güzel," oldu.

Ama adam elini tekrar bacağına koydu ve başparmağı ipekle ten arasındaki sınırdaki gezinirken, kadın kararlılığının baskı altında kırılan ucuz beton gibi giderek daha hızlı parçalandığını hissedebiliyordu.

İşin dikkatini dağıtacağını düşünmüştü ama ofiste hemen hissedebileceği bir gerginlik vardı. İnsanlar tedirgin görünüyordu ve normalden daha fazla fısıltı vardı. Göğsündeki o daimi endişe düğümü acı verici bir şekilde genişledi, sıkılaştı. Kimse ona bakmıyordu, bu yüzden muhtemelen onunla ilgili değildi ve mutfaktaki her zamanki gülümsemelere ve selamlara karşılık verirken, insanların onunla konuşma tarzında da farklı bir şey algılamadı.

Elinde granola bar, Jay bilgisayarının başına oturdu ve yanındaki Annica'nın farkında olarak kontrollü bir nefes verdi. O bölümde de yeni bir şey yoktu.

2Factor sistemi üzerinden oturum açmak için telefonunu çantasından çıkarırken e-postalarının kaymasını izledi. Sonra konu satırlarından biri gözüne çarpınca doğruldu.

Açık olan Başkan Yardımcısı pozisyonu nihayet resmen ilan edilmişti.

İşte bu buydu. Neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Bunun kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu, insanlar Nicholas sayesinde günlerdir bildikleri rol için heyecanlanmışlardı. Teslimatı o kadar rahat yapmıştı ki

Bu kadar büyük bir mesele olduğunu görünce şaşırmış.

Bütün gün, kimin alacağına ve kimin hak ettiğine dair spekülasyonlar duydu. Bazı insanlar fikirleri ve bunları ne kadar yüksek sesle dile getirdikleri konusunda açıkça umursamazdı. Jay, olası adaylar olarak öne sürülen pek çok isme rağmen, kendisinininkinin hiç gündeme gelmediğini fark etti.

Neden olsun ki? Kafasının içindeki ses fısıldadı. Sen bir hiçsin. Üvey kardeşinin küçük fahişesisin. Eğer senin hakkında konuşurlarsa, konuşacakları şey bu olacak.

Ekranında başka bir e-posta belirdi. Arthur ve Nicholas önümüzdeki haftalarda Başkan Yardımcısı rolüyle ilgilendiklerini ifade eden adaylarla mülakat yapacaklardı. Eğer biri başvurmak istiyorsa, ilerlemek için ikisine de e-posta göndermeden önce müdürleriyle konuşmaları gerekiyordu.

Başvurmak için size e-posta göndermem gerekiyor mu? diye sordu Arthur'a. Cevabı hemen geldi.

Hayır, Jay. :-)

Başını kaldırıp dikkatle bilgisayar ekranına bakan Nicholas'a baktı. Belli ki meşguldü, yoksa bir yerde toplantı yapıyor ya da onu rahatsız ediyor olurdu. Belki de Annica'yı rahatsız ediyordu. Koltuk arkadaşı sabahdan beri klavyesinin başında yazıp duruyordu. Hatta bir ara bir telefon görüşmesi yapmak için masasından kalkmıştı ki bu sürpriz oldu.

Jay kendine bir kahve almaya karar verdi. Kafein endişesine iyi gelmeyecekti ama dışarısı ılıktı ve palmyelerle kaplı caddede yürümek kafasını dağıtabilirdi. Masasında boş boş oturup aptal bir kız öğrenci gibi Nicholas'a özlem duymaktan daha iyiydi.

Acımasız güneş havayı neredeyse kazak giyilemeyecek kadar sıcak yapıyordu ama bluzunun arkası o kadar açıktı ki, Jay kendisine laf atılmasından korkarak çıkarmak istemedi. Buranın ne kadar sıcak olduğunu unutmuştu. Suyu bu kadar yakinken sıcaklıklar gerçekten de o kadar fazla dalgalanmıyordu. Lisedeyken, o ve arkadaşları çoğu Cuma gecesini sahilde şenlik ateşi yakarak, marshmallow kızartarak ve birinin ablası ya da erkek kardeşinin temin ettiği alkolü içerek geçirirlerdi.

Güneş ufukta erirken, yüksek sesle yaz planlarını ve hatta bazen yetişkin planlarını açıklarlardı. Çoğu, en azından bir süreliğine, mezun olduklarında ayrılmak istiyordu, çünkü yaldızlı bir

Hollybrook gibi bir cennet hâlâ bir kafes olabilirdi. Sahip olmayı planladıkları evlerden, gelecekte evlenecekleri eşlerden bahsediyorlardı: hepsi daha fazlası için, kendi küçük imparatorluklarını yaratmak için, tıpkı ebeveynleri gibi olmak için huzursuz bir arzuya dönüşmüştü.

Jay bluzunu düzeltti ve hâlâ eteğinin bel bandının içinde olduğundan emin oldu. Binanın aynalı duvarında bir an kendini gördü -*küçük* sevimli *sekreter*- ve irkildi.

Kes şunu.

Kendini topladı ve daha önce girdiği bağımsız kafeye girerek müşterileri hızlıca gözden geçirdi. Buraya çalışmak için gelen birkaç iyi giyimli iş adamı dışında kafe çoğunlukla boştu. Demoya tam olarak uymayan tek kişi daha genç bir adamdı ve yüzünü başka yöne çevirmiş kapının yanında oturuyordu. Kasaya yönelmeden önce gözleri bir süre onun üzerinde oyalandı. Önemli olan tek şey, bugünkü müşterilerin hiçbirinin Tweed Creep olmamasıydı.

"Oh hey," dedi barista. "Sen şu serpmeye piliçtin, değil mi? Nasıldır?"

"Oh! Evet, öyleydim ama benim için değildi. Bir arkadaşım içindi. Gerçekten hoşuna gitti." *O kadar beğendi ki eve döndüğünüzde dizlerinin üzerinde size teşekkür etti ve size küçük pis bir alaycı dedi.* Jay sertçe yutkundu, gözleri menünün üzerinde gezindi. "Bugün sadece yulaf sütlü latte alacağım. Jay için."

Çevresinde, genç adamın koltuğunda kaydığını gördü. Jay ona sırtını döndü, kahvesini beklerken kollarını kavuşturdu. O kadar gergindi ki telefonunun titreşimini bile fark etmedi ve arayanın annesi olduğunu görünce inledi ve "reddet" tuşuna bastı.

Jay annesinin kendine hizmet eden özürlerini duymak istemiyordu. Zaten onlar hep suçlamalara dönüşürdü. Tanrım, eğer *Nick*'le pazarlık yapmaya kalkıştıysa, *Nick* onu öldürecekti.

Dairesine geldiğinde adamın yüzündeki öfkeyi hâlâ hatırlayabiliyordu.

Bu pazarlık yapmak isteyen bir adamın yüzü değildi.

"Jay için yulaf sütlü latte!"

"Teşekkürler." Kahve fincanını aldı ve kapıya döndü, ancak genç adamın şimdi ayağa kalkmakta olduğunu gördü.

"Justine?"

Sertleşti, ona dikkatle baktı. Adam sandığından daha az gençti; jöleli saçları onu profilden daha genç gösteriyordu ama aslında Nicholas'ın yaşına daha yakındı, gerçi o kadar iyi korunmamıştı. Ona muhtemelen kıbarca olduğundan daha uzun süre baktı, yüzünün sıkışmış düzlemlerinin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalıştı.

Ve sonra aklına geldi. ". . . Jake?"

"Beni hatırlıyorsun." Sesi o kadar memnun olmuştu ki, o anda keşke hatırlamasaydım diye düşündü. Nicholas'ın sinsi küçük arkadaşı, hani şu sürekli evlerine çömelen ve ne zaman odaya girse ona dik dik bakan. O gün kediye ilk taşı atan da oydu. Muhtemelen, diye düşündü acımasızca, çünkü bunun Nick'i etkileyeceğini düşünmüştü.

Kız karşılık vermeyince Jake'in yapmacık gülümsemesi soldu ve kızın bakışları boğazına yönelince gözlerinde daha karanlık, neredeyse meydan okuyan bir ifade parladı.

"Demek söylentiler doğruymuş. Gerçekten geri dönmüşsün." "Evet," dedi sertçe. "Yeni bir iş buldum."

"*Şanslısın*, dönecek gösterişli bir aile evin var. Patlayan bir aile işinden bahsetmiyorum bile." Burnunu kaşımak için durakladı. "Sanırım bu Nick'in seni affettiği anlamına geliyor."

O da gazeteyi görmüş olmalı. "Dokuz yıl oldu."

"Yani? Kimse Nick gibi kin tutamaz. Sırf yapabildiğini göstermek için seninle dalga bile geçer. Tıpkı babasının yatırımcılarına yaptığı gibi. Bunu babasından öğrenmiş."

Bu gerçeğe biraz fazla yakındı ve Jay'in çenesini sıkmasına neden oldu. "O artık farklı."

"O kadar da farklı değil. Babasının adını mahvettin, kirlettin. Senden nefret etmeli." *Benim yaptığım gibi* sözü havada asılı kaldı ve Jay ürpererek, Jake'in Nick'le olan 'ilişkisini' kaybetmesinin nedeninin kendisi olduğunu düşünseydi elbette ondan nefret edeceğini fark etti. "Bunun yerine evini sana açıyor ve seni siyah kravatlı partilere mi davet ediyor? Bu ne lan?"

Jay kendini biraz daha yukarı çekti ve Jake'in aslında kendisinden bir ya da iki santim daha kısa olduğunu fark etti. Onun bunu fark ettiği anı tam olarak gördü,

Hem de çok. "Nick'in bu skandalı onaylamamış olabileceğini hiç düşündünüz mü? Babasına karşı tanıklık etti. *Kanıt* sağladı."

Ve ona geri kalanlardan, yani onun adını, itibarını savunduğundan bile söz etmemişti. Bu konuyu açan Quentin'di ve Nicholas da iyi bir işi sessizce yapacak biri değildi, ama bunları ona anlatmaya hiç çalışmamıştı.

Asla, fark etti. Ona yardım edebilecekken bile.

"Doğru ya, hatırlıyorum. En azını yaptığı için bir tür azizmiş gibi davranıyorlardı. O *kadar* cesurdu ki." Jake'in dudağı kıvrıldı. "Ama ikimiz de onun hiç kimseyi umursamadığını biliyoruz. Sen hariç."

Eklemlerinin arkasında sıcak havai fişekler gibi fokurdayan bir acı patladı. Fincanını o kadar sert sıkıştı ki kahve kapaktan dışarı fışkırmış ve ellerini yakmıştı. "Kahretsin," diye tısladı.

Jake onun kazağını çıkarışını, fincanını tezgâha bırakışını ve el yordamıyla peçete arayışını izledi. Yerleri silmek için dizlerinin üzerine çöktüğünde yardım etmek için hiçbir hareket yapmadı ve başını kaldırdığında, onun sırtına baktığını fark ettiğinde yüzündeki ifadeden hoşlanmadı.

"Sanırım bir bakıma mantıklı. Siz ikiniz her zaman yakındınız."

Omurgasından aşağı uğursuz bir dehşet duygusu damladı.

"Her neyse, seni görmek güzeldi. Şehre döndüğüne göre yakında seni *daha* sık göreceğime eminim." *Hiç şansın yok, sürüngen.* "Nick'e selamımı söyle."

Son bir gülümsemeyle, sanki kazanmış gibi kasıla kasıla kapıya yöneldi. Bir zil ayrılışını işaret etti.

Jay onun gözden kaybolmasını bekledikten sonra harap olmuş kazağını ve içkisinden arta kalanları alıp aceleyle kafeden çıktı. Tüyleri diken diken olmuştu. Bir adam arabasının camından ona bir şeyler bağırdı ama o fark etmedi bile. *Damon bana eskiden böyle bakardı*, diye düşündü, derisi nemlenmişti. *Tam o-*

Hayır. Hayır, bunu düşünmezdi.

Ama bu, Nicholas'ın teklifini kabul ederse onu nelerin beklediğinin sadece bir göstergesiydi. Birbirlerine çektirdikleri ıstırabın ötesinde, kasabanın yargısını da hesaba katmak gerekiyordu. Küçümseme ve

İğrenmek yeterince kötüydü ama Jake gibi adamların sinsisi, alaycı bakışları daha da kötü olurdu çünkü ne düşündüklerini bilirdi. Bilecekti ve o-

Jay, Beaucroft Assets'in kapı kolunu kavradı ve çekerek binaya girmesine izin verdi.

Evde çok az fiziksel şefkatle büyümüş bir adam için Nicholas çok eli açıktı. Yemek yaparken onun arkasında durduğunda, bazen elini beline koyar, malzemeleri sorar ya da tadına bakması için onu rahatsız ederdi. Koridorda yanından geçerken ya da arabasına binerken veya inerken onu çenesinden yakalaması ve başını döndüren bir öpücük için kendine çekmesi hiç de nadir değildi.

Birçok kez, onun öpücüklerinden birinin ardından tökezleyerek yatak odasına girmiş ve göz kapaklarını fosfen patlamasını görece kadar sıkıca kapatana kadar kendini bitirmiş, hangi zalim tanrının onları iki zıt kutbun şiddetiyle itişmelerini izlemek için bir araya getirdiğini merak etmişti.

Jay bir kurşun ağırlık gibi koltuğuna çöktü, değişik tokuştan bitkin düşmüştü. Soğumuş kahvesi keskin bir hatırlatma gibi yanında duruyordu.

Telefonu çaldı. *Bu senin üçüncü kahve molan. Sanırım çalışan el kitabında iki tane alabileceğin yazıyor.*

Jay dudaklarını büzdü. O sabah mutfakta yaşadıkları gerginlikten sonra, bunun Jay'in işleri normale döndürme çabası olup olmadığını merak etti.

Müşterilerinize işkence etmeyi bitirdiniz mi? Daha üç bile olmadı.

Ona üç tane şeytan emoji göndermiş. Sana işkence etmeyi tercih ederim.

Eminim masanda yapacak başka bir şey bulabilirsin, Nicholas.

Bu bir hataydı. Ekran kuş, patlıcan ve ter damlası emojiyle dolarken telefonu durmadan titremeye başladı. Nicholas'ın kahkahalara boğulmamak için yumruğunu ağzına dayamış gibi görüldüğü asma kata baktı.

Tam bir çocuksun.

Gel de bana bir ders ver o zaman.

Bu arada, kafede eski arkadaşlarından birine rastladım.

Göz ucuyla onun doğrulduğunu gördü. *Hangisi Jake?*

Sana selam söylememi istedi.

Van Hoff

mu? Evet.

Üç nokta belirdi. Sonra kayboldu.

Bir daha cevap yazmadı ve günün geri kalan saatleri, işine odaklanmaya çalışırken yavaş bir ağ gibi etrafında dönmeye başladı.

Arthur beşte ona veda etti ve altıda ışıklar duyulabilir bir uğultuyla kapandı. Jay temizlikçilerin binanın karşı tarafındaki konferans salonlarını süpürdüğünü duyabiliyordu. Onlar, kendisi ve Nicholas dışında neredeyse herkes gitmişti.

Adamın merdivenlerde çıkardığı ses tüylerini diken diken etti. Sırtına konan eli beklemiyordu ve sandalyesinde dönerken bir ses çıkardı.

Her zamanki gibi gülümsemedi. "Sana ne söyledi?" "Jake mi?

Um." Jay ofisin etrafına temkinli bir şekilde baktı.

"Burada başka kimse yok." Sesinde çelikten bir ısırık vardı. "Söyle bana. Sana bir şey söyledi mi? Tehdit etti mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece babanın davasıyla ilgili bir sürü garip şey söyledi, sonra da hakkımızda dedikodular olduğunu ima etti." Onun yüzünü kontrol etti ve devam etmek için kendini zorladı. "Gerçekten boğazına yumruk attın mı?"

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır." Jay tereddüt etti. "Başka biri yaptı. Kim olduğunu hatırlamıyorum."

"Ben yaptım." Kızın yüzündeki şaşkın ifadeye karşılık, adam acımasızca kıkırdadı. "Bazı söylentiler doğrudur, Jay."

"Bunu yaptığina inanamıyorum!"

"Evet. Bunun için bir geceyi hapiste geçirmek zorunda kaldım. Babam kefaletimi ödedi. Özür dilemem gerekiyordu ama dilemedim ve babam da diletmedi." Ona sıkı bir gülümseme attı. "Varisin parmaklıklar ardında vakit kaybetmesine izin veremem."

"Öyle mi dedi?"

"Bana utanç kaynağı demeden önce buna benzer bir şey."

Piç kurusu. "Ona yumruk atmamalıydın ama utanç verici biri olduğunu düşünmüyorum. Hatta tam tersi." Bilgisayarını kilitledi ve çantasını aldı, bu yüzden adamın yüzünün nasıl yumuşadığını görmedi. "Ama ben de tam olarak bundan bahsediyordum. Tüm bunlar çok uzun zaman önce oldu ve insanlar hala bunun hakkında konuşuyor. Eğer evet dersem daha da kötü olacak."

"Evet mi diyeceksin?"

Adamın hevesi kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. "Bilmiyorum," diye yalan söyledi, gözlerini indirdi ve elbiselerinin altında soğuk bir ateş damlası gibi yanan yüzüğe dokunmamak için ellerini iki yanında tuttu. "Jake'e neden yumruk attın?"

"Senin hakkında söyledikleri yüzünden. Söylediklerini tekrar etmeyeceğim ama o olaydan sonra başka kimsenin de söylemediğini söylemek yeterli. En azından benim duyduğum kadarıyla."

"Bana hâlâ kızgın olmalısın," dedi tereddütle.

"Senden nefret etmedim." Nicholas'ın gözleri başka yere kaydı. "Senden hiç nefret etmedim. Herkes ettiğimi sanıyordu. İnsanlar bana senin hakkında duymak istediğimi düşündükleri şeyleri söylüyor, *seni* kullanarak bana yaranmaya çalışıyorlardı ve bu onları öldürmek istememe neden oluyordu."

Jay endişeyle, "Mecazi anlamda," diye sordu.

Ona baktı. Bakışları soğuk ve korkunçtu. "Şart değil."

Binadan yan yana çıktılar, adamın takım elbisesinin yünleri geniş omuzlarının her sallanışında kadının koluna sürtünecek kadar yakındılar. Adamın içindeki şiddet tenine çok yakındı. Bazen onun dişlerini hissettiğini hayal ediyordu. *Kuzu postuna bürünmüş bir kurt.*

"Ne düşünüyorsun Nicholas?" diye sordu, bu rahatsız edici düşünceden sıyrılarak. "Yüzünde çok korkunç bir ifade var."

"Bunun bir sorun olup olmayacağını merak ediyorum." "Jake olayı mı?"

"Evet, şu 'Jake olayı'. Kısa bir süre önce ben de onunla karşılaştım. Acaba bizi takip ediyor mudur?"

"O bir ucube," dedi Jay. "Ama bir sürü sürünge var ve biz zengin bir aileden geliyoruz. Bu her zaman dedikoducuları ve belden aşağı vuranları çekecektir."

"Altan besleyici. Evet, aynen öyle." Nicholas kara bir kahkaha atarak arabasının kilidini açtı ve kapıyı onun için açık tuttu. "Ama sen benden daha savunmasızsın. Benim adım senin adınla birlikte anılsa kimse sana bir şey söylemez."

"Endişelendiğim şey isim değil. Başka bir insanın bana baktığında gözlerindeki sevginin yavaş yavaş tükendiğini görmek istemiyorum. Bu yalnız olmaktan daha kötü. Yavaş yavaş kırılmak gibi bir şey. Buna dayanamam-" *Senden değil.*

Kapıyı kapattı ve öfkeyle sürücü koltuğuna oturmadan önce hışımla diğer tarafa geçti. "Ben babam değilim. Görünüşe önem vermiyorum. O şerefsizce yumruk attığımda sana karşı kimi seçtiğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Sen yaptın." Sessizce konuştu.

Kontak anahtarını çevirdi. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Bana gelmeni istiyorum. Her şey için. Her zaman."

Gel bana. Onu tam olarak kaç kez bu şekilde çağırmış ve kendisine itaat etmesini beklemişti? Her nasılsa, bunu bir rica olarak duymak katlanılmasını daha da zorlaştırıyordu.

On Üçüncü Bölüm

Nicholas, Jay'in düşünceli bir şekilde karanlığa bakmasını, yüzünün koyu renkli cam pencereye yansımalarını izledi. Ne zaman geçmişlerinden bir hayalet kutudaki bir kriko gibi ortaya çıksa, Jay'in onu tekrar terk etmesine neden olacağından korkuyordu.

Kız, parmaklarının arasından akan bir su gibiydi. Ellerini onun üzerinde çok güçlü bir şekilde kapatırsa, sonsuza dek ulaşamayacağı bir yere kayma ihtimali vardı.

Jake konusunu daha fazla açmak istemediğinden, "Akşam yemeği için nereye gitmek istersin?" diye sordu.

"Yok. Bir şeyler pişireceğim. Evimden getirdiğimiz onca yiyecek var. Bozulmalarını istemiyorum."

Onun yemek yapmasını istemiyordu. Hele de onun kendisini yatılı olarak istediğini düşünürken. "Sanırım birkaç domatesi kaybetmeyi göze alabilirim. Tanesi ne kadar, yirmi sent mi? Seni dışarı çıkarayım. Şu Afgan lokantasının sahibi sana baklavasını vermek istiyor."

"Bana istediğimden fazlasını vererseniz bu cömertlik olmaz."

"Ben yemek yapmam," dedi huysuzca. "Senden de benim için aynı şeyi yapmanı beklemiyorum."

"Bunu karşılığında bir şey istediğim için yapmıyorum," diyor Jay. "Yemek yapıyorum çünkü yemek yapmayı seviyorum. Gerçekten yemek yapmıyor musun? Hiç mi?"

"Mikrodalgayı saymazsan hayır."

"Üniversitede ne yaptın?"

"Normal bir insan gibi yemek salonunda yemek yedim."

"Sen normal bir insan değilsin, Nicholas. Normal insanlar özür tabloları satın almaya çalışmazlar -" elinde olmadan güldü "- ve fırınlarını nasıl kullanacaklarını bilmedikleri için bir hevesle sıradan prix fixe akşam yemekleri yemezler."

"Fırınımı nasıl kullanacağımı biliyorum. Bazen pizza yapmak için kullanıyorum."

"Aman Tanrım," dedi Jay. "Çılgınca ayrıcalıklarını rasyonalize etmeye çalışmayı bırak."

Nicholas arabayı garaj yoluna çekerken onun şakacı azarlamasına gülümsedi, aslında kızgın olmadığını biliyordu. Ona ciddi ciddi bağırdığı zaman yüzü kızarıyor, kaşlarının arasında üç küçük çizgi oluşuyordu. Şimdi sadece seksi ve küskün görünüyordu.

"Ben de senin yüzündeki o ifadeden hoşlanmıyorum," dedi Jay.

"O zaman kafamın içindekileri daha az seversin," dedi dalgınca, gözleri mülkünde gezinirken. Ona sahip olmanın verdiği tatmin duygusu, ona neye mal olduğunun ve arabada yanında oturan kadını neredeyse kaybetmesine neden olduğunun karanlık bilgisiyle gölgeleniyordu.

Annesinin çiçekleri ay ışığında bembeyaz parlıyor, havayı arabanın kapısını açar açmaz fark ettiği bir kokuyla dolduruyordu. Babası yıllarca yaseminleri, zambakları ve gülleri söküp atmaktan bahsetmiş, o da bu konuda kayıtsızmış gibi davranmak zorunda kalmıştı, çünkü bunun kendisini ne kadar yıkacağını açıklarsa babasının bunu çok daha çabuk yapacağını biliyordu.

Sahip olamadığı şeyleri hep yok eder, diye düşündü Jay'e yan gözle bakarak. Özellikle de güzelse.

On dört yaşındayken olduğu gibi adımlarında aynı küçük sıçrayışla yürüyüş yolunun yükseltilmiş seviyelerinde zıplarken yüzündeki küskün ifade gitmişti. Son birkaç gündür, onun yıllardır evde gülümsediğini görmediği kadar çok gülümsemişti.

Çünkü mutsuzdu.

Belki de düşündüğünden daha çok babasına benziyordu.

Düşüncesizce eğildi ve bir yasemin dalını kopardı. Beyaz özsu dışarı sızarak parmaklarını lekeledi. Uzandı ve çiçeği Jay'in gevşek saçlarının koyu buklelerinin arasına sıkıştırdı. Çiçeğe yapıştı ve Jay ürkmüş bir sesle ona dokunmak için uzandı.

"Hey! Ne yapıyorsun? Bu da ne?"

"Jasmine. Karanlıkta canlanıyor - tıpkı senin gibi."

Yüzündeki gülümseme soldu ve ciddi gözlerle ona baktı. "Ne?" diye sordu adam, savunmacı bir tavırla.

"Çok şaşırtıcısın." Sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi sessizce söyledi.

"İyi anlamda mı?"

(Lanet bir köpek gibi onun onayı için yalvarmayı bırak)

Jay elini indirdi ve çiçeği saçında bıraktı. Beyaz yapraklar koyu renk buklelerine çarpıyordu. Yanlış bir tepki verirse kızın kaçacağından korktuğu için nefes almaya cesaret edemedi.

"Ne kadar çekici olabileceğinizi unutmuşum gibi." Yanağına dokunup ağzının kenarını okşadıktan sonra utanç içinde başını eğdi. Ön kapının kilidini açmasına izin vermek için kenara çekildiğinde, yanaklarının kızardığını fark etti. "Ben gidip yemeğe başlayayım."

Nicholas merdivenlerden odasına çıkarken neredeyse nefes nefese kaldığını hissetti, yüzü hâlâ kızın dokunduğu yerde karıncalanıyordu. Kafasındaki şüpheleri görmezden gelerek, yıpranmış gri bir eşofman altı ve beyaz bir eşofman altı giydi ve onun gözlerindeki özlemi hayal etmediğini umdu.

Jay aşağı indiğinde ocağın başında durmuş, bir kavanozdan aldığı toz halindeki sarı baharatı tencereye eklerken kaşlarını çatmıştı. Ayakkabılarını çıkarmış olmasına rağmen hâlâ iş kıyafetlerini giyyordu. Bluzunun arkası açıktı ve çıplak teni cömertçe ortaya çıkmıştı. Onu arkadan götürürken dilini sol kürek kemiğindeki koyu güzellik izine birden fazla kez götürmüştü. Bu onu her zaman ürpertmiştir. Bazen de inletirdi.

Hayatının geri kalanını onunla vakit geçirerek, başka nelerin ondan küçük ürpertiler ve zevk sesleri çıkarabileceğini keşfederek geçirmek istiyordu.

Onun *evet* demesini

istiyordu. "Yardım

edebilir miyim?"

Jay sıçradı, parmakları elindeki kepçeyi sıkıca kavradı. Baktı Ona baktı, sonra da kesme tahtasının üzerindeki havuç yığınının işaret ederek uzaklaştı.

"Köri için şu havuçları doğrayabilirsin." İyi

Japon bıçaklarından birini aldı.

Yüzünü buruşturdu ve onun en büyük olanın tepesini bir hamleyle kesmesini izledi. "Bu bir infaz değil. İşte-" Bıçağı ondan almak için kepçeyi dumanı tüten karışımın içinde bıraktı ve bıçağı ileri geri sallayarak

birkaç düzgün ve eşit parça dilimleyin. "Böyle güzel ve ince yap. Nazikçe ileri geri hareket ettirin."

"Sebzeleri nasıl keseceğimi biliyorum Jay."

"Sadece onu çok yakın tutuyorsun-"

"Jay. Dur." Bıçağı onun isteksiz elinden geri aldı. "Nasıl orospu çocuğu *olunacağını* biliyorum."

"Parmaklar," diye bitirdi çaresizce. "Ben de tam bunu söyleyecektim. Kendinden uzaklaşman gerekiyor Nick. Kendine doğru değil."

Kan damlaları ahşap kesme tahtasının üzerine saçılırken tekrar küfretti. Jay içini çekti ve bıçağı alıp sabun ve sıcak suyla duruladıktan sonra tekrar kesme tahtasının üzerine koyarak havuçları kanından uzaklaştırdı.

Bir parça kağıt havlu kopararak, "Kendine ne yaptığına bir bakayım," dedi.

Elini ona uzattı, kadın onu bileğinden kavradığında bir tıslama sesi çıkardı, bir başparmağı nabız noktasının hemen üzerine bastırıyor, diğer parmakları onunkilerin arkasına dayanıyordu.

"O kadar derin değil," dedi başını avucunun üzerine eğerek. Saçının birkaç tutamı adamın çıplak omzuna değdiğinde, adamın kasıkları ihtiyaçla gerildi. Kadın umursamaz bir tavırla kâğıt havluyu alıp sıkarken bir yandan da o nazik yarım gülümsemelerinden biriyle ona baktı. "Üniversitede bir keresinde avokado keserken yanlışlıkla kendimi kemiğe kadar kestim. Avokado eli."

"Öyle bir şey yok," diye mırıldandı, birbirine dolanmış ellerine bakarak.

"Öyle. Araştırın." Kağıt havluyu almadan önce parmağını son bir kez sıktı. "İyi olacaksın. Yine de daha sonra bandajladığınızdan emin olun. Üzerine de biraz antibiyotik koy."

Bıçağı aldı.

"Beni kendi mutfağımdan mı kovuyorsun?"

Jay doğramaya başladı. Küçük, düzgün dilimler. *Nazik bir ileri geri hareket.* "Burası senin evin. İçinde bıçak olmadığı sürece ne istersen yapabilirsin."

Aleti zonkladı. "İçkileri hazırlıyorum o zaman."

"Çok güçlü değil."

"Eğer bir akşam geçireceksek, biraz eğlenmek istiyorum." "Alkol olmadan da eğlenebilirim."

"Evet." İki kesme kristal bardağa bol miktarda cin doldurdu. "Okumak ve taş toplamak. Tam bir parti kızıydın. Bana bir limon uzat."

Sebzelikten bir tane aldı ve rendelemeye başladı.

"Ciddi misin? Bana rende konusunda da mı güvenmiyorsun?"

"Hayır." Lezzet kabuğunu adamın eline bıraktı. "Onunla parmağını kesmenin bir yolunu bulursun."

"Ne kadar da şımarıksın." Kokteylin fokurdamasını seyrederken, Fransa'dan getirdiği mürver çiçeği tonik suyuyla doldurmadan önce cin içine kabuk rendesi serpti. "Al, bunu benim için dene. Eğer seni düşürecekse, benim için de uygun olacaktır."

Jay bıçağı ona doğrulttu. "Şeytan suyunu al ve defol."

Nicholas gözlerini devirerek cin şişesini yere bıraktı. İçkileri çalışma odasına götürüp sehpanın üzerine koyarken kadının gözlerinin kendisini takip ettiğini hissedebiliyordu. Bakışları onaylamaz değildi.

Kendi kendine mırıldanarak dizlerinin üzerine çöktü ve eğlence konsolundaki kablolarla oynamaya başladı, ekran canlanıp büyük plazma ekranda sadece biraz soluk görünen poligonal 64-bit grafikleri ortaya çıkarana kadar HDMI bağlantı noktalarındaki şeyleri yeniden düzenledi.

Bunun getirdiği nostalji dalgası onu şaşırttı.

"Bu senin eski Nintendo'n mu?" Jay'in sesi arkasından geliyordu. "Hâlâ çalıştığına inanamıyorum."

"Öyle ve öyle. Şimdi otur, mavi alakarga. Gevşeyecek ve benimle biraz eğleneceksin."

Teker teker dizlerinin üzerine çökmeden önce şüpheyile yere baktı. Kendini o garip diz çöküşten indirirken, ona kaselerden birini uzattı. Havuçları çorbanın içine püre haline getirmişti ve şimdi sıvı güzel, zengin bir turuncu renkteydi ve parlak bir parıltısı vardı.

"Bu iyi görünüyor."

"Sanırım öyle olacak." İçkisini ondan aldı ve çok küçük bir yudum almadan önce ihtiyatlı bir şekilde kokladı. "Bunun tadı sanki içine bütün içki fabrikasını koymuşsun gibi."

"Güzel." Kumandasını eline aldı. "İşte böyle olmalı."

"Başımız belaya girecekmiş gibi hissediyorum," dedi Jay, bilinçli bir şekilde gülerek. "Beyaz halının üzerinde yiyip içmek. Yelena'nın halı konusunda ne kadar titiz olduğunu hatırlıyor musun? Lekelenirse babanın derisini yüzeceğini düşünürdü."

Nicholas ona bir göz attı ve sonra körinin bir kısmının halıya dökülmesine izin verdi.

"Nick! Aman Tanrım! İçine zerdeçal koydum! Lekelenecek!"

Kız ayağa fırladı ve adam elini yakalamak için uzandı, biraz çekiştirdi. "Otur, mavi alakarga. Bu sadece bir halı."

"Lekeli bir halı." Tekrar yanına çökmeden önce uzun bir süre ona baktı. Dizlerinin üzerine kadar inen eteğiyle çok tatlı görünüyordu. Şimdi bu konuyu açtığına göre, bu ona gerçekten de ikisinin de okulda olduğu, ebeveynleri onları görmezden gelmek için eve gelene kadar saatlerini boşa harcadıkları zamanları hatırlatmıştı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü o benim halım."

Jay başını salladı. "İnanılmaz."

"Şerefe," dedi kokteyliini kaldırarak. "Haliya."

Bardakları tokuştururlarken burnunu kırıştırdı. "Karınca almaya."

Gemisini gökyüzünden fırlatmadan önce ona dilini şaklattı. "Nick!

Hazır değildim."

"Tostun bok gibiydi."

"Tanrım, çok sinir

bozucusun." "Bunu

seviyorsun."

"Ve çıkarıcı." Ona meydan okuyan bir bakış attı. "Kibirli. Gösterişçi."

"Bu sonuncusu daha alışkanlık." Düşünceli bir şekilde içkisini yudumlarken geminin yeniden doğmasını bekledi. "Tüm doğru okullara gidersin, tüm insanlarla tanışırsın ve sana iyi bir zevkin öğretilmesine gerek yoktur çünkü maruz kaldığın tek şey iyi bir zevktir."

"Kimse sana bunları yaptırmadı."

"Babam yaptırdı," dedi sessizce.

Yüzü değişti, sırayla birkaç değişiklik geçirdi. Konuştuğunda sesi bastırılmış gibiydi. "Sen de mi hâlâ onun peşindesin?"

Ne zaman başka bir dibe vursa ya da kendini başka bir karanlık duvara dayanmış bulsa aklına gelen karanlık fısıltıları düşündü. "Öyle de diyebilirsin. Her halükarda öldüğüne memnunum. Sık sık kendimi, eğer ölmeseydi onu kendim öldürebileceğimi düşünürken buluyorum."

"Hapiste olurdun, Nicholas."

Gemisi piksellli bir ateş bulutuna dönüşerek patladı. "Sana ne yaptığını düşündüğümde -eğer onu durdurmasaydım o gece ne yapacağını-"

"Nicholas." Gemisi ekranda yanarken onun kolunu tuttu. Yüzü endişeliydi. "Nick," dedi sözlerini yumuşatarak. "Benim için insanlara zarar vermeni istemiyorum."

"Kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissediyorum, Jay. Önce babam. Sonra annen. Şimdi de Jake-"

"Biliyorum. İnan bana, biliyorum." Elini çekmeden önce elini adamın pazusunda gezdirdi. "Annemle kavga ettikten sonra yarım şişe şarap içtim. Beni köpek gibi hasta etti." Ona sempatik bir bakış attı. "Jake şimdi ne yapıyor? Babası gibi şerif mi oldu?"

Nicholas bir kahkaha attı. "O mu? Hayır. Babası bile onun bir utanç kaynağı olduğunu düşünüyor. Adi bir dedektiflik bürosu işleten amcası için çalışıyor. Sanki yabancıların sevişmesini izlemekten zevk almıyorlarmış gibi, aldatan karıların fotoğraflarını çekip kocalarına veren türden."

"Vay canına," dedi Jay. "Bunu senin söylemen biraz ironik."

Bu söz canını yaktı ve bardağını kaldırırken yüzünü buruşturarak buzun kenarlara çarpmasına neden oldu. "İnsanları bir merceğin arkasından görmeye alışmak kolay."

"Onları gözetlemek."

"Çoğunlukla seni gözetledim."

"Günlüğümü okuyorsun." Jay başını salladı. "Beni filme almak. Odama gizlice girmek."

"O kadar güzeldin ki. Her şey sana o kadar kolay geliyordu ki." Bardağını yere bıraktı, cinin çiçekleri dilini kalın bir şekilde kapladı. "Senden sadece kendime bir parça istedim."

"Dizlerimin üstüne çökmemi istedin." Ona sert bir bakış attı ve bu bakış adamın içinde parazit gibi çatırdadı. "Sahip olduğum her şey için üç kat daha fazla çalışmam gerekti ve sen hepsini elimden almak istedin. Ve bunu bana yapmana kimse engel olmadı. Babanı da kimse durdurmadı."

"Zavallı mavi alakarga."

"Bu kasabanın sorunu da bu," dedi Jay. "Buradaki insanlar size nefes alabilmenin bir ayrıcalık olduğunu söyleyecek ve sonra da arkalarına yaslanıp boğulmanızı izleyecekler."

"Sana söylemiştim."

"Sana inanmak istemedim." Gözlerini kırıştırdı. "Ama sonra bana yapmak istemediğim şeyleri yaptırdın ve ben de yaptım."

Kumandayı tekrar eline aldı. "Seni acılaştırdım." "Acı çekmiyorum."

"Ve bir de yalancı."

Jay kumandasını kaptı ve gemisini uçurdu. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sonra bileğini çevirirken ağzını bir sırtıma kapladı, böylece dizlerinin üzerine savrulduğunda eli onunkinin altında kaldı ve gemileri her ikisi de çarparken ağırlığını kullanarak onu sırt üstü yuvarladı.

İçkisi de onunla birlikte devrildi ve adam onu kalçalarından tutup vücudunu kendi vücuduyla kaplamak için uzanırken halıdan acı ve limon kokusu yükseldi.

"Babasının acı küçük kuşu." Karanlık bir şekilde gülümseyerek, gözleri onun yüzünü ararken parmaklarını sahiplenici bir şekilde yanağından aşağı çekti. "Artık kimsenin seni benden kurtarmasını istemiyorsun, değil mi? Seni becerirken benim merhametime kalmayı seviyorsun."

"Nicholas-" Titredi. "Lütfen..." "Sana bir soru sordum."

Dudaklarını ıslattı. "Hayır, hayır. Hoşuma gitti."

Adam onun yanından geçip kumandaya uzandı ve televizyonu kapattı. Ekranın siyah gözünün altında, el yordamıyla ilerlediler. Kadının elleri adamın sırtında gezindi ve

Omuzları çöktü ve karısının kazağını başından çekebilmesi için tek kolunun üzerine çökmek zorunda kaldı.

"Bunu istiyorsun." Bu bir soru değildi, ama gözlerini kapadı ve başını salladı.

"Güzel. Çünkü bunu başka biriyle asla istemedim." Bluzunun düğmeleri arkadaydı ve bir hüsrana homurtusuyla kollarını çekiştirirdi, ta ki göğüsleri o şeffaf, dantelli sutyenin içinde bluzunun boynundan taşana kadar. "Asla." Eğildi ve onu içinden öptü, meme ucunun sert tomurcuğuna karşı ağır bir nefes aldı. "İşte bu yüzden eski yatağını sakladım. Sana sahip olduğum ilk yerden kurtulamadım."

"Siktir," diye boğuldu. "Bu çok berbat bir şey."

"Biliyorum." Elini eteğinin altından geçirerek kaburgalarının üzerinde öpücükler bıraktı. "Ama mesele şu ki, Jay-" eteğini göbeğine kadar sıyırdı ve iç çamaşırını kenara çekerek karanlık, parıldayan seksini ortaya çıkardı "-her zaman derimin altına girmenin bir yolunu buldun."

Başını eğdi ve halının üzerinde ağzıyla onu becerdi, yere yaslanana kadar klitorisini dilledi, kalçaları çenesi ağrıyana kadar yüzünü sıktı. Ona baktığında, ellerinden biri göğsünün üzerindeydi. Diğerisi ise eteğini sıkıca kavramış, yukarı doğru kıvrımış ve önünden çekiyordu. "Baba," kalçaları kalktı. "Baba, *lütfe*-"

İçini yakıp kavuran arzu onu paramparça edecek kadar şiddetliydi. Kız dudaklarının altında titrerken, onu kanından asla çıkaramayacağını biliyordu. Ya Jay ya da hiçbir şeydi. Tek istediği buydu. Sonu onu çiğ çiğ yemek olsa bile, *bunu* istiyordu.

Sert bir nefes vererek geri çekildi ve titreyen amcığının içine dalmadan önce bir prezervatifle uğraştı, kollarının güzel yüzünün her iki yanında yere çarpmasına izin verdi. İlk hamle onu sarstı ama sonra bacaklarının kalçalarına dolandığını ve onu daha derine çektiğini hissetti.

"Seni sürtük kız."

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"Beni malın gibi işaretliyorsun." Parmakları adamın sırtını ısırdı ve adam tekrar inledi. "Babamı pençelemenin seni sikilmekten alıkoyacağını mı sanıyorsun?"

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı ve adam onun boğazına doğru güldü.

"Özür dileme. Beni daha sert becer."

Beni senin yap.

Adamın emriyle kalçalarını kaldırırken başının dökülen içkinin içine düşmesine izin verdi. Adam karşılık olarak derinden itti, dirençle karşılaşana kadar onu doldururken göğüslerini çıplak göğsüne bastırdı. "Daha sert," dedi, artık nefesi kesilmişti. "Bunun için beni çalıştır."

Ona doğru eğilmeye çalışmayı sürdürdü ama hızını koruyamadı, kalçaları gerginlikten titremeye başladığında kendini desteklemek için omuzlarını kavradı.

"Baba, yapamam-" Jay bir sonraki hamlede yere yığıldı ve nefesini tutmaya çalışırken başı tavana doğru düştü. "Halıyı mahvettik."

"Umurumda bile değil." Nicholas tekrar kızın içine girdi, leğen kemiğini sikiyle yere sabitledi ve son bir sığ sallantıyla kalçalarının yemyeşil beşiğine yerleşirken bir ürpertiyle boşaldı. "Bir sonrakini vaftiz etmeme yardım et." Sol göğsünün yükselişini izledi. "Evlen benimle."

Jay başını salladı.

"Evlen benimle," diye tekrarladı. Hâlâ onun içindeyken, boğazındaki zinciri çözmek için aşağı uzandı ve küçük yüzüğü ondan almaya çalışırken bile göğüs dekoltesinden çıkardı. Onunla alay etmeye dayanamayarak yüzüğün burnunun kenarından sekmesine izin vererek yüzünün üzerinde sallandırdı.

"Beni seviyor musun?"

Göğsü sıkışmıştı. "Evet, ama-"

"Ama ne?"

"Korkuyorum." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Yeterince iyi olmadığım için herkes beni terk ediyor."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun," diye hırladı. "Seni her zaman sevdim." "Evet. Herkes gitmeden hemen önce bunu söyler."

"Seni terk etmeyeceğim, Jay." Adamın göğsü ağır bir şekilde kadının göğsüne yaslandı ve kadın gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Seni asla terk etmem. Sen benimsin. Her zaman benim oldun. Ama bunu sana kanıtlamam için bana yeterince uzun süre güvenmen gerek."

Jay kekeleyerek bir nefes verdi, ıslak yüzünden daha fazla gözyaşı süzülüyordu. "Ama çok korkuyorum."

"Ama bunu yapabilir misin? Bana güvenebilir misin?" diye sordu, keskin elmacık kemiklerinden birindeki gözyaşlarını okşayarak. Kızın gözleri yana kayınca elini omzuna götürdü ve sutyeninin sarkan askılarını tekrar yerine taktı. "Bana aramızın o kadar da bozuk olmadığını söyle."

"Seninle savaştıktan yorulduğum Nick," dedi bitkin bir halde. "Artık sana karşı koyamıyorum."

Altında, teslimiyet içinde eğilen güzel kadına baktı ve vicdanı sızladı. Yavaşça yüzünü avuçladı. "Bana hep Nick mi diyeceksin?"

"Elimde değil." Kadın bir kolunu serbest bırakıp çenesini okşadığında, Nick içindeki ve dışındaki hareketi hissetti. "Sen her zaman benim Nick'im olacaksın."

Nick'im. Göğsü bir mengeneyle sıkışmış gibiydi.

"Senin Nick'in olabilirim." Elini yüzünden çekti ve yüzüğü parmağına taktı. Tam oturmuştu. "Evet de," diye ısrar etti, parmaklarını onunkilerin üzerinde birleştirerek. "Ve ben olacağım."

Jay gözlerini kapattı ve kalbinin sıkıştığını hissetti. "Tamam," diye fısıldadı. "Evet."

Jay gençken o da diğer kızlar gibi evlenmeyi düşünmüştü ama gördüğü her evlilik şablonu ya annesininki gibi felaketle sonuçlanmıştı ya da çocuk masallarındaki gibi "evet" dedikten sonra sert ve steril bir şekilde sona ermişti.

Hiç kimse ona sonsuza dek mutlu bir evlilikten sonra ne *olması gerektiğini* söylememişti. O sadece başarısızlığın neye benzediğini biliyordu ve anne babasının evliliği dağılırken sevgisiz kırbacın acımasız acısını hissetmişti. Seyirci rolüne indirgenmiş bir şekilde, kırılan tabaklar ve gece geç saatlerde buluşmalarla noktalanmış soğuk sessizlikler ve bağırarak yapılan tartışmalar şeklinde oynanan maçları izlemişti. Hem annesi hem de Damon diğerinin zarar görmeden ayrılmasına izin vermeyecek kadar gururlu ve acımasızdı, bu kendi çocuklarının kayıp olması anlamına gelse bile. Ki öyle oldu. Tekrar ve tekrar.

O ve Nicholas kaçınılmaz olarak kavga ettiklerinde ne olacaktı? Çünkü kavga edeceklerdi. Yağ ve su gibiydiler - eğer yağ alev almışsa ve su donmuşsa. Nicholas onunla alay edecek, onu kendi sözlerinden oluşan bir kafese hapsedecek miydi? Yoksa babasının öğretilerini takip edip, kız kaçınılmaz olarak beklentilerini karşılayamayıp alaylarından kaçarken, reddettiğini iddia ettiği nefretin kendisini zehirlemesine izin mi verecekti?

Yıllar boyunca direnci, diğer her şey yıkıldığında kendini destekleyebileceği çelik bir çubuk haline gelmişti. Kimseye ihtiyaç duymazsa, sonunda yalnız kalsa da fark etmezdi. Kimseyi sevmesine izin vermezse, onlar gittiğinde canı yanmazdı. Ama şimdi o parmaklık çekilmişti ve Jay arkasında bıraktığı soğuk, karanlık boşluğa düştüğünü hissedebiliyordu ve hayatında ilk kez birinin onu yakalayacağına güvenmek zorundaydı.

(Sizinle ilgilenecek birine ihtiyacınız var)

Tanrım, bu onu dehşete düşürüyordu. Biriyle bir ilişki yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu ve bunların hiçbirisi, birlikte olduklarında onu ele geçirmekle tehdit eden ezici hislerin gelgitini hissetmesine neden olmamıştı. Kaçmak, saklanmak ya da her ikisi için de çaresiz hissediyordu. Emin değildi. Her ikisini de denemiş ve adamın yorulmak bilmeyen, çıldırtıcı arayışıyla yerle bir olmuştu.

Yüzünde oluşmaya başlayan çizgiler, her şeyden onun da en az kendisi kadar yorulduğunu gösteriyordu. Nicholas, onun yokluğunda babasının parasıyla lüks içinde yaşadığını hayal ettiği kaygısız bir playboy olmaktan çok uzaktı ve şirketini batan bir gemiyi yöneten bir kaptanın meydan okuyan metanetiyle yönetiyordu.

Aziz olduğundan değil - babasının soğuk patrisyen kibrine sahipti ve neredeyse şımarık olacak kadar öfkeli olabiliyordu. Ama uzakta geçirdiği yıllar içinde Nicholas onun erişemediği bir şekilde yetişkin olmuştu.

Ve çok yalnızdı.

Nicholas yaklaşan nikâhlarını onu yemeğe çıkararak kutlamak istemişti. Nicholas bunu bir kutlama olarak adlandırmamıştı ama kız bunun bir kutlama olduğunu biliyordu çünkü bu kez Accia'ya gitmemişlerdi; okyanus manzaralı çok pahalı bir şarap barı olan Bayview'e gitmişlerdi.

Nicholas'ın, sessiz zarafetine rağmen Bayview'in en ünlü yer olduğunu bilip bilmediğini merak ederek, *tüm eski uğrak yerlerine uğradığını* düşündü.

erkeklerin metreslerini getirdikleri yer.

En azından kıyafet kurallarına uyuyorum, diye düşündü askılı siyah elbisesini aşağı çekerken. Bunun içinde kendini gülünç hissediyordu -annesi "on beden kılıf içinde on dört beden sosis" gibi göründüğünü söylerdi- ama Nicholas onu bunu giyerken gördüğünde neredeyse duvara çarpacaktı.

"Aman Tanrım," dedi anahtarlarını yumruklayarak. "Buraya gel. Şimdi."
(*"Bana senin olduğumu söyle"*)

Bir şef garson onları Quentin'in babasının otelinin lüks barının yanındaki bir masaya götürdü. Ya da belki de artık *onun* oteliydi. Bir an Quentin'in kendisini gördü, özel dikim bir takım elbise giymişti ve bir avuç personele yemek öncesi telaşla nasıl başa çıkacakları konusunda emirler veriyordu.

Jay göz göze gelmeden önce başını çevirdi ama onun göz ucuyla iki kez baktığını gördüğünü düşündü. Nicholas'ın tek bir bakışını yanına gelmesi için davet olarak algılayacak kadar ısrarcıydı, bu yüzden gözlerini su bardağından ayırmadı. Ama masalarına Nicholas'ın sipariş ettiğini reddettiği bir şişe şarap geldiğinde, Jay bunun gerçekten kimden geldiğini biliyordu.

Bu onu kızdırdı. Herkes onun satın alınacak kadar ucuz olduğunu mu düşünüyordu?

Saleka'nın "One More Night" şarkısı gizli bir hoparlörden çalıyordu; alçak, boğucu müzik baştan çıkarıcı atmosfere katkıda bulunuyordu. Endişe, duyularını artırarak, yemek baharatlarının kokusundan, masalarının önünden biri her geçtiğinde "ceza elbisesinin" açıkta bıraktığı tüm tenine değen hafif hava akımına kadar her şeyin farkına varmasını sağladı.

Nicholas peçetesini alıp mantarı kapattı ve şişe boğuk bir patlamayla açılana kadar çevirdi. "Sana Jake'ten bahseden Quentin miydi?"

Jay ona o kadar sert baktı ki küpeleri titredi. "Öyleydi." Garson panik içinde koşturup doldurmasına yardım etmeye çalışırken, Jay ondan şişeyi alarak ikisine de köpüklü birer bardak doldurdu. "Biz iyiyiz, teşekkürler," dedi ve sonra adamın gözleri istemsizce elbisesinin düşük yakasına kayınca ağzının sertleştiğini hissetti. "Bu otele para yatırdığınızdan bahsetti."

"Çok fırsatçı biri." Nicholas soluk sıvının akışını izlerken koltuğunda arkasına yaslandı, gözleri salonun alçak ışıklarında derin bir arduvaz rengindeydi.

Bar. "Acaba bana mı yoksa sana mı yalakalık yapıyor?"

"Muhtemelen sen." Ona bardağını uzattı ve parmakları birbirine değdiğinde bileğinde bir kıvılcım çaktı. "Son konuştuğumuzda önceliklerinin nerede olduğunu açıkça belirtti."

"O zaman seni hafife aldı. Tıpkı diğer tüm arkadaşların gibi." Kadehi dudaklarına götürdü ve ceketinin katlanarak açılmasına neden oldu. Mekânda kravat takmayan tek erkek oydu ve koyu renk zarafetiyle hepsini gölgede bırakıyordu. "Hepsinin bu kadar çabuk sürünerek geri dönmesi çok acınası, değil mi?"

"Madem bu kadar sevmiyorsun," dedi Jay kendi bardağını doldururken, "neden buradasın?"

"Sevmediğimi hiç söylemedim. Ama hoşlanıyorsun. Bu yüzden mi onu uzaklaştırdın? Hep merak etmişimdir. Sana pahalı ve güzel şeylerden oluşan koleksiyonuna seni de eklemek istermiş gibi bakıyordu. Başka bir hayatta, orada sen olabilirdin. "Broşüre hazır, büyüleyici otelci karısı."

Jay yüzünü buruşturdu. "Artık Quentin hakkında konuşmak istemiyorum." "O zaman senin hakkında konuşalım."

"Peki ya ben?"

"Nişanımız hakkında konuşabiliriz." Düşük ışıktaki onu inceledi. "Ya da yeni açık saçık elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğünü ve böyle kıpırdanmanın ne kadar dikkat dağıtıcı olduğunu konuşabiliriz."

Jay onun gözlerinin dikkatle omzuna kaydığını gördüğünde, farkında olmadan askılardan birini parmakladığını fark etti. Bu, onu Accia'da öğle yemeğine çıkarmadan önce telefonunda gösterdiği elbiseydi ve tehdit ettiği kadar dekolteydi. Vücuduna oturan yapısı, elbiseden dışarı taşacakmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Pahalı, güzel şeyler.

Jay iki elini de kucağına indirdi ve kendini örtme dürtüsüne direndi. "Giyinmeye alışık değilim."

"Yani, güzel görünmenize izin verdiğinizde insanların size bakmasına alışkın değilsiniz."

"Yapma bunu. Diğer her şeyi yaptığın gibi beni de analiz etme. Beni hisse senedi portföylerinden biri gibi hissettiriyor."

"Sadece bunun utanç verici olduğunu düşünüyorum. Eminim çıktığın o küçük kibar geyikler de öyle düşünüyordur. Bir odaya girdiğinde, oradaki herkesi gölgede bırakıyorsun. Ama sen her zaman kendini saklayarak kendi ışığını söndürmeye çalıştın."

Jay şampanyadan cömert bir yudum aldı. Köpükler burnuna battı ve burnunu kırıştırdı, içinde beklenmedik bir meydan okuma parıltısının bir mum gibi yanıp söndüğünü hissetti. "Bazen bana bakılmasını istemiyorum," dedi hararetle. "Böyle görünmeyi ben istemedim."

"Bir günah meleği gibi mi?" Nicholas kabine yaslandı ve gömleğinin düğmeleri bu hareketle gerildi. "Bana hep öyle görünmüştün."

"En azından ben insanları bilerek ağlatmıyorum," dedi çocukça.

"Hayır, sadece insanları nasıl etkilediğini görmemeyi seçiyorsun. İçinde olduğunu düşünseydim buna zalimlik derdim. Ama dürüst olmak gerekirse bunu gerçekten görmek istemiyor gibisin."

"Bana zalim dedin," diye hatırlattı ona. "Ve eğer öyleysen, bunu senden öğrendim."

"O zaman ustadan öğrendin." Şarabını tekrar eline aldı, düşünceliydi. "Yine de sana bir sır vereceğim. Bazen zalim olmak istemiyorum. Sadece olmamak için yeterince umursamıyorum."

"Rol yapabilirsin. Bunu yaparsan gerçek gibi hissetmeye bile başlayabilirsin."

"Çabalamaya değmez gibi görünüyor - benim umursamam. İş yerinde, kimin duygularını incittiğime bakmaksızın her halükarda para alıyorum. Bu çevrelerde, biraz duygusal kan banyosu kendi kendini besleyen bir gösteridir. Eğlence." Alay etti. "Sen buraya dönmeden önce, sonunda yalnız kalacağımı düşünmüştüm."

"Ah, Nicholas." Onun böyle olmasından nefret ediyordu. Onun sempatisini mi kazanmaya çalıştığını yoksa gerçek bir umutsuzluk mu ifade ettiğini asla anlayamazdı. Hareketli yüzü ona hiçbir ipucu vermiyordu ve bakarken yakalanmak istemiyordu, bu yüzden kalbi paramparça olacakmış gibi hissetse de cesur tavus kuşu desenli zengin duvar kağıdını incelemek için döndü. "Gerçekten başka birinin sana aşık olacağını düşünmedin mi? Sunduğun onca şey varken?"

"Yani kendime babam gibi ödüllü bir eş almalıydım." "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun. Senin de caziben var." Döndü Onunla yüzleşmek için, bir kısmının da bir süre önce ölmüş olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Yoğunluk yüzünü terk etmişti. *Rol yapıyor olsa bile.* "Sanırım insanların senden korkmasını daha çok seviyorsun."

Çatalıyla oynadı. "Benden korkuyor musun?"

"Hayır," dedi, bunun doğru olduğunu fark edince şaşırdı. "Babanın gölgesinde büyümeni izledim. Onun seni nasıl etkisi altına aldığını ve senin ondan nasıl kaçmaya çalıştığını gördüm. Eskiden olduğun çocuk değilsin. O çocukla yemek yemezdim. Ama burada senin olduğun adamla birlikteyim."

"Benim-" Garsonları yaklaşırken sabırsızlıkla başını kaldırdı.

Nicholas'ın çekik kaşlarına ve sert ağzına bir bakış genç adamın telaşlanmasına neden oldu. "Beyefendi için karidesli tartölet," dedi, protokolü bozarak ve yatıştırma hevesiyle önce Nicholas'a servis yaparak, "ve hanımefendi için baba ghanoush?"

"Evet, sorun değil, teşekkür ederim," dedi Nicholas, açıkça *siktir git* anlamına gelen bir ses tonuyla.

"Teşekkür ederim," diye yankılandı Jay, o tamamen kaçamadan. Nicholas'a azarlayıcı bir bakış atarak bunun tuhaf olduğunu düşündü. Hayatının geri kalanında bir mutfak masasında bu adamın karşısında oturmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmesine gerek yoktu. Çünkü bunu zaten yıllardır yapıyordu. Hayatındaki diğer erkeklerin aksine, ortada bir gizem yoktu.

Nicholas'la birlikte, tam olarak ne elde edeceğini biliyordu.

"Ne olduğunu sanmıyorum?" diye sordu, adamın gözlerini üzerinde buldu. Adamın yüzünde bir şey titreşti. "Zalim. Kalpsiz. Bencil."

"Ah. Şey." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sanırım hepimiz böyle şeyler olabiliriz."

"Bana evet dediğine pişman olacak kadar mı?"

"Hayır." Jay öne doğru eğildi ve onun çenesindeki bir kasın gerildiğini gördü. "Bunu istemeseydim hayır derdim. Beni sevdiğini biliyorum. Ama bazen bunu da anlıyorsun-" etrafına bakarken yüzü kızardı. "Bazen karanlıkta saygısızlığa uğramak iyi hissettirir."

Nicholas yarı gülümsedi. "Senin yüz­süz yabancı."

Jay yüzünü buruşturdu. "Bu konuyu açmayı istediğin zaman bırakabilirsin."

"Ne tür bir düğün istiyorsunuz? Sosyete sayfaları için değil sanırım, çünkü bakılmaktan hoşlanmıyorsunuz. Kilisede mi evlenmek istiyorsunuz?"

Jay bir nohutu dürterek tabağın içinde yuvarlanmasını sağladı. "Aslında hiç düğün istemiyorum."

"Bu sorun olmaz," dedi adam, o kadar kolay bir şekilde ki kadın şüpheyi başını kaldırdı. "Ruhsat alabiliriz. Daha hızlı olur. Ne kadar çabuk benim olursan o kadar iyi."

Boğazı düğümlendi. "Görüşmeler bitene kadar bekleyebilir miyiz?" Nicholas çatalını ağzına götürürken durakladı. "Neden?"

"Bu bizim için iyi olmazdı. İnsanlar beni uyuyarak zirveye çıkmakla suçlar." Haksız da sayılmazlardı, değil mi? En iyi niyetle bile olsa, ona bu pozisyonu sadece bir tür cinsel pazarlık kozu olarak teklif etmişti. "Zaten öyle sayılır."

"Bana isim verin." Ses tonu acımasızdı.

"Hayır. Lütfen Nick. Bu benim için çok önemli. İnsanların beni ciddiye almasını istiyorum. Üç yıl öncesine kadar kimse ciddiye almıyordu. Tüm bunları kaybetmek istemiyorum. Eğer bu ortaklığa gireceksek -" kelimeyi vurguladı "- kendi kendime yetebilmeliyim."

Gözleri, başparmağıyla yüzüğü kontrol ettiği eline kaydı. Çenesindeki bir çizgi gevşedi. "Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi umursamazca. "Ama ben belli bir yaşam standardına alışkınım ve eğer kendi kendine yetemiyorsan devreye girme hakkımı saklı tutuyorum."

"Ne yapmak için devreye girmek?" diye sordu şüpheyile.

"Çoğunlukla tüm sorunlarınız ortadan kalkana kadar onlara para atarsınız." Ona yandan bir gülümseme verdi. "Sana şirketteki yükselmiş rolünü yansıtan yeni bir gardırop almış olabilirim. Yeni Başkan Yardımcımı ofiste kırık bir el çantasıyla dolaşırken görmek istemiyorum."

"Sanırım sen de çoktan skandal bir gelinlik almışsındır," dedi.

Jay.

"Aslında anneminkini giyebilirsin diye düşünmüştüm." Ona şöyle bir baktı.

"Eğer istersen."

"Baban mı sakladı?" Jay kuşkuyla sordu. "Onun bu kadar duygusal olduğunu düşünmezdim."

"O değildi. Sanırım unuttu. Aksi takdirde onu yok ederdi."

Korkak garson geri gelip tatlı isteyip istemediklerini sorarken Jay bu bombanın etkisiyle sersemlemişti. Nicholas onu sabırsızca gönderdi. "Sadece hesap."

Jay onun yüzündeki acıyı fark ederek, "Korkunç bir adamdı," dedi. "Sen o değilsin."

Adamın gözleri ona kaydı, umutlu ve kararsızdı. Siyah Amex'ini çıkarırken dikkatlice, "Çoğu insan benim onun kopyası olduğumu söyler," dedi.

"Rengin belki ama yüzünün şekli farklı," diye ısrar etti Jay, gerçi bir zamanlar onun yüzündeki acımasızlığın daha belirgin olduğu zamanlarda da aynı şeye inanmıştı. "Her zaman annene çok benzediğini hayal etmişimdir. Çok güzel olmalıydı."

"Öyleydi." Deri çantayı katlayarak kartının üzerine kapattı. "Sana bir resim göstereceğim."

"Görmeyi çok isterim." Elini onun elinin üzerine koydu. "Ve onun elbisesini giymeyi çok isterim."

"Güzel, çünkü ben-"

"Jay-Jay. *Nick*." Nicholas kaskatı kesildi, Quentin başlarında dikilip garson tabaklarından kalanları toplarken elini Jay'in oturduğu tarafın arkasına koyduğunda yüzündeki ifade gözle görülür biçimde ürperdi. "Bu gece ikiniz de nasılsınız? Her şey istediğiniz gibi miydi? Kimseye söylemeyin ama en iyi şampanyamızdan bir şişe gönderdim."

"Fark ettik." Nicholas'ın yüzünde eski ihtişamının soluk bir gölgesi olan bıçak gibi keskin bir gülümseme vardı. "Kız kardeşin nasıl, Ho?" diye kayıtsızca sordu ve dosyayı garsona uzattı.

Jay, Quentin'in Nicholas'ın bariz küçümsemesine verdiği tepkiyi izlerken, çocukken Nicholas'ı mağazaya götürdüğü anı canlandı. Tatil alışverişi yapıyorlardı ve tek başına gitmek istemişti ama Nick, her zamanki şımarık haliyle, tam kapıdan çıkarken bir anda ortaya çıkmıştı. "Yelena burada değil ve babam bana göz kulak olman gerektiğini söylüyor."

Bunun bir yalan olduğunu hemen anlamıştı. Damon ona hiçbir şey *yapmasını* söylememişti. Bütün emirleri süzgeçten geçirilmişti.

Onları izlemekle başka hiçbir şeyle ilgilenmediği kadar ilgilenen annesinin güvenilmez sözcüsü aracılığıyla.

Ama Jay aynı zamanda Nick'le şimdi uğraşmanın, daha sonra tek başına döndükten sonra kin besleyeceği Nick'le uğraşmaktan daha kolay olacağını da biliyordu.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi. "Haydi, kurbağa."

Şehir merkezinde Hidden Marvels adında bir ikinci el mağazasına gitmişlerdi çünkü Jay harçlık almaya alışık değildi ve fazla harcama yaparsa harçlığının kesileceğinden korkuyordu. "Neden alışveriş merkezine gitmiyoruz?" Nick sızlandı. "Atari salonları var. Burası yaşlı kadınların alışveriş yaptığı yer."

Jay çoktan sinirlenmiş bir halde, "Burada alışveriş yapıyoruz," demişti. "Hiçbir şeye dokunmayın. Eğer kırarsanız, satın almak zorundasınız," diye ekledi bir tabelayı fark ederek.

"Hiçbir şeyi kırmayacağım."

Şımarık ses tonunu fark eden Jay ikna olmamıştı. Ve beş dakikadan kısa bir süre sonra bir şey kırdığında hiç şaşırmamıştı. Bu eski bir cam süs eşyasıydı ve üfleme antika bir camdı. Çok pahalı görünüyordu ve muhtemelen yeri doldurulamazdı.

Jay "Sana söylemiştim" diyemeden ya da isteksizce cüzdanına uzanamadan, üvey kardeşi olan on iki yaşındaki şımarık çocuk, onda olduğunu bile bilmediği küçük deri cüzdanına uzanmış ve şaşkın tezgâhtara üç tane yirmilik uzatmıştı. "Zahmetiniz için biraz daha fazla," dedi, babasının sert bir taklidiydi ve Jay ona hayretle baktığını, "*Bu çocuk kim olduğunu sanıyor?*" diye düşündüğünü hatırlıyordu.

Etrafı Hollybrook'un en iyi sosyal tırmanıcılarıyla çevriliyken kasıtlı olarak gündelik bir dağınıklık içinde giyinmiş olsa bile, burada gücün kimin elinde olduğu açıktı. Quentin'in takım elbisesi kayada da aynı fiyata mal olabilirdi ama Nicholas'ın takım elbisesini bu kadar dikkatsizce giymesi, kibirini azaltmaktan ziyade artıran bir rahatlık seviyesine işaret ediyordu.

Karşısında oturan Nick ile on altı yıl önceki Nick arasındaki fark, bu Nick'in kim olduğunu *tam olarak bilmesiydi* ve şimdi o da biliyordu.

"Courtney harika," dedi Quentin, bu sosyal hesap oyununu daha başlamadan kaybettiğinden habersizmiş gibi.

"O artık bir doktor. Evli." "Sen evli misin?"

Quentin'in yüzü okunamaz hale geldi. "Hayır." Jay'e döndüğünde gülümsemesi yeni bir güç kazandı. "Jay-Jay, nasılsın? Just Avocados'ta konuştuktan sonra sana ulaşmak istedim ama numaranı değiştirmiş olmalısın. Arayı kapatırız diye umuyordum. Eski güzel günlerde yaptığımız gibi dertleşir, çay içeriz."

Öyle mi, diye düşündü Jay, Nicholas'ın bakışlarının farkındaydı. Şampanya kadehini kaldırarak şarabın bacaklarını, ince kabarcık spreyini inceledi. Belli ki çok pahalıydı.

"Konuşacak fazla bir şeyimiz kaldığını düşünmüyordum," dedi. "Kendinizi çok açık ifade ettiniz."

Nicholas gülümsedi.

Quentin'in ağzının kenarları, profesyonel gülümsemesini bir şekilde korusa da aşağı doğru döndü. "Yıllar oldu Jay. Affedip unutamaz mıyız? Eskiden bana hiç kızgın kalmazdın."

"Üzgünüm, Quentin. Ben lisedeki kız değilim." "Bir şey mi istiyorsun, Ho? Yoksa burada işimiz bitti mi?"

Pes eden Quentin, Nicholas'ın karşısına pek de hevesli olmadan çıktı. "Michael

sizi görürsem teşekkürlerini iletmemi istedi. İnşaatın iyi gittiğini bilmenizi istedi. Her şey imzalandı ve inşaatı hazır."

"Basmakalıp sözlerden çok, anlaşılmamızın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesiyle ilgileniyorum." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Şarap için teşekkürler."

Quentin'in gülümsemesi artık gözle görülür bir şekilde zorlanıyordu. "Saygılarımla.

Bayview'i tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Quentin uzaklaşırken Nicholas, "Ondan hoşlandığınızı sanıyordum," diye mırıldandı.

"Eskiden öyleydin. Neydi o? Michael ile ne pazarlığınız var?"

"Sadece küçük bir iş anlaşması. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Babalarımız eskiden birlikte iş yapardı ve o da tıpkı eski günlerdeki gibi olmasını istedi." O

Kızın sessizliğini sürdürmesi üzerine kaşlarını kaldırdı ve bariz neşesini gizleme zahmetine bile girmede. "O senin simpsonlarından biri değil miydi?"

"Quentin mi? Yoksa Michael mı?" Jay şampanyasını boşalttı, israfın çöküşü ani adrenalin patlamasının ardından onu biraz heyecanlandırdı. "Herkesin sandığı gibi kolay lokma değilim, biliyorsun. Beni affetmesini bir içkiyle satın alamaz."

"Eskiden senin hakkında ne düşündüklerini çok önemserdin." Parmaklarının arasında kırılacakmış gibi duran narin bardağın üzerinden onu incelerken gözlerinde ateşli bir hayranlık vardı. Neredeyse yirmi yıl sonra, diye düşündü Jay, hâlâ kendi yıkımının yarattığı zevklerle övünen o küçük çocuktı. "Onu mahvedebilirim, biliyorsun. Tek bir telefon görüşmesiyle."

Jay'in gözleri onunkilere kaydı. "Onu mahvetmekle ne demek istiyorsun?"

"Yani, tüm bunları yapabilirim-" parmaklarını şıklattı. "Gitti."

Jay kabine doğru geri çekildi. "Bunu yapabilir misin?"

Öne doğru eğildi, bir elini kızın kalçasına yaklaştırmak için ceketini gıcırdatı. "Neden bana sormuyorsun ve kendin öğrenmiyorsun?"

Dokuz yıl önceki dehşet içindeki ve çaresiz halini ve Quentin'in dişlerinin arasından yalan söylerken umursamazca "üzgünüm bebeğim" deyişini düşündükçe boğazı düğümlendi.

Yap, diye fısıldadı bir ses.

Adamın yakışıklı yüzündeki baştan çıkarıcı tehditkâr ifadeyle omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü ve bardağını gereğinden fazla bir güçle yere bıraktı. "Hayır," dedi huzursuzca. "Sadece beni eve götür lütfen."

Nicholas daha azını beklemiyormuş gibi başını salladı ve bahşişi tabağının altına sıkıştırdı. Hâlâ ayakta duran Quentin'in yanından geçip soğuk geceye doğru yürüdüler.

Jay uzaktan okyanusun uğultusunu duyabiliyordu ve bu ona gençliğini, bir yaradaki tuzun yakıcı keskinliğiyle hatırlatıyordu. Ne kadar karşı çıkarsa çıksın, burası kendi yorgun kemikleri kadar ona aitti ve o karanlık suların tadını, bir erkeğin temiz tenindeki turuncgillerin acılığını bildiğinden daha fazla bilemezdi.

Quentin'in mahvolmaya ne kadar yaklaştığını bilip bilmediğini merak etti. "Evet deseydim bu oteli gerçekten mahvedecek miydin?"

Dudakları küçük, özel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım o yumuşak kalbinle bunu asla öğrenemeyeceksin."

Onları arabaya götürecek patikaya doğru ilerlerken Jay düşüncesizce Nicholas'ın kolunu çekiştirerek onu yan patikaya doğru itti. Kayalık kıyıda biraz tökezledikten sonra Nicholas onu sahile doğru takip etti. Orada başka kimse yoktu. Şenlik ateşi yakmak için sezon dışıydı ve tüm otel konukları lambrili odalarının sıcak hücrelerine güvenle yerleşmiş olmalıydılar, ama kıyı şeridine yaklaştıkça Jay geçen sezondan kalma, dalgaların savurduğu odunlardan ve soğuk kül ceplerinden oluşan eski şenlik ateşlerinin kömürleşmiş kalıntılarını görebiliyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Nicholas şaşkın bir ses tonuyla sordu, ince, dekolte elbisesinin içinde titriyor, karanlıkta kumda ilerlerken bir eliyle etek ucunu tutuyordu. "Eve gitmek istediğini sanıyordum."

Sesi hiç de sinirli gelmiyordu ama yine de açıklama yapmak zorunda hissetti. "Sadece oradan çıkmam gerekiyordu. Şuna bak-" Kırık bir aynanın parıldayan parçaları gibi dalgaların üzerine dağılmış olan ayın yansımasını işaret etti. "Bu milyon dolarlık bir manzara."

Parmağını takip ederek, "Bu su kenarı, mavi alakarga. On milyona daha yakın."

"Neye *mal* olduğu kimin umurunda? Her zaman parayla ilgili olmak zorunda değil." Jay bir kütüğün üzerinden atladı, ıslak kumun içine gömülen ayakkabısını neredeyse kaybediyordu. "Lisedeyken buraya gelirdik. Tam da bu sahile. Bütün gün kumların üzerinde aylaklık ederdik, sonra biri yiyecek ve içecek getirirdi ve ateşin etrafında oturup büyüdüğümüzde olmak istediğimiz şeyler hakkında konuşurduk. Sanki başka seçeneğimiz varmış gibi," dedi, acının bir kısmı dışarı sızıyordu.

Nicholas kavalının ucuyla yanmış bir odun parçasını dürtükledi. Kalıntılar arasında bir şey dikkatini çekmiş olacak ki eğilip küçük beyaz bir taşa benzeyen şeyi aldı. Parmaklarının arasında yuvarlayarak şeklini test etti. "Ne dedin sen?"

"Genelde hiçbir şey." Elini izlerken kollarını daha sıkı kavuşturdu. "Hepsi buradan gitmek istediklerini söylediler. Ben de istedim. Ama bu şekilde konuşmak, her şey bittiğinde yapayalnız kalacağımı fark etmemi sağladı. Ve sonra giden tek kişi ben oldum ve yalnız kaldım."

Rüzgâr elbisesini bacaklarının etrafında savururken yana doğru birkaç dengesiz adım attı.

"Bu üzücü değil mi, Nick? Etrafım insanlarla çevriliydi ama ben hep yalnızdım. İnsanlarla nasıl birlikte olacağımı bilmiyordum çünkü herkesi kendimden uzaklaştırıyordum. *Yeterli* olmayı bıraktığım anda beni terk edeceklerinden korkuyordum. Ve bunu yapmama izin verdiler. Onları kendimden uzaklaştırmama izin verdiler ve gerçekten istediğimin bu olup olmadığını hiç sormadılar. Sen hariç. Ama senin için her zaman bir bedel vardı."

"İş dünyasına hoş geldin, sevgilim." Sözleri alaycıydı ama sesi son derece nazikti. Küllerin üzerine kum attı. "Sana bu dünyanın ya düzüşmek ya da düzülmek olduğunu söylemeye çalışmıştım."

"Mutlu muydun ki? Sen de o evde kapana kısılmıştın." "Terk eden sendin," diye işaret etti.

"Ve kalan sensin. İstedğin her şeyi elde ettin." "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Adam yaklaştı ve aralarındaki statik gerilim, teninde hissedebileceği bir dokunuş gibi olana kadar yükseldiğinde nefes almayı bıraktı.

"Bir peri masalında yaşayan bir hayalperest gibiydin. Kısıtlamada iyilik olduğunu sanıyordun. Ama öyle değil." Doğruldu, ceketinin kumaşı dalgalandı. "Hayallerini şenlik ateşiyle beslediğinde, elinde sadece bir yığın soğuk ölü kül ve bir sürü hiç kalır."

Jay şakayla karışık güldü. "Bir avuç dolusu yirmilikle beladan kurtulabileceğini sanan çocuk söylüyor bunu."

"Oh, mavi alakarga. Sakın beni buraya üzölmek için getirdiğini söyleme." Kadın tekrar titredi ve adam yemek ceketini silkerek çıkardı. Ona içinde iyi görüneceğine dair söz verdiği ceket buydu -gerçekten de öyle olmuştu. Ceketini omuzlarına doladığında kumaş vücudundan hâlâ sıcaktı. "Bunun yerine bana rüyalarını anlatmalısın. Eğer bunu yeterince güzel yaparsan," rüzgârdan üşümüş dudaklarını yanağına bastırdı, "hepsini gerçekleştirebilirim bile."

"Soruma hiç cevap vermedin," dedi Jay. "Mutlu muydun, Nick?"

"Hayır." Pantolonunun ince dokumasına aldırmadan yere çöktü. yarı çürümüş kütüklerden biri suya bakıyordu. Yeterince alçak olduğu için bacakları

komik bir şekilde eğildi, neredeyse göğsüyle aynı hizadaydı. "Mutlu değildim."

Jay kumaşın kalçalarının üzerinde yükseldiğine dikkat ederek onun yanına oturdu. Hemen kolunu onun beline doladı ve gümüşü denize bakarken bacaklarını sessiz ateşe doğru uzattı. Jay bacağını uzattı ve topuğunun ucunu onun deri broguna vurdu.

"Ben de değildim."

Eli kadının sırtını aşağı yukarı ovuşturdu. "Biliyorum."

Sessizliğin içinde nefes alarak otururlarken, adamın elinin kendi elini kapladığını hissetti. Adamın parmaklarının avucunu açtığını hissettiğinde Bayview'in loş ışıkları uzakta bulanıklaştı. Adam eline pürüzsüz ve sıcak bir şey bastırırken tırnaklarının hafif sıyrıkları parmak uçlarına bir ısı dalgası gönderdi.

"Sanırım bunlardan birini arıyordunuz."

Nicholas'ın eline aldığı beyaz nesne aslında bir taş değildi. Bir kum tanesiydi.

Kadın şaşkınlıkla adama baktı. Adam ona bakıyordu.

"Ben sadece seninleyken mutluyum," dedi ona ciddiyetle.

Jay bir elini onun gür saçlarında gezdirdi, parmaklarını kıvrarak kafa derisini okşadı. "Geçenlerde ben de benzer bir şey düşündüm." Onu daha yakına çekti. "Sen beni koltuğuna yatırmadan hemen önce."

"Benim yapacağım bir şeye benziyor." "Dick," dedi Jay.

Rüzgâr saçlarına dolanırken ve ölü ateşlerin belli belirsiz kokusu denizin tuzuna karışırken, aradaki mesafeyi kapattı ve o parlak ayın altında onu öptü.

Kum doları masasının üzerinde, en sevdiği kupanın ve ana koleksiyonunun bir parçası olamayacak kadar kırık bir jeodun yanında duruyordu ama atmaya da kıyamıyordu çünkü tüm o kristallerin bir çöplükte ıslıl ıslıl parladığını düşünmek onu ağlamaya itiyordu.

Bazen e-postalarını okurken, Annica'nın ona kötü kötü baktığını fark edene kadar kum dolarını düşünmeden sallıyordu. Sonra da onu çekmecesine kapattı.

Hesap tablolarını bir araya getirip verileri toplarken kendini Nick'i düşünürken buldu.

Nick ve elleri. Nick ve onun tehditkâr havası. Nick ve onun yıkıcı sözleri.

(Sadece seninleyken mutluyum)

O sabah Nicholas'ın başkan yardımcılığı pozisyonu için adaylarla mülakat yapmayacağına dair bir e-posta daha gelmişti. Arthur görüşmeleri tek başına yürütecekti.

"Çıkar çatışması olasılığını en aza indirmeye çalışıyorum," demişti o sabah arabada ona özel olarak. "Rolü aldığında, kimsenin bu işi düzgün yapmadığımızı söylemesini istemiyorum."

"Eğer rolü alırsam," diye nazikçe düzeltti onu. "Doğru." Göz kırptı ve kızın burnunu cimcikledi.

Bazı insanlar hayal kırıklığına uğradı. CEO ile sohbet etme şansı yakalamayı umuyorlardı. Ancak konuşulanlara göre bu olağandışı bir durum değildi. Nicholas sık sık gereksiz toplantıları iptal ederdi ve insanları Arthur kadar yakından yönetmezdi. Rakamlar ve ince ayrıntılar onun alanıydı ve konu gerçeklere geldiğinde, ince ayarlı bir makine gibiydi.

Jay mülakat için sert bir şekilde ayağa kalktı, kendini çok mahcup hissediyordu. Çok belirgin olmak istemediği için kuşgözü dantel ve en sevdiği A kesim eteğini giymişti. Birisi, "Jay rol için mi başvuruyor?" diye sormuştu ve diğer kişi de "Hayır, o sadece Bay Hartwell'in sekreteri. Sadece not almak için burada."

Omuzları rahatlamış ve adımları sarsılmamış bir şekilde odanın içinde yürümeyi ancak büyük bir çabayla başarabildi. O bir yönetici asistanıydı, sekreter değil. Yaptığı iş için sertifika almıştı ve işini iyi yapıyordu.

Artık hayallerimi alevlerin içine atmak yok, dedi kendi kendine.

Nicholas'ın masasının önünden geçerken, Nicholas bilgisayarından başını kaldırıp göz kırptı.

Arthur'un beklediği ofisin kapısını açtığında yüzü sıcacıktı. Yeni bir masa sandalyesi almıştı, bir uzay gemisinin konsolunun arkasına aitmiş gibi görünen ergonomik olanlardan. "Merhaba Jay." Rahatça arkasına yaslandı. "Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş."

Zihni bulanıklaştı. "Ne için?"

Adamın alaca kaşları havaya kalktı ve kadın bir an için -tersine- şöyle düşündü

-Tüm bu mülakatların bir saçmalıktan ibaret olduğunu. Bu işi kendi yöntemiyle yapmak istediğini ısrarla tekrarlamasına rağmen Nicholas ona işi vermenin bir yolunu bulmuştu.

Ama Arthur onun eline başını sallıyordu. Sol eline.

Yüzük.

Aman Tanrım. Yaşadığı tüm şok ve öfke, bir kanalizasyondaki renkler gibi aniden içinden akıp giderken yüzünü sıcaklık kapladı. "Evet. Nick ve ben ... biz-"

"Sadece seni tebrik etmek istemiştım," dedi Arthur çabucak. "Seni zor durumda bırakmak değil."

Jay kızardı. Ses tonu, bir başkasına yaptığı hatanın *o kadar* da kötü olmadığına dair güvence veren birine benziyordu. "Biz sadece üvey kardeşiz. Ve gerçekten birlikte büyümedik-"

"Açıklamak zorunda değilsin. Nicholas bana daha önce söyledi." Arthur da en az onun kadar rahatsız görünüyordu. "Bu yüzden görüşmeye gelmiyor. Mevcut koşullar altında bunun uygun olmayacağını düşündü."

Şu anki durum. Görünüşe göre. Nicholas'ın bu kadar gergin bir dil kullandığını düşününce dudaklarından histerik bir kahkaha fırlamak üzereydi.

"Sorun değil. Söyleyebilirsin. Bu tatsız bir şey. İnsanlar konuşacak."

Yüzü hemen yumuşadı ve gözle görülür bir şekilde fikrini değiştirmeden önce ona dokunmak ister gibi ona doğru hareket etti. Eli yanına düşmeden önce bir an havada asılı kaldı. "Ben olsam öyle demezdim," dedi nazikçe. "Sana ne kadar değer verdiği çok açık."

Öyle miydi? Jay ona çekingen bir gülümseme verdi. "O zaman nadir bulunan birkaç kişiden biri olursun."

Arthur düşünceli düşünceli pencereden dışarı baktı. "Bana hiçbir zaman özellikle mutlu bir adam gibi gelmedi. Siz gelene kadar onu gülerken gördüğümü bile sanmıyorum. Ama şimdi gülüyor." Gözleri ona kaydı. "Sanırım senin sayende."

(seninleyken)

"Evet," dedi Jay belli belirsiz. "Öyle bir şey söyledi."

Sessizlik uzadı ve Jay ayaklarını sürüyerek derisinin neden kemiklerine çok sıkı geldiğini merak etti. "Her neyse," dedi Arthur, o kadar yüksek sesle ki ikisi de irkildi. "Hadi işimize bakalım, olur mu? Bugün benimle bir mülakatınız var Bayan Varens. O yüzden neden gidip yerinize oturmuyorsunuz, bana güçlü ve zayıf yönlerinizi anlatarak başlayabiliriz..."

Bölüm On Dört

Yirmi yedi yıl boyunca sadece üç şey onu zırhının altından vurmayı başarmıştı: alışveriş merkezinde ölmüş annesinin parfümü için ağlamak, Jay'e ona aşık olduğunu ilk söylediğinde Jay'in onu reddetmesi ve ona evlenme teklif etme niyetini açıkladığında babasının yüzüne gülmesi.

Önceki iki aşağılanma zamanla hafif bir acıya dönüşmüştü, ama artık çok gerçek olan ve yaklaşan evliliği karşısında, ikincisi bir hayalet kadar büyük görünüyordu. Perde ve tını açısından kendisinininkine çok yakın olan babasının sesi şimdi kulaklarında yankılanıyordu.

(Bunu ona nasıl yaptırdın?)

Elleri kahve fincanını sıkıca kavradı.

"Stacey şu ana kadarki en güçlü adayımız," diyordu Arthur. "Pazarlamadaki Jun dışında."

Nicholas başını salladı ama Stacey ve Jun hakkında düşünmek istemiyordu.

(Benim çatım altında küçük bir arka bahçe yetiştiriciliği yaptığını biliyorum. Kız kardeşin hakkında elinde ne var, Nicholas? Makbuzlar? Fotoğraflar? Ya da belki bir kaset?)

"Stacey değil," dedi huzursuzca yer değiştirerek. "Ona verdiği her güçle koşacaktır."

"Çünkü o üst düzey bir çalışan. İnsanlara büyümeleri için biraz alan tanımalısın Nicholas. Aksi takdirde, yetenekleri elde tutmak zordur. Bu sektörde ya büyüyeceksin ya da gideceksin. Bunu biliyorsun."

Aklına keskin ve belirgin bir görüntü geldi; gözleri yaşlı Jay, döküntü ipekten bir yatakta uzanmış, onu bırakması için yalvarıyordu. Boğazının arkasından sert bir ses çıkardı.

"Hayır."

Arthur bilgisayarını bir kenara itti ve kırılan şakaklarını ovuşturdu. Birkaç saattir adaylarla mülakat yapıyordu ve bu çok yorucu olmalıydı ama umurunda değildi. Herkesin neden daha iyisini hak ettiğine dair bir nedeni vardı ama burada sadece bir kişi bunun için acı çekmek zorunda kalmıştı.

"Peki ya Jun? Onun yönetim tarzı biraz daha az yıpratıcı. Ayrıca koordinatör rolü var, bu yüzden toplantıları yönetmek için ideal olacaktır."

(Bu kadar mı? Onu becerirken kendini filme aldın mı? Onu ağlattın mı? Şimdi seni gerçekten seveceğini mi düşünüyorsun?)

Nicholas tekrar, "Hayır," dedi. Ayağa kalktı ve yürümeye başladı.

"Jun değil." Arthur sert bir nefes verdi. "Biri üzerinde anlaşmalıyız."

"Jay'in görüşmesi nasıl geçti?" diye sordu aniden.

Arthur'un yüzündeki çizgiler sarkmış gibiydi; sanki yüzünü o her zamanki iyi huylu halinde tutan görünmez iplerin hepsi kesilmişti. *Bunu bekliyordu,* diye düşündü Nicholas, kısık gözlerle onu izlerken. *Soracağımı biliyordu ve bundan hoşlanmadı.*

"Çok parlak ve yetenekli bir genç kadın ama fazla deneyimi yok. Ona bu rolü verecek olsaydık, kayırmacılık kokmayan bir hikaye yaratmak zor olurdu."

(Bana kanıtları verin, ben de sizin hatalarınızı temizleyeyim)

Nicholas başını salladı. "Ben yapamam. Ama sen yapabilirsin. Hikâyeleri yaratmak senin işin Hartwell. Ellerimi bu işten temizledim."

"Öyle mi?" Arthur hafifçe sordu. "O zaman neden bu konuşmayı yapıyoruz ki?"

Nicholas asma katın altında karınca gibi vızıldayan insanlara bakan renkli camlı pencerelere doğru döndü. Hepsi onun emrindeydi, bu da görünüşte onun emrettiklerini yapmak zorunda oldukları anlamına geliyordu. Ancak o kadar uzun zamandır sistemin kendi hızında işlemesine izin veriyordu ki bunu hiç test etmemişti.

Beş yıl önce ona dahi çocuk demişlerdi. Bu fikri biraz aşağılayıcı bulmuştu, her ne kadar ilgi nakit akışı ve yeni yetenekler getirmiş ve gençlik bazı fırsatçıları acımasızca şaşırtmasına izin vermiş olsa da. Küçük sadakat oyunları daha çok babasının alanına giriyordu, çünkü babasının aksine onların korkusuna ya da hayranlığına ihtiyacı yoktu.

Nicholas, Uniqlo düğmeli önlükleri ve Lodis çantalarıyla o masum beyaz yakalı hipsterlara bakarken bir küçümseme dalgası hissetti. *Tamamen rahat görünüyorlar.*

İlk kez babasının neden böyle oyunlar oynamış olabileceğini anlamıştı. Kimse ondan iyilik dışında bir şey istemiyordu ve şimdi burada kendisine *hayır* deniyordu.

"Onun kadar çok çalışıp da karşılığını bu kadar az alan birini daha önce hiç görmemiştim." Pencereden uzaklaşırken kollarını arkasında kavuşturdu. "Burada başına bunun gelmesini istemiyorum."

"Jay inanılmaz bir kadın," diye onayladı Arthur. "Ama deneyim eksikliği *var*."

"En iyi olduğunu düşündüğün kişiyi seç o zaman." Alaycı, samimiyetsiz bir gülümseme verdi. "Doğru kararı vereceğini biliyorum. *Seni* bu yüzden terfi ettirdim."

Kendi kulaklarına bile bir tehdit gibi geliyordu. Belki de öyleydi. Hartwell'i haklı çıkardı.

CFO'sunun onaylamaması onu masasına kadar takip etti. Yine de ne bekliyordu ki? Geçen gün Jay'e nişanlandığını gelişigüzel bir şekilde duyurduğunda, adamın kendini toparladıktan sonra söylediği ilk şey, "Tebrikler. Çok şanslı bir adamsın. İK'ya haber verdin mi?"

Her zaman kitaba göre, diye düşündü. Jay'in istediği de buydu.

Ama ne kadar düzgün davranırlarsa davransınlar, bazı insanlar bunun nezaketin ötesine geçtiğinde ısrar edecekti. Onlar o dokuz boş, ruhsuz yılı yaşamamışlardı ama o yaşamıştı. Her gün, üç binden fazla gün boyunca, kendi keskin kenarlarının sürtünmesine, kendi kötü ruhunun sürekli aşınmasından kan kaybedecekmiş gibi hissedene kadar katlanmıştı.

Jay sadece onun yanındayken onu mutlu etmiyordu. Onu kendi teninde evinde hissettiriyordu.

Eve dönerken endişeyle ona bakıp duruyordu. Dar siyah eteğinin içinde bacak bacak üstüne atmış, çorap yerine tayt giydiğini belli edecek kadar yukarı sıyrılmıştı ve beyaz kuşgözü bluzunun altındaki teninin parıltıları ona fikir veriyordu.

"İyi misin?" diye sordu tereddütle, müziğin sesini duyabilmek için sesini yükselterek.

"Ben iyiyim," dedi huysuzca ve sonra durakladı. "Sana kızgın değilim." "Mülakatımı dinlemek ister misin?"

Ses kadrarını indirdi. "Bunun bir çıkar atışması olduğunu sanıyordum." "şey." Ona alaycı bir bakış attı. "Nasıl ol sa Arthur'a soracaksın, değil mi?"

Ses tonu hafıftı ama Arthur'u dűřűnmek ruh halini daha da kararttı. Ama gűlűmseme si soluklařtıėında, çabayla bu kızgınlıėın bir kısmını uzaklařtırmayı bařardı.

"Bana rűportajından bahset, mavi alakarga."

Nicholas, kız kendisine sorulan soruları ve nasıl cevap verdiğini anlatırken zihninin sűrűklenmesine izin verdi. Arthur'la adaylar hakkında konuştukları için bunların hepsini zaten biliyordu ama kızın sesi onu rahatlattı ve ihtiya tlı iyimserliği sevimli geldi.

Yűzűndeki umut dolu gűlűmsemeye bakarak, "*Hartwell'i sikeyim*," diye dűřűndű.

Yakında Jay onun karısı olacaktı. İyi geçmesi gereken gűrűřmelerden sonra. O zaman onun olacaktı. Yemekte onu o kadar dikkatle izlemiřti ki, onu o mercekten gűrmeye çalıřıyordu ve bunun onu sinirlendirdiėini bocalamaya bařlamasından anlayabiliyordu.

"Nick?"

"Bardağınız neredeyse boş." şişeyi eline aldı. "Biraz daha şarap ister misin?"

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye azarladı, yarı ciddi.

"Hayır." Kadehi sadece yarısına kadar doldurdu, zihninde ayılmasının ne kadar sűreceėini hesaplıyordu. "Sadece senin eėlendiėini gűrmek hořuma gidiyor."

"şarap konusunda çok iyi bir zevkin var." Yavaşça bir yudum aldı.

O da bűyle seviřiyor, diye dűřűndű, baėbozumunu yuttuktan sonra bir lokma makarnanın tadını çıkarmak için gűzlerini kapatmasını izlerken ve bu dűřűnceyi diřlerini çıkarıp ısırmadan űnce řarapta boėmak zorunda kalmıřtı.

Vegan carbonara ve tofu pancetta ısırıkları arasında evcilik oynamaları gűlűnecek kadar medeni bir řeydi. Aynı eli onun boėazına hiç koymamıř gibi tabakları uzatıyorlardı. řarap ve yumuřak sűzlerle gerilimin etrafından dolařmadıėınız sűrece buz gibi kırılıp içine dűřebileceėiniz bir nezaketti bu. İki si de toplum içinde gerçek yűzlerini saklıyorlardı, tıpkı kendilerine űėretildiėi gibi.

Seks, aralarında sahip oldukları en dűrűst řeydi.

Jay yemekten sonra onun odasına gitti ama o, şimdi çocukluk yatak odasında bulunan ofisine gitti ve çalışmaya çalıştı. Ancak zihni işbirliği yapmayı reddetti; düşünceleri, onları kaç kez yeniden odaklamaya çalışsa da, üst katta kalmaya devam etti.

Masasından kalktı ve dizüstü bilgisayarını kararlı bir şekilde kapattı. Hâlâ yanıtlaması gereken e-postalar vardı ama işi bitmişti. *Ve şarabı vücudundan atmak için birkaç saati vardı.* Telefonunu el feneri olarak kullanarak karanlık koridorlarda ilerledi ve sağdaki merdivenden yukarı çıktı. Ama sola dönmek yerine sağa dönüp koridordan aşağı indi.

Daha önce onlarca kez geçtiği, her zaman gölgelerle gizlenmiş bir yol.

Kapıyı iterek açtığı anda kapı gıcırdadı, arkasından kapamadan önce içeri girmesine yetecek kadar geniş tuttu. Jay kapüşonunu yüzüne çekmişti ve kedisi karnının üzerinde uyuyordu. Onu görünce kulakları dikildi ve yatağın altına kaçtı.

Nicholas onun üzerine çıktı, vücudunun yumuşaklığının ağırlığına bu kadar kolay boyun eğmesinin tadını çıkardı ve kapüşonu uyuyan yüzünden geriye doğru iterken telefonu boştaki eline geçirdi.

"Tanrım, çok güzelsin." Birkaç kıvrıkcık saç telini kızın alnından sıyırdı, parmaklarını kızın yanağında, ayırık dudaklarında gezdirdi. *Ve o tamamen benim.* Sert bir iç çekişle eşofmanının fermuarını indirdi ve ince kaşkorse üzerinden göğsünü öptü. "Babana gel, tatlı kuş."

Adam elini gövdesinde gezdirip her çukurun ve kabarıklığın izini sürerken sert bir nefes aldı.

"Gözlerini aç." Kadının üstündeki ince askıyı çekiştirdi. "Seni iyi hissettirmek istiyorum."

Kıpırdandı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonra irkilerek bir çığlık attı, panik içinde adama doğru pençelerini savururken yatağa doğru geri çekildi.

Sikeyim. "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı adam, şimdi dalgalanan bileklerine uzanarak. "Sakin ol, mavi alakarga. Sadece benim. Korkma. Benim. Nick. Sadece Nick."

(Kabuslar göreceğini düşünmedin, değil mi evlat? Bahse girerim rüyasında seni görüyordur)

Vücudu onunkinin altında gevşedi - teslimiyet, ama onun istediği türden değil. "N-Nick?" Gözlerinin akları karanlıkta aşırı derecede büyümüşü,

Nefes alışları yavaşlamaya başlasa bile. Kadın adamın pençesinde deneysel olarak kıvrıldı ve adam parmaklarını gevşetti. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim." Onu öpmek için eğildi ve ağzının onunkinin altında yumuşadığını hissetti. Çok yumuşaktı, ezici bir kadife gibi. İnleyerek elini onun uykuda karışmış saçlarına götürdü. "Sen de beni öp."

Jay, onun hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde başını yana çevirdi. "Bütün gün garip davranıyordun. Önce yemekte bana bakmaktan vazgeçmedin. Ve şimdi-" Eşofmanının açık olduğunu fark etti ve altında bir kaşkorse olmasına rağmen üzerini örttü. "Neyin var senin?"

"Şu anda kavga etmek istemiyorum." Sözcükler dudaklarına çarptı. "Sadece sik beni."

Jay ona hırladı ve göğsünü itti, bu da onun bileklerini tekrar sıkıştırmasına neden oldu. "Ciddiyim," diye tısladı. "Bu haldeyken seninle uğraşamam."

"Eğer *ciddiysen*," diye fısıldadı ateşli bir şekilde, "şu lanet ışığı aç da durayım." Kadının sağ elini serbest bıraktı ve yüzüne bakmak için arkasına yaslandı. "Uzun kolların var. Gerçekten istersen lambaya uzanabileceğini biliyorum." Parmaklarını kızın sıkışmış elindeki parmakların arasından geçirdi. "Ama bence sen sadece becerilmek istiyorsun."

Kadın kasıtlı olarak onu tekrar itti ve adam kalçalarıyla onu yatağa bastırdı. Jay öyle bir ses çıkardı ki, adam güldü ve parmaklarını kızın saçlarına geçirdi.

"Yani babamdan böyle mi istiyorsun?"

Kız onu beklemeye çalışırken tahrik ikinci bir kalp atışı gibi adamın içinde çarpıyordu. Ama nefes alışları ona ihanet ediyordu -her zaman ettiği gibi- ve bileklerindeki tutuşunu kırmaya çalışırken bile kalbinin göğsüne çarptığını hissedebiliyordu.

"Sana bir soru sordum, Jay. Benim için iyi bir kız olmak istiyor musun? Yoksa ben istediğimi alırken benimle savaşmak mı istiyorsun?"

Sessizlik uzadı. Tekrar kıpırdanmaya çalıştı. Göğüslerinin sert uçları adamın göğsüne sürtünerek neredeyse kontrolünü kırıyordu.

"Jay," dedi bir kez, uyarırcasına.

Yutkunduğunda boğazının tıkırdadığını duydu. "İyi olmak istemiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Adam isteksizce kadının kalçalarından yuvarlandı. "Yataktan çık."

"Ne?"

"Dışarı. Of. Yataktan. *Şimdi*."

"Ne yapacaksın?"

"*Sen*," dedi vurgulayarak, "kaçacaksın."

"Nereye kaçayım?" Sesi o kadar dehşete düşmüştü ki, bu kadar sert olmasaydı adam eğlenebilirdi. "Dışarıya mı?"

"Seni yere sürüklemeyen ve seninle yoluma devam etmeden önce on saniye içinde nereye gidebileceğini düşünüyorsan."

"Ne?" Sesi ince geliyordu. "Ciddi misin sen?"

"Dokuz saniye. Ve eğer seni bu yatakta becermeme izin verirsen, baban daha da kötü davranacak."

Jay sarsıldı, hipnotize olmuş gibi sallandı ve sonra ayağa fırladı, telaşından biraz tökezledi. Pijamasının altı biraz fazla uzundu ve Nicholas onun pijamayı beline kadar çekişini izlerken, pijamanın kendisine ait olabileceğini düşündü.

Kapıyı arkasından çarptı. Merdivenlerden inerken tökezlediğini duyabiliyordu, sesi ebeveyn yatak odasından mutsuzca uluyan köpeği uyandıracak kadar yüksekti. Alt katta bir kapı açıldı - ön kapı değil, oturma odasından havuza açılan kapı.

Seni dışarıda becermemi ister misin, Jay? Yataktan itti. Sen gerçekten kötü bir kızsın.

Kapıyı arkasından dikkatlice kapattıktan sonra merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladı. Sessiz olma zahmetine girmedi, kadının onu duymasını istiyordu. Kapıdan kaçmak için acele ederken kapıyı kapatmış ama kilitleme zahmetine katlanmamıştı ve adam kapıyı sonuna kadar iterek açtı, şiddetli bir gürültüyle evin yan tarafına çarpmasına izin verdikten sonra şiddetle kapattı.

Kalbi ne kadar hızlı çarpıyor olursa olsun, bunu duymamış olmasına imkân yoktu.

(Tıpkı senin gibi karanlıkta canlanıyor)

Jay'i bulmak için bahçeyi tararken yasemin kokulu havayı ciğerlerine çekti. Kızın zoru oynayacağını, onu gölgelerin arasından çekip çıkarmaya zorlayacağını düşündü ve güverteye çıktığında onu hâlâ giyinik bir halde havuzda görünce şaşırdı.

Göz önünde. Kapılmayı bekliyor.

Koyu bir gülümsemeyle pantolonunu tekmeledi ve bahçe yataklarından birinden küçük bir taş alarak havuzun derin ucundaki suya fırlattı.

Jay bir çığlık attı ve ağzını kapatıp tüm başını o yöne doğru çevirirken, o da en sessiz sıçramayla kendini sığığa bıraktı.

"N-Nick?" dedi, merdivene doğru sürüklenerek ona yaklaştı. Sesi şaşkın ve biraz da endişeli geliyordu. "Nick, sen miydin? Sen oka- *aah!*"

"Yakaladım seni."

Kadın karşılık olarak kıpırdandı ve adamın beline doladığı kolu pençeledi. Adam tutuşunu sürdürmek için mücadele ederken, saçlarının nemli iplerini bir kenara iterek ve dişlerinin tenine baskısını hissetmesine izin vererek, kaşkolu yukarı kalktı. "Havuzda kıyafet yok dediğimi sanıyordum."

"Beni kandırdın," diye öfkелendi.

"Seni hep kandırıyorum. Bunun olmasına o kadar sık izin veriyorsun ki, bunun kasıtlı olduğunu düşünmek zorundayım."

Jay onun kaburgalarına dirsek attı ve onu kollarının arasına aldı. Sığlıktan geçip fayans basamakları çıkarken vücudundan çarşaf halinde su dökülüyordu; eve değil, üvey annesinin içki içip havuz çocuğuna baktığı plastik şezlonglardan birine doğru gidiyordu.

Jay'i önce kıcının üzerine yatırdı, boynu geriye doğru kırıldığında kafatasını yastıklamak için bir elini uzattı. "Ellerini başının üzerine koy. İki bileğini de istiyorum."

"Hava soğuk," diye geveledi Jay, sanki su üstünü tamamen şeffaf hale getirmemiş ve bunu kendisi göremiyormuş gibi. "Sevişsek içeri giremez miyiz?"

"Bunu havuzuma kıyafetlerinle atlamadan önce düşünecektin."

Ona katıldığında şezlong tehlikeli bir şekilde gıcırdadı. Bu, oturma odasındaki aşk koltuğunda sevişmekten çok daha tehlikeliydi ve kendini, plastik ve kauçuğun birleşik ağırlıklarının altında kırılıp kırılmayacağını merak ederken buldu.

Jay sandalyenin kenarlarını kavradı, ıslak saçlarından bir tutamı çekiştirip yüzünü kendisine doğru çekene kadar kıvrımı parmağının etrafında döndürürken başını arkaya eğerek geniş gözlerle onu izledi.

"Babanın cezasını çekmekten korkmuyorsun, değil mi?"

Burada, karanlıkta, kendi özel karanlık dünyalarında gizlenirken, onun dışında her şeyi ve ona ele geçirilmiş bir adam gibi dokunduğunda teninin altında yanıp sönen elektriksel dürtüleri unutmak neredeyse mümkündü. Tanrım, bir pagan tanrısı gibi dehşet vericiydi, şarap kadar vahşiydi.

Eskiden olduğu kıza imreniyordu. Ona karşı koyabilen kıza.

Artık onun hayatından çıktığını hayal bile edemiyordu, tıpkı kendisinin öldüğünü hayal edemediği gibi.

Beni cezalandır, diye düşündü, o sert, iddialı öpücüğe doğru eğilerek. *Bunu hak ediyorum.*

Kelimeleri yüksek sesle söylemiş olmalı çünkü parmakları tenini ısıırıyordu. Sonra pantolonunu çekerek çıkardı. Bu zordu; kumaş yapışkan ve ıslaktı ve dizlerinin arkasını geçtikten sonra yavaşça bacaklarından sıyırması gerekiyordu, bunu da yaptı.

Dizlerinin üzerinde, kalçalarına bu kadar yakın durması onu tedirgin etmişti ama adam hâlâ pantolonunu tutuyor, uzunlamasına yuvarlamadan önce ıslak bir çıtırtıyla çekerek geriye çekiyordu. Ellerini başının üzerinden çekip sandalyeye gevşekçe bağladığında bunun bir *kısıtlama* olduğunu fark etti. Islak pantolon onun deri kelepçeleri kadar etkili değildi ve isteseydi kolayca sıyrılabilirdi ama yapmadı. Adamın kendisini sandalyeye bağlamasına izin verdi.

Adam çalışırken kollarındaki kasların esnemesini izledi, bu hareketin verimliliği ilk kez onun kaç kadını daha bağladığını merak etmesine neden oldu. Adamın nefes alışını hissedebiliyordu, sıcak hava püskürüyordu.

Boğazı düğümlendi ve hissettiği keskin kıskançlık duygusu karşısında şaşırdı. Adam avucunu öpmek için eğildiğinde parmakları kasıldı, damarlarında sıvı altın gibi dolaşan dürtü kanını yaktı ve düşündü: *Onu istiyorum.*

"Eğer kaçmasaydım bana ne yapacaktın?" "Tam olarak şimdi sana yapacağım şeyi."

Nefesi hızla dışarı çıkarken soğuk da içeri doldu. Ona doğru eğildi ama adam başını sallayarak onu geri itti. Korku olamayacak kadar telaşlı bir şeyle dolan Jay, onun havuzun diğer ucundaki atılmış pantolonuna doğru adım atıp bir şeyler almasını izledi. Verandanın ışıkları onu süt gibi bir ışıkla yıkıyor, tenini ve kaslarını kabartıyordu. Su, göğsündeki kılları keçeleştiriyor ve aşağıya damlamadan önce hızlı gümüş çizgiler halinde karnının oluklarına doğru ilerliyordu.

Jay kendi boğazının kuruluşu yüzünden neredeyse boğuluyordu.

Nicholas prezervatifi yırtıp açtı ve kadının yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde sallanmadan önce kendini kılıfına soktu. Yine de hemen içine girmedi. Kalçalarını, sert kemik kuşağının hemen üzerinden kavramadan önce bir elini tek bir sahiplenici vuruşla vücudunda gezdirdi. Adamın ellerinin titriyor olabileceğini düşündü. "Şu haline bak," diye homurdandı adam, neredeyse istemsizce.

Ve sonra keskin, sıg bir hamleyle içine girdi ve iç duvarları boyunca kayarken şaşkınlıkla haykırmasına neden oldu. Bu esneme neredeyse acıtıyordu, özellikle de soğuk vücudunu bu kadar sertleştirmişken, ama teni sıcaktı ve acı tanıdıktı; kalbine kadar iniyordu.

Daha derine batarken, elini kaburgalarına dayayarak onu düz tuttu. Diğer bacaklarının arasına kayd, şok edici derecede sıcaktı. "Havuzda ne kadar kaldın?"

"I-" Klitorisine dokunurken onun yüzünü izledi. Verandanın ışıkları bu kadar uzağa ulaşmıyordu ve adamın yarısı gölgede kalmıştı. Kızın nefesi hızlanır hızlanmaz, itirazına rağmen elini çekti. "B-bekle! Özür dilerim, bilmiyorum! *Özür dilerim.*"

"Sadece iyi kızlar gelir, küçük kuş. Üzgün kızlar orada yatar ve onu alır." Adam onu kalçalarının arkasından tutup kaldırırken sandalye tehlikeli bir şekilde gıcırdadı ve adam daha dik bir açıyla içine girerken onu bacaklarını ince kalçalarının etrafına sarmaya zorladı. Basınç artık enfesti; her darbede adamın leğen kemiğinin oyuklarını hissedebiliyor, darbe sırtını sarsıyordu

Metal, ağırlıklarının altında feryat ederken çıtalara yaslandılar. "Ve sürtük kızlar babaları doyana kadar sikilirler."

"*Aaah.*" O kadar güçlü davranıyordu ki kışının çıtalardaki boşluklara battığını hissedebiliyordu. Şimdi sandalyenin sınırlarını gerçekten test ediyorlar, diye düşündü Jay. Dizleri neredeyse yere değiyordu ve ellerinden biri kaba betona dayanmıştı.

Yine de umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibiydi. Uyandığında onu odasında bulduğu andan itibaren onun çılgın enerjisini hissetmişti. Vahşi bir şey onu ona sürüklemişti ve şimdi tutkularını bildiği tek yolla serbest bırakıyordu.

Belki benim de kanıtlamam gereken bir şey vardır, diye düşündü, havuz suyundan kayganlaşmış metal korkuluklara tutunmaya çalışırken bile kalçalarını ona doğru eğdi.

"Beni tekrar becermek fikrimi değiştirmeyecek."

"Umurumda değil," diye nefesi kesildi.

Rüzgâr bir tutam saçı yüzüne doğru savurdu. Bu açıdan, büyük bir kısmı baş aşağı olsa da geniş arka bahçeyi tam olarak görebiliyordu. Annesinin güllerinin, arazinin küçültülmüş tarafını aşağıdaki sokağın gözlerinden koruyan selvi duvarından kalın karanlık çubuklar halinde dökülen geniş sıralarını seviyordu. Jay her zaman bu sahte Yunan Uyanışı cephesinin bir saray kalesi görünümünde olduğunu düşünmüştü.

Adamın eli yüzüne doğru kayarken kadın hıçkırarak bir nefes daha verdi. "Nick-"

Bir tutam saçı gözlerinden uzaklaştırdı, eliyle boğazını yakalamadan önce parmaklarını çenesinde şefkatle gezdirdi ve parmaklarını kızın başının dönmesine yetecek kadar sıktı. Kızın kasları kasıldı ve adam kızın nefesini kesen sert bir hamle yaptı.

"Sakın geleyim deme." "Lütfen-

"

Aralarına serpiştirilmiş pek çok küçük aşağılanma, siyah kadife bir gökyüzünde acılardan oluşan bir takımyıldızı gibi yayılmıştı ve kız onun yörüngesine sıkışmış, kaçamıyordu.

Onu arzulamasına neden olduğu için onu cezalandırdı ve kadın da ona ihtiyaç duyduğu için onu cezalandırdı.

Ona bunu arzulattığı için.

"*Lütfen*," diye tekrarladı.

"Sen benimsin," dedi, sesi kulağına dokulu bir hırıltı gibi geliyordu ve kadın o kadar şiddetli bir şekilde titredi ki, soğuk vücudundaki her hücreyi dalgalandırıyor, sinirlerini buza çeviriyordu.

Boşaldığında, o son sendeleyeyen itişlerin her birinde kendi inkâr edilmiş zevkinin sert yankısını hissetti. Hâlâ nemli olan saçları hafif bir kıvrımla kuruyor, akşam yemeğinde olduğu gibi kızın yüzüne araştırarak bakarken gözlerini gölgede bırakıyordu.

Ne arıyor?

Tekrar titredi. O buz gibi karıncalanma ve iğnelenme hissi acıya dönüşüyordu. "Nick. Üşüdüm."

Adam kadının vücudundan sıyrılarak pantolonuna doğru yöneldi. Jay kalçalarının görüntüsünden gözlerini kaçırdı ve boğazının arkasında sıcak asit gibi biriken acı hissi bastırmaya çalışarak birkaç sert çekişle bağlarından kurtuldu. Eşofmanının nereye kaybolduğunu merak ederek umutsuzca etrafına bakınırken bir el omzunu kavradı.

Nicholas bir havlu tutuyordu.

Nemli üstünü sıyırdı ve onun kendisini kurulamasına izin verdi, hareketlerin parlaklığı içini çekmesine neden oldu. "Acıyor mu?"

"Hayır," dedi titreyerek. "Sadece hassasım."

Görünüşe göre yeterince kuru olduğunu düşünerek havluyu ona uzattı ve onun havluya sarınmasını izledi.

"Ne?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sen buradayken nasıl olacağını hayal ediyorum."

Jay gözlerini kırıştırdı, şaşkın bir kahkaha attı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ben buradayım."

"Karım olduğun zaman." Ona daha önceki o yoğun bakışını attı.

"Benim olduğunda ve sonunda kendini buraya *ait* hissettiğinde."

Ağızındaki tüm nem kaçtı.

"Sen buraya gelmeden önce hayatımın nasıl olduğunu hatırlayamıyorum. Ruhuma küçük cam parçaları gibi saplanmışsın. Seni bu evin her yerinde hissedebiliyorum ve sen burada olmadığında, annemin parfümünün kokusunu kovalarken o lanet alışveriş merkezinde yeniden kaybolmak gibi geliyor."

Sanki bu kadar şeyi bir anda söylemek istememiş gibi sözünü kesti.

(bu çok iyi bir seks)

"Evet dedim," diye hatırlattı ama adam onu duymuyor gibiydi.

"Beni bu şekilde becerip sonra tekrar terk edemezsin. Bana hissettiremezsin-" Birden uzandı, onu kalçalarından yakaladı ve kendine çekti. Kalın havlu kumaşın içinden bile adamın güçlü parmaklarının ısırdığını hissedebiliyordu. "Beni bir daha terk etme."

Sanki göğsüne uzanmış ve onu sıkmış gibiydi. "Aman Tanrım, Nicholas, sana ne oldu böyle? Hiçbir yere gitmiyorum."

"Hep kaçıyorsun," dedi. "Ve ben sensiz var olamıyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Adamın yüzünde gördüğü yıkım onu çok etkiledi. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye tekrarlardı, şimdi çok telaşlanmıştı. Kollarını açıp her seferinde kalbini kıran o garip kucaklaşmalardan birini yapana kadar ona doğru eğildi. "Belki içerisi hariç," dedi boğuk bir sesle.

"Evet, donuyorsun." Şakağına doğru iç çekti, eli kolunda gezindi. "Hadi seni eve götürelim."

Evin sıcaklığı ona bir duvar gibi çarptı. Nicholas güneşlenme odasındaki sandalyelerden birinin arkasından kırmızı bir Stanford kazağı aldı ve başına geçirdi. Havlunun yere düşmesine izin verdi, yumuşacık kumaş çıplak teninde merak uyandıran bir hoşgörülle kalçalarına kadar indi.

"Kırmızı sana yakışıyor."

"Öyle demiştiniz," diye cevap verdi temkinli bir şekilde.

"Hâlâ doğru." Bara doğru yöneldi ve iki bardak almak için uzandı. "Yatmadan önce bir içki ister misin? Seni ısıtabilir."

"Hayır," dedi. "Ve bence sen de yapmamalısın."

Nicholas kendine bir kadeh rom doldurmadan önce ona sırtıttı. "Her zaman benimle ilgileniyor." Hâlâ kadehini tutarak ona doğru yaklaştı ve saçlarını

kulağının arkasında. "Ve tek yapmak istediğim," diye sözlerini bitirdi, elini beyaz harflerin üzerinde gezdirerek, "seninle ilgilenmek."

"Seni seviyorum," dedi sessizce, kabulleniş ondan bir şeyleri şiddetle koparmıştı. "Ama ben yetişkin bir kadını, Nicholas. Otuz bir yıldır kendi başımın çaresine bakıyorum. Senin karın olduğumda da bu değişmeyecek. Beni kontrol etmene izin vermem için beni zorlayamazsın."

Dikkatli ol, Jay. Çok fazla istediğinde ne olduğunu biliyorsun.

"Hayır," diye kabul etti. "Ama bazen dizginleri bana devredebilirsin."

Jay, aşağılanma ve yok edilme beklentisiyle yanıp tutuşarak kendini onun odasına sürüklediği onca zamanı düşündü. Onun dokunuşu, asla ulaşamadığı parçalarını uyandırırken bile, her zaman hiç gelmeyen bir acı ve intikam seviyesine hazırlıklı olmuştu.

"Dizginler mi?" diye tekrarladı belli belirsiz.

"Sadece bir süreliğine." Onun çenesini nazikçe yukarı kaldırdı. "Yorgun olmalısın. Yatak dışında da benim küçük kuşum olabilirsin. Bırak bazı kararları baban versin. Seni giydirmeme, göstermeme ve şımartmama izin ver.

-Bunun bana ne yapacağının farkında olduğunu sanmıyorum. Ya da bunun beni ne kadar tahrik edeceğini."

Panik şimdi içinde ciddi bir şekilde fokurduyordu. Onun teklif ettiği şeyi ne kadar çok istediğinden korkuyordu -emniyet, güvenlik ve bir daha asla yalnız kalmayacağı bilgisi. Hayatı boyunca, önce o gitmezse terk edileceğinden çok korkmuştu.

"Jay, titriyorsun. Bana güvenmek seni neden korkutuyor?"

"Özgürlüğümün elimden alınmasından korkuyorum," diye ağzından kaçırdı.

"Bunu sana yapmayacağım." Adam onu okşadı ve dokunuşu o kadar nazikti ki, kadın çarpılmış gibi irkildi. "Seni bağlamama izin verdin, mavi alakarga. Sana iyi bakacağıma güvenmiyor musun?"

Jay onun elinin üzerindeki eline baktı. Sanki bir trampenin kenarında duruyormuş ve ayakları yüzeye sabitlenmiş gibi hissetti. "Evet," dedi tereddütle.

"Ama?"

"Bana zarar verebilirsin," diye fısıldadı.

Nicholas hiçbir şey söylemedi ama alnında bir çizgi oluştuğunu gördü.

Yutkundu, adamın huysuzluğu karşısında söylemek üzere olduğu şeyi söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü. "Son ilişkim çok rahattı. O -Benden hiçbir şey istemedi. Bir çift olsak bile, yine de ayrı insanlardık."

"Seni sıkkan biriyle çıktın, bu yüzden ilişkiye yatırım yapmadın."

Jay ona sertçe baktı. "Hayır, böyle şeyleri pek tartışmazdık. Ne giydiğim umurunda değildi. Kontrol etmek istemedi. Biz sadece hayatımıza devam ettik ve birkaç şey yaptık."

"Sıkıcı ve yatakta kötü," dedi ölü bir ses tonuyla. "Ne yakalayış ama."

"Kes şunu," dedi, ama içinde hiç ateş yoktu ve bunun onu memnun etti. "Az önce bensiz var olamayacağını söyledin. Anlamıyorsun kimseyi eleştirmek için."

"Yorgunum," dedi bitkin bir şekilde. "Ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorum." Adam ona sarıldı ve kadın bir nefes çekerek hâlâ adamın çıplak tenine sinmiş olan klor kokusunu ve onun altında gece açan çiçekleri, turuncgilleri ve adamı içine çekti. "Tanıştığımız ilk günden beri bana tam olarak ne düşündüğünü söylemekte hiç zorlanmadın. Bunun değişmesini istemiyorum."

"Hayır, sen sadece evi yönetmek ve bana büyük bir adam gibi emirler yağdırmak istiyorsun çünkü seni tahrik eden şey bu."

"Öyle ama sadece bana izin verdiğin zaman." Kollarındaki güç Jay'i hafifçe şaşırtmış, onu bedenine bastırmıştı. "Odama gel." Kızın yanağını okşadı. "Geceyi benimle geçir. Eğer istemezsen sana dokunmayacağım bile. Sadece benimle olmanı istiyorum."

Yüzü omzunun kıvrımına gömülü olan Jay tereddüt etti. Sonra bir kadeh rom aldı ve yarısını kendisi içtikten sonra, "Evet baba," dedi.

On Beşinci Bölüm

Onun yatağına girerken buruşuk çarşafın onun gibi koktuğunu düşündü. İri cüssesiyle eski ikizini gölgede bırakıyordu ama bu büyük kraliçe yatakta bile, ikisi birlikte süngerin üzerindeyken yerçekimi onu ona yaslıyordu.

Eşofmanını çekiştirdi. "Bunu üzerinde mi tutuyorsun?" "Evet," diye mırıldandı.

Sadece hafif bir editoryal homurtu çıkardı ve vücudunu pamuğun içinden biraz daha sıktı.

Jay broker kaplı iki sandalye ve koltuğun bulunduğu oturma alanına bakarken, adamın kolu kadının beline dolandı ve sırtını göğsüne yasladı. Adamın bacaklarından biri kadının arasına sıkışmıştı ve kalçaları ondan yana eğik olsa da kadın çıplak uyluklarında vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Elini örttü, parmaklarını parmak eklemlerinin üzerinde yumuşattı. "Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu sessizce. "Sana güvenmem gerekiyorsa, sen de bana güvenmek zorundasın."

Nicholas içini çekti. Ama sonra, duygularına tatsız bir işmiş gibi davranan bir adamın ılımlı tonuyla konuşmaya başladı.

Ona iş yerinde kendini ne kadar boş hissettiğini ve babasının işlerine ortak oldukları için kasabadaki herkese ne kadar içerlediğini anlattı. Özellikle de insanların ona davranışlarına çok öfkeliydi ve dedikodu yaydıklarını duyduğu kişilerin isimlerini tekrar istediğinde, işi alamazsa onunla evlenmeyeceğinden korktuğunu itiraf etti.

Jay bir acıma dalgası hissetti. Hiç kimse ona aşkın pazarlık edilebilecek ya da satın alınabilecek bir şey olmadığını öğretmemişti. *Bu kadar mutsuz olmasına şaşmamalı*, diye düşündü. *Nick, seni aptal çocuk.*

"Mesele iş değil. Mesele bana eşitmişim gibi davranman ve paranı bir kontrol aracı olarak kullanmaman." Onun koluna nazikçe dokundu. "İş seni strese sokuyor gibi görünüyor."

"Hayır," dedi ve başını salladığını hissetti. "Benim için eskiden yaptığı şeyi yapmıyor."

"Kulağa depresyondaymışsın gibi geliyor." Parmaklarını adamın ön kolunda gezdirdi, yay gibi tüyleri düzleştirdi ve tekrar yukarı sıçramalarını izledi. "Bazen bana da oluyor."

"Benim gibi adamlar depresyona girmez."

"Sizin gibi erkekler hayatta bir amaçları olmadığını hissedерlerse böyle *yaparlar*. Seninki ne?" Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Bir hayır kurumu kurmayı hiç düşündün mü?"

"Bana yardım et Jay, eğer bir İncil çıkarırsan-"

Jay onun koluna vurdu. "Tüm büyük yatırımlarınla kasabaya para akıtıyorsun ama çoğunlukla zengin arkadaşlarına yardım ediyorsun. İstesen birinin hayatını değiştirebilecek güce sahipsin. Yani, bana bir bak. Harika bir okula gittim ama bunun için babanın parasını kullanmak zorunda kaldım ve eğer okulu bırakmış birinin üvey evlat olarak görülmesini istemeseydi, benimle ilişkisini keserdi. Tamamen ona bağımlıydım-"

Durakladı, sakın kalmak için mücadele etti. "Çocukları okula gönderebilirsiniz."

"Paramı bir avuç velet için kullanmamı mı istiyorsun?" Eşofmanının kolunu çekiştirerek omzunun bir kısmını ortaya çıkardı. Onu hafifçe ısırdı. "Senin için kullanmayı tercih ederim."

"Bir düğün hediyesi olabilir," dedi Jay.

Nicholas durakladı, nefesi ensesindeki ince tüyleri karıştırıyordu. Nicholas'ın kendisini incelemek için döndüğünü hissetti ve döndüğünde de aleti arkasına süründü. "Seni Singapur'a götürecektim." Sesi şaşırtıcı derecede tereddütlüydü. "İstediğin bu mu?"

"Bence bu çok hoş bir davranış olur." Ona doğru arkasına yaslandı. "Bence bu seni de iyi hissettirir."

"Ne kadar idealist olduğunu unutmuşum."

"İnsanlardan en iyisini istemek kötü bir şey değil."

"Bunun kötü bir şey olduğunu söylemedim." Onun saçlarıyla oynadığını hissetti. Düzgün kurutmamıştı ve şimdi kıvrıcık saç telleri küçük fırıldaklar gibi kendiliğinden çözülüyordu. "Bu sadece senin hakkında çok şey anlatıyor."

"Sevmek mi?" diye sordu.

"Neden hak etmeyen insanlara ikinci bir şans vermeye devam ediyorsunuz?"

Jay yüzünü ona dönmek için yuvarlandı. Yan yatmış, bir eliyle başını destekliyordu. Karnının üzerinde duran diğer eli şimdi yatağın üzerindeydi.

Bir kaşını kaldırdı ve parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi. "Evet?"

"Seni seviyorum." Burnunu öpmek için öne doğru eğildi ve onun gözlerinin kocaman açıldığını gördü. "Tüm kararlarını onaylamayacağım ve bazen sinirlerimi bozuyorsun ama seni seviyorum ve büyüdüğünü görmek istiyorum. Ve bunu yapmaya çalıştığın sürece -bana karşı nazık olduğun sürece- seni affedeceğim." Başını onun yanındaki yastığa yaslayarak fısıldadı: "Bu kadar basit."

Ağzı eğildi. Bu kadar yakından, kirli sakalının tüm küçük noktalarını ve onun güzel, sinir bozucu yüzünü oluşturan tüm çizgileri ve açılıarı görebiliyordu. "Çok iyi kalplisin."

"Ve sen de bir iblis prensisin," dedi, kabaca değil.

Adam uzandı ve kızın burnuna bir fiske vurdu.

"Bu benim prensesim olduğun anlamına geldiği sürece."

Jay kahve kokusuyla uyandı. Rüyalarını bir ok gibi delip geçti ve irkildi, tanımadığı tavana bakıp odanın neden kendisinininkine benzemediğini merak etti. Sonra ayaklarından bir ağırlık kalktı ve bir dizi inilti ve kapalı bir kapı ile noktalanın bir havlama duydu.

Yerini daha yaygın bir baskı aldı, ardından bir adamın sakallı ağzı yanağına değdi. Nicholas'ın bulanık yüzü keskin bir şekilde odaklandı ve gözleri adamın gözlerinden tişörtüne, fileli şortuna kayd. "Hey," dedi utangaç bir sesle. "Giyinmişsin."

"Seni uyandırmaya çalıştım ama ağrım var diye mız mızmızlandın. Ve sonra köpek yavrusu geldi."

Jay doğrulup çarşafının beline kadar düşmesine izin verdi. "Nereye gidiyorsun?" "Sadece koşmaya. Önce sana veda öpücüğünü vermeye geldim."

"Tamam. Ama dişlerimi fırçalamadım." "Ağzını kastetmemiştim."

Ne demek istediği anlaşılmasın diye çarşafı geri çekti. Jay inleyerek eşofmanını kalçaların üzerinden aşağı çekti. Adam onun ellerini iterek bileklerini yatağa sabitledi.

"Uzan ve ellerini yukarıda tut. Araba kullanmaya çalışmanı istemiyorum."

"*Nick.*" Adamın kabalığı karşısında şok olmuştu. "*Biliyorum. Kızgınsın.*"

Nicholas ellerini kızın teninde gezdirdikten sonra bacaklarını ayırdı ve onu öyle derinden öptü ki kızın nefesi kesildi. Bir nceki geceden beri hâlâ hassas ve şişti ve ekstra uyarılma küçük rahatsızlık patlamalarıyla döşenmişti.

"Nick-" diye nefes nefese kaldı.

Karanlık odalarda onun vücudunun haritasını çıkarmıştı ve şimdi, ağrıyan klitorisini boşalıırken neredeyse canını yakacak kadar sert emerken, neredeyse dayanamayarak dizleriyle omuzlarını sıkarken, bu onun felaketi olabilirmiş gibi hissettiren bir coşkuyla.

"Başka hiç kimseyi böyle pmedim, biliyorsun," dedi. "Sadece seni."

"Aman Tanrım," diye bağırdı kısık sesle, adam bacaklarından birini omzunun üzerinden geçirip onu çarşafın üzerine yaydığında. Ama direnmedi, ellerinden birini kazağının altından geçirip göğüslerinden birini avularken derin bir nefes aldı.

"Bunu duymak hoşuna gitti mi? Beğeneceğini düşünmüştüm." "Siktir." Jay gözlerini kapattı.

"Lütfen durma."

"Babana onun yüzünü siken tek kız olmayı ne kadar sevdiğini söyle."

"Bayılıyorum," diye hıçkırdı. "Hepsini, Tanrım, ne olursa, lütfen-" Diline geçti ve kızın alçak sesle haykırışları, vücudu yataktan kalkarken çevresinde sıcak beyaz çizgilerin parladığı boğuk zevk çığlıklarına dnşti. "*Nicholas. Aman Tanrım.*"

"Bunu seviyorsun." Onu tekrar öperken parmaklarını kalçalarında gezdirdi, derin ve uzun bir pşt, tıpkı onu dudaklarından öptüğü gibi. Bacakları titriyordu. "Sen de *beni* seviyorsun."

"Evet," diye bağırdı. "Evet. Oh-Daddy-fuck-"

"Seni böyle görmek hoşuma gidiyor." Adamın nefesi kızın karıncalanan tenini gıdıkladı ve monsunun hemen altından öptüğünde, kızın ağrıyan bedeninde bir zonklama daha oldu. "Eskiden sana bunu yapabildiğime hayret ederdim. Boşalmanı izlemek beni saatlerce tahrik ederdi."

"Ama artık değil mi?" diye sordu nefes nefese.

"Ağrın varken beni kışkırtma," dedi. Ama komodinden dumanı tüten bir kupa almak için eğildiğinde, yatağın ayak ucuna oturmadan önce bacaklarının arasındaki çadır gibi ağa kısa bir bakış attı. "Benimle gelmek istemediğine emin misin?"

Jay içkiyi kabul etti ve yatağına doğru yığıldı. Beynine geri akan kan başını döndürüyordu. "Sanırım Zaten yaptım."

"Jay." Güldü, gülümsemesi onaylayıcı ve biraz da hınzırcaydı. "Seni kötü kız."

"Sadece seninle." Kahvesinden uzun bir yudum aldı. Mükemmel yapmıştı, yulaf sütüyle krema haline getirilmiş ve hafifçe tatlandırılmıştı. "Makineyi çözmüş olman beni hâlâ etkiliyor."

"Az önce Fransızca talimatları okudum, Jay- yoksa senin amından mı bahsediyoruz?"

Jay yüzünü buruşturdu ve ona tekme attı. "*Kahve makinenizden* bahsediyordum."

"C'est ça. Je n'ai qu'une seule douce machine." Onu ayak bileğinden yakaladı ve ayağını sıktı. Başparmağını kemerin üzerinde gezdirirken gözleri onunkileri tuttu ve Jay bacaklarının arasında bir başka donuk zonklama hissetti.

"Az önce bana Fransızca pislik makinesi mi dedin?"

"Asla bilemeyeceksin." Gülümsemesi genişledi, ağzının iki yanında gamzeler belirdi. "Koşudan döndüğümde ne yapmak istersin?"

"Um." Telaşla fincanı komodinin üzerine koymak için eğildi ve bacaklarını çekti. "Şey, bu çarşafı yıkayacaktım ama sonrasında birlikte bir şeyler yapabiliriz."

"Burada mı? Yoksa
şehirde mi?" "Sen
nasıl istersen."

Adamın gözlerinden bir parıltı geçti ve kız bunu tanımlayamadan kayboldu. "Bunu bir düşün. Ama eğer fazladan zamanınız varsa-"

Durakladı, arkasını döndü.

"Annemin elbisesini tavan arasından getirebilirsin. Üzerinde görmek isterim."

"Bence bu kötü şans getirir." Jay, içindeki duygu kabarmasını duymaması için sesini hafif tutmaya çalıştı. "Bunun bir sürpriz olması gerektiğine eminim."

"Kendi şansımı kendim yaratırım. Ve seni güzel bir elbise içinde görmekten asla bıkmayacağım."

Nicholas gitmek için ayağa kalkmadan önce ona doğru uzanıp burnuna bir fiske vurdu ve yüz hatlarını kısa süreliğine karartan gölgeyi hayal edip etmediğini merak etmesine neden oldu. "Bu arada, köpeği ve kediye besledim, o yüzden kalkmak için acele etme," diye omzunun üzerinden atıp kapıyı arkasından kapattı.

Vay canına, tamam.

Hâlâ orgazmın etkisinde olan Jay kahvesini bitirirken, dışarıdaki dut ağacının gölgelerinin perdelerin diğer tarafına geçişini izledi. Havuzundan yansıyan ışık, esinti kumaşı karıştırırken vual üzerinde dalgalanmalar yarattı. Adam pencereyi açık bırakmıştı ve kadın gül kokusunu alabiliyordu. İçini çekti ve yavaşça gerindi.

Beni şımartmakla kastettiği buysa, buna alışabilirim.

Son damlayı da bitirdi ve boş bardağı alıp mutfığa gitti, Maynard onu hemen orada karşıladı. "Merhaba bebeğim," dedi ve eğilerek köpeğin kulaklarını karıştırdı. Parke üzerinde seken pençelerin sesi, onu ilk kez boş olan lavaboya kadar takip etti. Tezgâhları silmek için bile zaman ayırmıştı.

Jay kupasını yıkadı ve uzun bir duş aldı, ardından bol bir eşofman altı ve San Francisco'dan yanında getirdiği eski bir omuzsuz bluzu giydi. Çarşafı yıkadıktan sonra kendine bir Uber çağırmaya ve Nicholas'a sürpriz olarak biraz hamur işi almaya karar verdi. Koşularından önce bir şey yemezdi ve sürpriz şekerli ikramlar karşısında gözlerinin parlaması düşüncesi onu gülümsetti.

Brunch telaşı için çok erken bir saatti ve on dakika içinde ana caddede 24 Karat Cakes adlı butik bir pastaneye girmişti. *Ne saçma bir isim*, diye düşündü Jay kapıdan içeri girerken. Dört pembe duvarın içindeki her şey yapay elmaslarla kaplıydı ve duvarda *BYOC (kendi pastanı kendin yap)* yazan özel bir neon tabela vardı.

"Merhaba! Size bir şey getireyim mi? Günün pastasından örneklerimiz var."

Jay mor buzlu şeylerin olduğu tepsiye baktı ve başını salladı. "Guava reçelli rulolardan, bir akçaağaç çubuğundan ve veganlarsa şu çöreklerden birini alacağım."

"Sizin için kontrol edeceğim," dedi kız arka tarafta kaybolmadan önce.

Jay beklerken Uber'i almaya hazırlanıyordu. Tam telefonunu çantasına geri koyarken başka bir müşteri içeri girdi ve telefonuyla konuşuyordu. Sesi tanıdı ve keskin bir ifadeyle başını kaldırdı, tam o sırada Michael da ona baktı.

"Bunlar vegan," dedi kasiyer neşeyle. "Bir tane ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Michael'ın yüzünde garip bir panik ifadesi belirdi. Ama onu takip eden öfke daha da garipti. Sokağa sinirli bir bakış fırlatarak hışımına yaklaştı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hamur işi alıyorum," dedi, şimdi şaşkın olan kasiyerden kutuyu alırken. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Burası karıma ait," dedi soğuk bir ifadeyle.

Bu elmas taklidi temasını açıklıyor.

Michael hâlâ çekingen çekingen etrafına bakınıyordu. "Nicholas seninle mi?"

"Hayır," dedi Jay. "O evde ve ben de oraya gidiyorum. Eğer onunla bir işin varsa, onu telefonla aramanı tavsiye ederim. Seni görmek güzeldi."

Kızın şaşkınlığına rağmen, adam onu kaldırırma kadar takip etti. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

"Ne?"

"Quentin onun otelinde olduğunuzu söyledi. İkinizin-" Michael sözünü kesti ama gözleri kadının boğazına kayd ve kadın elini üzerine kapadı. Michael'ın yüzü tiksintiyle buruştu. "Bana öz üvey kardeşinle yatmadığını söyle."

"Vay canına, tamam o zaman, yapmayacağım." Jay umutsuzca sokağı taradı. "Canın cehenneme."

"Aman Tanrım." Sesi yükseldi ve birkaç kişinin merakla bakmasına neden oldu. "Mezun olduktan sonra mı başladı yoksa benimle görüşmeye başladığında onu zaten beceriyor muydun?"

Jay arkasını döndü. "Birincisi, kesinlikle iğrenç davranıyorsun. İkincisi, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Hiç bilmedin, çünkü hiç sormadın. İlişkimiz hep *seninle* ve *senin* istediklerinle ilgiliydi. Ve şimdi başka biriyle evlisin, yani kiminle yattığım seni hiç ilgilendirmez, ilgilendirse bile bunu sokakta tartışmam."

"Ama bu bir iş, değil mi?" dedi açıkça. "Ne de olsa bu kasabanın yarısı onun ve sen de sensin." Adamın gözleri kızın çıplak omzuna kayd ve kız sütyeninin askısını çıkarma isteğiyle savaştı. "Eskiden senin iyi bir kız olduğunu düşünürdüm. Aslında bu beni biraz suçlu hissettirirdi, çünkü her hamlemde seni ayartıyormuşum gibi hissederdim. Ama sanırım yeterince para vermiyordum."

Jay kutuyu diğer koluna geçirdi ve ona sert bir tokat attı.

"Ah, lanet olsun." Michael bir elini yüzüne bastırdı. "Çok klas, Jay."

"Siktir git," dedi gözlerinde oluşan öfkeli yaşlarla savaşıyor. "Ciddiyim. Seni de sikeyim, Quentin'i de sikeyim. Hepinizin canı cehenneme."

"Senden uzak durmam için bana para vermeye çalıştı. Bunu biliyor muydun?"

Jay arkasını döndü.

"Quentin yıllarca o yağmacı kredinin faizini geri ödedi. Nick kendi arkadaşlarından birini soluk borusu zedelendiği için hastaneye bile yatırdı. İki hafta boyunca katı gıda yutamadı. İki hafta, Jay. Nick bu yüzden hapiste sadece bir gece geçirmek zorunda kaldı." Michael elini

kızarmış yanağını ortaya çıkardı. "İşte böyle bir adamla aynı çatıyı paylaşıyorsun."

Jay alçak ve öfkeli bir sesle, "Beni rahat bırak," dedi. "Yoksa polisi ararım."

"Feminist olduğumu sanıyordum. Aynı şeyi sana yapmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Git."

"Vay canına." Başını iki yana salladı. "Bu benim kararımı kolaylaştırdı. Yatağını yaptın. İçinde yatarken iyi eğlenceler. Ama kalbini harman makinesinden geçirdiğinde kimsenin sana yardım etmesini bekleme."

Bununla birlikte, döndü ve 24 Karat Cakes'e geri döndü.

Uber iki dakika geç geldiğinde hâlâ titriyordu. Genç erkek şoför ona endişeli bakışlar atmaya devam etti ve onu çöp tenekelerinin yanında indirdikten sonra hiç vakit kaybetmeden yoğun bir toz bulutu içinde tepeden aşağı inmeye başladı.

Nicholas henüz dönmemişti, bu yüzden pasta kutusunu tezgâhın üzerine koydu, meşe dolaplara ve yumurta kabuğu beyazı duvarlara bakarken bir elini granitin üzerine bastırdı.

Michael'ın "Sanırım yeterince para vermiyordum." dediğini düşündü.

Nicholas'ın "Yataktan kalkan küçük kuşum olabilirsin,
"

Elini yumruk yaptı ve parlak gözlerle duvardan uzaklaştı. Köpeği peşinden koştururken, boş koridorda hışımla ilerledi ve tavan arasına çıkan ahşap merdivenleri açan zinciri sertçe çekti.

Siktir git Michael, diye düşündü, her adımda öfkelenerek. O adamla öyle bir evleneceğim ki, kendi adını bile unutacak.

Çocukken hem ona hem de Nicholas'a buraya çıkmaları açıkça yasaklanmıştı, her ne kadar burası eski Viktorya dönemi evlerindeki gibi gerçek bir tavan arası olmasa da. Burası daha çok, izolasyonun duvarlardan sarı tutamlar halinde dışarı çıktığı ve dokunulduğunda kaşıntıya yakan bir yerdi, ki Nick de dokunmuştu, çünkü ona bir şeyi yapmamasını söylemek o şeyi yapmasını sağlamanın en iyi yoluydu. Ona kollarındaki ve bacaklarındaki küçük cam parçacıklarını nasıl yıkayacağını öğrettiği anı aklına gelince başını salladı.

Banyonun kapısını kapattıktan sonra, unutulmak üzere burada saklanan tozla kaplı eşyalara baktı ve nereden başlayacağını merak etti.

Nicholas'ın el yazısıyla 'JAY' olarak işaretlenmiş, eşyalarının olduğu bir kutu vardı. Birçok kez açılmış ve elenmiş gibi görünüyordu. Merakla bir kapağı geri çekti ve eski kıyafetlerini, okul ödevlerini, birkaç defteri ve günlüğü, eski okul üniformasını gördü.

Boğazında garip bir yumruyla bunu bir kenara iterek, üzerinde 'XMAS' ve 'MOTHER' (kimin annesi? diye merak etti. Damon'ın mı?) yazan bir tanesini eliyle itti ve üzerinde sadece 'EMMA' yazan bir tanesine rastladı.

Bunun ağzı bantlanmıştı ama bant yıllar içinde sararmış ve çoktan soyulmaya başlamıştı. Dikkatle açtı, içinden Japon defterleri ve süslü kalem paketleri çıktı. Kitaplar da vardı. Yığınla. Jay, Jane Austen'ın toplu eserlerinin deri ciltli bir kopyasını buldu, belli ki çok sevilmişti ve bu tür bir romantizmi arzulayan bir kadının kendini Damon gibi bir adamla evli bulduğunu düşününce kalbi biraz burkuldu.

Gümüş bir çerçevenin içinde, oğlunun yüz hatlarında hayaletini gördüğü kadının resmini buldu. Emma Beaucroft güzel olmaktan çok dikkat çekiciydi, keskin elmacık kemikleri ve fırça darbelerini andıran kaşları vardı. Saçları modaya uygun şekilde kısa kesilmişti ama oldukça dalgalıydı ve Jay, sıkı bir göğsü olan Nicholas'ın saçları ıslakken aynı kıvrım şeklini tanıdı.

Fotoğrafı dikkatlice bir kenara bıraktı ve birkaç eskiz defterinin altında, ağzı bağlanmış plastik bir çöp torbasına dikkatsizce doldurulmuş, gelinliği olması gereken şeyi buldu. Kötü saklanması rağmen kumaş çok fazla sararmamıştı ve silkelediğinde, kolları dantelli, derin bir yakası olduğunu gördü. Annesinin atletik yapısına göre pek de açık saçık sayılmazdı ama bu onun üzerinde oldukça açık olacaktı.

Jay elbiseyi kolunun üzerine katladı ve kitabı ve fotoğraf çerçevesini de yanına alarak aşağıya indi. Ebeveyn yatak odasında gömleğini ve pantolonunu çıkardı ve elbiseyi denedi, yarı yarıya uymamasını bekliyordu. Beli çok dardı, kalçası ve göğsü kumaşı sonuna kadar geriyordu ama yine de tam oturmuştu ve Nicholas'ın dekolteyi beğeneceğini biliyordu.

Annesinin Vegas gelinliğini giydiği o kâbusu düşündü. Annesinin her zaman taklit etmeye çalıştığı sınıf buydu. Jay kendi yansımasına bakmadan önce ellerini kendi kalçalarının üzerinde gezdirdi.

Bu elbiseye ve bu hayata adım atmak, annesinin yerini ve onun adını alıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Bu evde yaşayan üçüncü Bayan Beaucroft olacağım.

Jay, Nicholas'ın onları görmekten hoşlanabileceğini düşünerek fotoğrafı ve kitabı Nicholas'ın verandasındaki sehpanın üzerine koydu. Ayrıca onu sevdiği güllerin bu kadar yakınına koymanın çok doğru olduğunu hissettiren bir şey vardı, ancak Jay solmaması için resmi doğrudan güneş ışığından uzak tutmaya dikkat ediyordu. Elbiseyi havalandırmak için ana yatak odasındaki kanepenin üzerine serdi.

Michael'la yaşadığı korkunç yüzleşmeden sonra bile Jay kendini neredeyse mutlu hissediyordu. Kuşlar ötüyordu ve bir alakarganın delici çığlığını ve posta kamyonunun gürültülü motor sesini duyabiliyordu. Postayı da almaya karar verdi, geniş arabasına doğru yürüdü, yatakta kahvesini içerken gölgesini izlediği dut ağacına baktı.

Nicholas onu buraya ilk getirdiğinde, burayı ayakta görünce şaşırmıştı. Nicholas'ın babası nasıl kendisine ihanet eden kadınları hayatından çıkarmışsa, Jay de oğlu tarafından benzer şekilde çıkarılmayı beklemişti. Onun varlığının sadece dokunulmadan bırakılması değil, aynı zamanda özenle korunması, iki adam arasındaki farklılıkların simgesi gibiydi.

Nicholas, kendi tuhaf, çarpık tarzında, aşka yetenekliydi.

Posta kutusu yolun aşağısında, havuzu sokaktan perdeleyen selvi ağaçlarının duvarını geçiyordu. Anahtarla açtı ve çoğu fatura olan bir dizi zarf çıkardı. Granit tezgâhın üzerinde zarfları karıştırdı, belli başlı birkaç reklamı attı, sadece üzerinde posta pulu olmayan kalın bir zarfa geldiğinde durakladı.

Dışına çirkin siyah bir kalemle *Nick & Jay* yazılmıştı.

Karnında bir sancı hissetti. O daha ne olduğunu anlayamadan Jay zarfı yırtarak açtı ve içindekileri tezgâhın üzerine savurarak gölge ve ten tonlarından oluşan renkli bir çağlayan halinde dağılmalarına neden oldu. At

İlk başta ne gördüğünden emin değildi -anlamadığı için değil, beyni anlamak istemediği için.

Fotoğraflar.

Parlak, renkli fotoğraflara bakıyordu. Onun ve Nick'in fotoğraflarına.

İlki BA'nın otoparkında çekilmiş olmalı çünkü Nicholas kollarını kavuşturmuş, açık arabasının kapısına yaslanmış, arabadan inerken o yarım gülümsemelerinden biriyle onunla konuşuyordu.

Diğerleri daha az masumdu. O yürüyüş yolunda çekilmiş birkaç fotoğraf vardı, onu ağaca yaslamış ve sanki onu oraya götürmeyi planlıyormuş gibi öpmüştü.

Ve sonra -nefesi kesildi- havuzun kenarında birkaç kişi dışarı çıkarıldı.

Bunlar daha uzaktaydı ama ne yaptıkları belliydi. Ve üzerinde hiçbir giysi olmadığı da bir o kadar açıktı.

Resim parmaklarından düştü ve bir tokatla yere indi.

Tam o sırada ön kapının açılma sesini duydu. Hâlâ bu resimlerin olmadığı bir dünyada var olan Nicholas, metal şarkılarından birini mırıldanıyor, sesinin alçak basları duvarda yankılanıyordu.

Adını haykırmaya çalıştı ama ağzından çıkan tek şey bir hıçkırıktı.

On Altıncı Bölüm

Nicholas babası olabilecek yaştaki adamı incelerken tembelce çizilmiş kontratı masanın üzerine geri kaydırıldı. Aslında *onu* görmüyordu; gözlerinin önünden Jay ve onun ağlayan yüzü geçiyordu. Koşudan eve nispeten iyi bir ruh haliyle dönmüştü, ancak bıraktığı rahat ve mutlu kadını, kendisinin paramparça bir versiyonuna dönüşmüş halde bulmuştu.

Ve sonra resimleri kaldırdı.

"Bu da ne böyle?" diye başladı, karşısındaki adamın irkilmesine neden olacak kadar keskin çıkan soğuk bir ses tonuyla. Bu hiç iyi değildi. Çok duygusaldı, doğru dürüst pazarlık yapamayacak kadar dikkati dağılmıştı ama en azından şu an için şok ona üstünlük sağlamıştı. "Bu bir hakarettir."

Adam kekeleyerek bir mazeret uydurdu. Nicholas zar zor dinledi. Bunların hepsini daha önce de duymuştu.

Buraya sanki ısmarlama takım elbiseli ve Kontes Mara kravatlı beyaz, kel yöneticilerden oluşan bir montaj hattından gelmiş gibi geldiler ve onunla uğraştılar çünkü onun *gibi olmak* istiyorlardı, gençliğinin onu aptal yaptığını düşünüyorlardı, yaşın onları daha akıllı yaptığını düşünüyorlardı.

Eğer burada not alan Jay olsaydı, Annica ona ince bir azarlama ifadesiyle bakıyor olurdu. Ama onun yerine, "büyüme" konuşmalarından dolayı hâlâ kıllanmış olan Annica vardı ve not almadan önce konuşmasını bitirip bitirmediğini görmek için arada bir başını kaldırıp bakıyordu.

Bu adam, her ne kadar sinir bozucu olsa da, gerçekte yok etmek istediği kişi için sadece bir vekildi.

Nicholas sonunda, "En az yüzde bir, yüzde beş," dedi. "Pazarlık yapmayacağım."

Adamın şakaklarında boncuk boncuk ter vardı. Bu, ızgaranın sıcaklığını çoktan hissetmiş ve alevlere dayanmak için kendini hazırlamış bir adamın teriydi.

O kadar çabuk kabul etti ki, ikisi için de utanç vericiydi. Kömür rengi Armani takım elbisesinin kollarının altında nem halkaları vardı ve Nicholas'ın elini sıkmadan gitti, bu da iyi oldu çünkü elini yumruk olmaktan kurtaramıyordu.

Sessizce diğerk adamı takip ederek dışarı çıktı, sekreterine kapıyı açık tuttu, sekreter soğuk bir nezaketle görmezden geldi ve Jay'in yanındaki koltuğuna oturmadan önce sadece en sert teşekkürlerle onu konferans odasından çıkardı. Kadının ona attığı pis bakışı da kaçırmadı.

Jay bugün özellikle güzel görünüyordu, saçlarını sadece bir toka tutuyordu ve tüm o bukleler omuzlarından aşağıya gümüşle vurulmuş görkemli bir umber düşüşü ile yuvarlanıyordu. Normalde böyle giyinirdi ve koridorlardan geçen erkeklerin ikinci bakışlarına maruz kalırdı.

İnsanlar arkasından her türlü şeyi söylüyordu. İş yerinde fısıltılar duymuş, gazetelerde görmüş, hatta bazılarını yüzüne bile söylemişlerdi. Ahlaki açıdan esnek olanlarla uluslararası anlaşmalar yapan bir şirkete sahip olmanın ve etek avcısı bir babaya sahip olmanın getirdiğı bir durumdu bu.

Jay, aile mirası alevler içinde kalmadan önce oradan ayrılmıştı. Döndüğünde sadece küller için için yanıyordu; cehennemde oradaydı ve babasının tüm sözde arkadaşlarının eriyip gittiğini görmüştü, diğerk herkes mesafesini koruyarak nasıl sonuçlanacağını görmek için bekliyordu.

Kadının yüzündeki yıkımı görmek göğsünün sıkışmasına neden olmuş, ona çok da uzun olmayan bir süre önce bu bakışı kendisinin attığı bir zamanı hatırlatmıştı.

O zaman bunun tadını çıkarmıştı. Şimdi ise nefes almasını zorlaştırıyordu.

Fotoğrafların en azından bir kısmı onun mülkünde çekilmişti. Fotoğrafları onun önünde çok yakından incelemek istememişti ama havuzda çekilen fotoğraftaki manzarayı ve perspektifi fark etmişti. Fotoğrafçının o açıyı yakalayabilmesi için babasının diktiğı selvi ağaçlarının gölgesinde duruyor olması gerekirdi.

Arabaya ve evin yan tarafına bakan güvenlik kamerasını kontrol etmiş ve görüntüleri incelemek için birkaç saat harcadıktan sonra, yürüyüş yolunda ilerleyen sinsi bir figürün görüntüsünü yakalamıştı. Ön kapıya doğru değil, hemen sola doğru ilerlemeden önce sadece bir an duraksadılar. Havuza doğru.

Sanki tam olarak nereye gideceklerini biliyorlardı.

Jay, zavallı küçük kuş, bunun hayatlarını mahvedeceğini düşünüyordu. Hiç şüphesiz, babası gibi onu suç işlerken hayal etmekten çok mutlu olacak adamları düşünüyordu.

Nicholas, "Biz aslında kardeş değiliz ki," demişti, ama bu Nicholas'ı pek de rahatlatmamıştı. Gözlerini kaçırmış ve hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Farklı, daha tanıdık bir yönetime geçmişti. "Bunu kim gönderdiyse gerçekten hayatımızı mahvetmek isteseydi, bunlar çoktan bir yerlere asılmış olurdu. Bu da muhtemelen onlarla pazarlık yapmayı planladıkları anlamına geliyor. Pazarlık konusunda çok ama çok iyiyimdir Jay ve bunu kimin yaptığını bulduğumda şartlarını dinleyeceğim ve sonra onları öyle bir becereceğim ki hiç doğmamış olmayı dileyebilecekler."

Kadın acınası bir şekilde gülmüştü ama adam küçük, titrek bir gülümseme almıştı. "Sesin çok korkutucu geliyor."

"Çünkü ben öyleyim."

İlk aklına gelen, haftalardır acımasızca para için sıkıştıran kişinin Jay'in kendi annesi olduğuydu. Aramalar kesildiğinde rahatlamaktan ziyade şüphelenmişti, ancak şüphelerini Jay'e dile getirmemişti. Ayrıca teknolojiye pek yatkın değildi - DVD oynatıcıyı programlamasına yardım etmesi için bağırdığında onu görmezden geldiğini çok net hatırlıyordu - ve bir hava borusunun tüm gizliliğine sahipti. Bu fotoğrafları kendisinin çekmiş olmasına imkân yoktu.

Ama bu, işi Craigslist'ten birine yaptırmadığı anlamına gelmiyordu.

Sonra Jay, hâlâ gözyaşları içinde, ona Michael'la karısının pastane-restoranının önünde karşılaşmasını ve ardından gelen tokadı anlatmıştı -*Bunu* görmek için iyi para öderdi.

Ölümçül bir vur-ve-kaç olayında iki zamanlı çifte siki ezdikten hemen sonra
Koş.

Yine de onları tanıyan herkes bunu yapabilirdi. Bu bir sır değildi. ve pek çok insan onların düştüğünü görmek istiyordu. Jay'e bir keresinde söylediği gibi, mükemmellik gerçekten sinir bozucuydu. Başarı da öyle.

Ama başkan yardımcılığı görevi henüz açıklanmamıştı ve Hollybrook'taki hiçbir kadınla Jay'in romantik bir rakip olarak görülebileceği kadar yakınlaşmamıştı. Adresi de şirket rehberinde yer almıyordu ve bu adresi hiçbir "flörtüne" vermemişti. Tedbirli davranmıştı. Jay'e karşı bile her zaman ketum davranmıştı.

Michael bunu anlamıştı ve üvey annesi de kesinlikle anlamıştı, bu yüzden başkalarının da şüpheleri olduğunu tahmin ediyordu. Ama bunlar *sadece* kuşkuydu. Varsayımlar mahkemede geçerli değildi.

Jay bu kadar kırılgan görünürken "belki de annendir" dememesi gerektiğini o bile biliyordu. Ayrıca, fotoğrafların tele-foto lensle çekildiği belliydi ve bunlar ucuz değildi. Danielle dışarıdan hizmet almış olsa bile, iyi bir fotoğrafçı muhtemelen Danielle'in karşılayabileceğinden çok daha fazlaydı.

Bu yüzden bir sonraki en iyi çözüme geçerek onu kapıdan çıkarken yakaladı.

"Elbiseni işe getir. Bugün seninle evleniyorum."

"Ne?" Kadın ona kuşkuyla baktı. "Çıkar çatışması olmaması için tüm görüşmeler bitene kadar bekleyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Hepsi sendin. Şimdi durum değişti. İtibarınız konusunda endişelisiniz ve kamuoyunun algısı bir metres ile bir eş için çok farklıdır."

"Ama bu evlenmek için berbat bir sebep!"

"Korkunç sebepler yok. Seninle ilgili değil. Ayrıca, biraz paragöz olabileceğimi her zaman biliyordun. Ben sadece formuma sadık kalıyorum."

Jay onun sözlerini inkâr etmemişti. Onun nasıl biri olduğunu biliyordu. O da Jay'in nasıl biri olduğunu biliyordu. Onu endişeyle izlerken, Jay'i kendi haline bırakırsa ilk otobüse atlayıp şehirden gideceği kuşkusuna kapıldı ve buna izin vermeye hiç niyeti yoktu. O koridorda onunla birlikte yürüyecekti, son nefeslerinde "Evet" demek zorunda kalsalar bile.

Masasına döndüğünde onu bekleyen bir sayfa dolusu e-posta vardı. Geri kalanları tekrar göndermeden önce en önemli görünenlere birkaç hızlı yanıt yazdı. Sonra telefonunu çıkardı.

Elbiseyi denedin mi?

Evet, cevap verdi. Ve uyuyor. Uyacağını düşünmemiştim.

Anlamıştı. Elbiseyi yatak odasındaki işlemeli sandalyenin arkasında görür görmez anlamıştı. Ona aşık olmasaydı, eteğin dökümünü bu kadar dikkatli ayarlamazdı.

Dış eteğini çıkardım, diye yazmış. Gündüzden geceye giyilen elbiselerden biri. Dans için sanırım. Annen 80'lerde mi evlendi?

Öyleydi. Bir keresinde bana Kuğu Gölü'ndeki prenses gibi görünmek istediğini söylemişti.

Bir duraklama oldu. Avukatlarınız için bir şey imzalamam gerekiyor mu? Evlilik sözleşmesi gibi mi?

On milyon dolarlık bir çeki yırttın. Eğer bu bir tür uzun süreli dolandırıcılıksa, o kadar iyi oynuyorsun ki ben bile açığı göremiyorum. Ve sözleşmeyi doğrulamak için tutacağım herhangi bir avukat muhtemelen senin için harcamama izin verdiğiinden daha pahalıya mal olur. Yani hayır, Jay. Hiçbir şey imzalamayacaksın.

Sizin gibi alaycı biri için şaşırtıcı derecede idealist, diye cevap verdi.

Ben romantik biriyim. Ayrıca, eğer beni becermeye çalışırsan, ben de seni beceririm.

Biliyorum. Göz devirme emoji gönderdi. Nicholas Beaucroft herkesi, onu becermeye çalışan herkesten iki kat daha sert beceriyor.

Bunu bu gece lanet yüzüme söyle, kekelemeden. Duymak istiyorum.

Ona bir orta parmak gönderdi. O da ona bir elmas, bir patlıcan ve bir kuş gönderdi.

Sana söyleteceğim. "Babam beni şimdiye kadar sikmeye çalışan tüm erkeklerden iki kat daha sert sikiyor, buna beni boşaltamayan eski sevgilim de dahil.

Seni evlendirmeyeceğim.

O zaman seninle daha büyük bir yüzükle tekrar evlenmem ve bir sonraki balayımızda bana söylemen için daha da iğrenç şeyler düşünmem gerekecek.

Bunu tavsiye etmiyorum. Elmaslar benim aptal zengin tırnaklarımdan düştü. Bu evliliğe zaten 20.000 dolar net zararla giriyorsun. :(

Bir homurtu kaçtı.

Gülüşünün ofiste yankılandığını duydu, ancak hemen bastırmaya çalıştı, ağzını kapatırken bilinçli bir şekilde etrafına baktı, çünkü annesinin onu kendisi olduğu için her giydirdiğinde gördüğü için çok iyi tanıdığı bir hareketti.

Annesini öldüreceğim.

Konuşmayı sonlandırmak istemeyerek telefonunu bir kenara bıraktı ve bir sonraki toplantısı için konferans salonuna yöneldi; burada, ince bir klasörü kalkan gibi kullanırken endişeli görünen Pazarlama Başkan Yardımcısı tarafından durduruldu.

"Bay Beaucroft? Bunlar istediğiniz üç aylık kârlar."

"Bir toplantıya gidiyorum. Bunları iki hafta önce istememiş miydim?"

"Evet, istediniz. Ama dosyalardan biri bozuldu. IT'ye haber vermek zorunda kaldık.

verileri al." Boğazını temizledi. "Masanıza koyayım mı?"

"Hayır. Bu rakamlar gizli. Klasörü parçalayın ve verileri bir elektronik tablo halinde bana gönderin. Daha sonra inceleyeceğim."

Adam üzgün bir ifadeyle başını salladı ve aceleyle fotokopi odasına doğru yürüdü. Nicholas Arthur'un ofisine baktı ama Arthur Satın Alma'dan bir kadınla toplantıdaydı ve ikisi hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Nicholas yanından geçerken Arthur elini kaldırarak dostça bir el salladı.

Nicholas başıyla onayladıktan sonra kendini ana konferans odasına kapattı. Toplantı sıkıcıydı ve Arthur'la gerçekten konuşması gerekiyordu, ancak sunum yapan kişi nihayet mevcut potansiyel, yüksek değerli müşteriler listesiyle ilgili sunumunu tamamladığında, Arthur hala toplantıdaydı, bu da onu çok rahatsız etti.

Mesai saatlerinde bir öğrenci gibi kapıda dolaşmak istemeyen Nicholas kendi ofisine döndü. Masasında, alt çekmecelerden birini açtı ve bir kullan-at telefon çıkardı.

Evden aramaya çalıştığında Danielle cevap vermemişti, bu yüzden aramalarını engellediğini düşünerek cep ya da iş telefonuyla uğraşmamıştı. Numarasını engelleyecek kadar zekiydi ama proaktif sessizliğinin bir suçluluk itirafı olduğunu fark edecek kadar zeki değildi.

Onun engelleyebileceği kadar çok telefon alabileceğini fark edecek kadar zeki değil.

İkinci zil sesinde telefonu açtı. "Alo?"

Eli istemsizce büküldü. "Ben Nicholas. Anladığım kadarıyla Jay'le mali durumum hakkında bağlantı kurmaya çalışıyormuşsun. Bu benim için kabul edilemez. Eğer benimle iş yapmak istiyorsan, bunu benimle yapmalısın.

-O değil."

"Onu tavan arasına mı kilitledin?"

"Hâlâ *Jane Eyre*'in en sevdiğin kitap olduğunu iddia etmen için yaklaşık on yedi yıl çok geç. Yoksa zaten onun hayatını yeterince yamyamlaştırmadın mı?"

"Ne istiyorsun?"

"Gönderdiğiniz bildiğim fotoğrafların negatifleri."

Kısa bir duraklama oldu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bu kadar iyi yalan söylemesi neredeyse takdire şayandı. Ama yıllarca babasını kandırmasını izlemişti ve onun ne kadar kariyerist bir saçmalık sanatçısı olduğunu biliyordu: kendi postunu kurtarmak için ilk çocuğunu satabilecek türden biriydi.

Birisi ofisinin cam duvarından ona el sallayarak dikkatini çekmeye çalışıyordu. Nicholas sandalyesinde dönerek sabırsız bir fırçalama hareketi yaptı.

"Senin aksine, ben sadakatsizlik maddesinin etrafından dolaşmaya çalışan lanet bir zina kadını değilim. Kendi evimde ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez ve eğer sen ve iki paralık Craigslist fotoğrafçın modası geçmiş bir Nikon'la benden para koparabileceğinizi düşünüyorsanız, peşinize öyle bir düşeceğim ki dava açmaya kalkacaksınız."

"Yani beni tehdit ediyorsun," dedi biraz fazla yüksek sesle.

Onu kaydediyor muydu? Ne kadar komik. "Bu bir tehdit değil. Bu bir söz. Tıpkı babama verdiği sözü, oğlun yaşında bir havuz temizleyicisiyle bir dondurucunun üstünde ihlal etmeden önce verdiği gibi. Ama bu benim sorunum değil. Senden bir daha haber almayacağım anlamına geldiği sürece buradan Kokomo'ya kadar her moronu becerebilirsin.

"Benim sorunum senin buraya gelip Jay'i üzmen ve onun hayatını bininci kez mahvetmeye çalışarak onu ağlatman. Bu fotoğraflar -ki biliyorum, daha önce hiç görmedin, kirli işlerini dışarıdan yaptırmak güzel olmalı- bardağı taşıran son damla oldu. Beni test etme. Negatifler sizdeyse, onları bana vermenizi öneririm. Negatifler sizde değilse, onları bulup bana verseniz iyi olur, yoksa sizi çok üzeceğim."

"Onu benden kendin satın almaktan son derece mutluysen beni herhangi bir şeyle suçlayacak kadar yüzünsün."

Bu ifadenin gerçekliği ona bir duvar gibi çarptı. Çünkü tam olarak böyle olmuştı, değil mi? Jay'i kendi isteğiyle kendine çekemeyeceğini bildiğinden, örümcek ağına yakalanmış bir sinek gibi onu kendine çekmek için aynı el altından taktikleri kullanmıştı. "Bunun için sana ödediğim parayla ne yaptın?"

"Harcamalarım var."

Sert bir şekilde güldü. "Eminim öyledir." "Sen hiç çalışmak zorunda kalmadın. Benim gibi değil."

Tanrım, ne ironi ama. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve masasındaki Jay'e baktı. *Üç kat daha fazla çalışmak zorundaydım.* "Senin bir işin var mı ki?"

"Canın cehenneme."

Demek ki hayır, diye düşündü, onu ikna edebildiği için memnundu. Ne kadar tedirgin olursa, daha sonra işleri berbat etme olasılığı da o kadar artacaktı. "Bu hat üzerinden sizi duymakta zorlanıyorum. Belki de bir araya gelip bunu yüz yüze konuşmalısınız."

"Seni evime davet etmiyorum."

"Yaşlanan Barbie Rüya Evi'ne gitmek için can atmıyorum ama bunu sen başlattın. Bu arada, seni görmeye geldiğimde benimle birlikte gelecek olan Jay'i taciz etmek için beni atlamayı aklından bile geçirme. Onunla temas kurmaya çalışırsan bana söyler."

"Jay bunu yapmaz. Benimle konuşma şeklinden hoşlanmıyor. Ben hâlâ onun annesiyim."

Nicholas güldü. "Sen onun annesiydin. Ama artık ona ben bakıyorum."

"Evet, baban ölmeden önce bana senin küçük hasta oyunlarından bahsetti. Ama o seni istemedi, ne o zaman ne de şimdi. Herkes gibi onun da seni terk etmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Ve işte orada, diye düşündü.

"ünkü evleniyoruz," dedi Nicholas. "Ya sekreterimle bir randevu ayarlarsınız ya da ben karımla birlikte kendi zamanımda sizi görmeye gelirim."

Kızın öfkeli ciyaklaması üzerine telefonu kapattı, memnun olmuştu. Şimdi tek yapması gereken arkasına yaslanıp kızın nasıl tepki vereceğini beklemektir. Şu anda nasıl para kazanıyorsa kazansın, bunun yasal olduğundan şüpheliydi. Para için kolunu büken tehlikeli adamlara borçlu olduğunu hayal edebiliyordu.

Ama çok daha sert dönebilirdi ve dönerdi de.

Arthur nihayet toplantısını bitirmişti ve aptalca dikkatini çekmeye çalışan her kimse görünürde yoktu, bu yüzden CFO'sunun ofisine gitmek için anı değerlendirdi.

Yürürken, Jay'in yoğun bir şekilde çalıştığı asma katın altındaki küçük idari merkeze baktı. Bir kıskançlık dalgası hissetti. Onun nazik dokunuşunu özlemişti. Arthur'la yer değiştirdiğinden beri programındaki aksamaları fark etmeye başlamıştı. Annica ne düşünürse düşünsün, günleri hiçbir zaman Jay tarafından yönetildiği zamanki kadar sorunsuz geçmemişti ve onunla her buluştuğunda, şampuanının kokusu onu sarhoş hissettiriyordu.

Arthur'un kapısını arkasından kapattı, çıkan ses yaşlı adamın başını kaldırmasına neden oldu. Kaşları kısa bir süreliğine birbirine çarptı ve sonra gülümseyerek dizüstü bilgisayarını geri itti.

"Nicholas. Senin için ne yapabilirim?" "Senden bir iyilik istemeye geldim."

Arthur'un gülümsemesi durakladı. "Ne tür bir iyilik?" "Düğünümde şahitlik yapmanı istiyorum."

"Senin-oh, evet, doğru. Sen ve Jay." Arthur gözlerini kırptırdı. dizüstü bilgisayar, sanki kapıyı kapalı bulduğuna şaşırmış gibi. "Elbette. Memnuniyetle."

Nicholas diğer adamın kol ağzlarını düzeltmesini izledi ve karısının kendi gömleklerini yapıp yapmadığını merak etti. Jay'in de onunkini yapıp yapmayacağını merak etti. Kravatını düğümlerken eğilen karısının görüntüsü aklına geldi, parmaklarının boğazını sıyırdığı hayali hissini de beraberinde getirdi ve farkında olmasa da yanakları kızardı.

"Düğün ne zaman?" Arthur sordu.

"Bugün."

Arthur güldü. Nicholas aynı şekilde karşılık vermeyince gülümsemesi yine soldu. "Bugün mü? Bu bir düğün için oldukça son dakika haberi."

"Bu tam olarak bir düğün değil. Sivil bir tören. Jay'e çocukluğumdan beri aşığım." Nicholas kollarını arkasında kavuşturdu. "O zamanlar benim için fazla iyiydi. Muhtemelen şimdi de benim için fazla iyi. Ama onu bir kez kaybettim çünkü yapmam gerekirken yapmadım ve bu hatayı bir daha yapmayacağım. Bu öğleden sonra evleniyoruz."

Arthur pahalı dolmakalemlerinden biriyle oynuyordu. Şirkette o kadar uzun süredir çalışıyordu ki, babası hayattayken bile hâlâ burada çalışıyordu. Bazen, şimdi olduğu gibi, Nicholas kendini Arthur'un ikisini nasıl karşılaştırdığını merak ederken buluyordu.

Arthur uzun uzun, "Senin için çok endişeleniyor," dedi.

"Biliyorum." Dişlerini sıktı. "Bunu yapmam gerek.

Lütfen." Arthur kalemi bıraktı. "Nasıl reddedebileceğimi bilmiyorum."

"Teşekkür ederim." Nicholas kapıya yöneldi ve Jay'e bir kez daha baktı. "Ciddiyim."

Düğünlerin hayatınızın en mutlu günü olması gerekirdi.

Ya da en azından, diye düşündü Jay, sizi panik ve şüpheyile doldurmamaları gerekiyordu.

O gün de berbat bir gündü. Uğursuz bir şekilde. Nicholas'ın müstakbel yatırımcılarından biri tarafından asıldıktan ve sabahını hesap tablosu hatalarını ve kötü formülleri düzelterek geçirdikten sonra Jay banyoya saklanmaya ve bir daha çıkmamaya hazırды.

Yakında tüm gözler senin üzerinde olacak. Kimse senin yeterince iyi olduğunu düşünmeyecek.

Bunun Nicholas'ın intikamının bir parçası olduğunu fısıldayan dehşet içindeki küçük sestten kurtulamıyordu. Sırf kalbini paramparça edebilmek için onu kendisine aşık olmaya ikna etmişti.

"Jay?" Diğer departmanlardan birinden bir yönetici sabırsızlıkla ona bakıyordu. "Benim için bu belgelerin fotokopisini çekebilir misin?"

"Aslında ben de tam çıkmaya hazırlanıyordum ama tabii, sanırım. Onları masamın kenarına bırakın, yarın sabah ben ilgilenirim."

Annica sessizce ofladı ve Jay dönüp ona baktı.

"Bunlar gizli rakamlar," dedi adam. "Onları öylece ortalıkta bırakamam. Bugün tamamlanmaları gerekiyor."

"Bugün yapamam."

Yüzü karardı. "O zaman sana ne için para ödüyörüz?"

"O senin asistanın değil, Harold." İkisinin de arkasından, elmas bir matkabin yanında yumuşak kalan sert bir ses geldi. "Yoksa kendi işlerini C-suite asistanlarına yaptırmadan şirket zamanında halledememenin nedenini mi tartışmamız gerekiyor?"

Harold gözlerini kırpıştırarak bir mazeret uydurdu ve değerli kâğıtlarını göğsüne bastırarak koşar adım uzaklaştı. Nicholas dikkatini tekrar Annica'ya çevirdiğinde Jay, Annica'nın onu fark ettiğinin farkında olarak ırkildi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Uh, evet. Ben sadece-um. Eşyalarımı alayım. Randevum için."

Masasının altından çantasını çekip çıkarırken Annica'nın bakışlarını hissedebiliyordu. Hızla tuvalete doğru yürüdü. *Neden bunun işe yarayacağını düşündüm ki?*

Nicholas onu annesinin beyaz gelinliğiyle giydirip mihrapta terk edecek kadar zalim değildi herhalde, ya da resmi bir evlilik töreninde birini nerede terk ediyorsanız orada.

(Seni bağlamama izin verdin, mavi alakarga. Sana iyi bakacağıma güvenmiyor musun?)

Vücuduna ne yaptığı gerçekten umurunda değildi. Daha çok kalbine yapacaklarından korkuyordu. Tenine değen eski ipeğin fısıltısı, onu sonsuza dek kendisine bağlayacak zincirin ilk halkasıydı: sevdiği kadar şiddetle nefret edebilen, belirsizliklere inanmayan bir adam. Bazıları onun tam zıttı olduğunu söyleyebilirdi. Kimsenin onu birlikte hayal edeceği türden bir adam değildi. Kendisi için hayal ettiği türden bir adam değil-

Onu yapana kadar.

Banyo, damlayan musluk dışında boş ve sessizdi. Rahatlayarak iç geçirdi ve üstünü değiştirmek için kabinlerden birine girdi. Dış eteği olmasa bile elbisenin çok fazla kumaşı vardı. Jay aynada kendine baktığında, dekolte yakası kızarmasına ve ceketini fırlatmasına neden oldu.

İyi ki kiliseye gitmiyoruz, diye düşündü.

Koridora geri adım attığında ofis etrafında bulanıklaştı, gözleri Nicholas'ın iri silüetini huzursuzca tararken çantasını tutan koluyla paltosunu kapattı.

Orada değildi.

Jay kendini duvara yasladı, ağlamamaya çalışırken keskin bir nefes aldı. İnsanlar ona merakla baktı ve o da kimsenin ona iyi olup olmadığını sormamasını umarak yüzünü başka tarafa çevirdi. *Hayır. O bana bunu yapmaz*, diye düşündü umutsuzca. *Beni sevdiğini söylemişti.*

Beni asla terk etmeyeceğine söz verdi.

Bir adamın eli üst kolunu kavradı ve çılgınca başını kaldırdı, gözlerindeki yaşlardan birinin yanağından aşağı kaymasına neden olurken kendini Nicholas'ın sinematik bakışlarına bakarken buldu. Yüzünü buruşturdu ama berbat görünüyor olmalıydı çünkü adamın bakışları yumuşamıştı.

"Arabayı ön tarafa park ediyordum." "Tamam," dedi kısık bir sesle. "Şimdi buradayım."

Başını sallayarak onun kendisini götürmesine izin verdi. Çoğu insan toplantıdaydı ya da öğleden sonra kahvelerini içiyordu ama bu kadar büyük bir şirkette her zaman *bir yerlerde* birkaç kişi olurdu ve CEO'larının paltolu, ağlayan bir kadınla görülmesi bakışları üzerine çekerti.

Aptalca, diye düşündü Jay, göğsünde patlayacakmı? gibi hissedene kadar yükselen o çaresiz duygu. *Aklından ne geçiyordu?*

"Derin nefes al, Jay."

Uyurgezer gibi tökezleyerek arabasına doğru yürüdü ve kapıyı açması için geri çekildi. Arabaya binmeye başladığında durakladı, bardak tutucularındaki şampanya kadehlerini ve ön koltuktaki derme çatma buketi görünce gözlerini kırıştırdı. Beyaz zambaklar, beyaz yaseminler, beyaz güller

-Bunlar kendi arka bahçelerinden mi gelmişti? Kadın sersemlemiş bir

halde onları kucakladı. "Beğendin mi?" diye sordu.

"Ah... evet." Sesi kendi kulaklarına bile zayıf geliyordu. Çiçekleri hisırtıyla kucağına bıraktı, AC yüzüne tatlı kokularını üfledi ve şampanya kadehini belirsiz bir şekilde aldı. "Bu alkol mü? Bunun yasal olduğunu sanmıyorum."

"Düğün günümde beni yalnız içmeye zorlama, mavi alakarga." Direksiyona geçerken bardağını havada tuttu, içkisini deli gibi sağa sola salladığını görenlere aldırmadı. Kadın onu durdurmak için kadehini tokuşturdu ve adam parıldayan altın rengi sıvıyı tek bir yudumda geri devirdi. "Biraz yaşa."

Jay kendi şampanyasını yudumluyor, her araba geçişinde eğiliyordu. "Sanırım çok fazla yaşıyorsun," diye mırıldandı ve adam şakacı bir çimdik attı.

"Çünkü sen küçük bir kural takipçisisin."

"Eskiden öyleydim." Boş bardağını bardak tutucusuna geri koydu ve çiçekleri aldı, çiçekleri o kadar sıkı tutuyordu ki yapraklar nefes alabildiğinden daha hızlı dökülüyordu. "Sanırım artık ikimiz de gözden düştük."

Onu çimdiklediği elinin aynısını kalçasına koydu.
Sanki gerçekten burada olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi.

"Bana elbiseyi göster." "Sen sürüyorsun."

"Işık dönüyor. Bütün gün bunu hayal ettim. Paltoyu çıkar."

Zaten fazlasıyla sıcak olan boğazından aşağı yeni bir sıcaklık dalgası aktı, sonra da karıncalanma hissi veren bir uyuşma dalgasıyla dışarıya yayıldı. Ceketini çıkarırken, adamın bakışlarının sanki erimiş mum gibi tenine damladığını ve meme uçlarının ipeğe karşı tomurcuklanmasına neden olduğunu *hissedebiliyordu*.

"Siktir," dedi saygıyla. "Bir melek gibi görünüyorsun." Arkalarındaki araba korna çalarak ikisini de ürküttü.

Jay paltoyu arkaya fırlattı ve Nicholas küfrederek gaza basıp ikisini de ileri itti. O bakışı aklından çıkaramıyordu.

Keşke aramızda bu kadar acımasızlık olmasaydı, diye düşündü umutsuzca. Keşke babasını hiç dinlemeseydi, keşke nazik olsaydı. -ve başından beri dürüst-

Gözleri pencereye, artık garip bir şekilde sessizleşmiş olan öteki dünyaya gitti ve ağarmış kahverengi saçlarıyla tanıdık bir silüet görünce gözleri açıldı. "Bu Arthur'a benziyor."

Eteğini çekiştirerek doğrulup oturdu.

"Sanırım *bu* Arthur. Nicholas, Arthur Hartwell'in burada ne işi var?"

"Onu ben davet ettim. O bizim tanığımız."

Gözlerini çevirdi ve adamın gözlerini kaçırdığını gördü; adam bakıyordu. "Bizim *tanık*?"

"Şahit olmadan evlenemezsin."

"Patronumdan düğünümüzde şahitlik yapmasını istediğini bana ne zaman söyleyecektin?"

"Az önce yaptım."

Ona görmemiş gibi yaptığı sinirli bir bakış attı.

Hollybrook'un belediye binası çatı katı çatısı ve beyaz sıva duvarlarıyla güzel bir Viktorya döneminden kalmaydı. Bir zamanlar Hollybrook'un seçkin elit tabakasından uzun zaman önce ölmüş bir üyeye ait bir malikâneydi, ancak varisleri olmamış ve mülk devlete geri dönmüştü. Jay, annesinin tarih derneğinde çalıştığı zamanlarda bu konudan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Buraya bir tür bağış toplama etkinliği için ailecek gelmişlerdi ama şimdi ayrıntıları hatırlayamıyordu.

Nicholas'ın arabasından çıktıklarında Arthur onlara gülümsedi. Bu onun hayal ettiği beyaz düğünden çok farklıydı - büyük, beyaz ve çiçekli bir şey hayal etmişti, seyirciler belirsiz arkadaşlarla doluydu. Hayaller, şatafatla sevgiyi birbirine karıştıran ve kendi kızını o ışıltılı büfede sık sık aç bırakan annesinden süzülüp gelmişti.

Özenle seçilmiş çiçekler ve plastik şampanya kadehleri onun görkemli zevklerine o kadar zıttı ki Jay her ikisini de özellikle onun için seçtiğini biliyordu. Belki de aşık olmanın bir parçası da buydu: Yalnızken olamadığınız kişi olacak kadar cesur hissettiren ve öyleyken yaptıklarınız için sizi affeden birini bulmak.

"Yine de bana söylemeliydin," dedi yüksek sesle, Nicholas'a sert bir kaş çatarak.

"Sana söylemeliydim." Nicholas onun elini tuttu, dudaklarına götürmeden önce büyük elinin içinde evirip çevirdi. "Ama sen böyle görünürken başka bir şey düşünmek kolay değil."

Jay haince bir kızarıklığın boğazına kadar yükseldiğini hissetti. "Bu benim üzerimde işe yaramayacak."

Parmak uçlarını hafifçe ısırdı ve gözlerinin, elbisenin düşük yakası üzerinde oldukça uygunsuz bir şekilde şişen göğüslerine kaymasına izin verdi. "Değil mi?"

Elini geri çekip eteğinin içine soktu ve adam onu belediye binasına doğru çekerken bahar güneşinin altında yüzü aşırı ısınmış bir halde sııttı.

"Tebrikler," dedi Arthur onlar yaklaşırken. "Jay, çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi çiçekleri tutuşunu ayarlarken. Onun ne düşündüğünü, aralarındaki etkileşimin ne kadarını gördüğünü merak etti. Bu onun için tuhaf olmalıydı.

"Her zaman öyle yapar." Nicholas onun elini sıktı.

Nicholas'ın elini sıkıca tuttuğu bu iki adamın arasında durmak ona kendini çok utangaç ve çok genç hissettirdi. Ki bu çok saçmaydı. Neredeyse otuz iki yaşındaydı. Arthur'dan o kadar da genç değildi.

"Teşekkür ederim, Nick."

Nicholas başını kapılara doğru eğdi. "Gidelim mi?"

"Evet, gidelim." Arthur önünü işaret etti. "Siz ikiniz önden gidin. Ben sizin için kapıyı açayım."

Jay tutuşunu Nicholas'ın koluna kaydırđı, yün takımın altında sert ve sağlamdı. Nicholas'ın kalbinin koluna çarptığını hissedebiliyordu ve bu onu şaşırtmıştı. Dışarıdan gergin görünmüyordu.

Öyle olduğundan emindi.

Aşağı baktı ve diğer kolunu onun beline doladı. Adamın ince, hışırtılı ipeğın altından kalçasını rahatça okşadığını hissettiğinde o kadar sersemlemiş hissetti ki, nikâh memuru onları selamlamak için öne çıktığında sözleri bir tünelden geçerek ona ulaşmış gibi geldi. Adını çoktan unutmuştu ve kendi imzasını nereye atacağını üç kez söylemek zorunda kalmıştı.

"Adını şuraya yaz," dedi biraz bıkkın bir ifadeyle. "Tam üzerine X."

Titreyen elini sabitlemek için kalemi daha sıkı kavradı. Nicholas'ın İmza onunkinin hemen üstündeydi ve diğer her konuda ne kadar titiz olduğu düşünüldüğünde el yazısının bu kadar dağınık olması onu şaşırtmıştı. Onunki, ilkokulda, üniversitede kullanılacağı yalanıyla beslenirken öğrenmeye zorlandığı sert el yazısıydı.

Kendisinden dört yaş küçük olan Nicholas'a okulda hiç el yazısı öğretilmemiştir.

"İyi günler," dedi nikâh memuru. "Bugün burada Nicholas Beaucroft ve Justine Varens'ı evlilik kurumuna katmak için toplandık. Sen Nicholas, Justine'i yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

"İstiyorum." Solgun gözleri, yüksek eğimli pencerelerin aydınlattığı gaz alevleri gibi yanıyordu. Onun kendisine kendisini okumanın zor olduğunu söylediğini hatırlıyordu ama yüzündeki ciddi ifade onu hâlâ şaşırtıyordu. İsteddiği her şeyi elde etmenin eşiğinde olan bir adama benzemiyordu.

Nikâh memuru ona doğru dönerek, "Ve sen Justine," dedi, "Nicholas'ı yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Evet," diye yutkundu, gözlerinden akan yaşların dökülmemesi için gözlerini araladı. "İstiyorum."

"Ve siz, Arthur Hartwell, bu ikisinin bugün evlenmesine izin veriyor musunuz?"

"Evet," dedi Arthur.

"O halde Kaliforniya Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Nicholas, gelinini öpebilirsin."

Bu, eğilip ona bir kilisede kaşları kaldıracak türden bir öpücük vermek için ihtiyaç duyduğu tüm teşvikti ve neredeyse onu hevesiyle geriye doğru zorluyordu. Jay, nerede olduklarını ve patronunun *tam orada* durduğunu hatırlayana kadar kendini ona kaptırdı.

"Oh," dedi, geri çekildi ve eliyle sürtünmüş ve kızarmış dudaklarını kapattı.

"Efendim," dedi nikâh memuru, konuşmasını, bakışlarını kibarca binanın inşa tarihini ilan eden bir pankarta çevirmiş olan Arthur'a yöneltmek için döndüğünde kelimeleri biraz tökezleterek, "şimdi sizi Bay ve Bayan Beaucroft ile tanıştırmak benim için bir ayrıcalıktır."

"Tanıştığımıza memnun oldum Jay," dedi ve bu sevimsiz şaka gerginliği dağıttı, kızlık soyadının sarsıcı bir şekilde silinmesinin ardından zayıf bir rahatlamayla gülmesine neden oldu.

Bazı son evrak işlerinden ve beceriksizce el sıkışmalarından sonra ayrılmakta özgürdüler. O evliydi. *Ben onunum*. Evlilik cüzdanına baktı.

Ellerinde boğulmuş çiçekler: titreyen tutuşu onları solmuş saplara dönüştürmüştü. Dövüşün bu kadar çabuk bittiğine inanamıyordu.

Ya da bu kadar kansız olduğunu.

"Düşündüğümde daha hızlı oldu." Arthur kapıda onlara yetişti ve onun düşüncelerini yineledi. "Karıma geç kalacağımı söylediğim için sizi yemeğe götürmeyi çok isterim ama bu akşam kutlamayı yalnız yapmayı tercih ederseniz de bunu anlayışla karşılarım."

Jay'ın yüzü kızardı. *İma mı ediyor-*

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Nicholas, bu da yüzünün daha da yanmasına neden oldu. "Ama bir sonraki sefere erteleyebiliriz."

"Karım beni her akşam yemeğe geç bırakan adamla tanışmak için can atıyor. Ofiste o kadar çok zaman geçiriyorum ki, sana hiç sahip olmadığım oğlum diyor." Yanakları bıyıklarının altından biraz kızardı, sanki bu kadarını söylemek istememişti. "Gününüzün bir parçası olmamı istediğiniz için teşekkür ederim."

"Bana bir iyilik yaptın." Nicholas parmaklarını Jay'in kolunda gezdirdi. "Sana teşekkür etmeliyim."

Onun gidişini izleyen Jay, "Babanın onu işe aldığına inanamıyorum," dedi. Nicholas, "Ben görevi devraldığım da o sadece bir yöneticiydi," dedi. "O sadece terfi ettirdiğim ilk kişilerden biri."

"Sana bu kadar sadık olmasına şaşmamalı." Jay ellerini Nicholas'ın - kocasının- omuzlarına koydu ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için gerindi. Caddenin karşısındaki kaldırımda bisikletli biri yavaşlayarak ona baktı ama Jay onu görmezden gelerek yakasını düzeltti. "İyi seçim yapmışsın."

"Yüzün kızarıyor."

"Evet, çünkü CFO'nuz akşam yemeği için benim kızılığımı bozmakla meşgul olabileceğinizi ima etti."

"Öyle demek istemedi. Sadece nazik davranıyor." Nicholas başparmaklarını kızın yakasının dış kenarlarında gezdirdi. "Ve ben zaten senin kızılığımı bozdum." Parmakları kızın yanlarında gezinerek onu içine çekti. "Kalbin küt küt atıyor. Elbisenin içinden hissedebiliyorum."

Jay ona meydan okuyan bir bakış attı. "Evet, adil olmak gerekirse, seninki de öyle."

Elmacık kemiklerinde bir renk belirdi - *utanıyor muydu?* Jay merak etti. "Ben her gün evlenmiyorum." Ona doğru dönerek

şaşkınlıkla kapıyı açtı ve kız elbisesinin eteklerini vücuduna toplayana kadar bekledi. "Biraz daha şampanya al. Hemen bitecek."

Jay onun kadehini gereğinden fazla şarapla doldurmasına izin verdi, kimsenin görüp görmediği konusunda endişelenemeyecek kadar telaşlıydı. Yüzük parmağı, yemin ettikten sonra yüzüğü parmağına takmak için çevirip çıkardığı yerde hâlâ zonkluyordu. Yüzükle oynadı, küçük kuşu ileri geri çevirdi.

"Ne gündü ama," diye iç geçirdi.

"Mm. Yüzüğüne baktın mı?"

"Evet, çok güzel." Adamın ona ne kadar tuttuğunu söylemeyeceğini umuyordu.

"İçini kastetmiştim. Onu kazıttım."

"Ne ile?"

"Bir göz atın."

Nicholas otoparktan çıkarken Jay yüzüğü tekrar çevirerek çıkardı ve minik elmas işlemeli kanadın oyuk kısmından irkildi. Gümüş yüzüğü yüzüne tuttuğunda, içine kazınmış belli belirsiz sözcükleri görebiliyordu. Gözlerini kıstı, ellerini sabitlemek için dirseklerini dizlerine dayadı.

"Ben kuş değilim ve hiçbir ağ beni yakalayamaz. Ben bağımsız bir iradeye sahip özgür bir insanım."

"Niyetime hâlâ inanmıyorsan," dedi Nicholas, sabit bir şekilde yola bakarak, "en sevdiğin kitaptan geldiğine inanabilirsin."

"Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Bu senin favorin," dedi, neredeyse bir soru gibi.

Tanrım, yine ağlayacakmış gibi hissediyordu. "*Evet*, ama bu yıllar önceydi. Bunu ne zaman yaptınız? Bunun daha önce burada olduğunu hatırlamıyorum."

"Gezegenlerle ilgili belgeseli izlediğimiz günün ertesi. O zaman gitmene izin veremeyeceğimi anladım. Bana aşık olana kadar olmaz. Karım olmayı kabul etmedikçe olmaz." Kızın şaşkın sessizliği üzerine, "Sana unutulmaz olmadığını söylemiştim. Hayatıma ilk girdiğinden beri her gün seni düşünüyorum."

Kızın akıllı bu keşifle çalkalanırken arabayı park etti, yan tarafa geçip ona kapıyı açtı.

Her zaman öyleydi. Ön kapıdan geçmediler. Onu şaşırtarak yan tarafa, buketini oluşturan zambakların, yaseminlerin ve güllerin yanından geçip annesinin resmini hasır masanın üzerine yerleştirdiği güneşlenme odasına götürdü.

Nicholas ceketini çoktan çıkarmış ve çocukken okul ceketiyse sık sık yaptığı gibi, onlar geçerken sandalyelerden birinin üzerine atmıştı. Jay gözlerini ona dikti ve o da hiç pişmanlık duymadan sırtarak gömleğinin yakasını gevşetmeye başladı. Adamın bronzlaşmış tenini görmek midelerini bulandırdı ve ona doğru yönelttiği gülümseme de öyle.

Adamın yüzüğüne kazındığı sözcüklerin tenine işlediğini neredeyse hayal edebiliyordu.

"Benimle yukarı gelecek misiniz, Bayan Beaucroft?"

Kızardığında gülümsemesi genişledi.

"Beyaz düğün olayını çok abartıyorsun, mavi alakarga. Umarım beni yatağın etrafında kovalatmazsın." "*Nick*."

Gülerek kızın elini şakacı bir şekilde çekiştirdi ve onu da kendisiyle birlikte merdivenlerden yukarı çekti. Neredeyse başı dönüyordu. Onu hiç böyle görmemişti. Çocukken bile, sanki en ufak bir sevinç belirtisinin o anın kendisinden çalınmasına neden olacağını düşünüyormuş gibi, her zaman bastırılmış görünürdü. Şimdi mutluluk gözlerini aydınlatıyor ve yüzüne yıllardır görmediği bir yumuşaklık veriyordu.

Bu adama aşık olabilirim, diye düşündü. *Düşebilirim, düşebilirim ve hiç durmayabilirim*.

Daha az sersemlememişken, bir dehşet titreşimi sersemliğini yıldırım gibi delip geçti.

Ana yatak odasının kendisi tarafından temizlendiğini tahmin etti, eğer birini tutmadıysa. Komodinin üzerinde eriyen bir kova şampanya duruyordu. Markasını tanıdı ve şok içinde dönüp ona baktı. "Bütün bunları nasıl bu kadar çabuk ayarladın?"

"Buraya öğle tatilinde geldim." Pahalı müzik setine doğru yürüyüp "play" tuşuna basarken gömleğinin diğer düğmelerini de ilikledi ve gömleği etrafında dalgalandı. Jay kendini hard rock için hazırlamıştı ve bu yüzden eskiden dans ettiği eski şarkılardan biri çalınca şaşırdı

onun yerine çalmaya başladı. "Dans et benimle." Elini uzattı. "Bu sefer kimse izlemiyor."

Adamın parmakları kızın parmaklarının üzerine kapandığında ve onu kollarında neredeyse ağırlıksız hissettiren bir kolaylıkla kendisine doğru döndürdüğünde, şimdiye kadar sahip olduğu tüm şüphe ve korkular bir anda ona çarptı - sanki onu bu aleme daha fazla bağlamak için tutuşu olmadan kaybolabilecek değerli, geçici bir şeymiş gibi. En ufak bir kısıtlamayla onu imrenerek kucakladı ve kız ona doğru eğilip elini çıplak göğsüne dayadığında, sanki bu kısıtlama kızın karşı koyma iradesi kadar kırılganmış gibi parmakları onunkilerin üzerinde sıkılaştı.

Uyuyana kadar ağladığı tüm o geceler boyunca, böyle bir aşkın özlemine çekmişti - tüm dünyasını tüketecek kadar büyük bir aşkın. Ama böyle bir aşk korkunçtu ve sonunda kucağına düştüğünde savaştı, savaştı ve savaştı, çünkü tüketilmek, artık senin olmayan parçalarını kaybetmek ve geride kalan boşlukla uzlaşmak anlamına geliyordu.

Ama şimdi sadece *Nick* vardı -onun Nick'i- ağrıyan ruhundaki o boş alanları doldurmak için çırpınıyordu ve savaşmaktan o kadar yorulmuştu ki.

Bu yüzden kendine yapmayacağını söyledi.

Jay onu öptü, parmakları hafifçe kulağına uzanırken çenesini kavradı. Aralarındaki tutku her zaman şiddetle doluydu ve bu yumuşaklık, öpücük daha az tatlı, daha talepkâr hale geldikçe teninde parazit gibi çatırdadı.

Eli adamın omzuna indi, köprücük kemiklerini ve göğsünün sert düzlemlerini okşadı, sonra da pantolonunun altından onu kavrayabilmek için bel kemerine kayd.

"Siktir." Adam onun bileğini kavradı. "Bunu yaparsan dayanamam."

Ama Jay onun elini çekmediğini fark etti. Ona doğru bastırarak, "Sana ihtiyacım var, baba." dedi.

Bir hırıltıyla onu kaldırıp yatağa bıraktı, geri çekilip gömleğini çıkardı ve aceleden beceriksizleşen parmaklarıyla pantolonunun paçasını düzeltti.

"Bunu bana o zaman söyleseydin," dedi pantolonunu çıkarıp çıplak bir şekilde ona doğru yürürken, "kölen olurdum."

Jay, eteğinin nasıl yukarı kalktığına aldırmadan yatağında geriye doğru kaykıldı. "Bunu istemezdim. Aşk insanları tutsak haline getirmemeli."

"Her zaman meşhur uslu kız." Ellerin ve dizlerinin üzerine çökerek, kalçalarına oturana kadar yavaşça vücudunda gezindi. "Umarım beni bir kız gibi becermeyi planlamıyorsundur."

"Ben sadece senin beni yaptığın kadar iyiyim."

"Anlıyorum." Nasırlı avuçlarını kadının kalçalarının üzerinde gezdirdikten sonra onları birbirinden ayırdı. "O zaman olma." Parmaklarını iç çamaşırına geçirip öyle sert çekti ki, kız kumaşın yırtılmadan önce tutunduğunu ve zayıfladığını hissetti. "Yalvarman ve sürtük olman hoşuma gidiyor."

Bacaklarının arasındaki hava akımı onu nefessiz

bıraktı. Ve sonra, dili de öyle.

Adam ona hiçbir törene uygun olmayacak türden bir öpücük verirken, kadın yatak başlığını kavramak zorunda kaldı.

"Babana yeni adını söyle," diye fısıldadı bacaklarının arasından, o akıl almaz, nefes kesici arzusun uçurumunda titrerken. "Tekrar duymak istiyorum."

"Justine Beaucroft."

Alçak, tatmin edici bir güreleyle kalçalarına sarıldı ve sert bir vuruşla içine girdi. Kadının vücudunun geri tepmesini bir mücadele olarak algılamış gibiydi, çünkü bir sonraki hamlede ellerini yüzünün yanına sıkıştırdı ve orada tuttu. Pencereden gelen solgun ışık, kızın parmakları adamınkilerin altında açılırken alyansını kırmızı bir parıltıyla aydınlattı.

"Sen benimsin," dedi ona bakarak.

Jay onun yakışıklı yüzüne baktı ve duraksadı, sendeleyerek aldığı nefesler adamın kalçalarını her sallayışında ayarladığı tempoya uyuyordu. "Ve sen benimsin," dedi hafif bir soru olarak.

Onu öpmek için eğildi; ağzını diğer her şeyi aldığı gibi alırken dilinde kendi tadını alabiliyordu: tek bir şiddetli süpürmede. Parmakları onunkilerle daha sıkı kenetlenmişti ve kalbi göğsüne doğru atıyor, sanki onunkinin içine girmek istiyordu.

"Her zaman öyleydim."

On Yedinci Bölüm

"Seni sevmem için beni zorlayamayacağını biliyorsun."

Jay'in üzerinde liseden kalma eski grup tişörtlerinden biri ve her ikisi de yıpranmış ve biraz eskimiş olan bu küçük havlu kumaş şort vardı. Bunu, tüm bunların onun için ne kadar önemsiz olduğunu göstermek için yaptığını biliyordu ve kendi kendine umursamadığını söyledi. Eğer bir tür LA Külkedisi gibi paçavralar içinde giyinmek istiyorsa, giyinebilirdi. Zaten sevişme zamanı geldiğinde tüm kıyafetleri çıkıyordu.

Kollarını başının arkasında kavuşturdu ve umursamaz bir küçümseme ifadesi takındı. "Sen neden bahsediyorsun, Jay?"

"Seninle seks yapmam için bana şantaj yapabilirsin ama seni sevmemi sağlayamazsın." Her seferinde bir uzun bacakla yataktan kayıyor, odasının etrafına onunkinden çok daha etkili bir şekilde kesen bir reddetme ile bakıyordu çünkü çok acı verici bir şekilde güzeldi. "Belki bir gün, üçüncü karını aldığı anda nedenini anlarsın."

Nicholas ayağa kalktığında kadının ondan nasıl geri çekildiğini fark etmemişti. *Üçüncü karısı*. Onun hakkında böyle mi düşünüyordu? Bu kadar bilgisiz *olabilir* miydi? "Evlenmeyi düşünmüyorum," diye yalan söyledi. "Bağışlanmak isteseydim kiliseye giderdim. Ama kilisede değilim, değil mi Jay? Ve bu evde diz çökmeyi sevdiğim tek bir yer olduğunu biliyorsun."

Kızın hoşnutsuzluğu o kadar barizdi ki, adamın öfkesi tavan yaptı.

"Sorun nedir, küçük kuş? Amın şimdi benim için çok mu iyi? Seni nefes alamayacağın kadar sert bir şekilde dilimle sikerken onunla oynamama izin verecek kadar mutluydun."

"Senden nefret ediyorum."

"Göster bana." Bir adım daha yaklaştı ve kız tekrar zıpladığında, kendi kendine tekrar umursamadığını söyledi. Korku sevgiden daha iyiydi - babası öyle derdi. Korkulmak insanı zayıf yapmazdı. Ama şimdi ona bakma şekli onu o kadar derinden etkilemişti ki, eğer güç buysa, güçlü olmak istemediğini çok kısa bir süre düşündü. "Dizlerinin üzerine çok ve bana göster."

Kadının çıkardığı mutsuz ses göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi. Kadın gömleğinin eteğine uzandı ve adam gecikmiş bir vicdan azabı hissetti.

"Hayır, ona ihtiyacım yok. Sadece ağzın." "İğrençsin," dedi sessizce.

O anda kendini iğrenç hissetti. Ve ilk birkaç saniye boyunca, diz çöküp onu yapmaya zorladığı şeyi yapmaya başladığında, kendisinden babasından nefret etmesine izin verdiğinden daha fazla nefret etti. Ama nefret, bunun devam etmesine izin vermesini de kolaylaştırdı. Çünkü Jay kalbini ne kadar çok parçaladıysa, kendine en başından beri istediği şeyin *bu olduğunu* o kadar çok söyleyebiliyordu.

(iğrençsin)

Gözlerini açıp keskin bir nefes aldı, kalbi boynunda zonklayan nabzına ayak uydurdu. Rüyalar uzaklaşıyor, geride bir sevgili kadar tanıdık gelen bir ağırlık bırakıyordu. Onun uzakta olduğu dokuz yıl boyunca, içi boş ve soluk soluğa uyanmış, elinde boş havadan başka bir şey tutmamıştı; ve sonra onu uzaklaştırmak için yaptıklarının anıları, yanındaki çarşafların serinliği onun kaybının yaralarını tuzlarken, derisinin altına moleküller gibi gömülmüştü.

Ya hiçbir şey yoksa? Çılgınca düşündü, vücudu kendini o tanıdık reddedilme ve boşluğa hazırlıyordu. Ya gitmişse?

Yuvarlandı ve sert ve sıcak bir şeye dokundu.

Sanki vücudunun içindeki basınçlı bir mandal az önce serbest bırakılmış gibi hissetti.

Oh, Tanrıya şükür.

Nicholas başparmağının altında ayrılan dudaklarını izledi, sonra yanaklarına, burnuna, boğazına, ulaşabildiği her yere dokundu, hatırlamaya çalışan kör bir adam gibi vücudunda aşağı doğru ilerledi. Sonra elini, yüzüğünün kan çıkarabileceğini düşünene kadar sıktı.

"Nick? Ne yapıyorsun?" "Sana bakıyorum."

"Neden?"

"Çünkü sen buradasın."

"Vay canına. Tamam." Güldü, yüzünü ona dönmek için yuvarlanırken yorganı göğüslerine kadar çekti. Parlak gözlerinin etrafında çizgiler ve dolgun, kalkık ağzının köşelerinde hafif parantezler vardı. Bunlar güzel yüzüne, ona bakmayı eve dönmek gibi hissettiren rahat, yıpranmış bir hava veriyordu. Ona temkinli bir şekilde baktı. "Size de günaydın."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Aşırı yaşamışım ve pişmanlıklarım varmış gibi." Parmaklarını şakağına bastırarak boş şampanya şişesine baktı. "Şeytan gibisin."

"Eğer öyleyse, bunun tek nedeni benim yozlaşmam için çok tatlı bir şekilde yalvarıyor olman."

"İşe geç kalacağız," dedi adam onu sırt üstü yatırdığında.

"Evden çalışmana izin vermeye ikna edebilirim." Çarşaflar vücutları tarafından ezildikçe hışırdadı. Adam ona hınzırca sırıttı. "Sürtük üniforması giydiğin sürece."

Jay ona ters ters baktı. "Bırak beni, sürüngen."

"Çoraplar." Kız çırpınırken elini kalçasının üzerinde gezdirdi ve uyluğunun iç kısmında tüy kadar hafif daireler çizerken soğukkanlılığını koruyamadı. "Transparan bir bluz. İç çamaşırı yok."

"Kesinlikle hayır."

Parmaklarını ikinci eklemine kadar içine soktu ve kadın inledi.

"Siktir."

"Bu küçük vızıltıyı seviyorum." Başparmağını kızın klitorisinin üzerinde gezdirdi. "Çok tatlı amına koyayım."

Jay onun altında kıvrandı ve o onu çılgına çeviren o küçük sesleri çıkarırken çenesini onun omzuna yaslayarak kavrayışını sıkılaştırdı. O hâlâ ayçiçeklerinin gölgesinde uyuyan ve zalim elleri olan erkekleri hayal eden bir kızdı.

Ama şimdi ona aitti.

"Benim için gel," diye hırladı. "Kocan için gel."

Vücudu, ince çarşafın altında göğsü kabararak gevşemeden önce onun altında gerildi. Başı arkaya düşerken saçları kızarmış yüzünün etrafına bolca döküldüğünden, o kadar çökmüş görünüyordu ki adamın nefesi kesildi.

"Beni öldüreceksin," dedi, hâlâ zor nefes alıyordu. Yüzü tamamen kızarmıştı. "Tanrım, s a a t kaç? Aman Tanrım." Telefona baktı.

inanamayarak vücudundan sıyrıldı. "Artık gerçekten geç kalacağız. Saat neredeyse dokuz oldu."

"Sahibi olduğum şirkette." Kendi telefonuna uzandı, e-postalar arasında gezinirken sikine birkaç geçici vuruş yaptı. Parmakları hâlâ kızın uyarılmasından dolayı ıslaktı ve bu nem onun tenini kayganlaştırarak kendi teniyle karışıyordu. "Acele etme."

"Senin için söylemesi kolay," diye homurdanarak ona sırtını döndü. "Yeni bir pozisyon için uğraşmıyorsun."

Yarı gülümseyerek onun geri çekilen formuna minnettarlıkla baktı, ancak özel dedektifinin nihayet ona geri döndüğünü fark ettiğinde alaycı karşılığı sözsüz kaldı.

Gece 3'te evinden çıkan bir adam görmüş.

Kimliğini tespit edebildiniz mi?

Hayır, arabasının ruhsatını aldım. Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden bir arkadaşım plakaları kontrol edecek. Çok uzun sürmez. Bana bir iyilik borcu var ve ona bunun bir gasp davası için olduğunu söyledim.

Güzel. Kaltağın canını sık. Canını yak.

Jay kapıda belirttiğinde Nicholas sırtını çarşaflara yasladı, üzerinde küçük, düğmeli bir bluz ve yüksek belli bir pantolon vardı.

"Hâlâ yatakta

mısın?" "Mm-hmm."

Jay pantolonunu ona fırlattı. "Erken kalkarsın sanıyordum."

"Öyleyim," dedi kasıtlı olarak, azalan ereksiyonundan başka bir yere baktığında yanaklarının kızarması karşısında gülümsemesi kurtça bir zevkle genişledi.

Ona bir gömlek fırlattı. Yüzüne çarptı.

Giyinirken, Jay'in ona doğru fırlattığı ve tenine dolu gibi yağan küçük bakışların farkındaydı. Çekmecesinden ipek bir kravat aldı ve bilerek beceriksizce taktı ve tam umduğu gibi, Jay tepinerek geldi ve boğazına düzgün bir şekilde bağlamak için uzandı.

"Sen umutsuz vakasın," dedi ona, düğümü son bir kez çekiştirerek.

"Güzel karıma umutsuzca aşığım."

Kadın duraksadı, gözlerini ona dikti.

"Burası duygulara karşılık vereceğin kısım, Jay."

"Güzel karıma aşığım," diye yineledi ve adam ona bir şaplak atarak öne doğru sarsılmasına neden oldu.

"Kötü kız."

Jay başını eğdi ama bu, onun ciddi görünümünü bir çatlak gibi kıran kısa gülümsemeyi görmeden önce değildi. Ve düşündü: *Yakaladım seni.*

Arabaya giderken el ele tutuştular. Geri geri gitmeden önce dikiz aynasını düzelttiğinde, onun pencereden dışarı baktığını fark etti ve gözlerini bahçenin ötesine, çıplak, çürümüş toprağa doğru takip etti. Babası teslimatçılar için bahçeyi süslemenin pek bir anlamı olmadığını düşünmüştü ve şimdi yol yabancı otlar ve yerli çalılıklarla tıkanmıştı. O kadar uzun zamandır böyleydi ki, dışarıdan bakan birine nasıl görünebileceğini unutmuştu.

"Bakacak pek bir şey yok, değil mi?"

"Hayır..." Ondan pencereye doğru baktı ve geri döndü. "Oldukça çorak. O zamanlar da böyleydi, değil mi? Ne zaman yağmur yağsa sel bastığını hatırlıyorum."

"Bahçeyi nasıl istersen öyle yapabilirsin," dedi ona. "İç mekanları da öyle. Son tadilatımda mobilyaları ve dekoru yapanların isimlerini verebilirim ve beğenmediğin sanat eserlerini satabiliriz."

"Ne? Olamaz," dedi. "Nick, ben sadece müzedeki denizanası konusunda sana takılıyordum."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Burası artık senin evin. Sen nasıl istiyorsan öyle görünmeli."

"Bu şekilde olması gerçekten umurumda değil." Kırık çantasıyla oynadı. "Çevre düzenlemesini seve seve yaparım ama içinde yaşamak istemem için evinizi yıkmanıza gerek yok."

Parasını almasının onun bağımsızlığına mal olmayacağını tekrarlaması gerekip gerekmediğini düşündü. Ama sonra onun sözlerini hatırladı -*seni sevmem için bana bir şeyler vermek zorunda değilsin*- ve tereddüt etti.

Çeşitli ofis partilerinde, odanın içinde dolaşırken sosyete eşlerinin konuşmalarını duymuştu. Evlerini tutku projelerine dönüştürmüşler, kocalarının yatırım fonlarına yaptığı gibi dış görünüşlerine yatırım yapmışlar ve

kocalarının parasını sırf sıkıldıkları için harcıyorlardı. Kendisininkini harcamak istemeyen bir kadınla nasıl başa çıkacağından tam olarak emin değildi.

"Bir arabaya ihtiyacın olacak," dedi sonunda. Jay ona baktı. "Evet. Sanırım olacak." "Başka bir Honda mı?"

Şaşırmış görünüyordu. "Bunu çok isterim. Teşekkür ederim."

"Ehliyetinizin süresinin dolduğunu söylemişsiniz. Bu hafta sonu yeniletebiliriz. Ne kadar zaman geçtiğine bağlı olarak, sizi tekrar sınava tabi tutabilirler."

"Sanırım bu iyi bir şey. Zaten yeni ismimle bir taneye ihtiyacım olacak." Koltuğuna yaslandı. "Bugün İK'ya e-posta göndermeliyim. Meghana buna *bayılacak*."

"Sen bir Beaucroft'sun, Jay."

"Adın beni her şeyden koruyamaz."

"O zaman yaparım. Endişelenmene gerek yok, cidden." Nicholas arabayı park etti. "Seninle ilgileneceğim. Söyle bunu."

"Benimle ilgileneceksin," diye nefes aldı.

Onu öpmek için konsolun üzerine eğildi ve dudaklarının onunkilerin altından ayrıldığını hissetti. *Evet, öp beni, bana doyamıyormuşsun gibi öp beni, gevşeyene kadarilmekilmek çöz beni.*

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı ve kız biraz sarhoş görünerek başını salladı.

Boğazını okşamadan önce parmak uçlarını gömleğinin ön kısmında gezdirdi. Kolyeye o kadar alışmıştı ki, onu boğazı çıplak görmek tuhaftı. *Ona bir kolye almalıyım.* Uzaklaşırken ensesini kavradı, gözleri odaklanmamıştı. *Tasmasını tak. Onu benim yap.*

Bir daha kimse ona zarar veremeyecek.

"Rujum nasıl?"

Nicholas alt dudağını ısırıldı. "Hepsi gitti."

"Kahretsin." Çantasından bir ruj tüpü çıkardı ve tüm ağzını koyu bir erikle doldurmaya başladı. "Artık beni arabada beklemek zorunda değilsin," diye ekledi. "Zaten insanlar birlikte olduğumuzdan şüpheleniyor gibi görünüyor. Birkaç hafta önce Acquisitions'dan bazı kişilerin senin muhtemelen benimle yattığın hakkında dedikodu yaptığını duydum."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü kızacağımı biliyordum."

"Kızgın değilim," diye yalan söyledi, sıcak yanağını okşarken ona doğru hafifçe eğildiğinde bir sıcaklık dalgası hissetti. *Sana*, diye ekledi sessizce. "Toplum içinde nasıl davranacağımızı daha sonra tartışabiliriz. Şimdilik kendinizi en rahat hissettiğiniz şeyi yapın."

"Tamam." Arabadan inerken bluzunu aşağı çekti ve bel kemerini ortaladı. "Umarım ileride de bu zihniyetini koruyabilirsin çünkü artık bizim hakkımızda çok daha fazla konuşacaklar. Evlilikler kamusal kayıtların bir parçası."

"Her zaman bazı Q4 işten çıkarmalar yapabilirim," diye mırıldandı.

"Lütfen bunu yapmayın. Bana tuhaf bakan birini kovarsanız, insanlar gerçekten konuşur."

Sana hiç bakmamaları gerektiğini düşündü, yine de gülümsedi ve onun iyiliği için başını salladı.

Bırak kazandığını düşünsün. O evrakların hiçbirini görmeyecekti.

Jay döndü ve şehirde benimsemiş olması gereken tempoyla binaya doğru ilerledi. Bir adam kapıyı onun için açtı ve Nicholas ağzındaki ruju silerken gözlerini devirdi. Küçük hayran kulübü onun piyasadan çekildiğini öğrenince büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Jay ile aynı yolu izledi -*karım*, diye düşündü, kollarında tüyler diken diken oldu- bisikletini asma kilitle bağlayan bir stajyerden kaçmak için kenara çekildi. Satış ve pazarlamadan gelen her zamanki yalakalar kapının yanında durmuş, sayıları karşılaştırıyorlardı ama o kapıdan girdiğinde lemmingler gibi üzerine üşüşmüşlerdi.

Nicholas donuk bir ifadeyle başını salladı, ta ki artık başını sallayamayacak hale gelene kadar, sonra da bir bahane uydurup çıktı. Stacey sabah kahvesini almaya gidiyordu ve elinde kupasıyla koridorda aceleyle ilerlemeden önce ona dikkatli bir bakış fırlattı, yüzü hafifçe buruşmuştu.

Kaşlarını kaldırarak onu izledi ve sonra koridordan daha kötü bir şeyin geldiğini görünce yüzünü buruşturdu-Harold, en sevmediği yönetici.

"Bay Beaucroft, hafta sonunuz nasıl geçti?"

"İyiydi," dedi, sadece Jay'in anlayabileceği bir ironiyle.

"Hafta sonunu Malibu'da geçirdim. Ama eminim sizinki çok daha olaylı geçmiştir."

Güven fonu olan yakıcı bir kardeşlik çocuğu gibi pahalı sörfçü cehenneminde gece yarısı yağını yakmamasının canını acıtması mı gerekiyordu? "Hafta sonları uçup gidiyor." Gülümsemesi inceldi. "İstediğin bir şey mi vardı? Yirmi dakika içinde bir toplantım var."

"Sadece kontrol etmek istedim. Bir şeye ihtiyacım olursa sekreterinize sorarım." Nicholas, "O da bunun için orada," dedi ve *şimdilik* sessizce ekledi.

Merdivenlere yöneldi ve ofise giderken adamın çalımlarla Jay ve Annica'nın yanına gittiğini gördü. Jay'le konuşmak için eğildi ve söylediği her şey onu memnun etmemiş gibi görünüyordu, çünkü cevap verirken omuzları gerildi ve yüzündeki gülümseme kayboldu.

Nicholas masasına oturdu ve çevresine bakınırken derin bir nefes aldı. Oda hâlâ kapıcıların çok sevdiği limonlu halı temizleyicisi gibi kokuyordu. Genelde bunu görmezden gelebiliyordu ama şimdi sinüslerine bir damga gibi batıyordu.

Gözleri bilgisayarına gitti. Kaşlarını çattı. Klavyenin üzerine bir gazete konmuş, fareyi bile örtecek şekilde düzenlenmişti. *Hollybrook Herald'dı*. Bu daha da garipti. Yerel değişimin korkunç olduğunu düşünen insanlar tarafından şehir parasıyla ödenen bir broşürdü. Mecbur kalmadıkça asla okumazdı. Masasında ne işi vardı?

Belki de hademelerden biri okuyordur, diye düşündü kuşkuyla.

Sonra gözü makalelerden birinin başlığına takıldı.

YEREL CEO TABU SKANDALINA YAKALANDI

Hollybrook, CA-Geçtiğimiz haftanın başlarında, anonim bir kaynak, Beaucroft Assets'in CEO'su ve yerel hayırsever Nicholas Beaucroft'un son dokuz yıldır kendisinden yaşça büyük üvey kız kardeşi Justine Varens ile gizli bir ilişki içinde olduğunu ortaya çıkardı.

Bu ifşaat, özellikle babasının, çalışanlarından gelen çok sayıda iddianın ardından birkaç ay boyunca yargılandığı cinsel suiistimalin ışığında, toplumda şok dalgaları yarattı. Genç CEO'nun yakın çevresinden olduğunu iddia eden anonim kaynak, ilişkinin ailenin zımni bilgisi dahilinde, ancak onların onayı dışında başladığını ima etti.

Varens üvey kardeşinin şirketinin bir çalışanı olduğundan, bu ilişkinin doğası Beaucroft'un eylemlerinin ahlaki olup olmadığı ve algılanan kayırmacılığının şirketinin işleyişini potansiyel olarak nasıl etkileyebileceği konusunda endişelere yol açmıştır. Bu endişeler ilk kez gündeme gelmiyor. 2015 yılında, BA'nın eski bir çalışanı CEO'ya açık bir mektup yazarak, BA'nın çok az ya da hiç kolaylığın olmadığı düşmanca bir çalışma ortamı olduğunu iddia etmişti.

Adının açıklanmasını istemeyen bir çalışan olayla ilgili olarak şunları söyledi "O [Varens] buraya ilk geldiğinde kimse onun kim olduğunu ya da işi nasıl aldığını bilmiyordu. Beaucroft'un sekreteri olarak işe başladı ama sonra onu CFO ile değiştirdiler. Şimdi de başkan yardımcısı. Şirket merdivenlerinde böyle bir sıçrama durup dururken olmaz. Sırf o yükselebilir diye başkalarının kariyerleri alaşağı edildi. Ama sanırım bazı insanlar zirveye tırmandıkları sürece kimi durdurduklarını umursamıyorlar."

Misilleme korkusuyla adının açıklanmasını istemeyen bir hissedar da şunları söyledi: "Şirkette hissesi olan ve geçmişte yatırımlarına güvenen biri olarak bu haber inanılmaz derecede üzücü. CEO'ların liderlik ettikleri şirketlerin önde gelen kişileri olmaları gerekir. Onlar herkesin gördüğü yüzdür. Nicholas özel hayatını kendi itibarını ve davranışlarını böylesine açıkça göz ardı ederek yürütmeyi seçiyorsa, bu bana göre kendi şirketini yönetme becerisi konusunda ciddi tehlike işaretleri uyandırıyor. Ama o her zaman insanları el sıkışma anlaşmalarına zorlamak konusunda biraz fazla rahat olmuştur."

Bu haber diğer hissedarların Bay Beaucroft'un istifa etmesi gerekip gerekmediğini merak etmelerine neden oldu. İsmi açıklanmayan hissedar şöyle devam etti: "Şirket yöneticilerinin her zaman iyi niyetle hareket ettiğine dair bir beklentimiz var. Eğer bir CEO'nun davranışları, sözde özel hayatları sırasında bile, herhangi bir şekilde bu kamusal yüzü tehlikeye atıyorsa, hissedarların bu ayrıntıları bilmeye hakkı vardır çünkü etkileri çok kamusal olabilir. Bir yöneticinin kişisel yaşamı kurumsal yönetişimi etkilediğinde ve ahlaki ve etik değerlerini

kuralların ya da muhatap olduğu insanların umurunda olmadığını söylüyor."

Beaucroft Assets bu yılın başlarında çok uluslu bir şirket haline geldi, ancak ismini vermeyen çalışan, CEO'larının davranışlarıyla ilgili iddialar nedeniyle şimdiden çekilmeye başlayan müşterilerin fısıltıları olduğunu ima etti. Bir açıklama için BA'ya ulaşmaya çalıştığımızda, İK departmanından "bu iddiaları inceleyeceklerini" iddia eden bir e-posta aldık. Nicholas Beaucroft ve Justine Varens'e yorum için ulaşamadı.

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

Merhaba Meghana,

Nicholas ve ben bu hafta evlendik ve şirketin dahili Wiki sayfasında bir isim değişikliği formu göremedim. Sistemde soyadımı güncellemek için prosedür nedir?

Ayrıca, sizden başka birine de haber vermem gerekiyor mu? Bunun kurallara uygun olmasını istiyoruz.

En azından, diye düşündü Jay, e-postanın altına adını yazıp imzalarken ve kendini ikinci kez sorgulamadan e-postayı gönderirken. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Eğer bir hata yapmışsa Meghana'nın onu düzelteceğinden emindi.

Parmağındaki yüzüğü çevirdi. Nicholas yüzüğü dokuz yıl önce ona hediye etmeye çalıştığından beri yeniden boyutlandırmış olmalıydı. Otuz bir yaşında, parmakları artık üniversiteden yeni mezun olmuş genç bir kızken olduğu kadar ince değildi. Bu onu rahatsız etmeliydi ve biraz da etmişti, ama yaptığı diğer şeylerden çok daha istilacı değildi.

Onu içinde siktiği için çocukluk yatağını elinde tutmak, onu takip etmesi ve fotoğrafını çekmesi için bir özel dedektif tutmak, sevişmelerini filme alarak metresi olması için ona şantaj yapmak - çocukken bile, hem sınırlardan hem de kısıtlamadan yoksundu.

O sabah, sanki elinden alınacağını düşünüyormuş gibi ona sarılmıştı. Ona öylesine acı veren bir şefkatle dokunmuştu ki, daha uzun süre dokunabilsin diye uyuma numarası yapmıştı. En son ne zaman birinin ona böyle, bu kadar özlemle dokunduğunu hatırlayamıyordu.

Sanki tüm dünyaları oymuş gibi.

"Bu kopyaları benim için yapabilir misin?"

Jay yukarı baktı. Nicholas'ın kovaladığı pazarlama yöneticisiydi bu. Görünüşe göre yokluğunda otoritesine dair hafızası zayıflamıştı. "Ne yapabileceğime bakacağım." Ses tonundaki keskinliği gizleme zahmetine girmede. "Bunu kendin yapman daha hızlı olabilir. Bay Hartwell ile dolu bir sabah geçireceğim."

"Patronlarınız için yaptıklarınızı başkaları için de yapmıyor musunuz?"

Sorusunun üslubu onu duraksattı. "Ben Bay Hartwell'in asistanıyım. Ofis sekreteri değil. Daha sonra size fotokopi makinesini nasıl kullanacağınızı göstermekten mutluluk duyarım ama bunu yaparsam nezaketen yapmış olurum, iş tanımım bu olduğu için değil."

"Bu çok komik," dedi adam -Harold, adının Harold olduğunu hatırlıyordu-. "Duyduğuma göre, üvey kardeşin için iş tanımının dışında pek çok şey yapıyormuşsun."

Jay kaskatı kesildi ve Annica'ya yan gözle baktı. Bunu *duymuş* muydu? Ama Annica yüzünü dikkatle kendi ekranına çevirmişti, öyle ki bomba patlıyor olabilirdi ve o bunu fark etmeyecekti. Ya dünyanın en iyi gürültü önleyici kulaklıklarına sahipti ya da yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmayacaktı.

"Bunun ne anlama gelmesi gerektiğinden emin değilim," dedi Jay sonunda, soğuk ve saçma bir ton kullanmayı tercih ederek. "Ben Nicholas için çalışmıyorum."

Annica'nın "Altına gir," dediğini duyduğunu sandı ama Jay şok olmuş bir öfkeyle dönüp ona baktığında, kadının gözleri hâlâ ekranındaydı.

Harold, Annica'nın söylediklerini de duyduğunu belli eden kötü bir gülümsemeyle, "Bak, bunun için zamanım yok," dedi. "Sadece kopyaları çıkar."

Şunu yap, bunu yap. İyi bir kız olduğunu sanıyordum.

İnsanlar ona her zaman nasıl davranması ve ne yapması gerektiğini söylüyor ve ondan dayak yemiş bir köpek gibi yuvarlanmasını bekliyorlardı. Öfke içinde alevlendi, sıcak ve tehlikeli.

Kâğıt demetlerini yerden aldı, adama kendini beğenmiş bir memnuniyet ritmi yaşattı ve ellerini düzgün bir hareketle ortadan ikiye ayırdı.

"Ne oluyor *lan*?" Harold değerli belgelerini kurtarmak için dizlerinin üzerine çökerken, Jay masasına döndü, elleri titreyerek onları kucağına koydu. *Bunu yaptığıma inanamıyorum.*

Harold ayağa kalktı, duruşu tehditkâr ve tanıdıktı. Mavimsi ışık dalgalanana kadar ekrana baktı ve çok da uzun olmayan bir süre önce üvey babasının yumruğunu duvara geçirdiği zamanı hatırladı.

(eğer o güzel yüzünü korumak istiyorsan)

"Sen de tüm ailen kadar delisin."

Bilgisayarı çaldığında Jay sıçradı. Tanrım, lanet olsun. Harold başını sallayarak uzaklaşırken prize taktı ve bilgisayarını susturdu. Kalbi hâlâ dakikada bir mil hızla atıyordu ve kulaklarında tiz bir çınlama sesi vardı.

İK ona bir e-posta göndermiş. *Vay canına, ne kadar da hızlıymış.* Jay, emrinde koca bir ekip varken Meghana'nın isim değişikliği talebine şahsen yanıt vermesine belli belirsiz şaşırmıştı.

Lütfen en kısa zamanda beni ofisimde görmeye gelin.

Dehşet, düşen bir taş gibi içine çöktü. Harold İK'ya mı kaçmıştı? Vene? İçten içe kendisiyle alay etti. Nicholas ve ailesi hakkında belli belirsiz imalı yorumlar yaptıktan sonra belgeleri yırtıp attığından mı şikâyet etmişti?

Muhtemelen Nicholas'la ilgilidir. Titrek bacakları üzerinde doğrulurken Annica'ya bir bakış fırlattı. *Her zaman Nicholas'la ilgilidir.* Beyni en kötü durum senaryoları ve şüphelerle dolup taşarken ofise giden yol normalden daha uzun gelmişti. Bu binayı, sırf halının üzerine çağrılmak için tüm kat boyunca geçit töreni yapmak zorunda kalacağınız şekilde tasarlayan sadist kimdi?

Ve sonra cevabı bildiğini fark etti. Elbette Nick'in babası olacaktı.

Zaten oradaydı, Meghana'nın masasının üzerinde duruyordu. Her zaman yaptığı gibi dikiliyordu. Bunu şimdi yapmamasını diledi. İK müdürü onun taktiklerine karşı bağışıklı görünse bile, herhangi bir tehditkâr davranış her ne olacaksa daha da kötüleştirecekti.

Bu kesinlikle isim değişikliği formuyla ilgili değil.

"Oh iyi." Jay kapıyı arkasından kapatırken Meghana kararlı ve sakin bir ses tonuyla konuştu. "Madem buradasınız, başlayabiliriz."

"Neye başlayayım?" Nicholas'ı örnek alan Jay de oturmadı, geçen sefer tüm o ipliklerin önünde bir çocuk gibi azarlanırken oturmaya zorlandığında ne kadar çaresiz hissettiğini hatırladı. Sanki onu yüzdürecekmiş gibi sandalyenin arkasına tutundu. "Neler oluyor?"

Meghana bir gazete tuttu. Jay onu tanıdı. *Hollybrook Herald* -daha birkaç hafta önce kapağında yer aldığı gazete, okumaya pek hevesli olduğundan değil. Damon dedikodu gazetesi olduğunu düşünüyordu, annesi *Vogue*'da çıkmayan hiçbir şeyi okumuyordu ve Nicholas da tüm haberleri telefonundan alıyor gibiydi-

"Ne," diye başladı, gözleri ilk sayfaya odaklanana kadar kafası karışmıştı.

Orada Nicholas'la çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafı vardı. Yeni bir fotoğraf değil, o fotoğraflardan biri değil. Nefret ettiği o gümüşü elbiseli fotoğrafı bile yoktu.

Hayır, üvey babasının tatil partisinin olduğu gece çekilmişti.

Kaçtığı ve bir daha geri dönmediği gece.

YEREL CEO TABU SKANDALINA YAKALANDI

"Ah," dediğini duydu Jay, sesi çatlıyordu.

"Bu sabah masamdaydı. Kimin koyduğunu bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse pek de önemli değil." Meghana kâğıdı renkli iplik süslemelerinin yanına koydu. "Birisi kopyaları ofiste dolaştırma cüretini göstermiş. Bu noktada, herkesin bunu ya gördüğünü ya da duyduğunu söylemenin güvenli bir bahis olduğunu düşünüyorum."

Jay, nefret ettiği pembe altın rengi elbisesinin içindeki fotoğrafına baktı. *Gözlerindeki bakışa*. Bunu hayal bile edememişti - takıntısını nasıl maskeleyeceğini bilmeyen genç bir adam olarak Nicholas. Yüzündeki ifade, görmek isteyen herkes için apaçık ortadaydı.

Bunu yapacak pek çok insan olduğunu tahmin ediyordu.

"Fotokopi makinesinin çalışması için kimlik bilgilerine ihtiyacı var," dedi Nicholas. "Kayıtları kontrol ettin mi?"

"Evet. Birisi malzeme ofisindeki stajyerlerin kodunu kullanmış."

Jay bir ses çıkardı. Nicholas ona doğru gitmeye başladı ve onun bu dürtüsünü gözle görülür bir şekilde kontrol ettiğini görünce -kendisinin iyiliği için, diye düşündü- yine de o aptal sandalyeye çöktü.

"Bu konudaki son konuşmamız ve sizin yasal sorunlarınız göz önüne alındığında, kurumsal suiistimal konusunu kapattığımızı ummuştum. Ancak görünen o ki Jay'in şirketteki yeni rolü işyerinde kayırmacılıkla ilgili endişeleri arttırmış durumda."

Nicholas, "İncir çekirdeğini doldurmayacak şeyler söyleme," dedi. "Burada hepimiz yetişkiniz."

Jay ona ters ters bakmaya başladı ve sonra iki kez baktı. "Bekle, benim yeni rolüm mü?"

"Bugün terfinizi açıklayacaktık. Bay Hartwell, diğer önemli başarılarınız ışığında deneyim eksikliğiniz konusunda çok güçlü bir açıklama yaptı. Ama şimdi bu ortaya çıktığına göre, ya duyuruyu ve terfinizi bir sonraki ödeme döngüsüne ertelemeyi ya da bu durumdan kaynaklanan tepkiler dinene kadar ertelemeyi düşünüyoruz. Ya da-" Tereddüt etti. "Başka bir adayla devam etmek. Rakipler vardı."

Seni istemiyorlar, diye fısıldadı kafasının içindeki o iğrenç ses. *Seni hiç istemediler.*

"Yaptığım şey yüzünden onu cezalandırma." Nicholas hareket etmişti. Şimdi tam arkasında duruyor, sandalyesinin arkasını kavırıyordu. Parmaklarının sıcaklığını bluzunun üzerinden hissedebiliyordu. "Onun katkılarını küçümsemeye gerek yok. Her şey ortada."

Meghana, "Kimse kimseyi karalamıyor," dedi. "Ama düşünmemiz gereken bir şirket var. Kulağa sert geldiği için özür dilerim, ancak çalışma ortamını etkileyen bir ilişkiyi ifşa etmediğinizde, durum pek de kurallara uygun *değildir*, Bay Beaucroft."

"Fark etmez. Jay bunun suçunu üstlenmeyecek." Adamın öne doğru eğildiğini hissetti, iki eli de sandalyesinin arkasına dayanmıştı. Adamın öfkeli gözlerle bakan, sıçramaya hazır bir panter gibi görüldüğünü hayal etti. "Bu şirketi küllerinden ben doğurdum. Eğer bu kararı alırsanız, sadece istifa etmekle kalmam. İçini boşaltırım. Bu, rakiplerimizin her biriyle ücretsiz danışmanlık anlamına gelebilir ya da misilleme için bir dava anlamına gelebilir. Bu pozisyona yaratıcı olarak geldim ve eğer beni hazır olmadan ayrılmaya zorlarsanız daha da yaratıcı olmayı planlıyorum."

Meghana'nın yüzünde sanki öfkeli ve ilham dolu bir Nicholas'ın verebileceği zararı düşünüyormuş gibi bir panik ifadesi belirdi. "Aceleci davranmayalım."

"Aceleci davranmıyorum. Yeni rolüyle ilgili haberler ilk etapta nasıl ortaya çıktı? Henüz *ona* duyurmamıştık bile."

Aman Tanrım. Jay'in elleri kucagında yumruk oldu. *Haklıydı.*

"Başvuranların isimlerini sadece Arthur ve ben biliyorduk. Ben de sadece benimle kısa bir süre konuştuğu için biliyorum. Bu da bir ihlal olduğunu ya da Arthur'un ofisine veya dosyalarına erişmemesi gereken birinin eriştiğini gösteriyor."

Ses tonu bunun için kimi suçladığını açıkça ortaya koyuyordu.

Meghana sertçe başını sallayarak saldırıyı kabul etti. "Bu olasılığı zaten göz önünde bulundurduk ve güvenlik ekibimiz durumu araştırıyor."

"Öyle misin? Bu çok ilginç. Çünkü siz basına hazır bir yanıt vermeden *önce* bu iftira dolu haberden haberdar edilmem gerekirdi." Sesi soğuklaştı. "Kimin gizlilik anlaşmasını ihlal ederek bir muhabire yalakalık yaptığını öğrendiğimde, şirketteki pozisyonu ne olursa olsun kovulacak ve dava edilecek."

"Güvenlik, Bay Hartwell'in ofisindeki görüntüleri inceliyor ve hukuk departmanı, şirketin Gizlilik Sözleşmesinin ihlali olarak bu konuyla ilgilenme konusunda çoktan imza attı. Bu konuyu uygun kanallardan incelediğimizde, sonucun her adımında size danışılacaktır."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin." Nicholas tekrar öne doğru eğilirken sandalye gıcırdadı. "İşimi yaptığım ve rakamlar kâğıt üzerinde iyi görüldüğü sürece, gevşek çeneli halkın algısı benim için gerçekten önemli değil. Burada otomobil dükkanları ve kilise kermesleri için aracılık yapmıyoruz. Şirkete milyarlar kazandırırken John Q. Public'in *karıma* nasıl davrandığım hakkında ne düşündüğü umurumda bile değil. Maaş çeklerinizi onlar dağıtmıyor. Biz veriyoruz. Bunu unutmamanızı öneririm," diye hafif bir hırıltıyla sözlerini bitirdi.

Jay kadınla tanıştığından beri Meghana ilk kez şaşırılmış görünüyordu. "Affedersiniz, karım mı dediniz?"

Nicholas uzanıp Jay'in sol elini tuttu ve bir ödül gibi havaya kaldırdı. Meghana'nın kahverengi gözleri Jay'in elinden Jay'in kendisine, sonra da omzunun üzerinden Nicholas'a kaydı. Jay, Nicholas'ın yüz ifadesinin şu anda nasıl olması gerektiğini düşününce ürperdi.

Ama küçük bir parçası onun sertliği karşısında heyecanlandı.

"Bu hafta evlendik. Belli ki muhbir bunu bilmiyordu. Jay'in adını yanlış yazmışlar."

"Sana bir e-posta gönderdim." Nicholas hâlâ onun elini tutuyordu ve Meghana'ya tedirgin bir bakış atmasına rağmen kendini kurtarmak için hiçbir girişimde bulunmadı. "Bu sabah."

"Ben görmedim," dedi Meghana. "Yoğun bir sabah oldu."

"E-postalarınızı kontrol edemeyecek kadar meşgulsünüz. Bu endişe verici." Başparmağıyla Jay'in avucunun içini okşadı. "Özellikle de onları okuyarak proaktif bir şekilde halledilebilecek gereksiz toplantılar planlayacak vaktiniz varsa."

Bu kadarı yeterliydi. Jay parmaklarını açarak Nicholas'ın tutuşunu nazikçe kırdı, ellerini kucağında kavuştururken bile sadece Nicholas izin verdiği için özgür olduğunun farkındaydı. "Sana e-postamda bunun her şeyin üstünde olmasını istediğimizi söylemiştim ve istiyoruz da," diye ekledi, Nicholas'ın sessiz alayını duyarak. "Bunu en azından bir süre sessiz tutmayı umuyorduk ama şimdi iş ortamını etkiliyor, haklısın. Ama bunun büyük bir kısmı gazetenin elden ele dolaşmasından kaynaklanıyor. Daha masama oturmadan biri bana müstehcen bir yorum yaptı."

Meghana bir süre durakladıktan sonra, "Özür dilerim," dedi. "Bu kabul edilemez."

"Evet, öyle. Başkan yardımcınızı dinleyin. O ne yaptığını biliyor. Ve benim aksime, işinizi yapmak yerine dedikodu gazetelerini okumanız konusunda çok daha anlayışlı olacaktır."

Sandalyeyi bıraktı ve kapıya doğru döndü. "Gün bitmeden bu konuyla nasıl başa çıkmayı planladığınızı ayrıntılı olarak anlatan bir e-posta bekliyorum. İkimizin de hâlâ burada olduğumuzu varsayıyorum."

Bu bombayı hiç dağıtmadan patlatmanın yolu bu, diye düşündü Jay, hayal kırıklığı endişeyle ve -evet, biraz da şımarıklıkla harmanlanmıştı. Hiç kimse onu böyle savunmamıştı, hem de bu kadar acımasızca. Bundan hoşlanabileceğini düşündü. Çok fazla.

"Özür dilerim," dedi, kendisi için olduğu kadar Meghana için de, Nick'in peşinden aceleyle koşmadan önce. "Nicholas, bekle," diye seslendi ve Nicholas'ın adımları yavaşlayarak İK ofisinin dışındaki koridorda ona yetişmesine izin verdi. Çalışanlar

Satın Alma departmanından gelenler de gelmeye başlamıştı ve onlara da yan gözle bakılıyordu. "Sizinle konuşmam gerek."

"Ofisimde."

Ofisi mi? Jay ilgilerini gizlemek için çok zayıf bir çaba gösteren insanlara baktı. Eğer onunla yalnız bir odaya girerse, konuşulacaktı. Ama öte yandan, zaten vardı.

Daha önce onu oraya kadar takip ettiği aklına gelmişti, kendisini küçük ofis fahişesi olarak kullanacağından korkmuştu ama yine de takip etmek zorundaydı. Masasındaki bir düğmeye bastı ve pencereler otomatik olarak opak hale geldi. Jay irkildi.

"Bunu yapabildiklerini bilmiyordum."

"Evet, yapabilirler." Masasına yaslandı, ellerini yüzeye dayadı. "Ne istiyorsun, mavi alakarga?"

Sevgi dolu takma ad, sesindeki sabırsızlığı yumuşattı. "Benim için işinden vazgeçemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu senin *işin*. Bu işte iyisin. Bundan zevk alıyorsun. O toplantılarda yüzünü gördüm Nicholas. Seni aydınlatıyor."

Adamın kaşlarından biri meydan okurcasına kalkmıştı ama kadın konuşurken, masadan kalkarken adamın çenesinin inatçı duruşunu fark etti. "Beni 'aydınlatan' işim değil. Sensin. Benim için çok şeyden vazgeçtin. Ya bir kez olsun şehit olmak istersem?"

"Çünkü geçmiş, kendini ona kurban ederek düzeltemezsin." Jay umutsuzca başını salladı. "Bu havuz başında söylediklerinle mi ilgili? Senin büyük fedakârlık fikrin mi? Ben bunu istemiyorum."

"İşi istiyor musun?"

"Kariyerin pahasına değil!"

"Hayır, sana soruyorum Jay. *İşi istiyor* musun?"

Ona öfkeyle baktı. "Seni cezalandırmam için beni zorlamayı bırak. Sana aptalca kararlarına ortak olmayacağımı söylemiştim!"

"Bu bir ceza değil. Benimle bir anlaşma yapmadan gitmeme izin vermeyecekler. Biz çok uluslu bir şirketiz ve ben de benim. Sence yaptığım o parlak yeni anlaşmalar, CEO'nun

aniden ortadan kaybolur mu? Meghana muhtemelen şu anda Legal ile telefonda konuşuyordur ve beni onlara bağlamak için altın kelepçeler uydurmaya çalışıyordur."

"Tanrım," diye nefes nefese kaldı Jay. "Sen şeytansın."

"Dışarıda ya düzüşürsün ya da düzölürsün dünyası var Jay. Bugün bulunduğum yere insanların beni masaya yatırmasına izin vererek gelmedim. Öte yandan sen, kıın havadayken bile herkesin içindeki iyiliği görmekte ısrar ediyorsun."

"Nicholas!"

"ok tatlı bir kı." Adam kızın burnuna bir fiske vurdu, kız elini savurunca gülümsemesi genişleyerek sırtıtmaya dönuştü. "Burada seni memnun etmek için kendini parçalayan insanlar gördüm. Benimle uğraştıktan sonra rahatlamak için sana geldiklerinde daha da çok uğraşacaklarını düşünüyorum."

Jay gülmek mi yoksa çığlık atmak mı istediğinden emin değildi. "Lütfen Arthur'u bana bu işi vermesi için tehdit etmediğini söyle."

"Tabii ki hayır. Sadece güçlü bir şekilde ifade edilmiş bir öneri." "Aman Tanrım."

"Sen bunu hak ediyorsun. Her zaman herkesten daha çok çalıştın. Üç kat daha fazla, bana böyle söylememiş miydin?" Gözleri kızın üzerinde gezindi. "Buna inanabilirim."

"Bunu yapmanı ben istemedim." Başını salladı. "Bunu yapmanı ben istemedim."

"Bak, sana çok çalışmanın önemli olmadığını söylemiştim, ama bu daha önceydi. Babamın beni bir tür sigorta poliçesi gibi satın aldığı zamanlardı. Bu şirketi batan bir gemi gibi kurtarmak düşüncelemleri değiştirdi. Operasyon bölümümü, kurumsal merdivenin bir basamağıymış gibi yöneten kurumsal bir kalemşör istemiyorum. Savaşacak birini istiyorum."

"Ya işini kaybedersen?"

Nicholas omuz silkti. "O zaman evi satar ve sana vegan bir fırın falan alırım."

"Bunu yapamazsın." Sanki bir ağız dolusu Novocain'in içinden konuşuyormuş gibi hissediyordu. "Evini satıp öylece çekip gidemezsin."

"Aslında ne kadar param olduğunu anladığını sanmıyorum, Jay."

Tanrım, diye düşündü Jay. Adam haklı.

"Biliyorsun," dedi Nicholas, sesini alçaltarak, "bunun yarısı senin. Yoksa hâlâ bunun farkında değil

misin?" "Farkındayım," diye tersledi.

"Çünkü hâlâ pencerelerinde parmaklıklar olan küçük bir daire için bütçe ayırman gerektiğini düşünüyormuş gibi davranıyorsun."

Çok kibirli. Bu hak, insanların gözün görebildiğinin ötesine uzanan topraklara sahip olabildiği başka bir çağdan kalma bir şey gibiydi.

Sonra Jay onun kendisini nasıl savunduğunu ve ona olan sarsılmaz inancını düşündü. Bunun haklı olduğundan emin değildi ama yine de kendini iyi hissetmesini sağlıyordu çünkü hiç kimse ona ulaşamayacağı gibi görünen şeyleri arzulamasının normal olduğunu söylememişti.

Bunu yaptığının farkında bile olmadan Jay aradaki mesafeyi kapattı ve kollarını onun ince beline doladı. Sırtındaki kaslar takım elbisesinin altında sertleşti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu dikkatli bir sesle.

"Sana sarılıyorum, aptal," diye mırıldandı Jay, ona daha sıkı sarıldı, saçlarına doğru her nefes alışında yaptığı gibi yüzünü boğazına gömdü. "Planların aptalca olsa da ve senin deli olabileceğini düşünsem de, bugün beni savunma şeklin seni öpmek istememe neden oldu."

"Elbette seni savundum." Kollarını garip bir şekilde vücudunun etrafında kavuşturdu, her zamanki hareketlerinin pürüzsüz zarafetiyle tam bir tezat oluşturuyordu. "Gözleri olan herkes ne kadar sıkı çalıştığını görebilir."

Cesur bir gülümsemeyi başardı. "Bu kadar çok çalışmamın bir nedeni de bazen beni ayakta tutan tek şeyin bu olduğunu hissetmemdi. Çırpınmayı bırakırsam kimsenin beni kurtarmak için devreye girmeyeceğinden çok korkuyordum." Durakladı. "Ama sen kurtarırdın."

"Her zaman." Dudakları kızın alnına değdi. "Kalbim durana kadar." Adam onu nazıkçe geri ittiğinde Jay neredeyse titriyordu.

"Bize gazeteyi gösterdiğinde bunun fotoğraflar olacağını düşünmüştüm."

Yüzündeki nezaket buharlaşan bir sis gibi kayboldu. "Evet, sanırım bu konuyu annenle konuşmamız gerekecek. Onu araştıran bir özel dedektifim var. Senin için kullandığının aynısı. Çok titiz biri ve bana annenin biriyle görüştüğünü söyledi."

Onun için kullandığının aynısı. O kadar rahat, o kadar utanmazca söylemişti ki. "Kiminle görüşüyor?"

"Bilmiyorum. Ama kendi başına bu kadar ayrıntılı bir şey bulacak kadar zeki değil, bu da muhtemelen birlikte olduğu kişi tarafından kışının altına ateş yakıldığı anlamına geliyor."

Jay onun yüz ifadesini okuyarak, "Onunla yüzleşmek istiyorsun," dedi. "Yapmamı istemiyor musun?"

"Hayır." Jay bunun inkâr olarak algılanabileceğini fark etti ve başını salladı. "O seçimini uzun zaman önce yaptı. Babanla birlikte olabilmek için öldüğünü düşünmeme izin verdiği hafta sonu, beni asla seçmeyeceğini açıkça söylediği gündü. Eğer bunun arkasında o varsa-" Jay omuzlarını çelikleştirdi "-eğer bana o resimleri gönderdiyse, onu *asla* affetmem."

"Merak etmeyin. Kaybedecek bir şeyimiz kalmadığını düşünürsek parasını alamayacağını biliyor."

"Bu yüzden mi yaptın?" Sesi sessizdi. "Bana şantaj yaptığında mı?"

Nicholas kollarını kavuşturarak kış gözleriyle renkli ofis camlarını inceledi. "Beni artık sevmediğini sanıyordum. Ve seni istedim . . . çok kötü. Gitmeni istemedim."

"Bana neden zarar vermek istediğini hiç anlamadım."

"Eğer kalmanı sağlarsam, beni sevmen için seni zorlayabileceğimi düşündüm. Ama senden ne kadar çok şey alırsam, kendimi o kadar boş hissettim ve sen de beni o kadar uzaklaştırdın." Acı acı güldü, başını panjurlara doğru salladı. "Ben gerçekten bir ziyanmışım."

"Sen her istediğini elde eden zalim ve gaddar bir çocuktun. Eninde sonunda birinin sana hayır demesi gerekecekti." Masanın kenarına yaslandı ve bir ayağını diğerinin üzerine attı. "O kişinin ben olmasından nefret ediyorum."

"Ben iyi bir adam değilim, Jay. Ama seni seviyorum. Ve ailelerimizin bizim için yapmadığını ben senin için yapmak istiyorum. Seni koruyacağım, sana göz kulak olacağım." Sinsice yaklaştı.

Daha da yaklaşıarak nefesini içine çekmesini sağladı. "Ve artık beni sevdiğini bildiğime göre, senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Biliyorum," dedi biraz endişeyle. "Bana söyledin. Sana inanıyorum."

"Hayır." Hafifçe eğildi, böylece yüz yüze geldiler. "Sadece bu konuda değil.

Ofis. Sizi geceleri uykusuz bırakan herkesi yok edebilirim." O

Tahrik olamayacak kadar karanlık bir şey damarlarında alevlenirken masayı daha sıkı kavradı. "Annenden intikam almak mı istiyorsun? Arkadaşlarından mı? Beni sadece en kötü ve en iyi hallerimde gördünüz. Kendimi tutmadığım zaman neler yapabileceğimi sana gösterebilirim ve kazanacağım."

Jay, yılanın Havva'yı elmanın tadına bakması için kandırırken kulağına gelen sesin nasıl olması gerektiğine dair delici bir farkındalık yaşadı; elmanın tadı şimdi ona vaat ettiği tatlı şiddete benziyor olmalıydı.

Kapalı kapının, uğultulu sessizliğin ve iç bacaklarındaki hafif uyarılma öpücüğünün farkında olarak yüzünü başka tarafa çevirdi. Bu çelik ve alçıpan baloncuğun içinde bile yargılanamayacak durumda değillerdi.

"Onu incitmek istemiyorum," dedi kararsızca, hâlâ arkasını dönmüştü. "Onu incitmek için incitmene gerek yok."

Annesinin ona kendini değersiz hissettirdiği onca zamanı düşündü. Ona el kaldırmamış olabilirdi, ama sözleri binlerce kesikten oluşan yavaş bir ölüm gibiydi. Ve annesinin her şeyin en iyisini bildiğini düşünerek tüm bu hakaretleri acı bir ilaç gibi yutmuştu.

Ve sonra beni yalnız bıraktı. Beni bilerek incitti çünkü ben küçükken bu ona kendini daha büyük hissettirdi. Bana bir hiçmişim gibi davrandı. Sonra da beni bir hiçmişim gibi sattı.

Başını kaldırıp annesinin onu sattığı adama baktı. O da ona baktı ve gözlerindeki o ışıltılı soğuğun, fırtınadaki güneşin alaycı bir anlık görüntüsü gibi birkaç derece çözüldüğünü gördü.

Sonra kulağına eğildi ve "Bırak baban halletsin" diye fısıldadı.

"Tamam," dedi Jay, sesi biraz titrek çıkıyordu.

On Sekizinci Bölüm

Gençken hep aynı rüyayı görürmüş. Babasını arıyordu ve babası ona şarkı söylüyordu ve rüyaların mantığıyla biliyordu ki, ancak şarkı sözlerini hatırlayabilirse ona geri dönecekti. Şarkı sözlerini hatırlamak *zorundaydı*.

Ama şarkının nasıl gittiğini asla hatırlayamazdı, Nicholas bir daha geri dönmezdi ve Jay gözlerinde yaşlarla ve adını asla koyamadığı acı bir başarısızlık duygusuyla uyanırdı. Nicholas'ın ağır kollarından biri beline dolanmış halde sıcak yatakta yatarken, şimdi bile o duyguların geçici kalıntılarını hissediyordu.

"Sevmek için yeterince iyi değilsin" diye fısıldadılar.

Nicholas'a bakmak boğazına bir ağrı soktu. Onunla birlikte olmak ona hayatında ilk kez yeterli olabileceğini hissettirmişti - ve sadece onun için değil. Kendisi için de.

Korkunçtu.

Titreyen parmaklarını adamın çenesi boyunca gezdirdi, kirli sakalların testere dişi bıçaklarını törpüledi. Yüzünün şekli kendisinininki kadar tanıdıktı; oyulacak kadar keskin elmacık kemikleri ve başkalarına bakmak için çok fazla zaman harcadığı belirgin burnu vardı. *Ve o ağız*, diye düşündü. Kalbine korkunç şeyler yapan hınzır, asık suratlı bir ağızdı bu.

"Lütfen beni bir daha incitme, Nick." Nick'in burnuna dokundu, onun her zaman kendisinininkini nasıl saygısızca okşadığını düşünüyordu. "Bunu yapabilir misin? Beni sadece sevebilir misin?"

Parmakları kalçasında esnedi ama onun dışında kıpırdamadı. Yine de yakında uyanacaktı. Göğsünün inip kalkması sabitti ve nefes alıp vermesi derin bir uyku için fazla sığdı.

"Teşekkür ederim."

Düşüncesizce, kollarından sıyrılıp sessizce kendi odasına gitmeden önce burnuna bir öpücük kondurdu. Arkasına bakmadığı için adamın gözlerinin açık olduğunu, giderken onu takip ettiğini ve parmaklarının onunkilerin izlediği yolu takip ettiğini görmedi.

Jay endişeyle volta atan kedisini besledi ve kollarını çiçekli bir bluzun içine sokup düğmelerini iliklemeden önce poposunu sevdiği şekilde okşadı. Modasının geçtiğine inanmayı reddettiği gösterişli kolyesini takarken aynada kendini inceledi.

Danielle'in kaybından çok, aslında hiç var olmamış bir annenin kaybına üzülmüyordu. O anne için bahaneler uydurmuştu ama ne zaman gece geç saatlere kadar dışarıda kalsa, bunun nedeni geçimini sağlamaya çalışması değildi. Jay'li ya da Jay'siz bir çıkış yolu arıyordu. Ve annesine en çok ihtiyaç duyduğu anda, annesi *onsuzluğu* seçmişti.

Maynard mutfakta koşuşturuyor ve topuklarını tekmeliyordu, bu yüzden Jay onu da besledi. Heyecanlı bir köpekti ve oldukça büyümeye başlamıştı. Bazen Nicholas onu günde üç kez gezdirmek zorunda kalıyordu ve Jay sessizce ön kapıya gidip onların tepenin kıvrımında kayboluşunu izliyor, Nicholas köpeğin kulaklarını karıştırmak için eğildiğinde midesi bulanıyordu.

Köpeğin onlardan daha çok sevdiği tek şey, Jay'in odasında kilitli kalan kediydi. Kedinin küçük gölgesi kapıdaki boşluğun altında bir ileri bir geri süzülürken, o da ele geçirilmiş bir yaratık gibi kapıyı tırmalıyor ve sesli bir şekilde tıslıyordu.

Eminim yalnızdır, diye düşündü, yavru köpek elini ilgiyle koklarken, kokusunu alabildiği ama asla göremediği kedinin ipuçlarını algıladı. Köpek onu yaladığında ve kulağının arkasını kaşıdığı anda gülümsedi ve onun sol bacağına saf bir mutluluk ritmiyle tekmelemesini izledi.

"Ben de yalnızlık çekiyorum," dedi köpeğe. "Ama belki de artık hiçbirimiz yalnız olmak zorunda değiliz. Bu güzel olmaz mıydı?"

"Jay." Nicholas evrak çantasını mutfak masasının üzerine koyarken suçlulukla sıçradı ve kışının üzerine düştü. Yavru köpek neşeyle kucağına atlayarak onun rahatsızlığından yararlandı. "Yine kaçtın."

Yavru köpeği kenara bıraktı ve ayağa kalkarak gömleğini düzeltti. "Kedi acıkmıştı."

Adam ona baktı, yüzünde açıkça "*Ben de olabilirim*" diyen bir ifade vardı. Adam elini cebine atıp ona doğru yürüdüğünde, kadının vücudu beklentiyle titredi.

"Bu çok güzel." Kolyesini parmaklayarak pembe elmas taşlardan birini kaldırdı.

Jay eline bakarak, "Sadece bir kolye," dedi. "Onu şehirden yanımda getirdim."

"Benim için böyle bir şey takar mısın?"

"Kolye mi?"

"Hayır. Geceleri benim için giydiğin dantellerle uyumlu bir şey. Narin ve tatlı - ta ki öyle olmayana kadar." Yapay elması çekti. "Ben çektiğimde sıkılaştıran bir şey."

"O-oh," dediğini duydu Jay belli belirsiz, parmakları zararsızca bluzundan aşağı süzülürken.

"Bu tepkiyi sevdim." Adam bir sırtışıyla geri çekildi ama kadının ne kadar sert olduğunu fark edince bu sırtış soldu. "Ne oldu? Sorun ne? Kolyeyi istemiyor musun?"

"Hayır, sorun değil-" diye kızardı. "Bugün rolümü açıklayacaklar ve ben gerçekten çok gerginim."

Ve şimdi onun sayesinde kafası müstehcen görüntülerle doluydu. Kafasını iki yana sallayarak onları dağıtmaya çalıştı.

"O makaleden sonra insanların bunu nasıl algılayacağı konusunda endişeliyim."

"Nasıl algıladıkları önemli değil. O odadaki en zeki kişi sen olacaksın."

Yüzünde bir hile olup olmadığını araştırırken bile bu övgü onu istemsizce gülümsetti. Dalgınca uzanıp gömleğinin yamuk yakasını düzeltti, sonra da çözölmüş kravatının ipek kuyruklarını alıp boğazının altında düğümledi. Adam ona gülümsedi. Bu gülümseme güven verici değildi.

"Onları korkutarak bana saygı duymalarını sağlayamazsın," dedi, kısmen bir uyarı olarak.

"Onlara bir şey yapmalarını söylediğimde çoğu insanın beni dinlemesi benim suçum değil." Adamın eli kızın sırtını okşadı, ki bu çok hoş bir hareketti, ta ki kışını sıkana kadar. "Sen bu kuralın tek istisnasısın *küçük kuş*."

Adamın elini poposundan uzaklaştırdı. "Mantıklı davrandığında seni dinliyorum. Sadece zehirli saçmalıklarını da söylüyorum."

"Bu basit, *mantıklı* bir denklem Jay. Eğer onlar benden korkuyorsa ve sen benden korkmuyorsan, neden *onlardan* korkuyorsun?"

İyi bir noktaydı ve bunu söylediği için hafifçe sinirlenmişti. "Sadece karışma."

"Güven bana. Sana her şeyi halledeceğimi söylemiştim. Tek yapman gereken deneme süresini geçmek." Telefonunu karıştırdı. "Senin için yaptırdığım kolyenin resmini daha sonra göndereceğim. Bence begeneceksin."

"*Şimdiden* bir tane buldun mu?"

"Sabahları beni yatakta yalnız bırakmamalısın. Azgın olduğumda dikkatim çok dağılıyor." Kadının kışını bir kez daha okşadı. "Hadi."

Araba yolculuğunda neler yapabileceğini düşünerek endişelenmemeye çalıştı, bir yandan da dalgınca gezinen elini kalçasından çekmeye devam etti. Nicholas'ın işleri halletme yöntemi onunkine ters düşme eğilimindeydi ve bazen insanların incinmesine neden oluyordu.

Ama Annica ona soğuk davranıp yüzüne bile bakmayı reddedince, makaleyi okumakla kalmayıp her kelimesine inandığı anlaşıldı. O sabah tuvalette diğer kadın çalışanlardan gördüğü bakışlar ve ayrılışının ardından gelen alaycı kahkahalar hâlâ canını yakıyordu.

Belki de Nicholas haklıdır ve korkulacak bir şey vardır.

"Jay," dedi Arthur, "bu geçiş planının nasıl olması gerektiğini açıklıyor mu?"

"Evet," diye yalan söyledi, dikkat etmediğini itiraf edemeyecek kadar korkmuştu.

"Güzel. Nicholas'ın son yönetici işe alımımız için hazırladığı 30-60-90 planını size ileteceğim. Ancak çok kısa bir bilgilendirme olarak, planımız sizi bir hafta içinde yeni ofisinize yerleştirmek."

"Bu kadar çabuk mu?"

Başıyla onayladı. "Biz senin rolünü dolduracak adaylarla görüşürken Annica senin görevlerini devralabilir. İki ay içinde kararlarının çoğunu bağımsız olarak alıyor olacaksın ve yaklaşık üç ay içinde de eğitim tekerlekleri kalkacak ve tüm yetkilere sahip tam teşekküllü bir yönetici olacaksın."

bunun getirdiği sorumluluklar. Aklıma gelmişken, yeni Gizlilik Sözleşmenizi imzaladınız mı?"

Jay başını salladı, "*Deneme süresini geçmem şartıyla*" diye düşündü.

Nicholas arabada, deneyimsizliği göz önüne alındığında kurulun bunu kabul etmesinin tek yolunun bu olduğunu açıklamıştı. Hikayeyi ne kadar güzel anlatırlarsa anlatsınlar, o bir riskti. Eğer başarısız olursa, yerine daha yetenekli birini getireceklerdi ve Nicholas işini kaybedecekti, ya da o öyle sanıyordu. Aslında *bunu* söylememişti ama birçok güçlü adamın kaderi onun omuzlarına binmişti.

Sertçe yutkundu ve tedirginliğini gülümsemeye zorladı.

"Her ayın üçüncü Çarşamba günü bir araya geliyor ve şirket içindeki çeşitli sorunlu noktaları tartışıyoruz. Bazen insanlar ekip güncellemelerini paylaşır veya fikirler üzerinde beyin fırtınası yapar. Toplantılar her zaman çok gevşek ve akıcıdır, serbest biçimli bir yapı izler. Bugünkü toplantımıza katılmanızın sizin için faydalı olacağını düşündüm."

"Evet, tabii. Bu mantıklı."

"Senden ne beklediğimiz hakkında herhangi bir sorunuz var mı?" "Hayır, çok açık konuştunuz."

"O zaman şimdi oraya gitsek iyi olur."

Birlikte müşteri adaylarını inceledikleri zaman Nicholas'ın onu götürdüğü büyük konferans salonuna doğru yan yana yürüdüler. Nicholas'ın zaten orada olduğunu, güvenlik şefiyle konuşurken başını öne eğdiğini görünce içinden küçük bir ürperti geçti.

"Tuhaf," diye mırıldandı Arthur. "James'in burada ne aradığını merak ediyorum. Bu toplantılara hiç katılmaz."

Nicholas, James'in diğer adamın söylediklerine başını sallayarak eşlik ederken onun bakışlarını yakaladı ama ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı. Sonra James gitti ve Nicholas yerine oturdu, bu da sohbetin birkaç desibel düşmesine neden oldu. Birkaç kişi merakla ona baktı.

Arthur elini kızın omzuna koyarak onu nazikçe öne doğru itti. "Millet, bu Jay, yeni Operasyon Başkan Yardımcımız. Bazılarınız onunla daha önce tanışmış olabilir," diye ekledi, statüsündeki değişikliği kabul ederek. "Jay, belki de bu toplantıya başlamadan önce birkaç kelime söylemek istersin?"

Kahretsin, onu *buna* hazırlamamışlardı. Telaşla masanın etrafına baktı, gözleri Nicholas hariç herkesin üzerinde zıpladı, Nicholas da ona o pek de belli etmeyen gülümsemelerinden birini daha attı. Kimse açıkça düşmanca davranmıyordu -özellikle de o odadayken- ama bazı yöneticiler gözlerini dikip uzun uzun baktılar ve o da gözlerinin daralmasından ne düşündüklerini ve neden düşündüklerini anladı.

"H-hi," dedi. "Ben Justine Va-ah, Beaucroft," diye düzeltti kendini. "Cal mezunuyum ve bir yıldan uzun bir süredir BA ile çalışıyorum." İnsanlar ona çok uzun süre baktığında hep yaptığı gibi omuzlarını eğip kendini küçültme dürtüsüyle savaştı. "Bu şirkete gelmeden önce San Francisco'nun Finans Bölgesi'nde küçük bir lüks ev eşyaları üreticisinde çalışıyordum. Oradaki rolüm de büyük ölçüde idari idi - en azından başlangıçta. Ama yükseldim ve bir işletmenin operasyonlarını ve finansal sağlığını yönetme deneyimimi orada edindim."

Gözleri tekrar Nicholas'a kaydı. Onun tüm dikkati üzerindeydi. Herkesin dikkatini çekmişti ama omuzlarını dikleştirip devam ederken yanaklarını ısıtan şey onunkiydi. "Kocamı zaten tanıyorsunuz-" sesi çatallaştı ve birkaç kişi gözlerini kaçırdı "-Dolaşan söylentileri duydum ve ilişkimizin muhtemelen burada bulunmamı bazılarınıza şüpheli gösterdiğini kabul etmeye hazırım, ancak burada olmayı hak ettiğimi herkese kanıtlamak için çok sıkı çalışmayı planlıyorum. Hiçbirinizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Sözlerini uzun, donuk bir sessizlik izledi. Omurgasından aşağı bir ter damlası yuvarlandı. Arthur, "İyi dedin Jay," diyerek ve alkışlayarak durumu kurtardı ve diğerleri de yavaş yavaş ona katıldı. Bu şimdiye kadar aldığı en sönük övgüydü ama en azından yuhalamıyorlardı ya da göğsüne kırmızı bir harf dikmiyorlardı.

Onun bıkkınlık veren giriş konuşmasından sonra söz verilen departman güncellemelerine geçildi. Jay, çeşitli yöneticilerin çok daha büyük bir iştahla şikâyet listelerine başlamadan önce metrikleriyle ilgili üstünkörü raporlarını dinledi. Jay, bu "operasyonlardan" kaçının gerçekten kendi alanına gireceğini merak etse bile, yetkin ve ilgili görünmek için mücadele etti.

Tekrar bakmaya cesaret ettiğinde Nicholas telefonuyla uğraşıyordu.

Kendine ait bir ofisi olmadan önce sadece bir hafta daha kendisine ait olacak olan masaya geri dönerken kendini bitkin ve işe yaramaz hissediyordu. Annica yerinde değildi ve masası acımasızca temizlenmiş gibi görünüyordu. Çeşitli ıvır zıvırları ve fotoğrafları gitmişti.

Gözleri Nicholas'ın ofisine kaydı. Orada değildi.

Arka arkaya toplantı mı? Gününün bu kadar yoğun geçmesi alışılmadık bir şey değildi.

-Bunu onun programını yönettiğinden biliyordu ama kötü bir his onu ısırان bir sinek gibi kemiriyordu. Önceki toplantıda dikkati çok dağınık görünüyordu. Peki Güvenlik'le olan mesele neydi?

Her şey yolunda mı? diye sordu.

Benim için endişelenme. Bunun hakkında ne düşündüğünü söyle. Bu bir maket.

Ona gümüş zincirli bir kolyenin resmini gönderdi, kolyeden sarkan bir sürü küçük tılsım vardı: daha küçük oniks, heliotrop, kiyanit ve pallasit gibi görünen kürelerle çevrili büyük bir sitrin küresi ve küçük olivin kristali parçaları,

Uzay temalı mı? diye sordu meteora bakarak.

Onlar senin belgeselindeki gezegenler.

Jay bakakaldı, geç de olsa hepsini tanıdığında nefesi kesildi: Işınlanmış çöl gezegeni; yarı lav denizleri ve donmuş volkanik kayalardan oluşan gezegen; elmas yağmurlu kasırga gezegeni; ve tenine karşı donmuş bir şekilde durması gereken gerçek bir uzay parçası.

(Seninle birlikte dünyanın yanışını izleyebilir miyim?).

Nicholas dizüstü bilgisayarını önüne koymuş, telefonunu bir kenara bırakmıştı. Ekranda açık bir belge vardı ama daha çok referans olarak kullanılıyordu: Haftalardır bu toplantıya hazırlanıyordu ve Jay'i bile etkileyecek detaylara dikkat ediyordu.

Ve bunu dört gözle bekliyordu.

James odaya girdi, uzak duvarın önünde duruyordu. Astlarından biri çoktan Annica'nın masasına gitmiş, masayı temizlemiş ve sabit diskini kopyaladıktan sonra kimlik bilgilerini iptal etmişti. Binadan çıkarılmadan önce bir şekilde masasına geri dönmeyi başarırsa

bilgisayarına erişemeyecekti. Bu dersi öğrenmek için mıknatıslı ve kin dolu bir çalışanın olması yeterliydi.

Onun kulaklıklarını ayarlamasını, koridorda yürümeden önce her şeyin tam olarak ayarlandığından emin olmak için zaman ayırmasını izledi. Titiz, küçük bir kontrol manyağı, diye düşündü. Kolunun altında bir not defteri vardı ve yüzü her zamanki gibi ifadesizdi, ancak ona her baktığında yeni bir hoşnutsuzluk akıntısını hayal ettiğini sanmıyordu.

Hisler karşılıklıydı ama bunu yakında kendisi de öğrenecekti. Kız içeri girdiğinde gülümsemesi sertleşti. Oturup yeni bir sayfa açarken gözleri kararsızca James'e kaydı. Saniyeler geçip de James toplantıyı başlatmadığında ya da "misafirini" tanıtmadığında, sayfayı köpek kulağıyla tutup ileri geri hareket ettirerek kıvranmaya başladı.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" Nicholas birkaç dakika geçtikten sonra sordu.

"Hayır. Bana bu toplantı için bir takvim daveti göndermediniz. Ekinde bir özet olması gerekiyor muydu?"

Nicholas öne doğru eğildi ve aralarında engel kalmaması için dizüstü bilgisayarını kenara itti. "Bu bir toplantı değil. Bugün neden burada olduğunuz konusunda sizi aydınlatmama izin verin. Gizli belgelere erişmek için Arthur Hartwell'in bilgisayarlarını mesai saatleri dışında izinsiz kullandığınıza dair güvenlik kamerası görüntülerimiz var."

"Ne?" Panik olmasaydı gözlerindeki şok ikna edici olabilirdi.

"Ayrıca mesai saatinden önce, size ait olmayan kimlik bilgilerinizi kullanarak fotokopi makinesine gittiğinize dair görüntülerimiz var - görünüşe göre *Hollybrook Herald*'ın ön sayfasının kopyalarını personel arasında dağıtmak için. Hangi sayı olduğunu belirtmeme gerek olduğunu sanmıyorum."

Yüzünün rengi soldu. Bundan zevk alıyordu; terfi talep ettiği günden beri intikamını planlıyordu, onu yeterince hata yaparken yakaladıktan sonra bir performans geliştirme planıyla tokatlayabileceğini düşünmüştü. Ama kurumsal suiistimal?

Bu çok daha iyiydi.

"Ayrıca," diye başladı parmaklarını masaya vurarak, "söz konusu gazeteden bir muhabirle yaptığınız konuşmanın bir dökümünü elde etmeyi başardım. Bu konuşmayı mesai saatleri içinde yapacak kadar aptal olmanız bir yana, ona gizlilik anlaşmanızı ihlal eden ve bana iftira atan bilgiler vermişsiniz." Bir kaşını kaldırdı. "Bu misillemeye çok benziyor."

"Çok fazla telefon alıyorum. Bunlardan herhangi biri bir muhabir olabilirdi."

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Kanıtım var. Patronunu arayıp kovulmazsa fonumu çekmekle tehdit ettikten sonra sizi satacak kadar hevesliydi. O gazetenin en büyük reklamverenlerinden birkaçı bu firmanın müşterisi. Ama sanırım işinde çok iyi olduğun için bunu zaten biliyordun."

Omuzları çöktü ve kapıya doğru bir bakış fırlattı. "Her ne yaptığımı düşünürseniz, açıklayabilirim."

"Açıklamalarla ilgilenmiyorum. Eylemlerinizin sonuçları yeterince yüksek sesle konuşuyor. Michael Valdez ile görüştüğünüzü, onun size bilgi verdiğini ve sizin de bunu gazeteciye sızdırdığınızı zaten biliyorum. İkiniz de Bayview'den ayrılmadan önce size para verdiğine dair fotoğraflar var elimde. Onun tipi olmadığınızı bildiğim için, başka tür bir sikiş için para verdiğini tahmin ediyorum."

Bu onun koltuğunda geriye yaslanmasına neden oldu. "Benimle böyle konuşmasına izin veremezsin," dedi James'e seslenerek, sanki onay bekliyormuş gibi. "Bu tacizdir."

Nicholas, James'in astının, titizlikle yerleştirilmiş kulaklıklar da dahil olmak üzere eşyalarını kutuladığını görebiliyordu. Jay bunu görmek için orada değildi elbette. Arthur'la başka bir geliştirme toplantısında, bunu da planlamıştı. Her şey mükemmel bir şekilde şekilleniyordu.

"Taciz," diye tekrarladı. "Bunu sizden duymak ilginç bir kelime seçimi."

"Peki ya *sen*?" Cehalet yanılsamasını daha fazla sürdüremeyecek kadar kızgındı, tam boyuna yükseldi. Nicholas göz ucuyla James'in gerildiğini gördü. "*Jay*'i kayırdığını herkes biliyor. Kendi üvey kız kardeşinle -ki onunla yattığın çok açık!" Giderek yükselen sesi tizleşti. "Benim terfimi düşünmüyorsun bile, ama şirket kaynaklarını

ofisteki metresine ödeme yapmaya ikna ettin, oysa ben ondan çok daha vasıflıyım."

"Yapma." Nicholas ayağa kalkarken ellerini masaya bastırdı. "Daha nitelikli değildin. Kayıtsız ve kinciydin. Ve kendi eksikliklerini gidermek yerine başka bir çalışanı aşağıladın. İşi alamadın çünkü performansın yeterli değildi."

"Ya da belki de aradığınız türden bir performans değildi."

Gülümsedi. Kadın irkildi.

"James size dışarı kadar eşlik edecek. Eşyalarınızı almak için masanıza uğramaya zahmet etmeyin. Eşyalarınız çoktan kutulandı ve işe alındığınız gün verdiğiniz adrese postalanacak."

"Sen-" Annica James'e vahşi bir bakış fırlattı. "Beni *kovuyor* musun?"

"Zaten yaptım. Gizlilik Sözleşmenizi ihlal ettiğiniz ve şirketi sabote ettiğiniz için." Kendisine alay etme ayrıcalığını tanıdı. "Gelecekteki işinizde iyi şanslar."

James onu kapıya doğru götürdü, Nicholas da onu izledi ve adamın eski sekreterini dışarı çıkarışını seyretti. Birkaç ay içinde üçüncü sekreteri de ayrılmıştı. Aklına Crystal'ın ateşli ayrılışı geldi; ona kalpsiz demiş ve bunu ofisteki herkesin duyması için haykırmıştı.

Diğer çalışanlar sudaki kanı hissederek ilgiyle izliyorlardı. Jay masasına geri dönmüştü ve James ile Annica'nın gölgeleri masasının üzerine düştüğünde başını kaldırdı. Diğer kadın bunu kışkırtıcı buluyor gibiydi. Nicholas öne doğru birkaç adım attı ama Annica çoktan atılmıştı, Jay'in kendisini değil kahve fincanını hedeflemişti, James onu iki eliyle yakalamadan önce iyi yerleştirilmiş tek bir hamleyle fincanı uçurdu.

Sıcak kahve pantolonundan ve bluzundan aşağı damlarken Jay bir çılgılık atarak ayağa fırladı.

"Zaferin tadını çıkarın," diye hırladı Annica omzunun üzerinden. "Küçük Bayan Slutshine."

Odadaki fısıltılar daha da yükseldi. Birkaç kişi yarı bastırılmış bir şekilde sırttı ve sert bakışları açık kat planını taradığında hızla kayboldu. Gözlerini indirdiler ve işlerine geri döndüler ya da dönmüş gibi yaptılar.

Jay, Annica'nın ardından bakakaldı. Annica'nın yüzündeki ifadeye - kaybolmuş ve yıkılmış ama aynı zamanda hiç şaşırmamış- öfkesi kabardı ve aniden bastırmak zorunda kaldı

şiddet arzusu.

Şimdi olmaz, dedi kendi kendine. Her şey plana uygun gidiyor. Güvenlik onunla ilgilenecek.

Nicholas elini onun omzuna koydu ve bluzunun içinden kolunu okşadı. "Hadi buradan çıkalım," diye önerdi. "Sanırım bu erken bir gün için çağrı yapıyor."

Hâlâ şaşkın görünen Jay, kollarını sıırıslıkla ve lekeli bluzunun üzerinde kavuşturdu. *Mülkün dışında mı?* James'e mesaj attı.

Cevap hemen geldi: *Evet, Bay Beaucroft, o gitti. Onu bir taksiyle gönderdim.*

Şoku atlatmadan Jay'i binadan çıkarması gerekiyordu. Onun gözlerindeki o parlaklığı, ağlamak üzere olduğunu anlamayacak kadar çok görmüştü. Ağzını kesin bir çizgiye getirerek onu kapıdan dışarı çıkardı.

Jay'i yolcu koltuğuna oturttuğunda gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Park yerinden tek eliyle geri geri çıkarken radyoyu kapattı ve arabasının önünden biri geçtiğinde küfretti.

"Muhasebecimi ara," diye bağırdı telefonuna, telefon da onu aramaya mecbur bıraktı. "Hoparlörü aç."

Adam iki kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "Alo?"

"Valdez projesindeki taksitlerimi iptal edin."

"Gerçekten mi? Emin misiniz? Gelişimin ortasındalar."

"Umurumda değil. İptal et. Onlara sözleşme ihlali olduğunu söyle. Beğenmezlerse avukat tutabilir. Görüşmeyi sonlandır," diyerek telefonunu tersledi ve telefon sessizliğe gömüldü.

Jay burnunu çekti. "Restoranda bana bahsettiğin proje bu değil miydi?"

"Öyleydi."

Gözünü ovuşturdu. "Ne oldu?"

Sarı ışığı geçmek için hızlandı. "Annica'nın gazeteye bilgi sızdıran kişi olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, ne?"

"Evet, bana gelip terfi istedi. Ama seni otobüsün altına atmaya çalıştı. Sonra ben vermeyince gazeteye gitti.

İşe alma uygulamalarımızdan şikâyet ediyor, ev hayatımızla ilgili saçmalıklar anlatıyorlar."

Küçük pislik.

Jay ellerini ovuşturdu. "Ev hayatımızı nereden bilebilir ki? Bana Ridgeview'de büyüdüğünü söyledi."

"Çünkü annen gibi o da yalnız çalışmıyordu." Nicholas tanıdık bir sokağa saptı ve Jay sapağı kaçırdıklarını fark edince doğruldu.

Çakılların çıtırtısıyla, mermer bir kuş yolu ve etrafı çevrili verandaya kadar uzanan bir sıra agav bulunan büyük bir evin önünde durdu.

"Burası Michael'ın evi," dedi Jay.

Kızın bunu hatırlamasından nefret ediyordu.

Yüzünde ani bir kavrayış ifadesi belirdi. "Nicholas, o-"

Cümlesinin sonunu duymak istemediğinden -ç ü n k ü cevabı neredeyse kesinlikle evetti- arabadan indi ve garaj yoluna yöneldi.

Jay bir küfür savurarak emniyet kemerini çözmeye çalıştı. "Yüzündeki ifadeden hoşlanmadım. Her ne yapmayı düşünüyorsan -lütfen, acele etme-"

"Bu sadece bir iş," dedi Nicholas acımasızca. "Tıpkı babalarımızın yaptığı gibi yap."

Zili çaldı. Jay dikkat çekici bir şekilde onun yanında duruyordu. Kapı açıldığında

Kapıyı açtığında, yarı yarıya üniformalı bir yardım görevlisinin açmasını bekliyordu, bu yüzden Michael'ın kendisinin kapıda belirmesi sürpriz oldu. Acı çekiyor olmalıydı. Karısı, kendi kapısını açmanın nezaketsizlik olduğunu düşünecek türden bir kadına benziyordu.

"Nicholas?" Gözleri ondan Jay'e kaydı. Korkmuş görünüyordu ama yeterince korkmuş değildi. "Burada ne yapıyorsun? Az önce fonumuzu iptal ettiğinizi söyleyen bir telefon aldım-"

Nicholas onun yüzüne vurdu.

"Nick." Jay onu yakalamaya çalıştı ama Michael yeşil Lacoste gömleğinin önünden tutarak ve vücudunu kullanarak onu itti.

kapıyı sonuna kadar açtıktan sonra onu zevkli maun kasasına doğru fırlattı. Aynı derecede zevkli birkaç çanak çömlek parçası paramparça olup fayans döşeli zemine düştü ve kabarık bir Pomeranian'ın bir anda ortaya çıkıp havlamaya başlamasına neden oldu.

Nicholas köpeği iterek uzaklaştırdı ve bir bacağını Michael'ın gövdesinin üzerinden geçirerek göğsüne yasladı. O kadar ağırdı ki, diğer adam hırıldamaya başladı. "Seni uyarmıştım."

Bir sonraki yumruğu Michael'ın ağzına geldi ve Michael parmak eklemlerinde dişlerin ısırığını hissederek onları parçaladı. Acı da vardı, ama bunu pek hissetmedi, çok öfkeliydi. "Sana onunla uğraşmamamı söylemiştim. Peki sen ne yaptın? Çalışanlarıma para verip saçmalamalarını mı sağladın-" sözleri bir hırıltıya dönüştü ve adamın kafasını fayansa çarptı. "Seni küçük *pislik*."

"Bu kadar *yeter*." Jay onu arkadan kavradı ve kollarının altından geriye doğru çekti. Michael onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak karşılık verdi ve burnuna vurdu. Aslında hafif bir darbeydi ama bir şey çatladı ve Nicholas küfrederek Jay'in ona doğru düşmesine neden olacak şekilde ileri atıldı. "Nicholas, dur-"

"Ona hiç dokunmadım." Michael'ın sesi pıhtılaşmıştı.

"Biliyorum," dedi Nicholas soğuk bir sesle. "Bu yüzden sana vuruyorum ve aletini kesmiyorum."

"Nicholas." Tekrar saldırdığında Jay çığlık attı. "*Dur* dedim."

Onu zapt edecek kadar güçlü değildi ve bunu biliyordu. İkisi de biliyordu. Ama titreyen kolları ona, onu bir daha dönmek üzere terk ettiği o korkunç geceyi hatırlattı.

Çünkü o zaman da seni durduracak kadar güçlü değildi.

Sarktı ve Jay'in onu çekmesine izin vermeden önce Michael'a son bir kez gönülsüzce vurdu.

"Tanrım," dedi Michael, boğuk ve sefil bir sesle. "Lanet olsun."

"İşimiz bitti. Tüm proje bitti. Sizi sözleşmeyi ihlalden tutukluyorum. Kalkınma planınızı birazcık şantajla süslemeye çalıştığınızı öğrendiklerinde bu kasabada kimse size dokuz ayaklı bir direk dokunmayacak."

Bir evin derinliklerinden bir bebek ağlamaya başladı.

Jay bembeyaz kesildi. "Yapmadın," diye fısıldadı, sonunda konuşmanın özünü anlamış gibi görünüyordu. Ama bu kez konuştuğu kişi Michael'dı, onun gözlerine bakamayan Michael. "*Neden?*"

"Mikey?" Angie'nin sesi koridorda yankılandı. "Mikey, bir ses duydum. Ne yapıyorsun? Aman Tanrım. Aman *Tanrım*. Ne oldu sana böyle? Polisi aramalı mıyım?"

Nicholas nazikçe burnuna dokundu. "Merhaba Angie."

"Bunu sen mi yaptın?" Angie ona doğru döndü. "Çık dışarı. Evimden defol Nicholas, yoksa polisi ararım."

"Ona resimleri sor."

Angie sarsılmış görünüyordu ve Michael'a liseden çok iyi hatırladığı güvensizlik iziyle baktı.

Ne kadar çok uzatma satın alırsa alsın ya da güzel evine antika porselenler koyarsa koysun, her zaman eski sevgilisi daha iyi birini sevdiği için havuz kenarında arkadaşlarına ağlayan, lisedeki o kıskanç, önemsiz kız olacaktı.

"Ne *resimleri*? *Onun* resimleri mi?"

"Hayır! Ben fotoğraf çekmedim." Michael gömleğinin yakasıyla burnunu sildi ve Nicholas'a kötücül, sulu bir bakış fırlattı. "Gazetelere gidebilmesi için çalışanınıza para ve bilgi verdim ama o zaten bunu yapacaktı. Başka hiçbir şey yapmadım."

"Bunu sanki kendi pis işlerini yapabilecekmişsin gibi söylüyorsun." Nicholas kolunu Jay'in beline dolayarak onu kendine doğru çekti. "Başka birine *para verdin* mi?"

"Hayır, size söyledim, resimler hakkında hiçbir şey bilmiyorum." "Kocam bilmediğini söylediyse, bilmiyordur," diye tersledi Angie.

"Neden?" Jay tekrarladı, ela gözleri kendi iç ateşiyle parlıyordu. "Neden böyle arkamdan iş çeviriyorsun?"

Michael yanıt vermeyince Nicholas açıkça, "Çünkü seni istiyor," dedi. "Ve şu anda bu konuda hiçbir şey yapamayacağına göre, tek yapabileceği seni hiç beceremediği o küçük, tertemiz melek olmadığın için cezalandırmak."

Jay ondan uzaklaştı. "*Nicholas*."

Angie sert bir nefes alarak onun yüzüne vurdu. Beklentiyle irkilen Jay'e baktı ama bir sonraki hamlesi Michael'dı ve yüzünde acıtması gereken oyuklar bıraktı.

"Bu da ne-"

"Çocuğumuzu bir otele götürüyorum," diye onun yerine konuştu. "Şu anda bu saçmalıkların hiçbirisiyle uğraşamam. Yarın yatırımcılarımızla görüşmem gerekiyor. *Birinin* maaş çekini getirmesi gerekiyor."

"Bu benim hatam değil," diye itiraz etti Michael. "*Angie-bebeğim*-" Kadın onu silkeledi ve evin derinliklerinde, ağlayan çocuğun olduğu yöne doğru gözden kayboldu. Onun gidişini izlerken tüm vücudu çöktü. "Kahretsin. *Siktir*."

"Bunu inkâr etmeliydin," dedi Nicholas. "Ama belki sen de istediğin gibi olmadığı için karını cezalandırmak istedin."

Michael ateşli gözlerini ona çevirdi. "Hayatımı mahvettin, Beaucroft."

Nicholas uzanıp Jay'in sol elini tutarak, "Hayır," dedi. "Sen kendi elini mahvettin."

Diğer adamın gözlerinin Jay'in yüzüğüne ve kendi sol eline taktığı platin yüzüğe gittiğini gördü. Dehşet ve inançsızlık gözlerini doldurdu. "Sen-"

"Ben," diye soğukkanlılıkla kabul etti. "Ve o. Güle güle."

Nicholas son bir kez ters ters bakarak kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verdi.

On Dokuzuncu Bölüm

Jay eve dönerken sessizdi, yüzü yavaş yavaş öfkeden nasıl tanımlayacağından emin olmadığı bir şeye dönüşüyordu. "Gömleğinde kan var," dedi sonunda.

Nicholas sabırsız bir ses çıkardı ve gömleğini başının üzerinden çekip arka koltuğa yığmadan önce birkaç düğmesini çözdü. Araba direksiyonu kırdı.

"Tanrım," dedi Jay. "Araba kullanırken bunu yapma!"

"Benden ne istediğinden pek emin değilim Jay. Her şey kontrolüm altındaydı."

"Michael'ı dövmemek bir başlangıç olabilirdi."

"Seni ağlattı." Birkaç sürücü araçlarıyla geçerken ona ikinci kez baktı. Hollybrook'taki insanlar genellikle yarı giyinik ve sanki bir yeraltı barında çıplak elle boks yapıyormuş gibi dağılmış bir halde araba kullanma alışkanlığına sahip değillerdi. "Sokakta. Herkesin önünde."

Valdez'in burnunu kırmış olmayı dileyerek direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Ve evde bir bebeği vardı. Tanrım, Nick, yapacağın şeyin bu olduğunu bilseydim sana asla söylemezdim. Angie polisi aramadığı için şanslısın. Ona öyle vurarak öldürebilirdin."

"Muhtemelen onu kendisi öldürmeyi planladığı içindir," dedi karanlık bir sesle.

Jay onun dudaklarını birbirine bastırdı ve adam ister istemez bir korku titreşimi hissetti.

Ona en son bu şekilde baktığında, onu dokuz yıllığına terk etmişti. "Gazete yüzündendi," dedi ve onun başını geriye çevirdiğini gördü ona doğru. "B u yüzden yaptım. Meghana sana bunu gösterdiğinde Gazete, bana baktığın gibi ona da bakıyordun."

Seni zorladığım zaman.

Dudağını ısırmadan önce ağzı titredi ve söylenmemiş sözleri duymuş gibi arkasını döndü.

Eve vardıklarında, Nicholas kapının kilidini açar açmaz kadın onun yanından geçip gitti. Nicholas onu takip etme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

onu tekrar terk etmesini engellemek için. Bunun yerine ana yatak odasına döndü, banyosunun mermer lavabosunu kavradı ve Michael'ın yüzüne verdiği zararı incelemek için büyük, tam duvar aynasına eğildi.

Geçici olarak burnuna dokundu ve dişlerinin arasından tısladı. Bir burun deliğinden sıcak bir acı eşliğinde kan damladı. Kırılmış gibi hissetmiyordu ama berbat görünüyordu.

En azından Valdez daha kötü görünüyor.

"Burnunu mu kırdı?" Jay arkasındaki aynada, babasının seçtiği yaldızlı kenarlarla çerçevelenmiş olarak belirdi. İş kıyafetlerini çıkarmıştı ve şimdi üzerinde uyku şortu ve soluk bir atlet vardı.

"Hayır." Elini lavaboya doğru indirdi. "Sadece çok kötü kırdım. İyi olacağım."

"Otur," dedi ve duşun dışındaki bankı işaret etti.

İtaat etmek için hareket etti, kara kaşlarının altından ona baktı. "Gittiğini sanmıştım."

"Neden gideyim ki?" diye sordu kızgınlıkla. "Bu noktada birbirimize yapışmış durumdayız, değil mi?"

Nicholas bu ifadeden hiç hoşlanmamıştı, ama bunu söylemek için ağzını açtığı anda, kadın akü asidine batırılmış gibi hissettiren bir kulak çubuğuyla kesiklerinden birini kaşırken dudaklarından acı dolu bir hırıltı döküldü.

"Siktir, acıyor."

"Olursa bu senin suçun." Nicholas'ın elini serin elinin içine aldı, yarılmış ve sızlayan parmak eklemlerini inceledi ve Nicholas on yaşındayken, elleri hâlâ Nicholas'ınkilerden büyükken ve Nicholas'ın tek arzusu onun yumuşaklığıyken, kanayan bir sıyrık için ona geldiğini hayal etti. Nicholas nefes aldı ve

-Tanrım, kızın saçlarının kokusunu alabiliyordu. "Derin olmadığı için şanslısın. İnsan ısırıkları enfekte olduğunda, kemiğe kadar sepsis olabilir."

"Sen küçük bir ineksin," diye nefes aldı, kadın yeni bir kulak çubuğu alıp elinin arkasına o sıvı ateş işkencesinden daha fazla sürmeye başladığında rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Neyin aksine, öfke sorunları olan bir sporcunun mu?" Altın rengi gözleri ağır kirpiklerinin altında kısıldı. "Ne düşündüğünü biliyorum

Ama eski erkek arkadaşımı dövmek o aptal gazetenin hakkımızda yazdıklarını geri getirmeyecek."

"Beni o atıklarla yerleri paspaslarken görmenin seni az da olsa heyecanlandırmadığına emin misin?" Kadın bandajı elinin etrafına sararken sert bir nefes daha aldı. Parmak eklemlerini esnetti. "Babamın kötü davranmasından hoşlandığını sanıyordum."

"Kes şunu," dedi kadın, onu kıpır kıpır eden bir ses tonuyla. "Hapse girebilirdin. Ya da *daha kötüsü*. Bana kafa sallama," diye tersledi, yine öfkeyle, adamın dudaklarında beliren sırıtmayı görünce. "Düşündüğünün aksine sen bile kanunların üstünde değilsin. Gerçekten o fotoğrafları onun çektiğini mi düşünüyorsun? Elini kalbine koy."

Hayır," diye itiraf etti. "Ama bunu her kim yaptıysa evimizi iyi biliyordu, o yüzden o yapmış olabilir ve dürüst olmak gerekirse, sen bana sana ne söylediğini anlattıktan sonra onun içine biraz Tanrı korkusu salmak istedim." Angie'nin tırnaklarındaki çizikleri incelemek için eğildiğinde ellerini iki yanına bıraktı ve itaatkâr bir şekilde başını eğdi. "Hâlâ sana aşık. Bunu söyleyebilirim. Seni benimle birlikte düşünmek onun Melek Jay imajına uymuyor. Fotoğrafla doğrulandığını görmek kafasını patlatır."

"Ben de pazarlığının bir parçası mıydım?" Parmakları adamın çenesini biraz fazla kuvvetle kavradı. "Hani arabada iptal ettiğin? Onu benden uzak tutmak için gerçekten ona para mı verdin?"

"Seni benim yapmak için neler yapabileceğimi söyledim."

Jay cehennemden gelen kulak çubuğunu yüzüne durumun gerektirdiğini düşündüğünden çok daha şiddetli bir şekilde uyguladı. "Hiç *Faust* okudun mu Nicholas?"

"Neden? Sıcak mı?"

"Gülümsemeyi kes. Bu hiç komik değil."

Oh, Jay, babamı kendi evinde alttan almanın keyfini çıkarıyorsun.

Kolunu kızın beline doladı ve onu kucağına çekti. İrkilerek ispirto şişesini eline aldı ve adam onu sabitlemek için elini kalçasına koyduğunda neredeyse yere düşüyordu. "Sanırım fotoğrafları çeken Jake'ti."

"Jake Van Hoff? Okuldan arkadaşın mı?"

"Biz arkadaş değiliz," diye hatırlattı ona. "Ama evet. O."

"Neden?"

"Çünkü o annenin küçük oyuncacı."

Elindeki kanlı Q-ucunu çöpe atmak için dönerken inanmayan bir kahkaha attı. "Tam olarak onun tipi değil."

"Aleti ve nabzı var. Tabii ki onun tipi. Ayrıca kızın istediği bir şeye de sahip; amcası için çalışıyor." Alkol şişesini kadının gevşemiş ellerinden aldı, kapağını sıkıca kapattı ve yanındaki tezgâha koydu.

"Özel dedektif mi? Sence annem için mi çalışıyor? Benim fotoğraflarımı çekmesi için ona para verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Adamıma arabasını takip ettirdim, dairesinin önüne park etmişti. Ve tahmin edin ne oldu? Frank Van Hoff adına kayıtlı. Amcasının arabasını kullanıyor. San Francisco'da da görmüştüm. Aynı model." *Dairenin hemen dışında*. "Ödemesi de tam yapılmamış. Çaresiz olmalı."

"Gerçekten annemin beni takip etmesi için borcu olan ucuz bir özel dedektif tuttuğunu ve-" sözlerini tamamlayamadı. Gözlerinde yaşlar oluşmaya başladı. "Hayır. O korkunç biri ama *bunu* yapabileceğine inanamazsın."

"Ben öyle düşünüyorum. Bence ortada çok fazla para var ve Jake'in verdiği hizmetlerde indirim almak için kendini ona pazarlıyor." Ağzı düzleşti. "Bu fikri babamdan bile almış olabilir, eğer babam aramızda olanları ona gerçekten anlattıysa."

Jay umutsuzca başını salladı. "Aman Tanrım. Benim üzerimde böyle bir etkisi olmasını istemiyorum, Nicholas. Senin için paradan vazgeçtiğimi biliyor."

"Sana hiçbir şey olmayacak."

"Çoktan oldu! Yıllarca adımı aradım, tüm hayatımı havaya uçuracak saatli bombayı bekledim. Bu sizin için geçmişte kalmış olabilir ama benim için değildi. Birkaç ay öncesine kadar *bu* benim şimdiki zamanımdı. Geleceğimin de böyle olmasını istemiyorum. Bunu tekrar yaşayamam."

Kadının yüzüne baktığında, içindeki arzunun buharlaştığını, yerini sert ve soğuk bir şeye bıraktığını hissetti. Dikkatlice ayağa kalktı ve ayağa kalkarken onu da yanında götürdü. "Biliyorum, tatlı kuşum. Özür dilerim."

"Sadece mutlu olmak istiyorum," dedi, kırık bir şekilde onun göğsüne yaslanarak. "Sadece birileri sürekli canımı yarmaya çalışmadan kendimi iyi hissetmek istiyorum."

Tek istediğim buydu. Çok şey istediğimi düşünmedim."

"Biliyorum," dedi tekrar. Banyoya doğru yürüdü ve musluğu çevirerek suyun buharını izledi. Gözleri aynaya kaydığında, gülümsemesinin alaycı bir hal aldığını gördü. "Banyoya gir. Sana güzel, sert bir içki hazırlayacağım ve sonra ben saçlarını yıkarken benimle istediğin her şey hakkında konuşabilirsin."

"Banyo." Ağzında acı bir burkulmayla küvete kararsızca baktı. "Biliyor musun, ayrıldığım gece, motelime vardığımda, sanki bu bütün geceyi temizleyebilirmiş gibi, kendimi keseledim."

Nicholas elbiselerini çıkarırken ona baktı, çıplaklığını değil, yüzündeki pişmanlığı gördü. "Bana artık seni korkutmadığımı söylemiştin."

Jay suya girdi ve kollarını küvetin kenarına koyarak ona baktı. "Yapamazsın."

Nicholas kalbinin göğsüne çarptığını hissetti. Başını sallayarak döndü ve yatak odasına girerek küçük bardaki ballı viskiden iki bardak doldurdu. *Demek gerçekten de itişip kakışarak gitmeyi düşünüüyordu ama yapmadı, kaldı.* Adam geri döndüğünde kadın arkasını dönmüştü ama adam odaya girerken kadının sırtındaki kasların kıpırdadığını gördü.

"Bana ne yapacağımı söyle." Dizlerinin üzerine çökerken bardağını uzanabileceği bir yere koydu. Kız hemen cevap vermeyince, dağınık saçlarını toplayıp gevşek bir atkuyruğu yaptı ve ellerini kızın çıplak omuzlarına koyarak, gençken yaptığı gibi sırtını düzleştirdi ve yumuşak bir dokunuş kıza karşı hissedebildiği tek şefkatti. "Sana nasıl bakacağımı söyle bana." *Bunu nasıl düzelteceğimi söyle.*

Elini adamın çenesine götürerek yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Ve sonra, sessiz ama kararlı bir fısıltıyla ona şöyle dedi.

"Yani bankada bol miktarda paramız var ve bu da bizi üçüncü çeyrek için güçlü bir konuma getiriyor." Jay, tüm dünyası parçalanmakla tehdit ediliyormuş gibi hissederken bile son iki gününü bir araya getirmek için harcadığı Powerpoint'in bir sonraki slaytına tıkladı. "Yeni büyüme yavaşladı"

İlk çeyrekten bu yana, ancak yine de yıldan yıla yüzde on beş kâr elde edeceğimizi tahmin ediyoruz."

Konuşurken sanki kendi bedeninin dışında geziniyor, kendini izliyordu. Topluluk önünde konuşmak hiçbir zaman en iyi yaptığı şey olmamıştı ama Nicholas'la pratik yapmak, not kâğıtlarının titreyen ellerinde ne kadar kötü sallandığını ve tüm konuşmalarını ezberlemesi gerektiğini çok çabuk fark etmesini sağladı. Titremesini gizlemeye çalışarak tıklayıcıyı biraz daha sıkı kavradı.

Pazarlama bölümünden bir adam elini kaldırdı. "Madem bu kadar iyi gidiyoruz, neden hesaplarda ölü ağırlık gibi duruyor?"

"Çünkü ölü ağırlık değil." Jay kollarını arkasında kavuşturdu. "Bu bir tampon. Bu ölü ağırlığın bir kısmı, her şeye rağmen maaşınızın ödenmesini sağlıyor."

Komik olmaya çalışmıyordu, ama birkaç kişi güldü - Tanrı'ya şükür ona değil - ve uzaktan kumandayı Arthur'a vermeden ve bir sonraki konuşmacının tanıtımını yaparken koltuğuna çekilmeden önce sunumun geri kalanını tamamlayabildi.

Nicholas birkaç koltuk aşağıda oturuyordu ve koyu renk takım elbisesi içinde çok korkutucu görünüyordu, şüphesiz bunu amaçlamıştı, çünkü San Francisco'ya ilk kez geldiğinde onu korkutmak için aynısını giymiş ve o küçük vegan lokantasında kelimenin tam anlamıyla onu giydirmişti.

Pantolonundaki hayali bir kırıklığı düzeltti, annesinin dış görünüşüne odaklanıp hemen tüm kusurlarını gösterme yeteneğini hatırladı. İş kıyafetlerini zırhını giyer gibi giymişti ama giyinirken kendini, ayakkabılarının yıpranmış topuklarından, düğmeler çok geniş aralıklı olduğunda bluzlarının açılmasını önlemek için kullandığı moda bandına kadar alışkanlıktan kaynaklanan tüm kusurları işaretlerken buldu.

Annesiyle yüz yüze gelme düşüncesi dehşet vericiydi.

Kıpırdanması Nicholas'ın dikkatini çekti. Ona kısa ama memnun bir bakış attı.

Başını salladı.

"Harika konuşmadı Justine," dedi birisi ona ve Jay ona baktı isimlerini bilmediği bir grup kadın çalışana şaşkınlıkla baktı. "Evet, başardın."

"Teşekkür ederim?" Kendisiyle alay edilip edilmediğini merak ederek kararsızca gülümsedi. Annica işten çıkarıldıktan sonra ardında bir bölünme bırakmıştı. Çoğu insan Nicholas'ı herkesin önünde desteklemişti ama Jay, Annica'nın gerçekleri söylediği için cezalandırıldığını düşünen insanlar olduğunu biliyordu. Onunla göz göze gelmiyorlar ve girdiği her odayı terk ediyorlardı.

Her ikisinde de sunum yapması gereken iki toplantısı daha vardı ve gününün geri kalanını masasında, bazı yeni doğrudan raporlarının metriklerini gözden geçirerek ve e-postaları yanıtlayarak geçirdi. Akli sürekli annesine doğru çekiliyordu.

Nicholas artık onu almak için bina kapanıncaya kadar bekleme zahmetine katlanmıyordu, bu da Nicholas'ın, bütün o geç saatlere kadar süren gecelerin onun yüzünden olup olmadığını merak etmesine neden oluyordu.

O yukarı doğru yürürken Jay bilgisayarını kilitlemek için uğraşüyor, bir yandan da eşyalarını çantasına dolduruyordu. Jay tökezleyerek ayağa kalkarken, "Sunumu çok iyi yaptın," dedi. "Bu arada."

"Bunu duydun mu?"

"Ofisteki dalkavuklara alışacaksın. Sinir bozucudurlar ama zararsızdırlar." Anahtarlarını almak için cebini karıştırırken bir elini kızın sırtının küçük kısmına koydu. "Gitmeye hazır mısın?"

"Sanırım."

"Sen hazırsın. Unutma, annen çaresiz durumda."

Ve çaresiz insanlar tehlikelidir. Kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur.

Annesi Ridgeview'de, Granite County bölgesindeki insanların "şehrin kötü kısmı" olarak adlandırdıkları yerde kalıyordu, çünkü aslında kastettikleri şey "uygun fiyatlı" olduğu ve bu nedenle istenmeyen bir yer olduğuydu, çünkü zamanlarına değecek zengin seçkinler tarafından yaşanmazdı.

Jay, Annica'nın küçümseyici bir tavırla "Burada büyümüş gibi görünüyorsun" dediğini hatırladı. Nicholas arabasını "yoksulluğun" bu kibar versiyonunda sürerken, kendini yatağa aç girdiği ya da el sabunu olarak sulandırılmış bulaşık deterjanı kullandığı tüm zamanları hatırlarken buldu ve iş arkadaşının kendisinden daha yoksul büyüdüğünü bilseydi onu daha çok sevip sevmeyeceğini merak etti.

Muhtemelen değildir. Jay, annesinin apartman kompleksi olduğunu tahmin ettiği binanın soyulan boyalarına baktı ve demiryolu raylarına yakınlığına dikkat çekti

ve tabelası yanmış bir bakkalın yanındaki boş, henüz geliştirilmemiş arsa. Sokakta park etmiş arabalar eskiydi, ancak tüm camları sağlamdı ve hiçbir tahta blokların üzerine tehlikeli bir şekilde tünemiş değildi.

"Bana sokaklarda yaşamının eşiğinde olduğunu söyledi," dedi Jay. "Ve sen de o yaşlı yalancıya inandın mı?" Sokağın karşısına paralel park etti, neredeyse önlerindeki Volvo'ya çarpıyordu. "Takip ettiğim araba buydu, değil mi? evinin önünde. Sokaktaki en yeni ev. Görünüşe göre geceyi burada geçiriyorlar. Ne kadar rahat."

Nicholas herhangi bir giriş yapmadan caddenin karşısına yöneldi ve Jay onun uzun adımlarına yetişmek için biraz koştu, resmi ofis kıyafetlerinin panjurlu pencerelerden bakışları üzerine çekip çekmediğini merak ediyordu. Kendini hazırlamak için daha fazla zaman isterdi ama Nicholas neredeyse hevesli görünüyordu.

"Danielle!" Kapısına öyle sert vurdu ki, Michael'a saldırırken aldığı sıyrıklar açıldı ve boyada küçük kan izleri kaldı. "Aç şu lanet kapıyı."

"Belki de o ho-" Jay başladı ama kapı ardına kadar açıldı. "Oh."

Annesini yıllardır görmemişti. Hâlâ ufak tefekti ve zayıf yapısı hâlâ spor yaptığını gösteriyordu. Uzun sarı saçları balerin topuzu şeklinde geriye taranmıştı ve elmacık kemiklerine bir çeşit ışıltılı bronzlaştırıcı sürülmüştü. Gerçek yaşını gösteren tek şey bir avuç güneş lekesi ve birkaç taze kırışıklıktı.

Annesi onu bir kez daha gözden geçirdi. Eleştirel ve dostça olmayan bu tavır Jay'e, her ikisi için de kınanırken bile ölçüldüğünü ve eksik bulunduğunu hissettirdi.

"Oh," dedi. "*Sensin.*" Gözleri Nicholas'a kaydı. "Sanırım boş tehditler savurmuyorsun."

Jay, annesine restoranda vızıldayan bir sineğe bakan biri gibi bakan Nicholas'a döndü. *Annemle ne zaman konuştu?* diye merak etti, Nicholas'ın gözlerindeki buz gibi öfkeden rahatsız olmuştu.

"Bizi içeri davet edecek misiniz yoksa avukatımın Ring uygulamanız üzerinden arama yapmasını mı istiyorsunuz?"

Davadan söz edilmesi annesini rahatsız etmiş gibiydi. Hızla kenara çekildi ve Jay fuayeye doğru yürürken kendini Victoria's Secret'ın arka odasına benzeyen, her şeyin değişik pembe ve beyaz tonlarında olduğu bir alanda buldu. Kendisini belli belirsiz hasta hissettiren bir şekerli kurabiye kokusu vardı, striptiz kulübünü ve hoşuna gitmeyen çok sayıda alışveriş merkezi gezisini anımsatıyordu. Sahte vanilya ve aşağılanma.

Jay'in annesi buzdolabına doğru ilerledi ve kapağını açtı. Raflar çoğunlukla boştu ama zaten annesi hiç yemek yapmamıştı. En üst raftan buzlu bir şişe şeftali rengi şarap çıkardı. "Sanırım bir içki istersin."

Nicholas ona baktı. "Kız arkadaşlarından birine benziyor muyum?"

Jay annesinin ağzının açık kaldığını, kesici bir söz söylemeye hazırlandığını gördü.

Sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü. "Baban asla hayır demedi."

Nicholas sadece ona baktı. Yutkundu ve sonra omuz silkerek tedirginliğini gizledi.

"Justine, şarap?" Bir emir gibi gelmişti.

"Peki." O da istemiyordu ama bu ona fena halde titreyen elleriyle bir şeyler yapma fırsatı verecekti. Titreyen elleriyle bardağı alıp mide bulandırıcı tattaki rozedden umutsuzca birkaç yudum aldığında Nicholas ona onaylamayan bir kaşını kaldırdı.

"Sanırım buraya gelmen için seni zorlamasına izin verdin." Jay kazara şarabın bir kısmını üzerine sıçratınca annesi başını çevirmeden ellerini izledi. "Geleceğini söyledi."

Nicholas onun kalçasını sıktı, bu annesinin gözünden kaçmadı.

"Kardeşinin seni bu kadar kolay lokma haline getirdiğini fark etmemiştim."

Bu diken batmaya niyetliydi ama özsaygısının etrafındaki insanları ne kadar memnun ettiğine bağlı olduğu eskiden olduğu kadar acıtmadı.

Şarabın da etkisiyle hissizleşen bir hayranlıkla, annesinin kendisi hakkında ne düşündüğünü artık hiç önemsemediğini fark etti.

"Burası güzel bir yer." Nicholas elini sırtından indirmeden önce parmaklarıyla ona hafifçe vurdu. Nicholas elini sırtından indirirken

Kafeste volta atan bir panter gibi mutfağın etrafında dönüyordu. "Kiralık mı? Mali sıkıntılarınızın vahim durumuna bakılırsa öyle olmalı."

"Beni bu duruma sen soktun," diye öfkeleni annesi.

"Öyle mi yaptım?" Nicholas dolaplardan birini açıp içine baktıktan sonra omzunun üzerinden dönerek ona soğuk bir bakış attı. "Sana sırt üstü yatmanı söylediğimi hatırlamıyorum."

Jay'in annesi ona baktı. "Benimle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin?"

Ne kadar da kolay lokma. Şarap kadehi kadının elinde titredi. "Beğenmediysen kendin söyle." Elindeki kadehi beceriksizce çirkin Formika tezgâhın üzerine bıraktı. "Beni zaten bir kez sattın. Hem de ne için? Tren rayları üzerinde bir daire için mi? Siktir git."

Nicholas homurdandı ve dar koridoruna geri döndü.

"*Benim* evimde yaşıyorsun, Justine. *Beni* satmakla suçlamadan önce bunu hatırlamanı öneririm." Annesi, bir gözü Nicholas'ın üzerinde olsa bile, daha kolay bir hedef olduğuna karar vererek ona döndü. "Son baktığımda, sen de benim gibi oraya gelmiştin."

"Son kontrol ettiğimde," dedi Jay, "tapuda senin adın yazmıyordu."

"Eğer burada yalnızsanız bu kapı neden kilitli?" Nicholas antredeki üç kapıdan birinin tokmağını tıkırdatarak kayıtsızca sordu. "Nereye gidiyor bu?"

"Benim yatak odam," diye tersledi annesi, gözlerini Jay'den kaçırarak. "Oradan uzak dur."

"Nicholas, dur," dedi Jay, kolu tekrar denediğinde.

"Her zaman senin emirlerini yerine getirirdi." Nicholas kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanırken annesinin sesi ekşimişti. Jay'e öyle bir bakış fırlattı ki, on dört yaşındayken olsa bu bakışlar onu soldururdu. "Sanırım nedenini biliyorum."

"Nedenini biliyorsun. Beni onun kollarına sen sürükledin." Jay omuzlarını dikleştirdi. "Sıkmadığında çok hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

"Öyle değil mi?" dedi annesi.

Jay gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Senin fiyatın ne? Bana herkesin bir fiyatı olduğu söylendi. Bunu durdurmak için ne istiyorsun?"

"Yedi milyon dolar."

Nicholas kapının yanındaki yerinden güldü.

"*Sessizliğim* karşılığında yedi milyon dolar. O makaleyi gördüm, insanların şimdiden konuşmaya başladığını biliyorum. Babanın davasından beri bu kasabanın yaşadığı en büyük skandal sensin."

Nicholas kayıtsızca, "İnsanlar hep konuşur," dedi.

"Gençken neler yaptığını bilseler eminim daha çok konuşturdular. Damon ölmeden önce bana bazı şeyler anlattı." Dudaklarından iğrenç bir kahkaha döküldü. "Başta inanmadım, senin gibi küçük bir iffet abidesi, ama kocamı benden çalmak için de fazla zaman kaybetmedin, o zaman neden yasal olmayan üvey kardeşinle de yatmıyorsun?"

Jay'in ağzı açık kaldı. "Ne?"

"On sekiz yaşındayken tatil köyünde küçük bir fahişe gibi giyinip barda takıldığın o gece ona asıldığını söyledi."

Sanki on sekiz yaşında olmak bir suçmuş gibi konuşuyordu, diye düşündü Jay. Belki de annesi gibi bir kadın için öyleydi. Boğazında safranın ekşi tadı yükseldi. "Bu lanet bir yalan. O denedi-"

Ama bitiremedi. Tek tadabildiği o ucuz asitli şaraptı.

Bana sahip olmak istedi.

"Gördünüz mü? İnkâr bile edemiyorsun. Tıpkı kardeşinle yaşadığın şu şey gibi-" Annesi sivri bir tırnağını ona batırdı. "Bu ne zaman başladı? Çünkü Damon bana onu on dört yaşından beri becerdiğini söyledi."

Jay'in hiddetli inkâr çılgılığı, kulakları sağır eden bir gümürtüyle kayboldu ve onu kıymıklanan tahtaların sesi izledi. Nicholas ikisinin de irkilerek bağırmasına aldırmadı ve omzunu tekrar kilitli kapıya çarparak kapının kırık menteşelerinden fırlamasına neden oldu.

"*Bu ne cüret!*" diye bağırdı Jay'in annesi, ama sesi dehşete kapılmış gibiydi. Sanki Nicholas'ın gerçekte ne kadar güçlü olduğunu ve ona ne kadar kolay sırt çevirebileceğini fark etmemiş gibiydi.

Ya da onu yeterince zorlarsa bunu isteyebileceğini.

Nicholas odaya girdi ve Jay bir bağırisı duydu, ardından yüksek sesli bir itiş kakış ve ardından bir küfür geldi. Annesinin yüzünü gördü.

Gözleri mutfak masasının üzerindeki telefonuna kayıyor ama Jay ondan önce davranıp ekranı çatlamış, hırpalanmış eski iPhone'u çantasına atıyor.

"Geri ver onu," diye tersledi annesi. "Şimdi, Justine!"

"Ayrıldığımız zaman yapacağım. Nicholas'ın emirleri henüz bitmedi."

"Ben senin *annenim*," diye bağırdı. "Şimdi beni dinle ve *telefonumu bana ver*."

"Eğer annemsen," dedi Jay, hâlâ o ürkütücü sükûnet dalgasının içinde, "öyle davranmalısın."

Yüzünün yan tarafı acıyla aydınlandı ve Jay annesinin havaya kaldırdığı elini görünce şok içinde gözlerini kırıştırdı.

"Çok küstahsın - seni kindar, *sapkın* küçük-"

Nicholas gömleğinin yakasından tutmuş, çırpınan Jake'i yatak odasından çıkarırken annesi Jay'den geriye sıçradı. Diğer elinde bir kamera vardı.

"Kapıyı dinliyordu." Jay'in sıçramasına ve annesinin çığlık atmasına neden olan bir güç gösterisiyle kamerayı yere öyle bir fırlattı ki, paramparça oldu ve muşambayı ezdi. "O da kayıt yapıyordu. Merak ediyorsan söyleyeyim, bu yasadışı."

"Yerlerimi mahvettin!"

Nicholas, "Aslında benim katlarım," dedi ama öfke nöbetlerinden birini geçirmekte olan annesi duymuş gibi görünmüyordu. Jay duydu ve ona baktı; ona iyi bildiği bir gülümseme verdi, çünkü her iki tarafında da bulunmuştu.

Ya becer ya da beceril gülümsemesi. Ve belli ki annesi masanın yanlış tarafındaydı.

Sonra bir kez daha baktı ve gözleri kızarmış yanağına gitti, sonra keskin bir şekilde annesine dönüp kısıldı.

"Bu özel mülke zarar vermek ve saldırı," diye hırladı Jake, diğer adamın yüzündeki ölümcül ifadeye aldırmadan. "*Yasadışı*likten bahsetmek istiyorsun. Eğer beni suç duyurusunda bulunmaktan alıkoyabileceğini sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Satın alınmayacağım."

"Bu yıl seçim yılı değil mi?" Nicholas'ın öfkesi artık görünmüyordu ama onun ruh haline çok daha aşına olan Jay, bunu vücudunun her sert hatlarında görebiliyordu. "Sanırım öyle."

"Yasaların bu kadar üstünde olduğunuzu düşünüyorsanız, fildişi kulenizden manzara oldukça pembe olmalı."

"Öyle mi? Elimde plakan ve bulunmaman gereken yerlerde olduğuna dair fotoğrafli kanıtlar var. Babanın bunu kabul etmeyeceğini biliyorum. Seni gözünü kırpmadan feda eder."

Jake alay etti. "Bir bok bildiğın yok. Şimdi bırak beni."

Nicholas başını eğerek Jay'in öfkeli annesine baktı. "Babam gibi olduğumu söylemiştin. Ama ikimiz de onun nasıl bir adam olduğunu biliyoruz; adil bir şekilde elde edemediğı şeyleri yok ederdi. Eğer buna gerçekten inanıyorsan, neden beni buraya davet edip sonra da becermeye çalıştığını anlamıyorum."

Jay'in annesi arkasını döndü. "O bana ihanet etti. Ben neden hakkımı almayayım?"

"Burada gerçekten haksızlığa uğrayan tarafın sen olduğunu mu düşünüyorsun? Kendi kızına evlenme teklif etti, seni aptal orospu. Eğer düşündüğün kadar anlayışlı olsaydı, mezun olduğu gün kıcına tekme basmış olurdu ve kız da onun yeni karısı olurdu. Ama ona hayır dedi. Babam hayırdan hoşlanmazdı. Bir keresinde sahibi satmak istemeyince bir mülkün değerinin düşürölmesini ayarlamıştı. Aynı şeyi Jay'in itibarına da yapmaya çalıştı."

"Herkes onun Quentin ve Michael'la birlikte olduğunu biliyordu," diye araya girdi Jake. "Ve babam ikisiyle de iş yaptı." Jake'e küçük bir onu tökezleterek uyumsuz eşyalarla dolu bir rafa geri gönderdi. şarap bardakları yuvarlanıp kırıldı. "Anlatıyı kontrol etmeyi nasıl başardı sanıyorsunuz? Dolaşıma sokulmasının uygun olduğunu düşündüğü hikayeler için para ödedi, ta ki etkisi sona erip kontrol elinden çıkana kadar."

"Onu nasıl izlediğini gördüm. Senin de gördüğünü biliyorum. Onu arkadaşlarından uzaklaştırdığını, kaçış yollarını birer birer kestiğini gördün. Ama bence sen kendini her şeyi olurluna bırakmaya ikna ettin çünkü içten içe ona bir ders vermek istiyordun. Eğer bir şey olursa, tüm eleştirilerinize rağmen, sadece kendini suçlayacaktı."

Mutfak griye dönmüş gibiydi. Jay tezgâha yaslandı, daha sert nefes alıyordu.

Hayır, diye düşündü. Aman Tanrım.

"Eskiden senin aptal bir sürtük olduğunu düşünürdüm," diyordu Nicholas, "ama sen ve babam birbirinizi gerçekten hak ediyordunuz. İkiniz de kendinizden başka hiçbir şeyi önemsemediniz."

Jay'in annesi diğer adama seslenerek, "Jake," dedi ama adam kıpırdamadı. Önce cama, sonra da Nicholas'a baktı.

"İşimi nasıl yürüttüğüme karışmak mı istiyorsun, Van Hoff?" Nicholas ona tamamen dişlerden oluşan ürpertici bir gülümseme verdi. "Bu gece bu odada biri sikilecek ama sadece biriniz bundan hoşlanacak."

"Bu da başka bir tehdit mi?"

"Hayır. Bana negatifleri vereceksin ve ben polisleri arayıp seni izinsiz girmekten tutuklatmadan önce toparlanıp gideceksin."

Jay'in annesi öfkeyle güldü. "Kendi dairemde mi?"

"Hayır, benimkinde. Biraz araştırma yaptım ve bu zavallı küçük pisliğin seninle kira ödemededen yaşamasına izin vermenin yanı sıra, kira ödememek için ne yaptığını öğrendim. Bunların ikisi de kira sözleşmenizi ihlal ediyor. Ev sahibiniz bunu duymakla çok ilgilendi."

"Bana söylemedi. Bana otuz gün vermesi gerekiyordu." "Sana söylüyorum. Binamdan defol git."

"Sana inanmıyorum. İğrenç numaralarınla beni kandıramazsın."

"Bu bir numara değil. Son zamanlarda yaptığım iş anlaşmalarından biri suya düştü, bu yüzden biraz fazladan param vardı. Bana inansanız da inanmasanız da burası benim dairem ve bu akşam saat beşe kadar buradan defolup gitmezseniz -yani şu andan itibaren bir saat sonra- sizinle ilgili elimdeki her şeyi polise ileteceğim, sonra da sizi diğer çöplerle birlikte kaldırıma attıracağım."

"Bunu yapamazsın!" Jay'in annesi Jay'e baktı. "Ona bunu yapamayacağını söyle."

Jay omuz silkti.

"Ayrıca ortak borçlarınızın çoğunu da ben *üstlendim*, yani arabanız," diye ekledi başını eğip Jake'e bakarak, "daha doğrusu arabam da bana ait. Yani

buradan yürüyerek çıkacaksınız. Uygun ayarlamaları yap. Ya da yapmayın. Gerçekten umurumda değil."

Annesi Jay'e tekrar, "Ben senin *annenim*," dedi.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi Nicholas.

"Affedersiniz?"

"Dizlerinin üzerine çök," diye tekrarladı, "ve ondan af dile. Onun annesi olduğunu söylemiştin, gerçek bir anne bunu yapardı. Özrün yeterliyse sana on bin dolarlık bir çek yazacağım."

"Sen delisin," dedi annesi.

Nicholas ona sert bir bakış attı. "Alabileceğin en iyi teklif bu."

Jay ona bakmak için başını çevirdiğinde parmak uçlarındaki uyuşukluğun farkındaydı. Ondan yayılan şiddet arzusunu sanki fiziksel bir şeymiş gibi hissedebiliyor, sırf açlıktan onu canlı canlı yiyebilecek kürklü ve vahşi bir yaratık gibi tenine sürtünüyordu.

Bu onu nefessiz bıraktı.

Jay'in annesi yavaşça muşamba zemine indi. Biraz irkildi ve diz kapakları sert yüzeye çarptığında bir patlama sesi duyuldu.

"Özür dilerim, bebeğim." İsteksizce konuştu.

"Ne için?" Nicholas sordu. "Açık konuş."

"Bir anne olarak seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Sen çok zor bir çocuktun ve ben-" Nicholas ona sert bir bakış attı ve o da sözünü kesti. "Sana iyi bir anne olamadım. Evimi ve paramı geri almak için kardeşinin çarpık planlarına kanmakla hata ettim."

"Ona kardeşim demeyi kes," dedi Jay. "O benim kocam ve bu ev bize ait."

Bu annesinin duraklamasına neden oldu-Jay onun yüzünde yanıp sönen her düşünceyi okuyabiliyordu: korku, tiksinti ve kıskançlığa çok benzeyen bir şey. "Seni entrikacı küçük *sürtük*."

Jake mırıldandı, "Kahretsin."

"Tanrım. İkiniz *de ucubesiniz*."

"Ve sen kötü bir insansın!" Parmaklarını omurgasında gezdiren tanıdık utanç karıncalanmasıyla savaştı. "O kadar çok zaman harcadın ki

sanki asla yeterince iyi olamayacakmışım gibi hissetmemi sağladı ve ben de buna gerçekten inanmaya başladım."

"Justine, küçük sefil hayatında bir kez olsun bana zulüm kompleksini bırak. Şu sıralar annenden nefret etmenin moda olduğunu biliyorum ama sen de masum sayılmazsın."

"Saçmalık," dedi Nicholas.

"Seni bağımsız yapmaya çalıştım. Seni genç bir kadın olarak yetiştirmeye *çalıştım*. Ama sen *benim* gibi değildin. Hiçbir şeyi kabullenemiyordun. Her şey senin duygularını incitti, tıpkı bir çocuk gibi. *Her şey* seni ağlattı." Dramatik bir şekilde kendini yerden kaldırdı. "Seni sertleştirmeye çalışarak incittiğim için özür dilerim, ama yine de ayaklarının üzerinde durmuşsun gibi görünüyor."

"Özrün bu mu?" Sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı. Ama umurunda değildi. "Her şeyin benim hatam olduğunu söyleyip bir de özür mü diliyorsun? Hayatım boyunca çitayı başımın üzerinde tuttun ve ona ulaşamadığım için beni eleştirdin. Ama bunu gerçekten istediğinizi hiç sanmıyorum. Sanırım yapamadığım zaman kendini çok daha iyi hissediyordun. Bu yüzden beni kurtların önüne attın! Parçalandığımı görmek istedin!"

"Bu doğru değil!"

"O zaman neden güzel hissetmeme izin vermiyorsun? Neden *iyi* hissetmeme izin vermiyorsun?" Jay başını çılgınca salladı. "Yemek masasında oturup sanki vücudum hakkında yorum yapmak onun hakkıymış gibi bileklerimin ne kadar güzel olduğundan bahseden kocana değil de bana neden inanmadın? Neden beni *Nick'in* üzerine attın?"

"Öz kardeşinle - pardon üvey *kardeşinle* - evlendikten ve onu küçük bir mafya babası gibi gözümü korkutması için buraya gönderdikten sonra bana böyle şeyler söyleyebildiğine inanamıyorum. Üvey baban hakkında *bana* hiç gelmedin Jay ve nasıl giyindiğini hatırlıyorum. Beni istediğin kadar özür dilemeye zorlayabilirsin ama *bu* ilgiden *hoşlandığın* gerçeğini değiştirmez."

Jay hiçbir şey söylemedi ama ciğerlerinden soluk soluğa bir nefes çıktı.

"Hâlâ öyle görünüyor." Annesi uzun bir süre ona baktı, görünüşe göre tatmin olmuştu. Nicholas'a dönerek, "Bana on bini ver de bu çirkinlikten vazgeçelim. Bıktım artık bundan."

Nicholas başının üzerinden Jay'e baktı. Şimdi bile, geçmişte yaşadığı tüm travmaları boğazına takılmış bir kemik gibi yutarken, o bakışı tanıyordu -Sert ve beklentili. Ona her meydan okuduğunda, sanki onu daha fazla zorlayıp zorlamayacağını görmek istermiş gibi bakıyordu.

(Babamdan böyle mi istiyorsun?)

"Justine," dedi annesi parmaklarını şıklatarak.

Jay hâlâ Nick'e bakarak, "Hayır," dedi.

"Affedersiniz?" dedi annesi.

"*Hayır* dedim."

"Ne demek hayır?"

"Karımın özrünüzden hoşlandığını sanmıyorum." Nicholas'ın sesi gülmemeye çalışıyormuş gibi geliyordu. Aslında eğleniyordu ama ilk kez bunun için onu suçlamadı. *Karım* dediğini duyunca kendini bir fırça tarafından okşanıyormuş gibi hissetti. "D a i r e m d e n çık ve erkek oyuncağını da yanına al."

"Bana para sözü vermiştin!"

"Evet, ama özrün bok gibiydi." Nicholas başını eğdi ve ona annesinin telefonda bahsettiği boş bakışını attı. "Şimdi üç seçeneğin var. Yürüyerek, polis arabasıyla ya da sedyeyle gidebilirsin."

Jake, Nicholas'ın yanından geçip yatak odasının güvenliğine gitmeye çalıştı ama Nicholas uzanıp onu gömleğinin önünden yakaladı. Kumaş, Jake'in adam elmasının altında düğümlendi ve Jake'in nefesini kesip boğulmasına neden oldu.

"Negatifleri nerede saklıyor?"

"Amcamda var." Jake zorlukla yutkundu. "Lütfen bana zarar verme, dostum."

"Benim işimdeki insanlar genellikle iyi niyetle hareket etmezler." Nicholas uzun bir süre onu inceledi, diğer adamın kıvranmasına izin verdikten sonra sert bir itişle onu serbest bıraktı. "Anahtarlarını tezgâhın üzerine koy ve gittiğinden emin ol."

Jake yatak odasına dalmadan önce onları beceriksizce Formika'nın üzerine fırlattı. Nicholas duvarı iterek Jay'e mutfakta katılırken, Jay'in annesi yatak odasında küfrediyor, mücevherleri ve diğer çeşitli şeyleri alıp pembe bir çamaşır sepetine tıkıyordu.

Gül şarabından geriye kalanı aldı ve boğazını titreterek yavaşça bir yudum içti. Yutkundu ve şarabı ona uzattı, sanki düşmüş bir melek onu cehenneme götürmeyi teklif ediyormuş gibi. Ama Jay cehennemin nasıl bir yer olduğunu biliyordu. Kafesteki bir kuş gibi yaldızlı süslemelerle çevrili olarak büyümüş ve onların aldatıcı göz kamaştırıcılığı yüzünden neredeyse kör olmuştu.

Nicholas hayatına girmiş ve tam da kaçmak için bir şansı olduğunu düşündüğü anda onu geri çekmiş, takip edip şantaj yaparak boyun eğmesini sağlamış, sonra da dizlerinin üzerine çöküp her şeyi paramparça etmeyi teklif etmişti, altın çubuk çubuk, eğer onun olacaksa -ve daha da fazlası: *onun* olmasına izin verecekse.

Hiçbir zaman istendiğini hissetmemiş bir kız *için*, arzulanmak, uğruna savaşılmak korkutucuydu. Hiçbir zaman başka bir erkeğin fethi olmak istememişti. Kendini bir *şey* olarak görmek için çok fazla feminist konferansa katılmıştı.

Ama koruduğu hazine olmak, onun isteği üzerine hırçınlaşmasına neden olan şey-

Jay şişeyi aldı ve ağzını dayadığı yerden içerken gözlerinin parlamışlığını izledi.

Bundan hoşlanabileceğini düşündü.

Yirminci Bölüm

Nicholas arabasını V.H. Investigations'ın önüne park etti. Sahte İspanyol canlandırma döşemesi gerçekten sahneyi hazırladı. Eğer ikinci karınızı aldatırken yakalamak ya da zehirli etkinizden kaçmak isteyen kızınızı tuzağa düşürmek için bir adam tutacaksanız, neden bir alışveriş merkezinde çalışmak için kira ödeyen birini tutmayasınız?

Jay arabayla gelirken çok sessizdi. Her zaman sessizdi ama genellikle sessizliği belli bir yük taşırdı-yargılayıcı, onaylamayan, yaralı. Ama adamın elinden şarap şişesini aldığından ve o karanlık siren gözleriyle şişeyi yudumladığından beri tek kelime etmemişti.

Gençken, o her zaman mantığın sesi olmuştu. Hiç sahip olmadığı vicdanı. Hollybrook'un küçük meleği derdi ona. Kurallara sonuna kadar bağlıydı.

Ama gözlerini şişeden kaldırdığında, aklına gelen her kötü düşünceye benziyordu. Sessizliğinden ya da bakışından ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi ama bu hoşuna gitmişti, tıpkı onun sonunda kötü kalpli annesine karşı durduğunu görmekten hoşlandığı gibi.

"Çok sert olduğumu düşünüyorsun," dedi sonunda.

"Ne?" Jay korkunç bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. "Hayır. Hayatım boyunca berbat biriydi ama ben bunu görmek istemedim. Yaşadığım onca şeyden sonra beni incitmek için bu kadar çaba harcayacağını düşünmek..."

"Zalimceydi."

"Evet, zalimceydi." Konferans salonlarında, birisini azarladığı zamanki kadar uzak görünüyordu. "O kadar uzun süre boyunca sahip olduğum tek aileydi ki... ve bana kendimi çok *kötü* hissettirdi. Bana hiç bugün baktığı gibi bakmamıştı. Sanki benden korkuyormuş gibi."

"Buna güç denir," dedi. "Tadını çıkar."

"Tadını çıkarmamalıymışım gibi hissediyorum."

"Neden? Seni kötü bir insan yapabileceği için mi?" Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Kötü bir insan ol o zaman. Bunu engellemekten biraz zevk al

kindar kaltak." *Sana kim vurdu lan?*

"Gerçekten şehri terk edeceğini düşünüyor musun?"

"Tanrım, umarım öyledir." Ondan geriye doğru eğildi ve emniyet kemerini açmak için uzandı. "Çöpün kendi kendine dışarı çıkmasını her zaman daha çok sevmişimdir."

Jay, annesinin tokatladığı yanağını ovuşturarak arabadan indi. Yüzü vakurdu ama hareketlerinde huzursuz bir enerji vardı; sanki yeni bir bardak suya konmuş ve annesinin zehrinden kurtulduğu için nihayet açmasına izin verilmiş solgun bir çiçek gibiydi.

Seni şimdi görüyorum, diye düşündü. Başka kimseye vermediğin sen bu işte.

Güçlü ve hatta tüm o tatlılığın altında biraz da hırçın.

Tırnaklarını sırtına gömüp onu beceren kadın.

Frank Van Hoff masasında oturmuş, evraklarını karıştırıyordu. Kapı açıldığında başını kaldırıp bakmadı. "Ayakta gelenleri kabul etmiyorum. Eğer bir danışmanlık ayarlamak istiyorsanız, bunu web sitem üzerinden yapın."

"Sanırım beni görmek isteyeceksin."

Nicholas kapıyı kilitlemek ve tabelayı AÇIK'tan KAPALI'ya çevirmek için arkasına uzandığında, Frank onun sesiyle başını kaldırdı.

"Ne istiyorsun?" Frank talep etti.

"Üvey annem sizin müşteriniz."

"Müşterilerimi, müşterim olmayanlarla tartışmam."

"Onunla konuşmaktan yeni döndüm," diye devam etti Nicholas. "Bana sizin hizmetlerinizi kullandığını ama artık buna ihtiyaç duymayacağını çünkü çok yakında yeğeninizle birlikte şehirden ayrılmayı planladığını söyledi."

Diğer adamın ağzı gerildi. Nicholas, Jake'in onu uyarmak için çoktan aradığından ve belki de olanlarla ilgili kendi renkli versiyonunu anlattığından şüpheleniyordu. Çocukken bile korkak bir çakal olmuştu. Taşı ilk atan, suçu ilk inkâr eden.

"Bana inanmıyorsan onu kendin arayabilirsin." "Ne istiyorsun?" diye tekrarladı.

Nicholas onun ellerini adamın cilalı masasının üzerine koyup eğilirken gerildiğini gördü, çekmecelerden birinde bir şişe viski olduğundan şüphelenmesine neden olan kırmızı çerçeveli sulu gözlerinin içine bakıyordu.

"Elindeki negatiflerimizi istiyorum."

"Ofiste fotoğraf bulundurmuyorum."

"Bence bu bir yalan. Kötü alışkanlıklarını kendine yakın tutmaktan hoşlanan bir adama benziyorsun. Bana olumsuzlukları söyleyin ve benim müdahalem olmadan küçük karanlık işlerinizi yürütmek için radarın altından kaymaya devam edebilirsiniz. Başka bir yerde daha iyi bir anlaşma bulacağından şüpheliyim."

"Ben sadece polise hesap veririm."

"Şehirdeki neredeyse tüm büyük mülklerde hissem var. Kardeşin bile -Şerif, yakında yapılacak olan seçimlerde bana bakıyor. Onu senin kadar iyi tanıdığın halde, benim yerime senin tarafını tutacağını gerçekten düşünüyor musun? Kendi oğlunu bile seçmedi."

Frank, tecrübeli bir kumarbazın soğuk bakışlarıyla uzun bir süre onu inceledi. "Danielle'in bana borcu vardı. Şimdi ödeyecek gibi görünmüyor."

"Sana bir çek keseceğim."

"On bin. Artı masraflar."

"Ne kadar uygun fiyatlı." Nicholas çek defterine uzandı. "Ödediğinin karşılığını almış o zaman."

Frank esprisiz bir kahkaha attı. "Senin taş gibi bir orospu çocuğu olduğunu söyledi ama ben senin kışının altında ateş yanan küçük, titiz bir zengin çocuğu olduğunu düşündüm."

Nicholas başını kaldırmadan, "Negatifler," dedi. "Şimdi."

Frank çekmecelerinden birine uzandı ve bir zarfı yere attı. İçinden parlak bir şeyin kenarı kaydı. "Hepsi bunun içinde. İster düğün hediyesi de. Umurumda değil."

"Seni bir daha evimizin ya da ofisimizin yakınlarında görmek istemiyorum."

Frank bir sigara yakarak, "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi. Nicholas tiksintiyle masasının üzerindeki kül tablasının dolup taşığını fark etti.

"Sen ve ben tam olarak aynı çevrelerde bulunmuyoruz. Babanı sadece kağıt oynadığımız için tanıyorum."

"Ne şanslıyım." Nicholas masadan aldığı hançer şeklindeki mektup açacağıyla oynadı. "Kesin bir şey olmadıkça asla kumar oynamam."

"Ona dikkat edin! Bu gerçek som gümüş. İskoçya'dan aldım." Mektup açacağına uzandı ve Nicholas onu geri çekerek ulaşamayacağı bir yere götürdü.

Frank öfkeyle Jay'e döndü. "Konuşuyor musun?"

Jay ona tiksintiyle baktı. Nicholas bu bakışa daha önce de maruz kalmıştı: hatırladığı kadar yakıcıydı ve Frank'i kızdırmışa benziyordu. Nicholas zarfa uzanıp Frank'in süslü gümüş mektup açacağıyla zarfı açarken, diğer adam acımasızca, "Sanırım böyle bir vücudu varken konuşmasına gerek yok," dedi.

Nicholas başını kaldırdı ve bıçağın kâğıtta gürültüyle kaymasına izin verdi. Bu Frank'i duraksattı, ama kötü kalplilik ihtiyata galip geldi.

"Poker oynadığımız zamanlarda babanın senden çok bahsettiğini hatırlıyorum. Her zaman ne kadar iyi bir kız olduğundan bahsederdi. İyi bir evlilik yapıp aile işini destekleyeceğini düşünürdü." Hoş olmayan bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bunlardan biri doğru çıktı."

"O iğrençti," dedi Jay, "sen de öylesin."

"Onun belinin meyvesiyle evlendin, tatlım," dedi boğuk bir sigara tiryakisi kahkahasıyla. "Peki gerçekten ne kadar iğrenç olabilir? Fotoğraflarını gördüm. Tanrım, annenin bir tilki olduğunu sanırdım, ama sen onun bedavaya yapmayacağı şeyleri yapıyorsun. Şu eski deyiş neydi, sokaklarda hanımefendi, çarşalarda fahişe? Belki on yıl sonra, düğün fotoğraflarını çektiği için yeğenime teşekkür edersin, *orospu* çocuğu."

Etli bir gümbürtü çılgınlığını delip geçti.

Nicholas sapı daha sert bastırdı ve mektup açacağının sivri ucunu adamın başparmağıyla işaret parmağı arasındaki et ağına saplayarak elini masaya yaptırdı.

Kan dışarı sızmaya başladı ve yakındaki bazı kâğıtlara bulaştı.

"Eğer polise gidersen," dedi Nicholas kayıtsızca, "seni bulurum ve aynı şeyi aletine yaparım. Beni içeri atsalar bile dışarı çıkarım ve sonra yine peşine düşerim. Ve o zaman daha öfkeli olacağım. Hayatında hiç çekmediğin kadar acı çekeceksin. Anladın mı?"

Frank inleyerek başını sallamayı başardı.

"Onunla taşak geçme."

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Bana değil. Karıma."

Frank iniltisini bastırarak başını Jay'e doğru eğdi. "Özür dilerim."

"Aman Tanrım, Nicholas," dedi Jay. "Kes şunu. Gitmemiz gerek. *Şimdi*."

Nicholas zarfla Frank'in suratına bir tokat attı. "Mesajımı yeğenine ilettiğinden emin ol. Belki kolay kurtulduğunu düşünür."

Jay tökezliyordu ve teninin sıcak tonları hafif grimsi bir renk almıştı. Kapılar arkalarından dönerken, yarı dolu otoparka baktı ve alçak, dehşete düşmüş bir sesle, "Nicholas, ne oluyor lan? Yani, *cidden*, ne oluyor lan?"

"Orada durup seninle böyle konuşmasına izin vermemi mi bekliyordun?" "Onu *elinden* bıçakladın. Yeğenini tehdit ettikten sonra.

Aman Tanrım,

Nicholas, polise gidebilir. İkisi de polise gidebilir. Yapma.

Anlıyor musun?" Sesi daha da yükseldi, çaresizdi. "Seni tutuklayıp hapse atabilirler."

"Jay." Yüzünde ve boğazında alışılmadık bir sıcaklık hissetti.

"Yalnız kalmak istemiyorum. Eskiye dönemem, eskiye dönemem." Körü körüne kapı koluna uzandı ve adam onu bileğinden yakalayarak göğsüne bastırdı. "Nick, yapamam-"

"Bana hiçbir şey olmayacak." Ellerini onunkilerin üzerinde kavuşturdu. "Ama bana boş bir eve uyanmayacağıma dair söz verene kadar bu arabaya binmiyoruz."

"Hayır," dedi Jay. "Ben olsam gitmezdim. Ama gitmek zorundayız-" "Beni terk ettin. İki kez."

"Biliyorum. *Biliyorum*. Ama bunu bir daha yapmam."

"Neden o gece gittin? Neden ilkinde ya da bir sonrakinde değil? Neden sana ruhumu açtığım ve babam yerine seni seçtiğim gece gittin?"

"Çünkü gözlerinde gördüğüm şey beni *korkuttu*. Bu aşk değildi, saplantıydı. Küllerinde bana yer açmak için tüm dünyasını yakıp yıkacak, hepsine sahip olduğu sürece beni kaç parçaya böleceğini umursamayan bir adam gördüm."

"Peki ya şimdi?" diye sordu, sesi boştu.

Elini onun yüzünden çekti ve kendi elinin içinde tuttu.

"Ve şimdi seninle birlikte dünyanın yanışını izlemeyi tercih ederim.

Bu yüzden

Lütfen, gidelim. Şimdi."

Jay duman kokusuyla uyandı.

Yataktan fırladı, kendini yalnız, yanındaki çarşafı soğuk bulduğu için panikledi. Ama sonra pencereye gitti ve camdan baktı, nefesi berrak yüzeyi buğulandırıyordu.

Nicholas ateş çukurunu yakmıştı. Alevlerin turuncu ışıltısı profilini yumuşatıyor, çıplak gövdesinin gölgelerini rahatlatıyordu. Ateşe bir şeyler atıyordu; parlak yüzeylerinin ışıktaki yansıma biçimine bakarak bunların fotoğraf olabileceğini düşündü.

Bunda çok gotik bir şey vardı: geçmişin kalıntılarını ateşle yok eden bir adam. Onu izlerken alyansını çevirdi, davranışından ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Eğer o evin işkence görmüş, düşünceli efendisiyse, bu onu ne yapıyordu? Tavan arasındaki karısı değil, kurtarmak için cehennemden geçip geri döndüğü karısı.

Yüzü yumuşadı, yalnız olduğunu düşündüğünde kendini taşıma şeklinden etkilendi. Hava atmıyor ya da gözdağı vermeye çalışmıyordu, sadece kendi teninde kendinden emin bir şekilde hareket eden bir adamdı.

Ona umutsuzca aşık olan bir adam.

Kapıdan çıkarken Nicholas'ın komodininin yanında durdu ve çekmecenin içine uzanarak aldığı folyoya sarılı küçük paketi geceliğinin korsajının içine soktu.

Karanlıkta merdivenlerden inerken, Nicholas'ın bir zamanlar duvarda asılı olan fotoğraflarının bulunduğu hayaletimsi boşlukları fark etti. Onları o ya da babası kaldırmış olmalıydı. Onun hiç fotoğrafı yoktu.

Sadece örümcek heykeli ve mavi denizanası heykeli ile yavaş yavaş harabeye dönmeye başlayan bir araziye bakan pencereler vardı.

Nicholas'ın evi dilediği gibi dekore etmesine izin verme teklifini hatırladı. Eve gerçekten dokunmak istemiyordu ama çıplak zemin ve araba yolu biraz sevgiye ihtiyaç duyabilirdi. Bütün o beyazların arasında bir renk patlaması.

Jay sağdaki merdivenden güneşlenme odasına doğru yürüdü. Ay ışığında hasır mobilyaların kemiğe çok benzediğini düşündü. Artık sadece dumanın değil, ateşin *kokusunu* da alabiliyordu ve oldukça kötü koktuğunu düşündü. Tüm o kimyasallar -sadece bir noktaya değinmek için Tanrı bilir neyin içinde nefes alıyorlardı.

Nicholas onun gölgesi fayansın üzerinde uzanırken başını kaldırdı ve tekrar ateşe dönmeden önce gözleri kısa bir süre için açıldı. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Dumanın kokusunu aldım."

"Bir sandalye çek o zaman." Başka bir fotoğraf attı.

"Bu dumanların zehirli olduğundan neredeyse eminim." Bir kolunu arkadan gevşekçe adamın beline dolayarak ona doğru bastırdı. Çenesini onun omzuna dayamak için gerildiğinde vücudunun gerildiğini hissetti. "Kağıt öğütücün yok mu senin?"

"Bunun tiyatralliğini takdir edeceğini düşündüm." "Ben uyurken mi?"

Omuz silkti. "O zaman gıyaben."

"Sana şenlik ateşleri hakkında ne düşündüğümü söyledim."

"Evet, yaptın." Fotoğraflardan birinin kenarlarının kararmasını ve kıvrılmasını izledi. "Bana rüyalarını anlatmak ister misin?"

"Artık rüyalarımı hatırlamıyorum ve istediğim her şeye sahibim."

Adamın yanağının kalktığını gördü. Önce son fotoğrafı, sonra da dosyayı fırlatıp attı. Yavaşça kendini onun elinden kurtardı ve solgun gözlerinde parıldayan ateşin yansımasıyla ona bakmak için döndü. "Eğer durum buysa, benden ne istiyorsun?"

"Buraya gel." Kadın adamın elini çekti ve adam da onu saksıya kadar takip etti - dizlerinin üzerine çöküp yalvardığı saksıya

Sırf bunu yapabilmek için ona on milyon dolar ödemeye çalışmadan önce onu terk etmemesi için.

Seni güzel çarpık adam, diye düşündü. Oh, seni nasıl da seviyorum.

"Ateşin başından ayrılamam," dedi, sesi eğleniyor gibiydi, ama ince dantel elbisesinin içinde ona bakarken, o kararmış fotoğraflar gibi kenarlarından kıvrılıyormuş gibi hissediyordu.

"Otur," dedi ve oturdu, alaycı yarı gülümsemesi kız kucağına oturduğunda çok daha tatmin edici bir hal aldı. Öpüşürken yasemin kokusu ikisini de sarmıştı ve dizleri saksının fayanslı kenarına sürtünürken bile, onun pahalı kıyafetlerinin altında ne kadar vahşi bir adam olduğunun her zaman olduğu gibi farkındaydı.

Ellerini kendi elleriyle kapatıp seramiğe bastırarak sabitledi. İkisinin de parmakları uzundu ama onunkiler daha geniş ve daha güçlüydü. Adam kapüşonlu gözlerle ona bakarken tendonların esnemesini hissedebiliyordu. "Beni zapt edemeyeceksin." Dişleriyle onun dudağını çekiştirdi. "Karşılık vereceğim."

Jay onu tekrar öptüğünde nefesi biraz kısaldı ve biraz doğrulup oturdu. Dengesini sağlamak için onun omuzlarından birini tuttu ve diğer elini göğsüne koydu.

"Kahretsin-" Kadın kalçalarına doğru sallandığında adam onun dokunuşuna doğru eğildi, kadın avuçlarını göğüslerinin ve karnının çıkıntılarının üzerinde kaydırırken boğazından alçak, tatmin edici bir ses çıktı. "Ne sanıyorsun sen-" Kadın bel kemerini okşarken adamın içinden bir ürperti geçti, göbeğinin altında kalınlaşan koyu renkli saç çizgisini okşarken göbeği kasıldı. "Jay."

Bunda güç vardı. Onu istemeye zorlamak. Onu bekletmek. Hayatı boyunca, istediği her şey ona verilmişti. Onun dışında her şey. Ve kadın başından beri onun yörüngesinin dışındaydı, habersizdi, ta ki ayrılmaya çalışana ve adam tüm ufkunu ateşe veren bir şiddetle onun dünyasına çarpana kadar.

Dünyanın yanışını seninle birlikte izleyebilir miyim? diye sormuştu, kibriti tutan oyken.

Ama şimdi dünyayı boğazında taşıyordu.

"Evet, baba?"

Nicholas kızın ellerini çözdü ve onu omuzlarından birinin üzerine atmadan önce kalbinin ciddi bir şekilde çarpmaya başlamasına yetecek kadar uzun bir süre ona baktı.

"Nick! Yangın!"

"Umurumda değil," dedi eve doğru adım atarken. "Sanırım seninle ilgilenmem gerekiyor."

"Hayır." Jay onun sırtına vurarak bacaklarını etkisiz bir şekilde tekmeledi. "Beni yere bırak."

"Neden?" Ama adam onu kabaca yere yatırdı ve kaçmaya çalışırsa fazla uzaklaşamayacağını anlamasını sağlayacak şekilde durdu. "Seni havuzda becermemi ister misin?"

"Hayır." Yatağının başucundaki çekmecedan aldığı prezervatifi almak için korsajına uzandı. "Burada yapmanı istiyorum. Çiçeklerin altında."

Kadın ambalajı içine koyduğunda eline baktı. "Becer beni," dedi ona. "Lütfen."

Bu kez, adam hamle yaptığında, yarı iterken küçük bir çığlık attı, Onu çiçeklerin yamalı gölgesinin altındaki şezlonglardan birine yarı sürükledi. Kız ona karşı koydu ve adam da söz verdiği gibi karşılık verdi, kızın tek tadı duman olana kadar onu öptü.

Orada, ılık gökyüzünün altında uyuyakalmışlar, eforlarının teri tenlerini ürpertmiş. Rüzgârın taşıdığı çiçek yaprakları hafif bir sağanak halinde üzerlerine savrulmuştu.

Jay gözlerini açtı. Ateş sönmüş, hafifçe parlayan birkaç köz kalmıştı ve Nicholas göğsünün etrafında bir yasemin dalı gezdiriyordu, tüy kadar hafif dokunuş tüylerini diken diken ediyordu.

"Bu gıdıklıyor," dedi.

"Ortadan kaybolacağını düşünüp duruyorum." Çiçeği onun boğazında gezdirdi. "Kollarımda olduğun o kadar çok rüya gördüm ki, uyandığımda bunun gerçek olmadığını fark ettim."

"Ben gerçeğim," dedi.

Nicholas çiçeği saçlarının arasına sıkıştırdı ve tekrar ona doğru eğildi. "Göster bana."

Jay şimdiden "kolyesi" hakkında üç iltifat almıştı ve ilk ikisinden sonra kızarmamayı bile başarmıştı. Gerçekten de zarif bir işçilikle yapılmıştı. Paslanmaz çelik zincir üzerindeki yarı değerli taşlar, el yapımı deri bandın içinden geçerken çok ağırbaşlı görünüyordu. Ona bakan hiç kimse Nicholas'ın bazen onu avucunda sitrin boncuğuyla, parmak eklemlerine dolanmış on beş santim uzunluğundaki zincirle becerdiğini tahmin edemezdi.

Şimdi bunu düşünme. Allık tehdidinin yanaklarını ısıttığını hissedebiliyordu ve kolyeyi dalgınca yeniden çevirerek küçük taş kürelerin sitrine çarpmasını sağladı.

Jay, "Portföyümüzdeki uluslararası müşteri sayısı geçen çeyreğe göre %4,3 arttı," dedi. "Elde tutma oranımız da iyi. Müşteri Başarısı bir anket gönderdi: müşterilerimizin yüzde yetmişi bizimle tekrar çalışmak istiyor."

Herkes kibarca alkışladı ve sınırları tepesinde olmasına ve yaklaşan denetimin kendisini çok germesine rağmen bir gurur titreşimi hissetti. Bunun için çok çalışmış, bu verilerle yaşamış ve nefes almıştı. Arthur ve Nicholas için perde arkasında yaptığı işlerden çok da farklı değildi, ama şimdi ön tarafta onun yüzü, noktalı çizgide onun adı vardı.

Justine Beaucroft, Operasyonlardan Sorumlu Başkan Yardımcısı.

"Sonuç olarak, çok başarılı bir çeyrek oldu," diye bitirdi ve kumandayı Arthur'a devrederek mikrofona ekledi, "Ve işler 4. çeyrek için daha da parlak görünüyor."

"Çok teşekkür ederim Jay," dedi. "Şimdi sizinle en sevdiğiniz konu olan OKR'ler hakkında konuşacağım."

Jay ön taraftaki koltuğuna otururken telefonunun ekranına çaktırmadan baktı ve Nick'ten mesaj geldiğini görünce gülümsemesini gizledi.
Konuşman nasıldı?

Sanırım iyi gitti. Benimle çalıştığın için teşekkür ederim. Canlı yayında gördüm. İyi geçti.

Terfi ettikten sonra Nicholas danışmanlık görevine geri dönmüştü. İK'nın önerisiyle bu seçenek sunulduğunda duyduğu öfke düşünüldüğünde, bu onun seçimiymi ve herkesi şaşırtmıştı. "Bence şirketin yeni bir yön çizmesinin zamanı geldi," demişti. "Yöneticilikten geri adım atmak ve iyi bir iş-yaşam dengesi kurmaya odaklanmak istiyorum."

Nicholas kâğıt üzerinde hâlâ şirketin sahibiydi ama yerine yeni bir CEO işe almıştı: Katie Chang adında, yeni rolü üstlenmek için Silikon Vadisi'nden taşınmış olan saçma sapan bir kadın.

Artık kendi programını uyguluyor ve ofise ihtiyaç duydukça geliyordu, bu da onu memnun ediyor gibiydi. Jay şaşırmamıştı, kontrol onun hoşuna gidiyor gibiydi. Onu şaşırtan şey, adamın kendini evi idare etmeye adanmış gibi görünmesiydi. Bir hizmetçinin yokluğunda, eve geldiğinde onu temizlik yaparken ya da kaynayan bir çorba tenceresine bakarken, iş başındaki bir simyacının dalgınlığıyla malzemeleri eklerken bulmak alışılmadık bir durum değildi.

Damon oğlunu şimdi görebilseydi mezarında ters dönmüş olurdu.

Yükseklerde uçan milyoner ev kocasının beni görmeye gelmesi gururumu okşadı.

Tabii ki. Öğle yemeği yemeyi unutmadın değil mi?

Henüz değil. Jay, Arthur'a baktı ve uygun yerde alkışladı. All Hands toplantısından sonra bir şeyler alacağım, söz veriyorum.

Seni tanıyorum, Jay. Gergin olduğunda unuttuyorsun. Ben unutmayacağım.

Katie'nin mikrofonu Arthur'dan alıp bir slayta tıklamasını izledi. Çeşitli departmanlar ve performansları için bir dizi metrik gösteriyordu. Nicholas'ı ilk kez bu toplantılardan birinde konuşurken dinlediğini ve onun derin bilgisini ve sıradan yetkinliğini görünce ne kadar etkilendiğini düşündü.

Evlilikleri bazı kaşları kaldırmıştı ve hâlâ ara sıra onaylamayan fısıltılar duyuyordu, ama Nicholas'ın kasaba hakkındaki bıkkın değerlendirmesi doğru gibi görünüyordu: para söylentiden bile daha yüksek sesle konuşuyordu. İş anlayışı günahlarından daha ağır basıyordu ve

büyük müşteriler veya genişlemeler hakkında konuşmak için ofise geldiğinde, insanlar ona hala saygıyla bakıyordu.

Yine de bazen kendini asma kattaki boş ofise bakarken buluyor ve mesajla onu rahatsız ettiğinde nasıl surat astığını düşünüyordu.

Burada olmadığında onu özlüyordu.

Arka arkaya toplantılarla dolu bir günün ardından eve gitmeye hazırды. Yeni arabası ve yeni ehliyetiyle, istediği tüm 90'lar striptiz müziğini çalabilirdi. Arabayı her kullandığında, Nicholas Letters to Cleo her açıldığında yüksek sesle inliyordu, ama radyosuna hiç dokunmuyordu. Bazen de Nicholas'ı o derin, yankılanan sesiyle şarkılarının nakaratlarını mırıldanırken yakaladığını düşünüyordu.

Ev sıcaktı ve çantasını ve paltosunu astıktan sonra Nicholas'ı körili havuç çorbasının fena olmayan bir taklidi ve bir tabak vegan aquafaba merengues ile birlikte ayakta dururken buldu. "Sürpriz," dedi Nicholas, bariz bir keyifle onun yüzünü izlerken.

"Pişirmişsin," dedi, sesindeki şoku engelleyememişti.

Kaşları aşağı doğru eğildi ve kollarını reglan gömleğinin önünde kavuşturdu. "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok."

"Özür dilerim, *çok* ilericisiniz, feminist bir kral olduğunuzu fark etmeliydim."

Nicholas gözlerini devirdi ve kızın kışına sert bir tokat attı. "İki şarap kadehi al ve bana konuşmanın nasıl geçtiğini anlat. Yemek yemeyi unutmadın değil mi?" diye sordu kayıtsızca.

Karnı suçlayıcı bir hırıltı çıkarırken Jay dolabın önünde donakaldı. Bir omzunun üzerinden ona baktı ve ağzının o tanıdık karanlık gülümsemeye dönüştüğünü gördü.

"Yani, hayır."

"Bütün gün toplantılarım vardı," diye itiraz etti. "O zaman bir şeyler getirin."

"Bunu yapamam, bu çok utanç verici. Kendimi kötü hissediyorum."

"O zaman bahşış ver." Onu çenesinden yakaladı ve sertçe öptü, bardakları elinden alıp tezgâhın üzerine koydu. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

sitrin taşını parmaklarının arasında tutmadan önce boğazına doğru hafifçe vurduğunda küçük bir beklenti sıçraması yaşadı. "Seni yaramaz kız. Şimdi senin için bir ceza düşünmeliyim."

"Neden?"

"Yemek yemen gerek," dedi ve zinciri çekiştirildiğinde kadın titredi. "Bu hafta üçüncü kez unutuyorsun. O şirket basamaklarını tırmanırken benim küçük güzel kuşumun yok olup gitmesine izin veremem."

"Baba," dedi. "Hayır. Lütfen."

"Ne kadar çok yalvarırsan, o kadar kötü olur."

Jay kendisinin, kötü ya da başka türlü sonuçları pek de umursamayan, oldukça utanmaz bir ses çıkardığını duydu.

Karanlık bir şekilde güldü. "Küçük bir ceza düşüncesi seni tahrik mi ediyor? O zaman bunu senin için daha eğlenceli hale getireceğim. Nasıl ve ne zaman olacağını sen seçebilirsin."

Nefes aldığı anda pişmiş mereng kokusu ciğerlerini doldurdu ve baş dönmesiyle, onun tehditlerini dinlerken böyle kalıcı bir tatlılığı tatmanın ne kadar garip olduğunu düşündü. "Nasıl?"

"Birinci seçenek, benimle Accia'da akşam yemeğine çıkıyorsun, o nefret ettiğin küçük sürtük elbiseni giyiyorsun, altında hiçbir şey yok."

"Aman Tanrım," diye yutkundü Jay, skandala uğramıştı ama istediği kadar değil.

"İkinci seçenek, sana uygun bir hediye almama izin ver, harcama limiti yok. Ve hayırseverlik sayılmaz."

Ona ters ters baktı.

"Üçüncü seçenek," diye devam etti, gözlerinde bir parıltıyla. "Seni götten becermeme izin vereceksin."

"Nicholas!" Çenesi düştü. "Aman Tanrım."

"Kuru kuru girmeyi planlamıyordum," dedi, bu da başka bir inanmaz ses çıkarırken yüzüne ısı akmasına neden oldu. "Ama kışına yarak yemek istemiyorsan, seni sürtük bir prenses gibi giydirmeme her zaman izin verebilirsin."

"Sadist olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Şımarık Jay içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyor." Kızın burnunu öptü ve kırıştırdığında s ı r ı t t ı . "Oyalanmayı bırak ve bana nasıl olmak istediğini söyle."

cezalandırıldı."

"Üçüncü şey," dedi meydan okurcasına.

"Babanın koca sikinden korkmadığına emin misin? Betin benzin attı."

O kadar kendini beğenmiş ve kendinden memnun görünüyordu ki, küçük bir isyan titreşimi ona, "Kapa çeneni Nick," dedirtti.

Yüzü o zaman o yasaklayıcı ifadeye büründü -her ne kadar vahşi atlar bunu ondan çekip alamamış olsa da, bir parçasının bunu bildiğinden ve bundan zevk aldığından şüphelense de- ve kolyesini çekiştirdiğinde, içinden çıkan ses yüksek ve muhtaçtı.

Adam parmaklarını dudaklarına bastırdı ve kadın parmaklarını dilinin üzerinde gezdirirken gözlerini kapatarak dudaklarını ayırdı.

"Gözlerini aç."

Jay, adamın onu bluzundan tutup kısmen tezgâhın üzerine çektiğini görmek için tam zamanında gözlerini açtı. Kadın inledi, adam eteğini yukarı çekip kışını havaya kaldırırken parmakları kaygan yüzeyde kaymaya başladı.

"Nick!" diye bağırdı ama parmakları onu araladığında yumuşak bir iniltiye dönüştü.

Nicholas elini kızın kışında gezdirdikten sonra kızın sarsılmasına neden olan acı bir darbe indirdi. Klitorisine bastırdı, bu da diğer elinin parmağını kışının içine sokmasının keskin baskısını ve rahatsızlığını tatlandırırdı ve kadının şaşkınlıkla sıkılmasına neden oldu.

"Neden bunu seçtiğini anlıyorum," dedi, sesi neredeyse sohbet havasındaydı ve kadın nefes nefese kalmaya başladı. Her itişte, başparmağının klitorisinin üzerinde yumuşak bir şekilde kaymasıyla eşleştirilen gevşeme, dizlerinin sulu ve zayıf hissetmesine neden oldu. "Şimdi gözümün önüne getirebiliyorum, sırf bana inat olsun diye domalmış ve sikimin her santimini saygısız küçük kışına almak için çırpınıyorsun."

"Nicholas," diye soluk soluğa tezgâhı tırmaladı. "Lütfen. Tutamıyorum devam et."

"Merak etme. Baban güzel sürtüğüne çok iyi bakacak. Sen Seninle oynamayı bitirdiğimde hâlâ oturabiliyor olabilirim." Jay sertçe

boşaldı ve yanağındaki granitle birlikte tezgâha doğru düştü, ve parmağını kızın içinden dışarı kaydırırken zonklayan bir rahatlama hissi duydu.

pantolonunun fermuarını açtı. Bir çıtırtı, boğuk bir ses ve ardından ağrıyan amcığının içine girdi, o kadar derinden itti ki, yoğunluğu kadının biraz çığlık atmasına neden oldu.

O şekilde tezgâha yaslanmışken, ocak onun çevresindeydi. Üzerinden buhar çıktığını görebiliyordu ve alttaki bazı baharat ve sebzelerin yanmaya başladığını düşündüren bir koku geliyordu.

"Bence bunu karıştırmalısın."

"Oh, lanet olsun." Adamın nefesi kadının boynuna çarptı.

"Akşam yemeği." "Kulağa cezalandırılman gerekiyormuş gibi geliyor," dedi Jay gayretle.

"Eğer beni yeterince uzun süre tutabileceğini düşünüyorsan, deneyebilirsin." Adam sözlerini bitirirken eli hâlâ kalçasının üzerindeydi ve onu yerinde tutuyordu, nefes alış veriş dengesiyle. "Ama babam her zaman kazanır."

Jay inledi. "Senin hatan yüzünden neden ben cezalandırılıyorum?"

"Çünkü sana öğle yemeğini unutturmadım." Son bir ürpertiyle doğruldu ve prezervatifi çöpe atıp ellerini yıkamadan önce kızın kışına sahiplenici bir tokat daha attı. Ocağa doğru yürürken kollarını salladı ve omuzlarını biraz esnetti. "Gel buraya, benim aç kuşum. Senin tarifini kullandım, bu yüzden en az seninki kadar iyi olmalı."

"Bu yıla kadar yemek pişirmeye hiç başlamamış biri için ne kadar da özgüvenlisin," dedi hala biraz nefes nefese.

"Bana ateş etmeden önce neden tadına bakmıyorsun?"

Jay eteğini aşağı sıyırdı ve ona uzattığı kâseyi meydan okurcasına alarak topallayarak yanına geldi. Baharatların ılık kokusunu içine çekerken, onun tüm otları ölçüp biçtiğini, kıvamı tam olarak tutturana kadar karıştırdığını düşününce beklenmedik ama heyecan verici bir sevgi dalgası hissetti.

Şimdi biraz daha hevesli bir şekilde bir kaşık tadına baktı. "Buna şeker ekledin mi?"

"Ve tarçın. Daha tatlı olursa daha iyi olur diye düşündüm."

"Burada durup, mükemmel çorbamın kavanozdan lokum yiyen bir şeker düşkünü tarafından karalanmasını dinlemeyeceğim."

Nicholas onun burnuna fiske vurdu. "Ama güzel, değil mi? *Hoşuna* gidiyor."

"Hoşuma gidiyor. Ve seni seviyorum," dedi düşüncesizce, ona bakarak.

Ağız bir gülümsemeyle kıvrıldı ve uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben de seni seviyorum, mavi alakarga."

Sonsöz

Her zamanki pahalı hediyeler ve gösterişli kutlamalar dışında, Beaucroft ailesinde doğum günlerinin pek bir önemi yoktu. Sevilen yemekler ya da ev yapımı pastalar yoktu, en azından Nicholas'ın hatırlayabildiği kadarıyla. İsteddiği şeylerin listesini yazmış ve babası da bunları hizmetçiye aldırmıştı.

Nicholas karısının otuz ikinci yaş günü için özel bir şey yapmak istiyordu. Bu, yeni hayatlarını eskisinden ayırmanın, yeni bir gelenek yaratmanın ve geçmişin boğucu sarmaşıklarını temizlemenin önemli bir yolu gibi geliyordu.

Nohut unu ve besin mayasından zahmetle hazırladığı vegan omlet tabağının yanına (bir tavayı mahvettikten sonra) her ikisinin adına oluşturduğu burs için doldurulmuş formları koymak iyi bir başlangıç olmuştu. Onu öpmeden önce masaya bakıp ağlamış, ellerini onun yüzünde gezdirerek özlemini duyduğu şefkati göstermişti.

Ama bu yeterli değildi.

"Bu göz bağına neden ihtiyacım var?" Jay yolcu koltuğundan sordu. Kelly yeşili bir elbise giymişti ve saçları o küçük avokado kurdeleyle bağlanmıştı. Daha sonra kurdeleyi çözecek olanın kendisi olduğunu bilmenin verdiği tatminle onu bağlarken izlemişti.

"Böylece sürprizi bozmamış olursunuz."

Arabayı durdurdu. Kapıyı açtığında Jay kaşlarını çatmıştı. İnmesine yardım etti, destek için kolunu tutuşu hoşuna gitmişti. "Kendimi gülünç hissediyorum," diye homurdandı, duyamadığı bir kahkahaya hazırlanır gibi başını öne eğmişti. "Buna değse iyi olur."

"Bence bunu çok tatmin edici bulacaksın."

Dudağını ısırdı. "Halka açık bir yerde miyiz?"

"Evet." Sesindeki eğlenceyi bastırmak için zahmet etmedi. "Çok aleni."

Kızın yüzündeki tedirgin ifadeye daha da gülümseyerek, bakışlara ve fısıltılara aldırmadan güzel kurbanını sürpriz hedefinin kapısına kadar götürdü. "Bu çok garip," dedi kuşkuyla. "Bu kokuyu tanıyorum. Nicholas, beni nereye götürdün?"

"Tahmin et."

"Niiiiick," diye sızlandı. "Beni geriyorsun. *Tuhaf* bir yer değil, değil mi?"

Nicholas ona yeterince işkence ettiğini düşünerek göz bağını çözdü ve daha sonra onu ne tür *tuhaf* yerlere götürebileceğini sormak için bir not aldı. "Sürpriz."

Gözleri büyüdü. "Beni bir kitapçıya getirdin."

"Seveceğini biliyordum. Mutlu yıllar, seni küçük inek." Jay onun kolunu tokatladı, ama o memnun görünüyordu.

O zaman temkinli.

O zaman şüpheli.

"Dükkanı satın almadınız, değil mi?"

"Hayır. Bir iş sahibi olmak yeterli. Yine de bu sefer bunun için çalışmanız gerekecek. Taşıyabileceğin kadar kitap alman için sana sadece üç dakika veriyorum." Cep telefonunu almak için elini cebine attı ve zamanlayıcıya bastı. "Şimdi başlıyorum."

"Ne?" diye ciyakladı. Ama o çoktan dönmeye başlamıştı, fantezi reyonuna doğru koşup bir rafın arkasında kaybolurken elbisesinin yeşil eteği çekici bir şekilde dışarı fırladı.

Neredeyse iki aydır evliydi ve babasına hiç uymadığı kadar ona uyduğunu fark etti. Jay'in sadece içinde bulunarak her alanı daha sıcak hissettirmesinden hoşlanıyordu ve onun ihtiyaçlarını tahmin etmek ve ona istediğini bile bilmediği şeyleri vermek ona kendini iyi hissettiriyordu. Daha önce hiç kimse ona gerçekten bel bağlamamış ya da ihtiyaçlarını maddi olanın ötesine geçecek şekilde karşılaması için ona güvenmemişti.

Doğuştan gelen suskunluk eğilimine rağmen, Jay'in doğasında var olan tatlılık, başka hiç kimseye söylemeyeceği şeyleri ona itiraf etmesini çok kolaylaştırdı. Babası ona bir kadından istediği tek şeyin korku ve itaat olduğunu öğretmişti. Ama Jay'in onu en çirkin haliyle gördükten sonra bile sevmesi ve kabul etmesi, kendisini daha çok kendisi gibi, babasının gölgesi gibi hissetmemesini sağlamıştı. Ve bunun için her gün çok minnettardı.

Çünkü babasının inandığının aksine, aşk onu yumuşatmamıştı. Ona kendini geliştirmesi, olabileceğine inandığı kişi olması için bir neden vermişti.

Jay, hatırladığı ve ağacın yanındaki o ilk gün aşık olduğu kıza daha çok benzemeye başlamıştı: yer kaplamaktan ya da küçük bir grup çocuğu yanlış yaptıkları için azarlamaktan çekinmeyen, kendini beğenmiş Valkyrie. Çalıştığı şirkette, kurallara sıkı sıkıya bağlı, şefkatli bir liderdi ve insanları da en az verileri kadar iyi yönetebiliyordu.

Ve sonra geceleri onun küçük kuşu olur, o ilkel küçük ofis kıyafetleriyle kucağında oturur ve onu yatağa götürüp çığlık attırana kadar ona baba diye seslenirdi.

Jay'in bitirmesini beklerken, ön taraftaki küçük büfeden küçük bir kahve sipariş etti. "Şeker ister misiniz?" diye sordu ve saatine baktı.

İki dakika kaldı. "Evet, iki pompa karamel lütfen."

Sıradaki tek kişi oydu, bu yüzden içkisi çabucak geldi ve Jay'in gittiği yola doğru ilerlerken onu en az on beş kitaplık bir yığını taşımak için mücadele ederken buldu.

"Al." Nicholas kahvesini bir eline kaydırdı. "Bırak yardım edeyim."

"Hayır," dedi Jay sert bir sesle. "Onları taşımam gerektiğini sen söyledin. Kurallarınıza uymadığım için küçük oyununuzdan diskalifiye edilmeyeceğim."

"Bu bir oyun değil," dedi. "Bu bir hediye. Ve eğer bana izin verirsen-"

"Hayır." Mümkün olduğuna inanamayacağı kadar hızlı hareket ederek yanından geçti. Yığının tepesinden bir kitap uçtu.

Nicholas kitabı almak için eğildi ve rafa geri koymadan önce başlığına bir göz attı.

Kurallar kuraldı.

Döndüğünde yaşlı bir adamın kendisine baktığını gördü. "Kız arkadaşın her zaman arkasını böyle temizletir mi?"

"Ne?"

"Bugünlerde kadınlar çok haklı. Güzel olanlar en kötüsü." Ona teselli edici bir bakış attı. "Dikkatli ol. Sahip olduğun her şey için seni alır, tıpkı eski sevgilim gibi."

Nicholas soğuk bir tavırla, "O benim karım," dedi. "Ve bugün onun doğum günü. O yüzden neden siktirip gitmiyorsun?"

Adam başını sallamadan önce huzursuzca ona baktı. "Her neyse, pislik. Sonunda boşanma mahkemesine düştüğünde seni uyarmadığımı söyleme."

Boşanma mahkemesi, diye düşündü Nicholas acımasızca. *Evet, doğru.*

Jay'i kasanın yanında, raflardaki kitap ayraçlarını incelerken buldu. Önünde kedi kıcı şeklinde bir tane vardı. Adam yaklaşınca başını kaldırdı, zaten tereddütle gülümsüyordu ama gelenin o olduğunu görünce gülümsemesi daha da arttı. "İşte buradasın. Kaybolduğunu sanmıştım."

"Neden? Kaçıp giden sendin." Kollarını uzattı ve Jay isteksizce yığını uzattı, görünüşe göre bir saniyeliğine bile olsa yükünden ayrılmak istemiyordu.

Genç kasiyerin kitapları sıralamasını izledi, çeşitli kapakları tanımadan inceledi. Ejderhalar, tek boynuzlu atlar ve kılıçlı kızlardan oluşan, küçüklüğünden beri idolü olan aynı renkli karışıklık gibi görünüyordu. Tanıdığı tek kitap *Jane Eyre*'in ciltli klasik baskısıydı ve bu da onu memnun bir şekilde gülümsetti.

Kasiyer toplam tutarı okuduğunda Jay, "Vay canına," dedi.

Kız başını sempatik bir şekilde sallayarak, "Birikiyor," dedi. "Nasıl ödeyeceksiniz?"

"Bununla." Nicholas kartını tezgâhın diğer tarafına kaydırıp ve Jay'in hayranlıkla baktığı kitap ayracını almak için eğildi. "Bunu da alacağız."

"Nick, bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etti Jay. "Zaten çok fazla."

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum." Koridordaki o yaşlı adamı hatırlayınca kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Ben istiyorum."

"Siz ikiniz evli misiniz?"

"Evet," dedi Nicholas. "İki aydır. Ama ben onu on sekiz yıldır tanıyorum."

Jay ona tezgahın altından dirsek attı.

"Vay canına, bu *çok* romantik," dedi kasiyer. "Tebrikler."

"Sen çok kötüsün," diye fısıldadı Jay, kulak misafiri olmadıkları anda.

"Ne?" diye sordu masumca. "Seni on sekiz yıldır tanıyorum, Jay."

"İnsanlara bağlam olmadan bunu söylemenizin biraz çarpık olduğunu düşünüyorum. *Biliyorsun* onlar düşünmek Bu bir şey gibi *Bu*

Not Defteri."

"Bu hala gerçek."

"Aman Tanrım." Ama dışarı çıktıklarında çantaları sallıyor, adımlarında sevincinin bilinçsiz bir ifadesi gibi görünen o küçük sıçrayışla yürüyordu. Bunu fark etmekten korkuyordu, fark ederse kızın durabileceğinden şüpheleniyordu.

Düşüncesizce kızın yüzünü kendine doğru çekti ve otoparkın ortasında onu öptü. Kısa bir şaşkınlık nidasından sonra kız da onu öptü.

Ağzının ani baskısı altında dudaklarının ayrılması nefes almak kadar doğal geldi.

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

Terfi ettikten sonra çocukluk odası bir ofis-misafir odasına dönüştürülmüştü. Eski masasının yerine kiraz ağacından, pirinç kulplu, çok sayıda güzel ekmece kapağı olan ve tam da ideal yetişkin masasının nasıl görünmesi gerektiğini hayal ettiği gibi görünen şık bir model almıştı.

Nicholas'ın ona doğum günü için aldığı yeni kitaplar, Lily'nin ona hediye olarak postaladığı iki jeot kitap ayracının arasına sıkıştırılmış, arka tarafa dikkatle yerleştirilmışti. şimdiye kadar sadece bir tanesini okuyabilmişti. Maaş artışı ve mesleki saygı inanılmazdı, ama bazen, bugün olduğu gibi, her şeyi yapmak için günde yeterli saat yokmuş gibi hissediyordu.

Jay masasında öne doğru eğilmiş, ellerini yüzünde gezdirirken okuma gözlüklerini saçlarının hizasına kadar itmişti. Pazarlama müdür yardımcısının son çeyrek için verdiği rakamlar ellerindeki verilerle uyuşmuyordu ve Arthur'la birlikte son satış rakamlarını gözden geçiriyor ve bunun bir muhasebe hatası mı yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bu satış kayıtları ne kadar geriye *gidiyor*?" Jay mırıldandı ve şirketten alacağı ilk büyük görevin bir zimmete para geçirme davası olmaması için dua ederek gözlerini kısa süreliğine kapattı.

"Mesai saatlerinden sonra seni çalışırken izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, vaktini daha iyi değerlendirebileceğin bir şeyler düşünebiliyorum."

Gömleğinin düğmelerinde elleri hissedince inledi ve Nicholas'ın sandalyede tepesinde dikildiğini görünce arkasına yaslandı. "Bu *senin* arkadaşlığın için."

"Şirketimi sikeyim. Saat neredeyse on oldu ve karım benimle yatakta olmak yerine hâlâ çalışıyor." Bir elini gömleğinin içine sokup göğsüne masaj yaparken kulağının kabuğunu ısırdı. "Yatağa girdiğinde gözlüklerini takma. Çok sıcaklar."

Jay onun yüzünü itti ve gözlüklerini bilinçli bir şekilde ayarladı. "Birazdan orada olurum. Bu hesap çizelgesinin üzerinden geçmeyi yarıladım."

Adamın iç geçirdiğini ve çenesini başının üzerine koyduğunu hissetti. "Nedir bu?"

"Bu pazarlama için bir denetim. Haftalardır hazırlanıyor ve biz geride kaldık. Eminim Arthur size bundan bahsetmiştir."

"Yarın mı teslim edilecek?"

"Zaten gerideyiz," dedi Jay. "Haftalar önce yapılması gerekirdi."

"Yani duyduğuma göre zaten sikilmiş ve muhtemelen biraz daha sikilmeye dayanabilir. Şimdiye kadar kaç saat harcadın?"

"Üç, ama-"

"Jay." Gömleğini içeriden çekiştirdi. "Yatağa. *Şimdi*."

Jay ellerini itti ve onu görmezden gelerek başka bir e-posta açtı. Ama okumadı ve onun yavaşça, biraz da ses çıkararak nefes verdiğini duyduğunda tüyleri diken diken oldu.

Bu sesin ne anlama geldiğini biliyordu.

Birdenbire sandalye artık altında değildi. Jay kendini Nicholas'ın çıplak omzunun üzerinde, hareket eden zeminin üzerinde çok tehlikeli bir şekilde asılı bulduğunda irkildi.

"Beni *yere*

bırak!" "Hayır."

Jay, koridordan yatak odasına doğru yürürken kendini oldukça mahcup hissederek, sanki kadın kıpır kıpır bir un çuvalıymış gibi sonuçsuzca tekmeledi. Jay'ın sırtına bir şaplak attı ve Jay de ona "Ben *senin* lanet şirketinin başkan yardımcısıyım" diye bağırmasına neden olan sert bir şaplakla karşılık verdi.

"Evet, öylesin." Onu yatağına bıraktı. "Ve senin C-suite küçük kıcına sahibim."

"Çalıştığım için beni cezalandıramazsın."

"İşte burada yanıliyorsun, küçük kuş. Bütün gece masanda domalmak için gerçekten bu kadar çaresizsen bana gelmeliydin." Adamın üzerinde ipek bir boxer vardı ve kalçalarının hatlarını o kadar sıkı sarıyordu ki, tehditkâr bir şekilde üzerine eğildiğinde onun üzerindeki etkisini ölçmekte zorlanmadı. "Soyun."

"Yanınızdan geçip ofisime dönmemi engelleyen nedir?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Dene ve öğren."

Jay sertçe yutkundu, yatakta gergin bir şekilde kaykıldı. Duruşu onunkine uyacak şekilde değişti, *sanki kaçarsam beni kovalayacakmış* gibi, diye düşündü ve nefes alış verişinde bir aksama oldu. Gerçekte olduğundan daha fazla sinirlenmiş gibi davranan Jay ofladı ve iş bluzunu çıkardı, kalçalarını kaldırarak değiştirdiği rahat uyku şortunu aşağı kaydırıldı.

Nicholas, kız sutyenini çıkarmaya çalışırken kalçalarının arasına diz çöktü ve onu öptü, hâlâ takmakta olduğu mavi ışığı engelleyen okuma gözlüklerinden kaçınmak için başını keskin bir açıyla eğdi. Ellerinden biri kızın saçlarına dolandı ve başını kavradı. "Sürtük bir kütüphaneciye benziyorsun."

Jay ellerini onun çıplak sırtında gezdirdi ve dudaklarını göğsüne, çarpan kalbinin hemen üzerine bastırırken kasların esnediğini hissetti. *Gösteriş.* "Kütüphanecilerin bunu senin için yaptığını sanmıyordum."

"Sana benzedikleri zaman öyle oluyorlar."

Elinin ön tarafında dolaşmasına izin verdi ve elini pantolonunun içine kaydırmadan önce hafif parmaklarını kasların kasılmış çizgileri üzerinde gezdirirken onun biraz emdiğini hissetti. Düzensiz bir iç çekişle, avucunu shaftının etrafında kıvrımadan önce testislerinin kadifemsi, buruşuk derisini okşayarak, tabandan yukarı doğru kaymasına izin verdi.

Cesaret verici bir ses çıkardı ve Jay onun sevdiğini bildiği şekilde daha sert okşadı, ağzına karşı inlediğinde gülümsedi. Ama tam cezadan kurtulduğunu hissetmeye başladığında, parmakları bileğinin etrafında sıkıca kapandı.

"İyi denemeydi."

Bir başka sert öpücükle onu yataktan kaldırdı ve bu sırada elini de yerinden oynattı. Adam onu brokar koltuklardan birine doğru götürürken kadın nefes nefese tökezledi. Ama onu sandalyeye itmek yerine tek eliyle çevirip işaret etti.

"Üzerine eğil."

"Pardon?"

Kadın bir adım geri çekildi ve adam daha da yaklaştı. "Eğil dedim. Kıcını havaya kaldır."

Kadından çıkan boğuk ses onu gülümsetti. Vücudundaki çarpınma hissi korkudan çok beklentiye yakındı ama yine de adamın ellerinden biri eğilmesini istediği sandalyenin arkılığına dayanıp onu içine hapsedtiğinde kalbi panikle yerinden fırladı.

Eğer yeterince geniş bir nefes alırsa, göğsü onunkine sürtünecekti.

"Babana öyle bakma." Kızın çenesini yakaladı ve öpücükle şişmiş dudaklarını okşadı. "Bu sadece olacakları senin için daha da zorlaştıracak."

Jay yavaşça, bir ürpertiye bastırarak ona sırtını döndü. Onu istediği pozisyona getirirken ellerini kalçalarına, bel kemerinin hemen üzerine koydu. Adam onu daha yükseğe kaldırdığında homurdandı ve neredeyse parmak ucuna gelene kadar onu yukarı doğru itti.

Sonra bir adım daha yaklaşarak ellerini onunkilerin hemen arkasına, kolçağın üzerine koydu. "Seni becermeden önce ne kadar gergin olduğunu hatırlıyor musun?" diye mırıldandı, tam kulağının hizasında. "Geldiğini biliyordun ama ne kadar çok istediğini itiraf edemiyordun. Şu anda da öyle görünüyorsun."

Jay olduğu yerde sallandı ve vücut ısısı kaybolduğunda bir korku titreşimi hissetti.

Adamın ayak sesleri halı kaplı zemini arşınılıyordu ve kadın adamın adımlarının kasıtlı ağırlığından kendisini duymasını istediğini anladı. Yaklaşmasını dinlerken bile, adamın nefesinin sırtını gıdıkladığını hissettiğinde neredeyse sandalyeye tırmanacaktı. Adam alçak sesle eğlenerek çıplak omzuna bir öpücük bıraktı. "Çok endişeli görünüyorsun." Omurgasından aşağı doğru daha fazla öpücük izledi. "Bu bir infaz değil."

Kendi sözlerinin kendisine geri fırlatıldığını fark edince gözlerini duvara dikti. "Sadece bir ceza."

"Senin seçtiğin bir ceza." Diğer omzunu öptü, kollarının altından göğüslerini avuçlamak için uzanırken dilini tenine bastırdı. Göğüs uçlarını sert daireler çizerek yuvarlarken Jay'in boyu uzadı ve sandalyeye karşı uygunsuz bir şekilde kıvranmaya başladı. "Sürtük elbisesini destekliyordum."

"Beni herkesin içinde küçük düşürmek için mi?" Sesi kararsız çıkmıştı. Artık adamın ona ne yapacağını bildiğine göre, kanında bir adrenalın patlaması başlamıştı.

Nicholas yumuşak bir kahkaha attı ve sandalyenin kumaşı bulanıklaştı. "Sana teşhirci olmadığımı söylemiştim." Elini indirdi ve parmak uçlarıyla karnını sıyırdığında kadın içine çekti. "Eve dönerken arabamda seni becermeden önce yemek masasının altında seninle sadece biraz oynayacaktım."

İç çamaşırını çekiştirerek indirdi ve kız tepki vermeden parmaklarını bacaklarının arasından geçirerek ilk kendinden emin darbeye kızın ona doğru eğilmesini sağladı. Adam vücuduyla geri itti ve kadın adamın çıplak olduğunu fark etti. Ve *sert*.

"Şimdi seni yalvartacağım."

Adam parmaklarını daha hızlı pompalayıp baskıyı artırırken parmakları brokarlı kumaşa gömüldü. Onu boşaltma konusunda çok iyiydi. Duruşunu ona baskı yapmayacak şekilde ayarlamıştı ve uyarıldığına dair tek ipucu, yaklaştıkça ağırlaşan ve dizleri suya dönerken bile dik durmak için mücadele eden nefesiydi.

"Lütfen," dedi. Adam ensesini ısırıp göğsünü sertçe sıktığında omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Oh Tanrım ..."

"Bacaklarını aç."

Adamın kaygan, kayganlaştırıcı kaplı başının kıcını dürttüğünü hissettiğinde inledi.

Onun kulağını öptü. "Aç. Bacaklarını. *Bacaklarını*."

"Nick," dedi ve diğer elinin iki parmağını tekrar amcığının içine sokarken bile eli kalçasını yumuşatarak onu sakinleştirdi. Birkaç sığ itişten sonra, klitorisini ovuşturdu, sert parmak uçlarının altındaki kaygan et yumrusunu, hissedebildiği tek şey baskı ve zevk olana kadar çalıştırdı ve - nefesi kesildi, istemsizce geriye doğru eğildi - sıcak bir acı kıvılcımı, sanki parçalanıyormuş gibi.

"İşte böyle. Sırtınızı böyle eğin."

Jay sandalyeyi daha sıkı kavradı ve onun iniltisinin tüm vücudunda yankılandığını hissetti. "Tanrım, evet." Saçlarını öptü ve o zaman onun içinde olduğunu fark etti. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

Kendini aşırı dolu ve çöküşün eşiğinde hissediyordu. Parmaklarıyla onu becermek için klitorisini terk ettiğinde, Jay'in elleri kaygan kumaşın üzerinde kasıldı. "Yapabilir miyim bilmiyorum-"

"Çok iyi gidiyorsun." Dudakları kadının bükülmüş omurgasına doğru açıldı. "Şöyle de: 'Babam beni herkesten iki kat daha sert sikiyor ve kıcıımı dölle doldurmasına bayılıyorum.'"

"Aman Tanrım, Nicholas. Hayır."

Tekrar haykırana kadar onu daha agresif bir şekilde parmakladı. Adam kendini daha da derine sokarken, kahkaha ya da sessiz bir inilti olabilecek bir sıcak hava püskürmesi hissetti. "Söyle."

"Babam -Nicholas, lütfen- beni herkesten iki kat daha fazla beceriyor ve ben ...
aah ..."

İleriye doğru hamle yapan ve onun nefesini kesen adam, diğer elinin parmakları iç duvarlarını okşamak için kıvrılırken, gövdesinin etrafından kolyesinden sarkan sitrini almak için uzandı.

"O cümleyi bitir."

"I-" Eli yumruk oldu ve yakasına bağlı zincir boğazına dolandı. "*Siktir*," diye boğuldu Jay, kürek kemikleri karıncalanmaya başlarken ve düşüncelerini karıncalı bir hafiflik kaplarken bile, her şeyi onu kör bırakacakmış gibi hissettiren baş döndürücü beyaz bir zevk örtüsüyle örtüyordu. "Evet, Tanrım, bayıldım-"

"Ve?" Adam alçak bir iniltiyle dibe vururken kalça kemiğinin keskin çıkıntısını hissetti. Yakasını bıraktı, ellerini onunkilerin hemen arkasındaki kolçaklara bıraktı, sert karnı onun omurgasıyla aynı hizadaydı. "Gerisi."

"Kıcıımı dölle doldurmasını istiyorum."

Zorlu bir homurtuyla çekildi ve tekrar içine girdi, göğsünün ona dayandığını hissedene kadar onu sandalyenin üzerine eğdi. Kendini desteklemekten vazgeçen Jay, dümdüz olmasına izin verdi, sandalyenin arkasına sarıldı ve iniltisini bastırmak için yüzünü dolguya gömdü.

"Tanrım, Jay. Sen küçük pis bir fahişesin."

Jay bir ses çıkardığını duydu; çaresizliği onu utandırmıştı. "Lütfen." Kadın kalçalarını bükerek adamın içine doğru eğildi ve adam alçak sesle, onaylayan bir hırıltıyla bacaklarının arasını okşadı, bükülmüş parmaklarıyla onu itişlerinin ritmine soktu. "*Aman Tanrım-lütfen-*"

"Yalvarırken bile sürtük gibi konuşuyorsun." Dudaklarını ısırtığın üzerinde gezdirmeden önce dişlerini kızın çıplak omzuna batırdı. "Yalvarırken sana kim çılgılık attırıyor?"

"Babam."

"*Aferin* kızıma." Ve bu alçak onay hırıltısı onu bırakmasına neden oldu, kontrolünü parçalayan ve onu çılgına çeviren bir çılgılık attı.

Onu ciddi bir şekilde becermeye başladı; yavaş, ağır darbeler kalçalarını sandalyeye doğru sallıyor, kaygan kolçakları terli terli kavramaya çalışırken her işkence dolu sıyrıлта brokarın hassaslaşmış meme uçlarını yıpratmasına neden oluyordu. Sıkı, patlamaya hazır baskı ve bir sonraki derin itiş tarafından kısa kesilen gevşeme rahatlaması, parmaklarının ve ağzının yarattığı küçük zevk kıvılcımlarıyla noktalandı.

Gözlükleri buğulanmıştı ve aldığı zevk çiğ gelmeye başlamıştı ama umurunda değildi, çünkü şu anda onun hislerinde tamamen kaybolmuştu - endorfin, adrenalin ve sadece ona aitmiş gibi görünen bir şeyin etkisindeydi.

Sadece Nick, diye düşündü ve usulca haykırdı. "Tanrım." Sesi boğuk çıkmıştı. "*Siktir.*"

Jay, onun son sendeleyeyen hamlesinde nabzının attığını hissettiğinde öne doğru yuvarlandı ve ardından serbest kalışının yakıcı damgasını hissetti. Bu alışılmadık his onu biraz şoke etti ve adam ona acıyıp sıkı, daraltıcı bir kucaklamayla onu sandalyeden kaldırıana kadar koluna doğru öne eğildi.

"Bu çok, çok iyiydi." Aleti içinde yumuşarken bile saçlarını, yanağını öptü, yüzünü buruşturdu. "Beni çok iyi alıyorsun." Adam çekildiğinde, kalçalarından aşağı damlayan ılık meniye hissedince irkildi. "Acıyor mu?"

Başını salladı, adamın kollarında biraz sarktı.

"Zavallı küçük kuş. Baban sana çok iyi bakacak."

Onu kollarında salladığında, mücadele etmedi. Çok daha nazik, taşıması daha kolay bir patates çuvalıydı, diye düşündü yorgunca ve daha prenses. O

onu ana banyoya götürdü, yaralarını sardığı bankın yanından geçti ve ılık suyla dolan derin küvetin oturağına yavaşça oturttu. Duvara yerleştirilmiş büyük bir ayna vardı ve duş, oturduğu fayanslı bank ve küvetin kendisi de dahil olmak üzere odanın çoğunu yansıtıyordu.

Nicholas yatak odasına geri dönmeden önce duş almak için ayrıldı. Jay kalçalarının hizasına kadar gelen ılık suyun acısıyla biraz kıpırdandı. Sonra gözlerini kapadı, buhar onu rahatlattı. Yanında bir şırıltı duyuldu, ardından bardağın fayans üzerindeki şingirtisi geldi ve ardından adamın eli onu hafifçe dürttü.

"Sakin uyuma."

"Değildim." Kolyesini çözmesi için başını kaldırdı. "Sadece beni yordun."

"Bir hesap tablosuyla rekabet etmekten nefret ediyorum." Bir gözünü açtı ve onun almaya gittiği anlaşılan iki bardağa Porto şarabına benzeyen bir şey doldurduğunu gördü. Lal rengi sıvıyı seyretmek Jay'e diğer alkol dolu geceleri, likör gibi yakan öpücükleri hatırlattı. Bardağı sertçe kızın eline itti. "Çok fazla çalışıyorsun."

Adamın bulanık yüzüne şaşkınlıkla göz kırptı, sonra geç de olsa gözlüğü hatırladı. İç çekerek gözlükleri çıkardı ve küvetin kenarına koydu. "Hâlâ kendimi kanıtlamak zorundaymışım gibi hissediyorum."

"Bilmiyorsun." Bardağından bir yudum aldı ve bir kolunu kiremitli dudağın kenarından sarkıttı. "Neden sadece seni becermek isteyen biri için eğilip belini kırasın ki?"

"Bunu, ödenmeyen fazla mesai ücretlerinin geri alınmasına yeni bir anlam kazandıran adam söylüyor."

Ağzı günahkârca kıvrıldı. "Maaşını bu şekilde kazanmak istiyorsan istediğin kadar mesai saatleri dışında çalışabilirsin."

Jay ona vurdu, o da içkisini diğer eline geçirdi ve kızın sudaki kaldırma kuvvetini kullanarak onu kucağına aldı. Küvet neredeyse dolmuştu ve Nicholas memnun bir sesle başını arkaya eğerken Jay kolları hâlâ onun belinde musluğu kapatmak için uzandı.

Su geniş göğsüne vuruyor, meme uçlarını buruşturuyor ve vücut kıllarının akıntıda oynamasına neden oluyordu. Bir parmağını göğüs kafesinden aşağıya indirdi ve

onun alçak sesle memnuniyetini

hissetti. "Umarım seni takdir

ediyorlardır."

"Öyle." Elini adamın teninin suyla buluştuğu yerden çekti ve birkaç dakika önce o bedenin kendisinininkine karşı nasıl hissettiğini düşündü. "Bunun için inmek zorunda kaldığın için hâlâ üzgünüm."

"Yapmak zorunda değildim. Ben seçtim. Karşılığını çok iyi alıyorum."

"Bilmelisin ki hayran olduğum şey unvanın değildi, odanın ortasında dikilirken ne kadar yetenekli olduğundu. Seni iş için bu kadar baskı altında görmek korkunçtu ve bu seni daha iyi bir insan yapmıyordu."

"Yeni projen bu mu olacak?" Gözlerini açmadı ama duruşu rahattı ve ağzında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Omzumdaki melek olmak, kulağıma fısıldamak mı?"

"Bu konuda biraz direnç olacağını hissediyorum."

"Muhasebecilerim bana çok cömert olduğumu söyleyip duruyorlar. Hatta aziz gibi. Görünüşe göre, dağıttığım tüm bu bağışlar beni tam bir şehit yapıyor."

"Çünkü seni ben yaptım." Jay elini onun kalçasına koydu ve parmakları sikinin dibini okşarken onun sırtıttığını gördü. "Bana insanlarla sevişmekten hoşlandığını söylemiştin. Kafalarının içine girmekten. Onları neyin harekete geçirdiğini görmek. Bunun seni azdırdığını söylemiştin."

"Tek şey bu değil." Suyun altında onu okşarken yarı kapalı gözlerle onu izledi. "Böyle devam edersen *hem* amın hem de götün ağrıyacak."

Jay onun elini çekmeden önce bir kez daha okşadı, bu onun hoşuna gitmemiştii. "Yine de ciddiylim. İnsanların zayıflıklarını araştırmayı bırakmalısın ki daha sonra seni kızdırdıklarında onlardan faydalanabilesin. Bunu ne zaman yaptığını *biliyorum*. Gözlerinde şeytani bir parıltı oluyor."

"Bu kırılması zor bir alışkanlık olacak, ah vicdanım benim." Porto şarabından bir yudum daha alırken yüzünü buruşturdu. "Yaşlandıkça içimde babamı daha çok görüyorum, kafamın içinde onun sesini daha çok duyuyorum. Şanslısın. Görünüşün

-Ve annene hiç benzemiyorsun. Tanrım, eskiden sana bakar ve ondan nasıl çıkmış olabileceğini merak ederdim."

Parmaklarını adamın çenesinde gezdirdi. "Bu bir seçimdi. Bazıları zor olan bir dizi seçimle pekiştirildi."

"Burada yaşamamanın bu konuda yardımcı olmadığına eminim," dedi karanlık bir sesle. "Hayır, olmadı."

"Buna benim de katkıda bulunduğumu biliyorum. Sen kaçtığında ve babam olduğun kadar benden de kaçtığını fark ettiğimde, bunu kabullenmek zor oldu."

"Sen baban değilsin Nick. Baban yaptığı hiçbir şey için özür dilemedi ve vicdan azabı çekmedi. Ve asla -" eğildi "- bana karşı senin kadar tatlı olamazdı."

Yanağını öptüğünde onun gülümsediğini hissetti. "Nasıl hissediyorsun bu arada? Yarın masana oturabilecek misin? Yoksa hastayım diye arayıp kendini çok kötü hissettiğini söylemek zorunda mı kalacaksın?"

"Sözümü geri alıyorum," dedi Jay. "Sanırım senden nefret ediyorum."

"Kıçınla oynadıktan sonra hep bunu söylüyorsun. Ve birkaç gün sonra tekrar yalvarıyorsun. Sikimi neredeyse beni sevdiğin kadar seviyorsun."

"Senden boşanıyorum."

"Çok sert oynadım diye beni terk edip paramın yarısını mı alacaksın?" Nicholas onun boğazına doğru güldü ve elinin tersini karnının üzerinde gezdirdi. "Ne küçük bir korkak."

Jay sert bir sesle, "Buna mal paylaşımı deniyor," dedi.

"Mmm. Şimdi benden kaçmaya çalış ve *mal varlığına* ne yapacağımı gör. Seni yıllarca mahkemede tutacağım ve hiçbir avukatın yapamayacağı kadar sert becereceğim." Onu kendine daha sıkı bağlamadan önce belini şakacı bir çimdikle ısırdı. "Komik bir şey duymak ister misin?"

"Uslu durabilir misin?"

"Hayır." Eli kalçalarının üzerindeki çukura rahatça yerleşirken ona yaramaz bir sırıtış attı. "Şu duvara bak. Babamın tasarladığı evde hiç tahrip etmediğim ya da değiştirmedığım tek oda burası - özellikle de ayna yüzünden." Dizini kızın altına vurdu ve kızın dönüp birbirlerinin kollarına sarılmış oldukları hafif buhar bulutlu yansımalarına bakmasını sağladı.

Yanaklarının biraz daha kızardığını hayal ettiğini sanmıyordu. "Değerli miydi?" diye sordu, kaşlarını çatarak yaldızlı kenarları incelemek için kendi yüzüne baktı.

"Babam gibi genelev şıklığından hoşlanmıyorsanız, aslında oldukça kaba bir para kaynağı. Ama kendime bir gün, bu ev benim olduğunda, kendini sikişirken izleyebilmek için buraya koyduğu o zevksiz aynaya bakacağımı ve seni burada yanımda otururken göreceğimi söyledim."

"Vay canına." Jay onun gözlerindeki ani sıcaklıkla irkildi ve parmaklarını dalgınca onun kolunda gezdirdiğini fark etti. "Benden ayna metresin olmamı istemeyi planladığın için gurur mu duymalıyım yoksa ürkmeli miyim bilemiyorum."

"Metres değil," diye düzeltti. "Sen evlenmek istediğim tek kızdın." Kadının sol elini tuttu ve her zaman kalbinin dikişlerini çözen o kibar hareketle ağzına götürdü. "Aynadaki o kadın benim olmazsa olmazım."

"Olmazsa olmaz nedir?"

"Başka bir şeyin mümkün olması için gerekli olan bir koşul. Sen benim için busun, küçük kuş. Beni en iyi yapan her şey sana olan aşkım sayesinde var."

"Ah Nicholas," dedi Jay. "Ben de seni seviyorum. Bazen dayanamayacağım kadar çok."

Onun elini sıktı. "O zaman bırak da ikimiz için de taşıyayım."

Son

VEGAN MERENGUES

İhtiyacınız olacak:

- 6 yemek kaşığı aquafaba* bir kutu tuzsuz nohuttan elde edilen sıvı
 - $\frac{1}{4}$ çay kaşığı tartar kreması
 - $\frac{1}{2}$ su bardağı toz şeker (100g)
 - $\frac{1}{2}$ çay kaşığı limon özü
1. Fırını önceden 250 dereceye ısıtın
 2. Tartar kreması ve aquafabayı parlak sert tepeler oluşana kadar çırpın
 3. Çırpıma devam ederken şekerini yavaşça ekleyin ve limon özünü ilave edin
 4. Tekrar parlak sert tepeler elde edene kadar ilk adımı tekrarlayın
 5. Bezeleri parşömen kağıdı serilmiş bir fırın tepsisine damlatın veya sıkın
 6. 45 dakika pişirin ve ardından fırını kapatın-
KAPAĞI AÇMAYIN
 7. Soğuyan fırında 60 dakika bekletin
 8. Hava geçirmez kapta saklayın

*Aquafaba, konservenin içindeki nohut "suyu"dur

A C K (!) K N O W L E D G E M E N T S

Bu kitaba tamamen kendime dönük bir dizi vinyet olarak başladım çünkü bu karakterleri tam olarak anlayamadım. Sonra Quid Pro Quo için yapılan bazı eleştirilere baktım (ki bunu yapmamanız gerektiğini biliyorum) ve Nick ve Jay için birbirleriyle olan sorunlarını derinlemesine araştırdıkları ve birlikte nasıl çalışabileceklerini buldukları bir çift olarak daha iyi bir son yazmak istediğimi fark ettim. Pek çok karanlık aşk romanı yazdım ama hiç çiftin oyunun sonunda olduğu ama hala kendilerini bulmaya çalıştıkları bir roman yazmamıştım.

Babama beyin kanseri teşhisi kondu ve ben bu kitap üzerinde çalışırken hayatını kaybetti. Aslında bu kapağı benim için tasarladı çünkü bana başarılarımda beni desteklemek için yazarlık kariyerime daha fazla dahil olmak istediğini söyledi. Vefatından sonra ailemden ve arkadaşlarımdan çok fazla destek gördüğüm için şanslıyım; kitaplarımdan alıntılar içeren çıkartmalar tasarlayan ve elde ettikleri geliri Musella Vakfi'na bağışlayan harika bir grup yazar ve okur arkadaşım da buna dahil.

Ama en kötü anlarımda bu karakterler de benim arkadaşlarım gibi hissettiler. Beni "dinlediler" ve yalnız kalmak istediğimde yanımda oldular ama yalnız değillerdi. Babamın bana son armağanlarından birinin, bana çok şey ifade eden ve onun kaybıyla başa çıkmama yardımcı olan bir şeyle anıldığı için çok minnettarım.

Raise the Blood gibi *Sine Qua Non* da ilk olarak Kindle Vella'da tefrika edildi. İlk taslak için bu kadar çok okuyucunun beni dinlemesi beni çok mutlu etti (*Raise the Blood*'dan bile daha fazla sanırım!). Yazarken insanların canlı tepkilerini görmek eğlenceliydi, özellikle de ilk taslaktaki bazı sahneler son kopyaya girmediği için (Nicholas'ın maske kink'inden hoşlanabileceğini düşündüm - hayır, hayır değil). Zorlandığım şeylerden biri de yazdıklarımın en başından itibaren "mükemmel" olarak okunmaması, bu yüzden seri haline getirmek biraz özgürleştirici, çünkü hikayelerimi daha hızlı anlatabiliyorum ve bununla sadece eğlenebiliyorum. Hikaye boyunca pantolonumu nasıl giydiğimi görmek isteyen herkese çok teşekkür ederim!

Ayrıca, zamanlarını ayırarak bu hikâyeyi okuyup geri bildirimde bulunma nezaketini gösteren ve şu anki haline gelmesine yardımcı olan beta okuyucularım Julia ve Allison'a da çok teşekkür ederim. E-postalarınızı ve küçük sohbetlerimizi ne kadar sabırsızlıkla beklediğimi anlatamam.

Son olarak ama kesinlikle en önemlisi, bu kitabı satın aldığınız veya Kindle Unlimited üzerinden okuduğunuz için *siz* okuyuculara teşekkür ederim. İnsanların okuması ve umarım keyif alması için hikayeler yazmak gerçekten bir onur. Dışarıdaki milyonlarca ve milyonlarca kitap arasından, küçük yaşlı bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

Nenia Campbell haberlerde adını duyduğunuz "milenyum kuşağı"
"ndan biri. Müstehcen vücut yırtıcıları yazmadığı zamanlarda
romantizm grubuyla çevrimiçi ya da San Francisco sokaklarında dolaşıyor.
Onu Goodreads ve Facebook'ta, TikTok ve Reddit'te @neniacampbell adıyla
veya Instagram'da @alwaysbeebooked adresinde bulabilirsiniz.

Okuyucularından haber almayı çok seviyor :)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.